

*Placená
společnice*

*Amanda
Quick*

Placená společnost

Amanda Quick

Přeložila:
EVA FUKOVÁ

Amanda Quick: Placená společnost
Vydání první.
Copyright © 2004 by Jayne Ann Krentz
Published by arrangement with The Axeirod Agency, USA
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Křížkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 930. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu The Paid Companion
vydaného nakladatelstvím G.P. Putnam's Sons, New York v roce 2004.
Český překlad © 2004 Eva Fuková.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET ® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-707-2

BARONET
Praha 2004

Věnování

*Mé díky patří zejména Catherině Johnsové, bývalé kurátorce
římských sbírek v Britském muzeu a opět Donaldu M. Baileymu,
který mě seznámil s fascinujícími nálezy.*

Jakékoli chyby jsou moje a jenom moje....

PROLOG: ARTHUR

Arthur Lancaster, hrabě ze St. Merrynu, seděl před krbem, ze kterého sálalo teplo praskajícího ohně, a se skleničkou vynikajícího portského v ruce si zaujatě pročetl noviny, když se mu donesla zpráva o tom, že jeho snoubenka utekla s jiným mužem.

„Mladý Burnley prý použil žebřík, po kterém vyšplhal k jejímu oknu, a když snesl slečnu Julianu dolů, čekal tam už na ně kočár.“ Bennett Fleming pohodlně zabořil své statné tělo do křesla naproti Arthurovi a natáhl se pro láhev s portským. „Prchají na sever a nepochybně směřují do Gretna Green. Julianin otec právě vyrazil v jejich stopách, ale jeho kočár je starý a dosti pomalý.“

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. Všichni hosté zmlkli. Noviny přestaly šustit, skleničky necinkaly. Blížila se půlnoc a klub byl zaplněn do posledního místa. Vypadalo to, jako by všichni muži v místnosti ztuhli ve svých křeslech, když nenápadně natahovali krky ve snaze tajně zaslechnout alespoň útržky rozhovoru, který právě probíhal u krbu.

Arthur s povzdechem přeložil noviny, odložil je stranou a lokl si portského. Pohlédl k oknu, kde dešťové kapky hnané divokým větrem narážely na okenní sklo.

„Budou mít štěstí, pokud se jim v té bouři podaří ujet deset mil,“ prohodil nevzrušeně.

Stejně jako každé další slovo, které tu noc pronesl, stala se tato poznámka součástí St. Merrynovy pověsti. Zůstal tak chladnokrevný, když se dozvěděl, že mu snoubenka uprchnula s jiným mužem a s naprostým klidem komentoval pouze bouřlivé, deštivé počasí.

Bennett se kvapně napil portského a potom, stejně jako Arthur, sklouzl pohledem k oknu. „Mladý Burnley a slečna Juliana ujíždějí v prvotřídním, dobře odpruženém kočáru, který je tažen párem mladých, silných koní.“ Odkášlal si. „Není sice jasné, zdali se podaří slečnině otci pár dostihnout, ale čeledín zapřáhl nejlepšího koně, který by je snad mohl dohnat.“

V krystalickém tichu vířilo netrpělivé očekávání. Nebylo žádným tajemstvím, že ve stájích St. Merryna bylo ustájeno několik

prvotřídních koní. Všichni v napětí čekali, zda se hrabě rozhodne pronásledovat prchající pár.

Arthur ležérně vstal z křesla a zvedl poloprázdnou láhev portského. „Bennette, řekl bych, že jsem se dnes večer zatím extrémně nudil, a proto se půjdu podívat do herny. Třeba se tam děje něco zajímavého.“

Bennettovo obočí se prudce vyklenulo. „Ale vždyť nikdy hazardní hry nehrajete. A už si ani nedokážu vzpomenout, kolikrát jsem vás slyšel prohlásit, že vám připadá nelogické vsázet peníze na karty nebo kostky.“

„Jenomže dnes večer mám pocit, že štěstí stojí na mé straně,“ konstatoval suše Arthur a vykročil směrem k herně.

„K čertu,“ zabrblal Bennett. Zvedl se z křesla, vzal do ruky poloprázdnou skleničku s portským a následoval hraběte.

„Víte,“ rozlehl se Arthurův hlas uprostřed nepřírozně ztichlé místnosti, „zdá se mi, že jsem se šeredně přepočítal, když jsem požádal Grahamovu dceru o ruku.“

„Skutečně?“ Bennett vrhl na Arthura zkoumavý pohled, jako kdyby zjišťoval, jestli na svém společníkovi neobjeví nějaký příznak blouznivé horečky.

„Ano. Myslím, že až se příště rozhodnu najít si manželku, budu ten plán zvažovat s větší dávkou logiky, přesně tak, jako kdybych zvažoval jednu ze svých investic.“

Bennett se ušklíbl, vědom si dotěrné pozornosti jejich obecenstva, které nespouštělo oči z Arthurových úst. „Jak si sakra představujete, že využijete logiku v záležitosti týkající se hledání manželky?“

„Napadá mě, že vlastnosti, které muž požaduje od manželky se zase tolik neodlišují od vlastností, které by vyžadoval od placené společnice.“

Bennett měl ústa plná vína, vyprskl a vzápětí se rozkašlal. „Společnice?“

„Tuto možnost pečlivě zvažuji.“ Arthurova slova doprovodilo pronikavé cinknutí, jak zavadil lahví portského o skleničku. „Ideální společnice je slušně vychovaná a vzdělaná dáma, která se těší vynikající pověsti, má pevné nervy a jemný a nenápadný vkus pokud jde o její chování a způsob oblékání. A nevystihují přesně tyto vlastnosti dokonalou manželku?“

„Podle definice bývá placená společnice chudá a opuštěná dívka.“

„Ovšemže je bez rodiny a nedostává se jí financí,“ opáčil Arthur a pokrčil rameny. „Proč jinak by se ucházela o tak ponižující místo?“

„Většina džentlmenů by jistě dala přednost manželce, která jim přinese bohatství nebo nemovitosti,“ zdůraznil Bennett.

„Ach, právě v tomhle mám velkou výhodu, že?“ Arthur se zastavil ve dveřích do herny a rozhlížel se po obsazených stolech. „Jsem nechutně bohatý a každým dnem bohatnu stále více. Takže bohatou ženu nepotřebuji.“

Bennett se zastavil po jeho boku a neochotně připustil: „To je pravda.“

„Jednou z ohromných výhod placených společnic je jejich zoufalá chudoba,“ pokračoval Arthur. „A proto jsou nesmírně vděčné za jakékoliv zaměstnání, které je jim nabídnuto.“

„Tak to mě tedy nenapadlo.“ Bennett upil trochu portského a ruka se skleničkou mu poklesla. „Myslím, že začínám vaše důvody chápat.“

„Nejsou jako ty bohaté, romantické mladé dámy, jejichž pohled na lásku byl smutně pokřiven Byronem a romány vydávanými Minervou. Placené společnice jsou mnohem rozumnější a v životě praktičtější, protože už poznaly, jak drsný dokáže svět být.“

„Nepochybně.“

„Takže u typické společnice by se neměly projevovat sklony k chování, které by ji stálo ztrátu jejího místa. Muž by například mohl očekávat, že by taková dáma neutekla s jiným mužem krátce před svatbou.“

„Možná je to tím portským, ale myslím si, že vaše slova dávají smysl.“ Po Bennettově tváři přelétl náznak zamračení. „Ale jak najde muž ženu oplývající vlastnostmi placené společnice?“

„Flemingu, zklamal jste mne. Odpověď na vaši otázku je více než jasná. Pokud si muž přeje takovou ženu, přirozeně navštíví agenturu, která se zabývá obstaráváním placených společnic. Poté, co si s vybranými uchazečkami promluví, vybere si jednu z nich.“

Bennett udiveně zamrkal. „Agentura?“

„Jak by se muž mohl mýlit?“ zamumlal si Arthur pro sebe. „Mělo mě to napadnout už před několika měsíci. Jenom si představte, kolika problémům bych se vyhnul.“

„Ach, nu -“

„Jestli mě teď omluvíte, zdá se, že se támhle u toho stolu v rohu uvolnilo místo pro jednoho hráče.“

„Ta hra bude velmi riskantní,“ varoval ho šeptem Bennett. „Jste si naprosto jistý -“

Ale Arthur nevěnoval jeho slovům pozornost. Přešel přes místnost a usadil se u stolu, kde několik mužů hrálo karty.

Když se o pár hodin později zvedl od stolu, byl o několik tisíc liber bohatší. Skutečnost, že hrabě porušil své vlastní železné pravidlo týkající se hazardních her a sázek, a navíc se mu podařilo vyhrát tu noc poměrně vysokou částku, přidala jeho pověsti další rozměr.

Nad střechami domů začínalo nesměle vykukovat ponuré světlo mrholivého svítání, když Arthur vyšel z klubu. Nastoupil do kočáru, čekajícího na ulici, a nechal se odvézt zpět do velkého, temnotou naplněného domu na Rain Street. Jakmile za sebou zamkl vchodové dveře, odebral se rovnou do postele.

Příští den ráno o půl desáté ho vzbudil komorník, který ho informoval, že otec jeho snoubenky našel svoji dceru v jakémsi hostinci, kde sdílela pokoj se svým pohledným mladým zachráncem.

Aby se zachovala neposkvrněná pověst dámy, rozzuřený otec nařídil, že mladý pár musí být okamžitě sezdán.

Arthur zdvořile sluhovi poděkoval za zprávu, otočil se na druhý bok a okamžitě znovu usnul.

PROLOG: ELENORA

Zprávu o smrti nevlastního otce sdělili Elenoře Lodgeové dva muži, kterým se zadlužil díky špatně vypracovanému investičnímu plánu. U dveří jejího domu se objevili ve tři hodiny odpoledne.

„Samuel Jones zemřel na záchvat mrtvice, když se dozvěděl, že investiční plán ohledně dolů selhal,“ informoval ji stroze jeden z mužů, kteří přijeli z Londýna, bez sebemenšího náznaku soucitu.

„Tento dům včetně veškerého vybavení a pozemek k němu náležící, který sahá až k řece přechází nyní do našeho vlastnictví,“ oznámil jí druhý věřitel a mával svazkem papírů, na jehož každé stránce se nacházel podpis Samuela Jonese.

První muž sklouzl pohledem na tenký zlatý prstýnek, který Elenora nosila na malíčku. „Zesnulý zahrnul vaše šperky a veškerý osobní majetek s výjimkou ošacení do seznamu věcí, který sepsal a který slouží jako záruka půjčky.“

Druhý věřitel ukázal palcem na vysokého muže, který stál stranou. „To je pan Hitchens. Najali jsme si ho v agentuře na Bow Street. Je tady s námi, aby se postaral o to, že z domu neodnesete žádné cennosti.“

Mohutný prošeďivělý muž, který doprovázel věřitele Samuela Jonese měl v očích tvrdý a ostrážitý pohled a v ruce svíral hůlku.

Elenora hleděla do tváří tří agresivně vypadajících mužů a zároveň si byla vědoma toho, že přímo za jejími zády postávají v přední hale hospodyně a služebná. V myšlenkách si připomněla čeledíny a ostatní muže, kteří se starali o zahradu a domácí hospodářství. Věděla příliš dobře, že jim nemůže skoro nijak pomoci. Jedinou naději spatřovala v tom, aby její slova vyzněla tak, že by bylo velkou chybou propustit zkušený personál.

„Předpokládám, že si uvědomujete, že hospodářství je poměrně výnosné,“ pravila vyrovnaným hlasem.

„Ano, slečno Lodgeová.“ Jeden z mužů se pohupoval na podpatcích vysokých bot a tvářil se spokojeně. „Samuel Jones nás o tom informoval.“

Druhý muž se nedočkavě rozhlížel po pečlivě udržovaném okolí. „Statek je vskutku dobře udržovaný.“

„Potom si také jistě uvědomujete, že jediným důvodem, proč má nemovitost tak vysokou hodnotu je ten, že lidé, kteří obdělávají půdu a udržují dům jsou velmi zkušení a mají odborné znalosti. Nahradit je někým jiným by bylo naprosto nemožné. Pokud některé z nich propustíte, ujistí vás, že v létě nebudete sklízet žádnou úrodu a dům ztratí na hodnotě během několika málo měsíců.“

Zamračené pohledy obou mužů se střetly. Očividně ani jeden z nich nepomyslel na problém spojený se služebnictvem a zaměstnanci statku.

Husté obočí pana Hitchinse se vyklenulo a v očích se mu objevil zvláštní výraz. Přesto stále nic neříkal. Proč by taky měl, pomyslela si Elenora. S obchodní stránkou této záležitosti nemá nic společného.

Po chvíli mlčení si jeden z věřitelů odkašlal.

„Personál tady zůstane,“ řekl. „Prodej nemovitosti jsme již zajistili a nový majitel dal jasně najevo, že si přeje, aby vše zůstalo v původním stavu.“

„Samozřejmě s výjimkou vás, slečno Lodgeová.“ Druhý muž souhlasně pohupoval hlavou. „Nový majitel vás nebude potřebovat.“

Elenora pocítila částečnou úlevu. Lidé, kteří pro ni pracovali byli v bezpečí, takže teď mohla soustředit veškerou pozornost na svoji vlastní budoucnost.

„Předpokládám, že mi dovolíte, abych si sbalila oblečení,“ poznamenala chladně.

Zdálo se, že si ani jeden z mužů nevšiml pronikavého pohrdání, které zabarvilo tón jejího hlasu. Jeden z nich vyndal z kapsy hodinky.

„Máte na to třicet minut, slečno Lodgeová.“ Kývl hlavou směrem k vysokému muži. „Pan Hitchins zůstane s vámi po celou dobu, kdy si budete balit, aby se ujistil, že neukradnete žádné stříbro. Až budete připravená k odjezdu, jeden ze zaměstnanců vás odveze do vesnice a vysadí vás u hostince. Co budete dělat potom, je jenom na vás.“

Elenora se s důstojností otočila a ocitla se tvář v tvář vzlykající hospodyně a rozrušené služebné.

Hlava se jí točila, ale věděla, že musí před oběma ženami zachovat klid a rozvahu. Obdarovala je, jak doufala, uklidňujícím úsměvem.

„Uklidněte se,“ řekla ostře. „Jak jste právě slyšely, zůstanete tady stejně jako ostatní zaměstnanci.“

Hospodyně a služebná přestaly vzlykat a obě byly ohromeny úlevou.

„Mnohokrát vám děkujeme, slečno Elenoro,“ špitla hospodyně.

Elenora ji pohladila po rameni a spěchala ke schodišti. Snažila se ignorovat protivného Hitchinse, který jí kráčel v patách.

Když vešla do své ložnice, Hitchins se zastavil ve dveřích, sepnul si ruce za zády a sledoval, jak Elenora vytáhla zpod postele velký kufr.

Přemýšlela, jak by se asi zatvářil, kdyby mu řekla, že je jediným mužem, který kdy vstoupil do její ložnice.

„Tohle býval cestovní kufr mé babičky,“ pověděla mu místo toho a otevřela víko, aby odkryla prázdný vnitřek. „Byla herečkou. Její umělecké jméno bylo Agatha Knightová. Její sňatek s mým dědečkem způsobil v rodině obrovský rozruch. Přímou nepředstavitelný skandál. Moji prarodiče vyhrožovali, že se nebudou k mému dědečkovi znát. Ale nakonec byli donuceni se s nečekanou situací smířit. Však víte, jak to v rodinách chodí.“

Hitchins jenom zamručel. Buď se v jeho rodině nevyskytla podobná situace, nebo historii své rodiny nepovažoval za zajímavou. Eleonore připadala pravdivější spíše ta druhá možnost.

I přes Hitchinsovu mlčenlivost pokračovala ve vyprávění po celou tu dobu, kdy si vyndávala oblečení ze skříně. Měla v úmyslu ho rozptýlit, protože nechtěla, aby náhodou projevil zájem o starý kufr.

„Moje ubohá matka byla velmi zahanbená tím, že se její matka producovala na jevišti. Celý svůj život se snažila pykat za neblaze proslulou kariéru mé babičky.“

Hitchins mrkl na hodinky. „Zbývá vám deset minut.“

„Děkuji vám, pane Hitchinsi.“ Obdarovala ho ledově chladným úsměvem. „Jste opravdu velmi nápomocný.“

Ten muž byl zřejmě zvyklý na podobný sarkasmus. Ve své profesi ho nepochybně zažil častokrát.

Eleonora vytáhla zásuvku u prádelníku a nejdříve na postel položila pečlivě složené povlečení. „Možná byste měl raději odvrátit pohled, pane,“ prohodila.

Hitchins měl tu slušnost, že pootočil hlavu, aby nezíral na její prádlo a noční košile, které postupně vyndávala z prádelníku. Ale jakmile natáhla ruku k malým hodinám stojícím na nočním stolku, jeho úzká ústa se natáhla do tenké linky.

„Slečno Lodgeová, nemáte dovoleno vzít si cokoli jiného kromě osobního oblečení,“ poznamenal přísným tónem a zavrtěl hlavou.

„Ano, samozřejmě.“ Škoda. Možná by za ně mohla dostat v zastavárně pár liber. „Jak jsem jen na to mohla zapomenout?“

Přibouchla víko a rychle ho zamkla. Zamrazilo ji po celém těle. Hitchins se naštěstí vůbec nezajímal o starý divadelní kufr její babičky.

„Lidé mi říkají, že vypadám přesně jako ona, když byla v mém věku,“ zahalasila nenučeně.

„Kdo, slečno Lodgeová?“

„Moje babička přece, ta herečka.“

„Aha.“ Hitchins pokrčil rameny. „Jste připravená k odchodu?“

„Ano. Doufám, že mi kufr odnesete dolů.“

„Ano, madam.“

Hitchins popadl kufr a snesl ho dolů do přední haly. Venku kufr naložil do přistaveného dvoukoláku.

Elenora následovala Hitchinse, když vtom jí jeden z věřitelů zastoupil cestu.

„Prosil bych ten zlatý prstýnek z vaší ruky, slečno Lodgeová,“ vyzval ji ostře.

„Zajisté.“

Díky přesnému načasování se jí podařilo stáhnout prstýnek a upustit ho právě ve chvíli, kdy se ten muž pro něj natahoval. Zlatý kroužek spadl na podlahu.

„Zatraceně,“ vykřikl rozzlobeně a ohnul se, aby ho sebral.

Mezitím Elenora kolem něho proklouzla a sešla ze schodů. Agatha Knightová vždy kladla důraz na důstojný odchod ze scény.

Hitchins neočekávaně projevil zdvořilé chování, když jí podal ruku a pomohl ji usadit se na tvrdé dřevěné sedačce dvoukoláku.

„Děkuji vám, pane,“ zamumlala. Posadila se se vznešeností a sebejistotou, jako kdyby nastupovala do přepychového kočáru.

V Hitchinsových očích se zableskl náznak obdivu.

„Hodně štěstí, slečno Lodgeová.“ Mrkl na zadní část vozíku, kde se vznášel velký kufr. „Zmínil jsem se vám o tom, že můj strýc ve svém mládí cestoval s hereckou společností?“

Elenora ztuhla. „Ne, nezmínil.“

„Měl kufr, který se velmi podobal vašemu. Tvrdil, že je prý docela praktický. Řekl mi, že v něm má pořád připraveno několik nezbytných osobních věcí pro případ, že by musel ve spěchu odcestovat.“

„Babička mi dala stejnou radu,“ špitla Elenora a těžce polkla.

„Doufám, že jste ji poslechla, slečno Lodgeová.“

„Zajisté, pane Hitchinsi.“

„Určitě se vám bude v životě dařit dobře, slečno Lodgeová. Jste silná osobnost a nechybí vám inteligence.“ Zamrkal očima, smekl klobouk a poté, co se uklonil, zamířil zpět ke svým zaměstnavatelům.

Elenora zhluboka nabrala dech. Potom rozevřela slunečník a zvedla ho nad hlavu, jako kdyby to byl bojový prapor. Dvoukolák se pomalu rozjel.

Neohlédla se zpátky na dům, kde se narodila a prožila svůj dosavadní život.

Smrt jejího nevlastního otce ji příliš nepřekvapila, takže ani nepociťovala zármutek. Když se Samuel Jones oženil s její matkou, bylo jí šestnáct. Na jejich venkovském sídle se příliš často nezdržoval, dával přednost životu v Londýně a svým nikdy nekončícím investičním plánům. A od smrti matky před třemi lety se tady ukázal jen zřídka.

Tahle skutečnost Elenoře vyhovovala. Jones jí byl naprosto ukradený a byla ráda, že se jí neplete do života. Ale to bylo ještě předtím, než zjistila, že se jeho právníkovi podařilo převést její dědictví po babičce, které zahrnovalo dům a okolní pozemky, pod Jonesovu kontrolu.

A teď o všechno přišla.

Vlastně ne tak docela o všechno, pomyslela si s neradostným uspokojením. Věřitelé Samuela Jonese neměli tušení o perlové broži a náušnicích, které ukryla ve falešném dně starého kufru.

Agatha Knightová jí dala šperky ihned poté, co se její matka provdala za Samuela Jonese. Agatha udržela jejich tajemství v tajnosti a poradila Elenoře, aby brož a náušnice schovala do kufru a nikomu o tom nepověděla, dokonce ani své matce.

Ukázalo se, že její intuice týkající se Jonese byla správná.

Stejně tak věřitelé neměli ani ponětí o dvaceti librách v bankovkách, které se také nacházely v kufru. Peníze si uložila stranou po prodeji poslední úrody, když si uvědomila, že Jones vloží každou libru získanou z prodeje úrody do pochybného investičního záměru.

Co se stalo, stalo se, pomyslela si. Teď musí zaměřit veškerou svoji pozornost na budoucnost. Přišla sice o veškerý majetek, ale nezůstala na světě úplně sama. Byla zasnoubená s milým

džentlmenem. Jakmile se Jeremy Clyde dozví o její zoufalé situaci, určitě za ní přispěchá a nepochybně na ni bude naléhat, aby uspěli jejich svatbu.

Ano, vskutku, utěšovala se, možná už za měsíc bude tato hrozná událost zapomenutou minulostí. Bude vdanou paní a bude se starat o novou domácnost. Ta příjemná představa jí zvedla náladu.

Elenora vynikala v organizování záležitostí, které souvisely s chodem a udržováním domácnosti a statku. Zvládala hravě všechny činnosti, od výnosného prodeje úrody po vedení účetnictví, zajištění nejrůznějších nutných oprav, najímání služebnictva a zaměstnanců.

Stane se dokonalou manželkou Jeremyho Clydea.

V pozdním odpoledni ten samý den se Jeremy Clyde vřítel na svém koni na dvorek hostince právě když Elenora poučovala manželku majitele hostince o tom, jak je důležité vždy se přesvědčit, zda bylo povlečení důkladně vypráno.

Jakmile zaslechla dusot kopyt, vyhlédla ven z okna. Vzápětí se otočila, spěchala ke dveřím a rozběhla se na dvůr.

Tam vběhla přímo do náruče svého snoubence.

„Má nejdražší,“ zvolal Jeremy a pevně ji objal. Když ji potom od sebe jemně odtáhl, všimla si, že výraz v jeho hezké tváři byl zastřen obavami. „Přijel jsem, jakmile jsem se doslechl tu strašnou zprávu. Opravdu věřitelé tvého otce zabavili úplně všechno? Dům? Veškeré pozemky?“

Povzddechla si. „Bohužel ano.“

„Musí to být pro tebe příšerná rána, má drahá. Nevím, co na to říct.“

Ale vzápětí se ukázalo, že jí chce Jeremy něco velmi důležitého sdělit. Přesto mu chvíli trvalo, než se k tomu odhodlal. Svoji řeč začal ujišťováním, že to, co jí musí povědět, mu zlomí srdce, ale že skutečně nemá jinou možnost.

Pak jí stručně oznámil, že vzhledem k tomu, že přišla o veškeré své dědictví, byl donucen zrušit jejich zasnoubení.

Krátce nato se vyřítel na koni ze dvora stejně rychle jako přijel.

Otřesená Elenora vyšla nahoru do svého malého pokoje a nechala si přinést láhev levnějšího vína. Když jí služebná láhev donesla, zamkla dveře, zapálila svícen na stole a nalila si plnou skleničku.

Seděla v křesle u okna, hleděla ven do hluboké noci, popíjela příliš sladké víno a hloubala nad svou budoucností dlouho do noci.

Myšlenka, že zůstala na světě úplně sama ji velmi rozrušila. Její pečlivě naplánovaný život se zhroutil jako domeček z karet.

Ještě před pár hodinami se její budoucnost zdála být tak jasná a zářivá. Jeremy plánoval, že se po svatbě nastěhuje do jejího domu. Představovala si, že se stane jeho oddanou manželkou a životní partnerkou, povede mu domácnost, bude vychovávat jejich děti a pokračovat ve spravování obchodních záležitostí. Ten sen náhle splaskl jako mýdlová bublina.

Ale brzy k ránu, poté, co skoro všechno víno zmizelo z láhve, ji napadlo, že vlastně získala svobodu, kterou doposud nepoznala. Poprvé v životě ji k nikomu nevázaly žádné povinnosti. Na její osobě nebylo závislé služebnictvo ani zaměstnanci. Nikdo ji nepotřeboval. Neměla žádné kořeny, žádné vazby, žádný domov.

Nikdo se nebude znepokojovat tím, aby náhodou neudělala ostudu svému jménu, jako to provedla její babička.

Ted' dostala jedinečnou možnost vybrat si nový směr svého života.

Když se za oknem začala vznášet bledá záře svítání, letmo zahlédla oslňující vizi budoucnosti, jež na ni čeká.

Budoucnosti, ve které bude osvobozená od přísných nařízení, které člověka žijícího na venkově tak svazují. Budoucnosti, kdy bude mít svůj majetek a finance pod kontrolou jen ona sama.

Budoucnosti, ve které bude moci podnikat věci, na které se ve svém starém životě neodvážila ani pomyslet. Dokonce si možná bude moci dovolit poznat to jedinečné, vzrušující potěšení, které jak ji babička ujistila, na ni čeká v náruči toho správného muže.

Ale na rozdíl od většiny žen mého postavení nebudu muset za to potěšení zaplatit vysokou cenu, slíbila si. Nebude se muset provdat a nikdo si nebude dělat starosti, pokud by pošpinila dobré jméno své rodiny.

Ano, ta nová budoucnost bude vskutku skvělá.

Jenom bude muset najít způsob, jak za ni zaplatit.

1

Hrůzostrašná, mrtvolně bledá tvář se náhle vynořila z hlubin bezedné temnoty jako démonický ochránce střežící zakázaná tajemství. Světlo lucerny vrhlo jasnou zář na přísně vyhlížejí tvář.

Při spatření toho nestvůrného obličeje muž, plující v malé loďce, zaječel hrůzou, ale v okolí nebyl nikdo, kdo by ho mohl zaslechnout.

Jeho výkřik naplněný strachem se nekonečně dlouho odrážel od starobylých kamenných zdí, které ho obklopovaly v koridoru tmavé noci. Úlekem ztratil rovnováhu, a když zavrával, okraj loďky se nebezpečně naklonil k černé hladině.

Srdce se mu zběsile rozbušilo a po celém těle mu vyrazil mrazivý pot. Zadržel dech a instinktivně popadl dlouhé bidlo, pomocí kterého poháněl plavidlo po líném proudu a snažil se znovu získat ztracenou rovnováhu.

Podařilo se mu zabodnout konec tyče do dna říčního koryta. Loďka se po chvíli přestala kývat a současně ustaly ozvěny jeho vyděšeného výkřiku.

Zavládlo strašidelné ticho. Zhluboka nabral dech a znovu se podíval na tu děsivou tvář, která byla o něco větší než on a ruce se mu stále třáslly.

Vždyť je to jenom další z torz starobylých klasických soch, které stály podél obou břehů, uklidňoval se. Podle helmice poznal, že je to socha Minervy.

Ačkoliv to nebyla první taková socha, kterou během své podivné plavby potkal, určitě vypadala nejohroživěji a vystrašila ho. Připomínala mu useknutou hlavu, kterou někdo jen tak nedbale pohodil na bahnitý břeh řeky.

Znovu se zachvěl, pevně sevřel bidlo a prudce jí odrazil ode dna. Rozzlobil se na sebe kvůli své panické reakci při pohledu na tu sochu. Co se to s ním dělo? Nemohl si dovolit nechat se takhle snadno vyvést z klidu, protože ho čekal náročný úkol. Musel naplnit svůj osud.

Loďka vystřelila kupředu a svižně klouzala po hladině míjejíc mramorové hlavy soch.

Když plavidlo proplulo další zatáčkou, světlo svítlny dopadlo na nízkou, vyklenutou lávku pro pěší. Lávky, které překlenovaly řeku v několika místech ale nikam nevedly a končily u zdi tunelu, který je na břehu řeky uzavíral. Muž sklonil hlavu, aby se neudeřil.

Když ho opustil strach, opět se mu tělem rozlila nová vlna vzrušení. Všechno bylo přesně takové, jak to popsal jeho předchůdce ve svém deníku. Ztracená řeka opravdu existovala a vinula se pod městem. Byla to tajná vodní cesta, která byla před mnoha stoletími zakryta a zapomenuta.

Majitel deníku došel k závěru, že řeku zakryli právě Římané ve snaze ovládnout ji a budovat nad ní město. Ve světle svítlny se jasně rýsovaly obrysy jejich zednické práce. V některých úsecích toku protékala řeka podzemními tunely, které měly klenbu ve středověkém stylu.

Řeka sloužila jako stokový kanál pro obrovské město ležící nad ní, který odváděl dešťovou vodu a splašky do Temže. V ovzduší se linul odporný zápach a v tichu, které tam panovalo, dokonce zaslechl čiperný dupot krys a jiných hlodavců neúnavně pobíhajících po obou březích.

Už to není daleko, pomyslel si. Pokud byl plánec cesty v deníku správný, brzy doplne ke kamenné hrobce, ve které se nacházel vchod do tajné podzemní laboratoře, kterou používal jeho předchůdce. Doufal, že tam najde ten podivný stroj, který tam byl po celé ty roky ukryt.

Ten, kdo se sem kdysi dávno vydal, se musel vzdát skvělého projektu, protože nedokázal rozluštit poslední rébus vyrytý do starobylého kamene. Ale on sám věděl, že uspěl tam, kde jeho předchůdce selhal. Podařilo se mu totiž rozluštit instrukce starého alchymisty a byl si jistý, že dokáže úkol dokončit.

Pokud mu bude přát štěstí a najde to zařízení, bude na něho čekat ještě hodně práce, než uvede stroj do provozu. Navíc musí najít chybějící kameny a zbavit se dvou starých mužů, kteří znali tajemství minulosti. Ale v tomhle směru neočekával žádné větší problémy.

Informace byly klíčem k úspěchu a věděl, jak je získat. Pohyboval se ve vyšších společenských vrstvách, takže měl v tomto světě užitečné kontakty. Také se snažil trávit hodně času ve vykřičených domech, kam džentlmeni chodili vyhledávat obhroublé potěšení,

protože zjistil, že v takových místech koluje spousta drbů a nejrůznějších zvěstí.

Existovala jenom jediná osoba, která věděla dost, aby jí došlo, co má v úmyslu. Ale v tom problém neviděl. Její největší slabostí byla její láska k němu. Jenomže on vždy dokázal zneužít její lásky a důvěry k tomu, aby s ní manipuloval.

Pokud se mu podaří najít ono zařízení dnes večer, nic ho nezastaví před naplněním svého osudu.

Muže, který se o to pokusil před ním, označili za šílence a odmítli uznat jeho geniální talent. Ale tentokrát tomu bude jinak.

Až dokončí ten smrtící stroj a předvede světu jeho enormní destrukční energii, celá Anglie, vlastně celá Evropa pozná druhého Newtona.

„Tahle také ne. Je příliš plachá a příliš pokorná.“ Arthur sledoval, jak se za ženou, se kterou měl právě pohovor, zavřely dveře. „Myslel jsem si, že jsem to řekl zcela jasně. Potřebuji inteligentní dámu se sebejistým vystupováním. Nehledám typickou placenou společností. Přiveďte další prosím.“

Paní Goodhewová si vyměnila pohled se svojí obchodní partnerkou paní Willisovou. Arthur vycítil, že ženám dochází trpělivost. Během uplynulé hodiny a půl hovořil se sedmi uchazečkami. Žádná z tichých ošuntělých žen ze seznamu agentury Goodhew a Willis nesplňovala požadavky na potencionální kandidátku na místo, které nabízel.

Nedivil se rostoucí podrážděnosti paní Goodhewové a paní Willisové. On sám již překročil hranici podrážděnosti. Byl zoufalý.

Paní Goodhewová si odkašlala, položila velké ruce na desku svého psacího stolu a unaveně povzdechla. „Je mi to velmi líto, pane, ale bohužel vám musím sdělit, že jsme seznam vhodných adeptek již vyčerpaly.“

„To není možné. Určitě tam ještě některá zbývá.“ Musí tam mít ještě jinou uchazečku o místo. Celý jeho plán závisel na objevení té správné ženy.

Paní Goodhewová a paní Willisová se na něho mračily zpoza svých psacích stolů. Byly to impozantně vypadající ženy. Paní Goodhewová byla vysoká s kyprými tvary a její oválná tvář by se vyjímalá na starobylé minci. Její spoléčnice byla hubená a ostrá jako nabroušené nůžky.

Jejich šaty odpovídaly střídmemu vkusu, ale byly ušité z drahých látek. Vlasy měly protkány šedinami a v očích se jim odrážely bohaté životní a pracovní zkušenosti.

Cedule na vstupních dveřích oznamovala, že agentura Goodhew a Willis zajišťuje placené spoléčnice a guvernanky déle než patnáct let. Skutečnost, že tyto dvě ženy založily agenturu, kterou po celou tu dobu vedly se zřejmým ziskem, byla důkazem jejich inteligence a smyslu pro podnikání.

Arthur studoval jejich odhodlané výrazy a zvažoval své možnosti. Předtím, než zamířil sem, navštívil dvě jiné agentury, které se chlubily širokým výběrem dam, které hledají práci jako placené společnice. Ale navzdory svým slovům mu v těchto agenturách nabídl jenom pár poměrně fádních zájemkyň. Při pohledu na ty ženy pocítil nezvyklý záchvěv lítosti. Pochopil, že nepředstavitelná chudoba, ve které žily, přiměla ty ženy hledat takové místo. Jenomže on nehledal ženu, která v jiných probouzí lítost.

Sevřel ruce za zády, rozkročil se a z druhého konce místnosti čelil paní Goodhewové a paní Willisové.

„Jestliže jste vyčerpaly seznam vhodných kandidátek,“ pravil rozvážně, „potom je odpověď jasná. Najděte mi nevhodnou ženu.“

Obě ženy na něho zíraly, jako kdyby právě přišel o rozum.

Paní Willisová se vzpamatovala první. „Jsme seriózní agentura, pane. V našich seznamech nevedeme žádné nevhodné ženy,“ opáčila ostře. „Naše dámy mají skvělou pověst a jejich reference jsou naprosto bezúhonné.“

„Možná byste se měl poohlédnout v jiné agentuře,“ navrhla paní Goodhewová klidným tónem.

„Nemám čas zajít do jiné agentury.“ Stále nemohl uvěřit, že jeho důkladně vypracovaný plán je na pokraji zhroutení jenom proto, že se mu nedaří najít vhodnou ženu. Předpokládal, že právě tento úkol bude nejjednodušší částí jeho plánu. A právě naopak se z toho stala nepříjemná komplikace. „Už jsem vám řekl, že potřebuji placenou společnici okamžitě -“

Vtom ho přerušilo rázné otevření dveří za jeho zády.

Otočil se a uviděl mladou ženu, která se jako tornádo vřítla do kanceláře.

Okamžitě si všiml, že se ta žena, možná náhodou, ačkoliv měl podezření, že spíše úmyslně, snažila odvést pozornost od svých nápadných rysů. Pozlacené obroučky brýlí částečně zakrývaly její jasné jantarové zlaté oči. Její lesklé, tmavé vlasy byly sčesány dozadu pozoruhodným strohým způsobem, který by se více hodil k hospodyně nebo služebné.

Měla na sobě šaty z jakési těžké látky v ponurém odstínu šedé. Sřih šatů jako by ji měl záměrně dělat menší a silnější, než ve skutečnosti byla. Fajnšmekři a sebevědomí hejskové, kteří se celé dny poflakovali na Bond Street a očkem házeli po dámách by

bezpochyby o tuto ženu ani pohledem nezavadili. Ale byli to hlupáci, kteří nevěděli, jak proniknout pod slupku, pomyslel si Arthur.

Sledoval její vznešenou chůzi, na které nebylo ani stopy po nesmělosti a nerozhodnosti. V jejích exotických očích se jiskřila oslnivá inteligence. A vyzařoval z ní temperament a odhodlání.

Došel k závěru, že té dámě chybí strojená, umělá dokonalost, díky které by k ní muži vzhlíželi jako k diamantu. Přesto na ní bylo něco nepopsatelného, čím přitahovala pozornost. Energie a vitalita, které kolem ní vytvářely neviditelnou auru. V těch správně zvolených šatech by neprošla jediným plesovým sálem bez pozornosti.

„Slečno Lodgeová, nemůžete sem prosím vás takhle vtrhnout.“ Žena s uštváním výrazem ve tváři, která běžně seděla v přední kanceláři teď nejistě otálela ve dveřích. „Řekla jsem vám přece, že paní Goodhewová a paní Willisová právě probírají důležitou záležitost s klientem.“

„Je mi naprosto jedno, jestli s ním hovoří o jejich poslední vůli nebo zařizování jejich pohřbů, paní McNabová. Musím s nimi okamžitě mluvit. Už mám dost těch nesmyslů.“

Slečna Lodgeová se zastavila přímo před psacími stoly. Arthur věděl, že si jeho přítomnosti nevšimla, protože stál stranou ve stínu. Částečně za to mohla neproniknutelná mlha za okny, díky které do kanceláře pronikalo slabé, našedlé denní světlo.

Paní Willisová si dlouze vydechla a na tváři se jí objevil výraz rezignace, jako kdyby očekávala nevyhnutelný dopad osudu.

Paní Goodhewová, očividně ráznější členka týmu, prudce vstala. „Jak se proboha vůbec opovažujete nás tímto nevhodným způsobem vyrušovat, slečno Lodgeová?“

„Chci opravit váš mylný dojem, že hledám místo v domácnosti opilce nebo chlápěného prostopášníka.“ Slečna Lodgeová přimhouřila oči. „Vysvětlíme si situaci. Potřebuji okamžitě místo. Nemůžu si déle dovolit plýtvat časem pohovory s potencionálními zaměstnanci, kteří jsou od prvního pohledu pro mě nepřijatelní.“

„Promluvíme si o tom později, slečno Lodgeová,“ vyštěkla paní Goodhewová.

„Promluvíme si o tom teď. Právě jsem přišla ze schůzky, kterou jste mi na dnešní odpoledne sjednala, a mohu vás ujistit, že to místo nevezmu, i kdyby to mělo být poslední místo, které vaše agentura nabízí.“

Paní Goodhewová se usmála a její úsměv se dal popsat jako chladně triumfální. „Slečna Lodgeová, ujišťuji vás, že je to vskutku poslední místo, které vám naše agentura nabídla.“

Slečna Lodgeová se zamračila. „Nebud'te směšná. I když je celá ta situace pro nás všechny, a obzvláště pro mě, nepříjemná, obávám se, že se ji musíme snažit vyřešit ke spokojenosti obou stran.“

Majitelky agentury si vyměnily pobavené pohledy a potom se paní Goodhewová znovu obrátila k Elenoře.

„Právě naopak,“ pronesla ledovým hlasem. „Nevidím žádný důvod, proč bych vás měla posílat na další pohovory.“

„Nevěnujete pozornost tomu, co vám povídám, paní Goodhewová?“ zvýšila hlas slečna Lodgeová. „Řekla jsem vám, že okamžitě potřebuji nové místo. Moje současná zaměstnavatelka pozitrí odjíždí z města ke své známé na venkov. Svolila k tomu, že u ní mohu zůstat do jejího odjezdu, ale potom si budu muset najít nové ubytování. Ubytování, které si v tuto chvíli vzhledem k extrémně nízké mzdě, kterou jsem několik uplynulých měsíců dostávala, nemohu dovolit.“

Paní Willisová zavrtěla hlavou a její gesto jako by naznačovalo politování. „Snažily jsme se ze všech sil zajistit vám nové místo, slečna Lodgeová. Během uplynulých tří dnů jste absolvovala pět pohovorů s klienty, ale pokaždé jste selhala.“

„Já nejsem ta, kdo selhal u těch pohovorů. Ve všech případech to byly samotné klientky.“ Slečna Lodgeová zvedla ruku v rukavičce, začala si ji stahovat z ruky a pokračovala ve svém vysvětlování. „Když jsem přijela k paní Tibbettové, zajímala se jenom o své míchané nápoje a potom pokračovala v popíjení džinu, dokud nebyla tak opilá, že usnula na pohovce. Opravdu nechápu, proč ta žena hledá placenou společnici. Vždyť ani nedokázala vést souvislou konverzaci.“

„Tak to by stačilo, slečna Lodgeová,“ procedila paní Goodhewová skrz zuby.

„Paní Oxbyová po celou dobu mé návštěvy mlčela jako ryba a dovolila svému synovi, aby pohovor vedl místo ní.“ Pokrčila rameny. „Bylo očividné, že její syn patří k těm tyranským mužům, kteří se ve svých vlastních domácnostech povyšují nad slabými a bezmocnými ženami. A já netoužím žít pod jednou střechou s tak opovrženímhodným mužem.“

„Slečno Lodgeová, buďte prosím vás tak laskavá a zmlkňte,“ okřikla ji paní Goodhewová, uchopila těžítka a udeřila s ním o stůl.

Ale slečna Lodgeová ji ignorovala. „A potom jsem navštívila paní Stanbridgeovou, která je těžce nemocná a během pohovoru ležela v posteli. Bylo mi jasné, že nepřežije čtrnáct dnů. Její příbuzní se zajisté nemůžou dočkat, až stará paní natáhne bačkory, aby se mohli zmocnit jejích peněz. Okamžitě jsem poznala, že by bylo velice nepravděpodobné, že bych od nich dostávala svoji mzdu.“

„Slečno Lodgeová, nemůžete ze svých obtíží obviňovat potencionální zaměstnavatelky. Jenom vy sama jste zodpovědná za vaše neúspěchy při hledání nového zaměstnání.“

„Nesmysl. Před šesti měsíci, když jsem se ve vaší agentuře poprvé přihlásila, jsem neměla problémy získat vhodné místo.“

„Paní Willisová a já jsme toho názoru, že jste tenkrát měla štěstí pouze proto, že vaše první zaměstnavatelka byla proslulá podivínka, která si vás z nějakého nepochopitelného důvodu oblíbila,“ konstatovala suše paní Goodhewová.

„K vaší smůle, slečno Lodgeová,“ dodala jízlivě paní Willisová, „na seznamu našich klientů se zatím žádný podivín neobjevil. Stručně řečeno, takovými klienty se ani nezabýváme.“

Arthurovi se zdálo, že všechny tři ženy úplně zapomněly na jeho přítomnost.

Tvář slečny Lodgeové zabarvil ruměncem zloby. „Paní Eganová není žádná podivínka. Je to inteligentní žena, které procestovala svět a která má, na rozdíl od jiných žen, na spoustu věcí svůj vlastní názor.“

„Před dvaceti lety prý vystřídala nespočet milenců, dokonce snad měla i milenky,“ namítla ostře paní Goodhewová. „Je vegetariánka, studuje metafyziku a je všeobecně známo, že kdysi cestovala do Egypta jenom se dvěma sluhy jako doprovodem.“

„Navíc je o ní známo, že nosí jenom fialové prádlo,“ dodala s úšklebkem paní Willisová. „Slečno Lodgeová, podivínka je to nejzdvořilejší označení, které se hodí k vaší současné zaměstnavatelce.“

Arthur byl udiven a zároveň zvláštním způsobem nadšen oddaností slečny Lodgeové ke své skoro bývalé zaměstnavatelce.

Paní Goodhewová si zlostně odfrkla. „Nejsme tady proto, abychom diskutovaly o vlastnostech a povaze paní Eganové.“

Skutečnost je taková, že pro vás opravdu nemůžeme nic víc udělat, slečno Lodgeová.“

„Tomu nevěřím,“ namítla slečna Lodgeová.

Paní Willisová vyklenula obočí. „Jak můžete očekávat, že vám najdeme nové místo, slečno Lodgeová, když jste neustále odmítala osvojit si pravidla vhodného chování, které se vyžaduje od placených společnic? Vysvětlily jsme vám několikrát, že k takovému chování nezbytně patří pokora, skromnost a tiché a slušné vyjadřování.“

„Obávám se, že jsem byla až příliš pokorná a skromná.“ Zdálo se, že slečnu Lodgeovou ta kritická slova urazila. „A pokud jde o tiché vyjadřování, prokažte mi, že mé vyjadřování nebylo tiché a slušné.“

Paní Willisová obrátila oči v sloup a upřeně hleděla do stropu, jako kdyby hledala pomoc od vyšší moci.

Paní Goodhewová si odkašlala. „Vaše představa o vhodném chování se značně liší od našich představ. Smiřte se prosím se skutečností, že vám nemůžeme pomoci, slečno Lodgeová.“

Arthurovi neuniklo, že se ve tváři slečny Lodgeové objevil znepokojený výraz. Její elegantní čelist se viditelně napnula. Poznal, že se chystá změnit taktiku.

„Přestaňte dělat tak unáhlené závěry,“ řekla jemně. „Jsem si jistá, že se ve vašich seznámkách určitě najdou další potencionální zaměstnavatelé.“ Obdarovala obě ženy náhlým oslňujícím úsměvem, který by snadno rozzářil velký plesový sál. „Pokud mi dovolíte, abych si je prohlédla, nepochybně nám všem ušetřím spoustu času.“

„Dovolit vám prohlédnout si složky našich klientů?“ Paní Willisová sebou prudce trhla, jako kdyby se dotkla drátů elektrického vedení. „To vůbec nepřipadá v úvahu. Složky našich klientů jsou tajné.“

„Uklidněte se,“ řekla slečna Lodgeová. „Nezamýšlím roznášet drby o vašich klientech. Jenom bych si ráda ty složky prohlédla, abych se potom mohla rozhodnout ohledně mého budoucího zaměstnání.“

Paní Willisová se na ni podívala přimhouřenýma očima. „Slečno Lodgeová, zdá se, že vám stále nedochází, že ne uchazečka o zaměstnání, ale klient rozhoduje o obsazení místa.“

„Právě naopak.“ Slečna Lodgeová přistoupila k psacímu stolu paní Willisové, naklonila se dopředu a rukama se opřela o vyleštěnou pracovní plochu. „Vám stále nedochází, že si nemůžu dovolit déle ztrácet čas. Kdybyste mi dovolily nahlédnout do složek klientů,

vyřešily bychom tak rozumným způsobem problém, se kterým se potýkáme.“

„My se nepotýkáme s žádným problémem, slečno Lodgeová,“ ozvala se paní Goodhewová. „Vy se potýkáte s problémem a obávám se, že se s ním od této chvíle budete muset potýkat někde jinde.“

„To je naprosto nemožné,“ opáčila slečna Lodgeová. „Už jsem vám vysvětlila, že mi nezbývá moc času na to, abych hledala jinou agenturu. Musím si najít nové místo ještě předtím, než paní Eganová odjede na venkov.“

Vtom Arthur udělal závažné rozhodnutí. „Možná byste ráda zvážila ještě jednu nabídku zaměstnání od této agentury, slečno Lodgeová.“

3

Jeho hluboký, chladný hlas, který se ozýval z přítmi za jejími zády vylekal Elenoru natolik, že málem upustila síťovanou kabelku.

S nepatrným, potlačovaným povzdechem se otočila. V první chvíli ho sice zřetelně neviděla, ale ihned vycítila, že ten dotyčný muž by se mohl projevit jako nebezpečný. Nitrem jí projelo podivně radostné vzrušení z očekávání.

Marně se snažila onen pocit zahnat. Nikdy v životě její tělo tímto způsobem na žádného muže nereagovalo. Nepochybně za to mohlo špatné osvětlení. Za okny se rozprostírala hustá mlha a dvě malé lampy na psacích stolech paní Goodhewové a paní Willisové vrhaly do místnosti stín místo toho, aby ho rozptýlily.

Vzápětí si uvědomila, že má stále na očích brýle, které si vypůjčila od paní Eganové, aby pro dnešní pohovory dodala svému vzezření ten správný vzhled placené společnosti. Hbitě stáhla brýle z nosu a několikrát zamrkala, aby zaostřila své vidění.

Konečně jasně uviděla neznámého muže stojícího ve stínu, nicméně ten pohled příliš nezměnil její počáteční dojem. Jenom zvýšil její pocity ostražitosti a vzrušení.

„Můj bože,“ zvolala vylekaně paní Willisová. „Úplně jsem zapomněla, že jste tady, pane. Omlouvám se vám za tuto nepříjemnou situaci. Dovolte, abych vám představila slečnu Elenoru Lodgeovou. Slečna Lodgeová, hrabě ze St. Merrynu.“

St. Merryn lehce sklonil hlavu. „Je mi potěšením vás poznat, slečno Lodgeová.“

Nedalo se o něm říct, že je hezký, napadlo Elenoru. Síla, sebeovládání a prudká intelligence, která se odrážela v rysech jeho tváře tam nezanechala žádné místo pro eleganci, vytříbenost nebo tradiční tělesnou krásu.

Jeho vlasy měly tmavý odstín hnědé. Neproniknutelné, kouřově zelené oči jako by ji sledovaly odkudsi z tajné skrýše ve svých hlubinách. Vysoké lícní kosti a ostrou čelist doplňoval výrazný nos.

Uklonila se. „Také vás ráda poznávám, pane.“

„Zdá se mi, že bychom si mohli navzájem posloužit, slečno Lodgeová,“ pravil a pohledem stále ulpíval na její tvář. „Vy nutně

potřebujete místo a já mám vzdálenou příbuznou, vdovu po bratranci z otcovy strany, která u mě přechodně bydlí během sezony. Sháním pro ni společnici. Pokud jde o mzdu, zaplatím vám trojnásobek vaší obvyklé mzdy.“

Trojnásobek obvyklé mzdy. Při tom pomyšlení se jí náhle nedostávalo dechu. Uklidni se a zhluboka se nadechni, nařídila si v duchu. Tušila, že pokud by St. Merryn odhalil jakýkoliv náznak toho, že je její nervová soustava momentálně labilní, okamžitě by svoji nabídku stáhl.

Zvedla bradu a věnovala mu úsměv, který považovala za chladně zdvořilý. „Jsem připravena promluvit si s vámi o zaměstnání, které nabízíte, pane.“

Zaslechla, jak si paní Goodhewová s paní Willisovou mezi sebou šuškájí, ale nevěnovala jim pozornost. Soustředila se na tajemné oči hraběte, ve kterých se mihl záblesk uspokojení.

„Toto místo vyžaduje více povinností, než které se běžně od placených společnic očekávají,“ informoval ji záměrně St. Merryn.

„Mohu vám říct, že mě to příliš nepřekvapuje,“ prohodila suše. „Byla bych ráda, kdybyste mi je mohl laskavě upřesnit.“

„Zajisté.“ St. Merryn obrátil svoji pozornost k paní Goodhewové a paní Willisové. „Pokud by vám to dámy nevadilo, raději bych si pohovořil se slečnou Lodgeovou o samotě.“ Odmlčel se a rty mu zvlnilo mírné pousmání. „Jedná se totiž o rodinnou záležitost a jsem si jistý, že mé důvody jistě chápete.“

„Samozřejmě,“ přitakala paní Goodhewová tónem, který naznačoval, že jeho žádost uvítala, protože mohla opustit kancelář. „Paní Willisová?“ obrátila se ke své společnici.

Paní Willisová už byla na nohou. „Až po vás, paní Goodhewová.“

Obě ženy prošly kolem psacích stolů, zamířily ke dveřím, a jakmile vyšly ven, důrazně za sebou zabouchly dveře.

Rozhostilo se napjaté ticho doprovázené pocitem strachu, který se Elenoře příliš nezamlouval.

Počáteční vzrušení částečně opadlo a nahradily ho obavy. Dlaně měla studené jako led. Podvědomě vnímala tlak husté mlhy naléhající na okna, mlhy, která byla tak hustá, že se skrze ni nedalo dohlédnout na budovy na protější straně úzké ulice. Byla to jenom její představivost, díky které jí prostředí v místnosti náhle připadalo stísněné a velmi důvěrné?

St. Merryn záměrně přešel přes kancelář a zastavil se před jedním z oken. Chvilí přemítal s pohledem upřeným na beztvárovou mlhu, která zahalovala ulici. Věděla, že se rozhoduje, kolik pravdy jí má sdělit.

„Asi bych k vám měl být upřímný, slečno Lodgeová,“ začal po chvíli mlčení. „Paní Goodhewové a Willisové jsem nepověděl celou pravdu. Nehledám společnosti pro svoji příbuznou, která skutečně v současné době pobývá v mém domě.“

„Aha. A jakou ženu tedy potřebujete, pane?“

„Snoubenku.“

Elenora v zoufalství zavřela oči. Právě když začínala věřit tomu, že potencionální zaměstnavatelé ze seznamu agentury Goodhew a Willis už nemohou být horší, právě se setkala se šilencem.

„Slečno Lodgeová?“ zaslechla jeho hlas, který zazněl jako švihnutí bičem. „Jste v pořádku?“

Přestože byla jeho odpověď otřesená, otevřela oči a vykouzlila na tváři úsměv. „Ovšemže, pane. Jsem naprosto v pořádku. Ale domnívám se, že by měl být zavolán ještě někdo jiný,“ odvětila.

„Promiňte?“

„Možná někdo z členů vaší rodiny nebo snad osobní sluha?“ Na zlomek vteřiny zaváhala. „Nebo zřízenec?“

Chudí lidé posílali své šílené příbuzné do děsivého prostředí nemocnice v Bedlamu. Ale mezi bohatými bylo zvykem zařídit pro postiženého člena rodiny léčbu v soukromé psychiatrické léčebně. Přemítala, zda-li St. Merryn z takové léčebny právě neuprchnul a zdali si už někdo z ošetřujícího personálu nevšiml, že není ve svém pokoji.

„Zřízenec?“ Výraz v jeho tváři ztvrdl. „O čem to k čertu mluvíte?“

„Dnes venku panuje pochmurné počasí, že?“ změnila opatrně téma. „Člověk by se snadno mohl v té mlze ztratit.“ Obzvláště pokud je jeho mysl plná zmatených vidin a halucinací, dodala v duchu. „Ale určitě pro vás někdo brzo přijede a odveze vás domů. Měl byste paní Goodhewové a Willisové říct, komu mají dát vědět, že jste...“

V očích St. Merryna se zablesklo pochopení následované mrazivým úžasem. „Tak vy se domníváte, že jsem šílený?“

„Vůbec ne, pane. Jenom jsem se vám snažila pomoci.“ Obezřetně ustoupila o krok dozadu směrem ke dveřím. „Ale pokud by se tady vyskytl nečekaný problém, jsem si jistá, že paní Goodhewová a Willisová si s ním dokáží poradit.“

Usoudila, že by nebylo rozumné otočit se k tomu šilenci zády, a proto tápala rukou za sebou a hledala kulatou kliku u dveří.

„Nepochybně,“ prohodil a ironicky se pousmál. „Vsadím se, že si ty dvě ženy dokáží poradit naprosto se vším, včetně šíleného klienta. Ale ujišťuji vás, že nejsem šílený, slečno Lodgeová.“ Pokrčil rameny. „Alespoň si toho nejsem vědom. Pokud sundáte ruku z kliky, pokusím se vám tu situaci vysvětlit.“

Elenora se ani nepohnula.

Pozvedl lehce obočí. „Slibuji vám, že vám to za tu chvilku pozornosti bude stát.“

„Ve finančním smyslu?“

Koutek na jedné straně úst se mu nepatrně zdvihl. „Jde snad o nějaký jiný smysl?“

Ne, pokud jde o mě, pomyslela si. Ve své současné tíživé situaci si nemohla dovolit bezstarostně přehlížet rozumné nabídky zaměstnání. Postupně se ukázalo, že je mnohem obtížnější, než si původně představovala, vyplnit si svůj sen o nové, zářivé budoucnosti, kterou si vysnila v hostinském pokoji před šesti měsíci. Peníze byly hlavním důvodem. A tohle místo potřebovala.

St. Merryn je možná šílený, ale nevypadá jako opilec nebo nemravný flamend, které potkala dnes odpoledne při pohovorech u potencionálních zaměstnanců.

Začínal jí stále více připadat jako muž, který umí zkušeně vést obchodní jednání a právě tuhle dovednost na mužích obdivovala.

Vyzařovala z něho mužná vitalita, zneklidňující a vzbuzující zvědavost, která ji rozrušila způsobem, který nedokázala popsat. Nebyl hezký jako Jeremy Clyde. Ale při pohledu na něho cítila hluboko v nitru zvláštní, dosud nepoznaný pocit.

Ruka jí váhavě sklouzla z kliky u dveří, ale zůstala stát na místě pro případ potřeby hbitého útěku. Úspěšné placené společnosti se nejdříve ze všeho naučily být připravené na neočekávané situace.

„Dobře, pane. Poslouchám vás.“

St. Merryn přešel k psacímu stolu paní Goodhewové, opřel se zády o pracovní plochu a rukama se opřel o hranu stolu. Perfektně střižený kabát se mu rozevřel, takže si všimla jeho širokého hrudníku, plochého břicha a úzkých boků. Nebylo na něm nic hubeného, jemného nebo slabého.

„Tuto sezonu jsem přijel na pár týdnů do Londýna, abych se zde věnoval několika spíše komplikovaným obchodním záležitostem.

Nebudu vás nudit podrobnostmi. Ve stručnosti jde o to, že mám v úmyslu vytvořit konsorcium investorů. Projekt vyžaduje diskrétnost a soukromí. Pokud víte něco o tom, jak to chodí ve společnosti, jistě tušíte, že je nesmírně obtížné tohoto dosáhnout. Společenská smetánka žije kletvami a drby.“

Napětí svírající její tělo trochu povolilo. Ten muž nakonec možná není vůbec šílený.

„Prosím pokračujte, pane.“

„Bohužel za svých současných poměrů a ve spojitosti s jistým incidentem, ke kterému došlo před rokem, tuším, že pro mě nebude snadné, protože nejsem ženatý ani nemám snoubenku, pokračovat v obchodních záležitostech, aniž by lidé strkali nos do mých věcí.“

Odkáslala si. „Vaše poměry?“ otázala se co nejtaktněji.

Pozvedl jedno obočí. „Mám titul, vlastním několik poměrně rozlehlých nemovitostí a oplývám značným bohatstvím. A nejsem ženatý.“

„Vskutku hezké,“ zamumlala.

„Sarkasmus se u placené společnosti nepovažuje za všeobecně žádoucí vlastnost, ale když vezmu v úvahu, že se nacházím ve stejně zoufalé situaci jako vy, jsem tentokrát ochoten vaši poznámku přehlédnout.“

Tváře jí zrůžověly. „Omluvám se, pane. Dnes jsem měla náročný den.“

„Ujišťuji vás, že ten můj byl stejně nepříjemný.“

Bude rozumné vrátit se zpět k tématu, usoudila. „Zdá se, že z vás vaše poměry dělají docela zajímavou obchodní komoditu v určitých společenských kruzích.“

„A v jiných kruzích nepochybně docela nudnou.“

Musela potlačit úsměv. Jeho ironický, sebedopceňující smysl pro humor ji překvapil.

Zdálo se, že St. Merryn nepostřehl její úžas a konečky prstů stále bubnoval v rytmu staccata o desku stolu. „Jak jsem již říkal, celkovou situaci navíc komplikuje skutečnost, že jsem byl minulou sezonu několik měsíců zasnouben s jistou mladou dámou, která utekla s jiným mužem.“

Ta informace ji zaskočila více než cokoliv jiného. „To snad ne.“

Netrpělivě se na ni podíval. „Přesto by se našli lidé, kteří by vám s radostí řekli, že ta mladá dáma unikla jen tak tak.“

„Hmm.“

„Co to k čertu znamená?“

„Nic. Jenom mě napadlo, že jste to možná vy, pane, kdo unikl jen tak tak. Já sama jsem zažila podobný únik před šesti měsíci.“

V jeho očích se zaleskla chladná zvědavost. „Vskutku? A to vysvětluje, proč hledáte místo placené společnice?“

„Částečně.“ Mávla rukou. „Ale po tom, co jsem se o svém bývalém snoubenci dozvěděla, vám popravdě říkám, že dnes budu raději celé odpoledne hledat nové místo, než abych se provdala za lháře a podvodníka.“

„Aha.“

„Už dost o mém osobním životě, pane. Chápu vaše dilemma. Až se roznese, že jste ve městě, lidé se budou domnívat, že jste se vrátil, abyste znovu zkusil štěstí na svatebním trhu. Budete místními lvicemi-dohazovačkami považován za čerstvé maso.“

„Já sám bych to nevyjádřil stručněji a výstižněji. A proto, slečno Lodgeová, hledám dámu, která zvládne přesvědčivě se vydávat za moji snoubenku. Je to opravdu velmi snadné.“

„Opravdu?“ zeptala se znepokojeně.

„Jistě. Jak jsem se již zmínil, přicestoval jsem do Londýna, abych se věnoval nadmíru soukromým obchodním záležitostem. Nicméně společenská smetánka si bude myslet, že jsem se sem přijel porozhlédnout po nové nevěstě. Nechci se zbytečně zatěžovat a ztrácet čas s každou nestoudnou dívkou, kterou její rodiče přivezli do města, aby si během sezony našla manžela. Pokud budou žít v domnění, že jsem zasnoubený, lovkyně manželů zaměří svoji pozornost na jiné vhodné objekty.“

Vážně pochybovala o tom, že by mohl být St. Merrynův plán tak jednoduchý. Ale proč by se s ním měla dohadovat?

„Zní to jako nápaditý a mazaný plán, pane,“ pravila zdvořile. „Přeji vám hodně štěstí při jeho realizaci.“

„Vidím, že ani na okamžik nepochybujete, že by mohl proběhnout úspěšně.“

Povzddechla si. „Ráda bych vám připomněla, že ne jeden muž ve vaší situaci podcenil vychytralost a odhodlání matky, která je posedlá hledáním výhodné partie pro svoji dceru.“

„Ujišťuji vás, madam, že mám respekt vůči určitému druhu žen. Proto jsem vymyslel plán předvádět v několika příštích týdnech svoji falešnou snoubenku ve společnosti. Přijímáte tedy místo, které vám nabízím?“

„Pane, nepochybujte o mě, nejsem vůbec proti přijetí toho místa. Právě naopak, věřím, že si mi určitě zalíbí.“

Její slova v něm vzbudila zvědavost. „Proč to říkáte?“

„Moje babička byla vynikající herečkou, která opustila světla ramp, aby se provdala za mého dědečka,“ vysvětlovala. „Hodně lidí mi říká, že se jí velmi podobám. A často jsem přemýšlela, jestli jsem, stejně jako podobu, zdědila i její herecký talent. Hrát roli vaší snoubenky bude určitě zajímavé, dokonce to považuji za velkou výzvu.“

„Aha. Dobře, tedy -“

Zvednutím ruky ho umlčela. „Ale musíme být realisté, pane. Pravda je, že přestože zoufale toužím po skvělém platu, který nabízíte, skutečnost je taková, že bude pro mě velmi obtížné vydávat se za vaši snoubenku.“

Čelist mu ztuhla netrpělivostí. „Pročpak?“

Kde mám jenom začít, přemítala.

Ruka jí sklouzla dolů k sukni a ukázala na šedivé ponuré šaty. „Jako začátečnice v této profesi nemám vhodné oblečení.“

Dlouze, rozvážně si ji prohlédl od hlavy až k patě.

„Tím se neznepokojte,“ řekl St. Merryn. „Nikdy jsem neočekával, že žena, která se uchází o místo placené společnosti bude mít doma šatník plný šatů hodících se přesně na tuto roli.“

„Kromě oblečení jde ještě o můj věk,“ špitla nesměle. Tenhle rozhovor se ukazuje být jako velmi zahanbující, pomyslela si. Většina ostatních potencionálních zaměstnavatelů ji považovalo za příliš mladou na místo, které nabízeli. Nicméně v tomto případě byla zase příliš stará.

„Co je špatného na vašem věku?“ Tvář se mu zachmuřila. „Odhadoval jsem, že je vám něco přes dvacet. Doufám, že se mi nechystáte sdělit, že jste mnohem mladší, než vypadáte? Nehledám totiž dívku, která sotva vyšla ze školy.“

Pevně stiskla zuby a připomněla si, že dnes ráno, když se oblékala na pohovory, záměrně si vybrala oblečení, které odpovídalo celkovému dojmu typické placené společnosti. Přesto ji trochu rozzlobilo, že pochyboval v odhadu jejího věku.

„Je mi šestadvacet.“

Pokývl hlavou, evidentně spokojen. „Vynikající. Jste dost stará na to, abyste už měla rozum a poznala trochu svět.“

„Děkuji,“ odvětila kousavým tónem. „Ale oba dva moc dobře víme, že od džentlmenů vašeho společenského postavení a bohatství se očekává, že se ožení s velmi mladou dámou, která právě opustila školní lavice.“

„Sakra, madam, hovoříme o placeném místě, ne o opravdovém zasnoubení,“ opáčil zvýšeným hlasem a zamračil se. „Víte moc dobře, že bych si nemohl dovolit zaměstnat nějakou sedmnáctiletou dívku. Ne jenom proto, že by pravděpodobně neměla zkušenosti a sebejistotu, které jsou potřeba, ale nepochybně by žila v naivní představě, že se s ní nakonec ožením.“

Při jeho slovech ji z jakéhosi důvodu zamrazilo po celém těle. Přesto nedokázala pochopit proč. Rozum jí jasně napovídal, že by hraběte ze St. Merrynu ani ve snu nenapadlo oženit se se ženou, která se pár týdnů vydává za jeho snoubenku. Vždyť taková žena by nebyla o nic lepší než herečka. A bohatí a vlivní džentlmeni mají s herečkami jenom aférky, ale nikdy se s nimi neožení.

„Když o tom mluvíme,“ promluvila ostře Elenora, „jak zamýšlíte ukončit naše smyšlené zasnoubení, až vyřídíte veškeré obchodní záležitosti?“

„S tím nebude problém,“ řekl a pokrčil rameny. „Jednoduše zmizíte a já se postarám o to, aby se ve společnosti roznesla zpráva, že jste se vrátila se ke své rodině kamsi na sever.“

Jednoduše zmizíte.

Zachvěla se. To konstatování vyznělo zlověstně. Ale na druhou stranu měl pravdu. Vypařit se ze společenských kruhů nebude tak obtížné. Bohatí a mocní si spokojeně žijí ve svém velmi malém uzavřeném světě. Zřídka kdy překročí hranici svého zářivého prostředí a nevšímají si těch, kteří za touto hranicí žijí.

„Ano, předpokládám, že to bude fungovat,“ řekla a pečlivě o všem přemýšlela. „Pochybují, že by se někteří z mých budoucích zaměstnavatelů pohybovali ve stejných společenských kruzích jako vy a vaši známí. Ale dokonce i kdyby náhodou někdo z nich mezi společenskou smetánku zavítal a já se s jeho vznešenými přáteli sešla, pochybuji, že by to někdo zaregistroval. Jakmile se jednou vrátím ke své roli placené společnice, na moji osobu se zapomene.“

„Lidé většinou vidí, co vidět chtějí,“ poznamenal stručně.

Zamyslela se nad jeho slovy. „Možná by bylo rozumné, kdybych během té naší hry používala jiné jméno, abych se opravdu pojistila, že mě nikdo nepozná.“

Pobaveně se zasmál. „Vidím, že se vám představa použít umělecké jméno zamlouvá, ale nepovažuji váš návrh za nutný, a navíc by to jenom celou situaci zkomplikovalo v případě, že by vás někdo známý přece jenom poznal.“

„Ach ano, chápu.“ Pocítila záchvěv zklamání, ale musela si přiznat, že má hrabě pravdu. „Je sice nepravděpodobné, že bych mohla v Londýně potkat nějaké známé, ale kdyby k tomu došlo, obtížně bych jim vysvětlovala, proč používám jiné jméno.“

„Po pravdě řečeno, představa, že byste během těch několika týdnů, kdy budete hrát svoji roli potkala někoho ze svých známých mě tolik neděsí. Není důvod, proč by taková náhoda měla jakýmkoliv způsobem ovlivnit náš scénář.“ Pokrčil rameny. „Po dobu, kdy vás budu ve společnosti vydávat za svoji snoubenku vás také ostatní budou tak přijímat. Lidé mě považují za výstředního muže, takže by je nemělo šokovat, že se chci oženit s dámou bez společenských konexí.“

„Aha.“

Rty mu rozvlnil chladný úsměv. „Kdo by se odvážil mi odporovat?“

„Ano, samozřejmě,“ přitakala a jeho neotřesitelná arogance ji naplňovala posvátnou úctou. Měl pravdu. Kdo by si troufl mu odporovat? A pokud jde o její budoucnost, začne se kvůli ní znepokojovat, až k tomu bude mít důvod. Nemůže si dovolit propásnout tohle výnosné místo kvůli neopodstatněným obavám, že v ní někdo náhodou za půl roku pozná odvrženou snoubenku hraběte.

„Ano, vsutku,“ přitakala ještě jednou a spokojeně pokývla hlavou. „Je rozumné přepokládat, že ve mně nikdo nepozná bývalou snoubenku hraběte ze St. Merrynu, takže tím pádem bych neměla mít problémy při hledání dalšího zaměstnání.“ Na zlomek okamžiku zaváhala. „Chtěla bych se zeptat, kde budu bydlet, až budu pro vás pracovat. Nemám vlastní byt a jak jistě víte, bydlení v Londýně je poměrně drahé.“

„Samozřejmě že v mém domě. A lidem řekneme, že jste přijela z venkova na nákupy a užívat si sezonu.“

„Očekáváte, že budu bydlet pod vaší střechou, pane?“ Obočí se jí úžasem vyklenulo. „To by vyvolalo drby, o které jistě nestojíte.“

„Nemusíte se znepokojovat ohledně své pověsti, slečno Lodgeová. Slibuji vám, že budete mít gardedámu. Nelhal jsem paní

Goodhewové a Willisové, když jsem tvrdil, že vdova po mém bratrancí pobývá pár týdnů v mém domě.“

„Dobře tedy, pane. Váš plán by mohl fungovat.“

„Jen pro vaši informaci, slečno Lodgeová, mé plány vždy fungují, protože jsem odborník na plánování a následné uskutečňování plánů.“

Při tomto stručném prohlášení nebylo v jeho hlase ani stopy po aroganci, uvědomila si.

„Přesto se tenhle plán zdá být poněkud komplikovaný,“ zamumlala.

„Věřte mi, slečno Lodgeová. Bude fungovat. A na konci vám nezaplatím jenom trojnásobek vaší obvyklé mzdy, ale navíc také prémii.“

Náhle se jí nedostávalo dechu. „Myslíte to naprosto vážně, pane?“ otázala se tiše.

„Potřebuji vás, slečno Lodgeová. Něco mi napovídá, že se perfektně hodíte pro tu roli a jsem ochoten vám za váš talent dobře zaplatit.“

Odkašlala si. „Pokud jde o peníze, snažím se ušetřit každou libru, kterou si mohu dovolit dát stranou, protože bych ráda investovala do určitého obchodního projektu.“

„Opravdu? A jaký to má být projekt?“

Krátce s odpovědí zaváhala, ale potom usoudila, že nemá důvod proč mu nepovědět pravdu. „Doufám, že vás to nebude šokovat, pane, ale mým cílem je podnikat v obchodní sféře.“

„Chcete se stát majitelkou obchodu?“ otázal se.

Vnitřně byla připravena na rázný nesouhlas, a proto pocítila obrovskou úlevu, když její plán neodsoudil. Lidé z vyšších vrstev považovali podnikání v obchodní sféře za nepochopitelné a špatné rozhodnutí. V očích společenské smetánky bylo lepší protloukat se životem v chudobě, než vlastnit obchod.

„Uvědomuji si, že vás můj plán nejspíš děsí,“ pokračovala odhodlaně. „Ale jakmile našetřím dost peněz, chci si otevřít knihkupectví a pojízdnou knihovnu.“

„Nejsem vaším plánem šokován, slečno Lodgeová. Já jsem vydělal hromadu peněz nejrůznějšími investicemi. Pokud jde o podnikání, mám bohaté zkušenosti.“

„Jistě, pane,“ přitakala a obdarovala ho milým úsměvem.

Je velmi zdvořilý, pomyslela si. Ale oba dva věděli, že propast mezi jeho obchodními investicemi a její představou otevřít si obchod byla v očích společenské smetánky velmi hluboká.

Nicméně bylo důležité, že její plány St. Merryna neodradily od jeho úmyslu najmout si ji jako společníci. Vždyť jí dal nakonec jasně najevo, že nemá čas na další hledání.

Naklonil hlavu v tichém uznání jejích záměrů. „Dobře, uzavřeme tedy spolu obchodní smlouvu, slečno Lodgeová?“

Jeho velkorysost ji úplně oslnila, což měl nepochybně v úmyslu. Hlavou se jí honila ještě jedna pochybnost týkající se zaměstnání, které se chystala přijmout, ale rychle ji zahнала. Tentokrát se k ní konečně obrátilo štěstí čelem, poprvé od toho příšerného dne, kdy se na prahu dveří jejího domu objevili věřitelé nevlastního otce. Nebude riskovat ztrátu jedinečné příležitosti kvůli jedné malicherné nejistotě.

Spokojeně se usmála.

„Ano, pane.“

St. Merryn několik vteřin zíral na její ústa. Potom zavrtěl hlavou a lehce se zachmuřil. Získala dojem, že se z nějakého důvodu zlobil, ale ne na ni, nýbrž na sebe.

„Pokud chceme dosáhnout důvěryhodnosti,“ pravil suše, „myslím, že mě budete muset oslovovat Arthure.“

Jenomže to nebude tak snadné, blesko jí hlavou. Z toho muže vyzařovalo cosi hrozivého, což jí to neusnadní.

Teprve až když vyšla na ulici a spěchala k paní Eganové, aby jí oznámila tu báječnou novinu, uvědomila si, že pochybnosti, které se jí krátce předtím podařilo vyhnat z mysli, se znovu vrátily.

Není to obdivuhodný temperament hraběte, ani jeho bizarní plán představit mě ve společnosti jako snoubenku, co mě znepokojuje, přemítala si. S tím se dokázala celkem snadno vyrovnat.

To, kvůli čemu ji v nitru zmítala nejistota bylo to, že tušila, že jí St. Merryn nepověděl celou pravdu.

Cosí přede mnou tají, pomyslela si. Intuice ji varovala, že jeho obchodní plán se týká čehosi mnohem nebezpečnějšího, než je vytvoření investičního konsorcia.

Ale do jeho soukromých záležitostí mi nic není, usoudila se vzrůstajícím vzrušením. Jediné, na čem jí záleželo, bylo, aby zvládla nesnadnou roli, kterou jí St. Merryn přisoudil, a jakmile jeho malé drama úspěšně skončí, bude na cestě k uskutečnění svého snu.

„Zdá se, že se období smůly v mém životě chýlí ke svému konci.“ Elenora se vděčně zabořila do pohodlného čalouněného ušáku a usmála se na dvě ženy, které seděly na pohovce naproti ní.

S Lucindou Colyerovou a Charlotte Atwaterovou se poprvé potkala před šesti měsíci v kanceláři agentury Goodhew a Willis. Všechny tři se tam náhodně sešly v ten samý den, protože hledaly zaměstnání jako společnice. Po dlouhém odpoledni, které strávily pohovory s potencionálními zaměstnavateli, Elenora navrhla, že by mohly zajít do čajovny za rohem.

Přestože se dívky od sebe odlišovaly temperamentem, spojovalo je několik věcí: Bylo jim kolem pětadvaceti, což byl věk, kdy dobrý sňatek nebyl už tak snadno uskutečnitelnou možností. Všechny pocházely z úctyhodného rodinného zázemí, byly slušně vychovány a dostalo se jim dobrého vzdělání. Shodou nešťastných okolností se ocitly na světě úplně samy bez jakýchkoliv finančních prostředků.

Jejich první společné posezení u čaje se stalo pravidelností a scházely se každou středu. Poté, co se jim podařilo sehnat zaměstnání, byla středa jediným dnem v týdnu, kdy měla každá z nich volno.

Uplynulých několik měsíců se každý týden scházely v salonu Lucindiny zaměstnavatelky, paní Blancheflowerové. Podle Elenory prostředí v domě postarší ženy zrovna člověku nezvedlo náladu a její přítelkyně ho také považovaly za spíše deprimující.

Vládla tam ponurá atmosféra vzhledem k tomu, že v prvním poschodí ve své ložnici paní Blancheflowerová umírala. Lucinda, která měla dělat staré paní společnost v posledních dnech jejího života, měla štěstí, protože si její zaměstnavatelka dávala načas se svým odchodem ze světa.

Protože paní Blancheflowerová prospala většinu času, Lucindě nepřipadala její práce náročná. Nejvíce jí vadilo, že příbuzní staré paní, kteří ji zřídka navštěvovali, nařídili, že v domě musí být smuteční výzdoba. Takže téměř veškerý nábytek pokrývaly kusy černé látky a kromě toho byly závěsy na oknech vždy zatažené, aby do temných pokojů nepronikl ani záblesk hřejivého jarního sluníčka.

Elenora a její přítelkyně statečně snášely tu stísněnost a přítmí v domě každou středu, protože tam měly jejich schůzky značnou výhodu: Čaj a zákusky byly zadarmo díky nevědomé štědrosti paní Blancheflowerové. Dívky byly rády, že ušetří několik penny.

Elenora požádala St. Merryna o svolení, aby mohla povědět svým přítelkyním pravdu o svém novém místě a ujistila ho, že ani jedna z nich se nepohybuje ve společnosti. Zaměstnavatelka Lucindy ležela na smrtelné posteli a starší vdova, u které pracovala Charlotte, měla nemocné srdce a málokdy vycházela z domu. „Ani jedna z nich by mě neprozradila, dokonce ani kdyby se setkaly s lidmi, kteří vás znají, pane,“ dodala s naprostou jistotou.

St. Merryn vypadal spokojeně, dokonce jako by mu byla schopnost jejích přítelkyň udržet tajemství o falešné snoubence lhostejná. Neměl totiž důvod se znepokojovat, že by mohly roznášet klepy z prostého důvodu. Věděl moc dobře, že by nikdo ze společenské smetánky nevěnoval pozornost takovému absurdnímu drbu, se kterým by přišly dvě chudé placené společnice. Kdo by uvěřil slovům Lucindy a Charlotte, a ne tvrzení bohatého a mocného hraběte?

Lucindu a Charlotte nejprve novinka, že se bude Elenora vydávat za snoubenku St. Merryna a žít v jeho domě naplnila úžasem. Ale když se dozvěděly, že jedna z příbuzných jeho lordstva bude její gardedámou, usoudily, že získala velmi vzrušující místo.

„Jenom si představ, že budeš chodit na nejprestižnější plesy a večírky,“ rozplývala se Charlotte. „A budeš nosit elegantní šaty.“

Nicméně věčnou pesimistku Lucindu šířila neblahá předtucha. „Já na tvém místě bych byla v blízkosti St. Merryna velmi obezřetná, Elenoro.“

Elenora a Charlotte na ni současně udiveně pohlédly.

„Proč to říkáš?“ vyzvídala Elenora.

„Pár měsíců předtím, než jsme se seznámily, jsem pracovala jako společnice u jedné vdovy. Nevstávala sice z postele, ale během té doby, kdy jsem u ní pracovala, jsem zjistila, že jejím největším potěšením bylo být neustále v obraze, pokud šlo o nejrůznější aférky a klevety. Vzpomínám si, že se také párkrát zmínila o St. Merrynovi.“

„Pokračuj,“ vyzvala ji Charlotte nedočkavě.

„St. Merryn byl tenkrát zrovna zasnouben s mladou dámou Julianou Grahamovou,“ pokračovala Lucinda. „Ale ta prý z něho byla vyděšená.“

Elenora se zamračila. „Vyděšená? To je příliš silné slovo.“

„Nicméně k němu vzhlížela plná strachu. Její otec samozřejmě přijal St. Merrynovu nabídku, aniž by si o ní předem promluvil s Julianou. Vlastně není se co divit, když uvážíme, jak bohaté je jeho lordstvo.“

„A také jeho titul,“ zamumlala Charlotte. „Každý otec, který má dceru na vdávání by si přál takového muže do rodiny.“

„Přesně,“ přitakala Lucinda a nalila si čaj do šálku. „Ta mladá dáma byla tak vystrašená představou, že se jednoho dne bude muset provdat za St. Merryna, že jednou v noci slezla po žebříku z okna svého pokoje a v hrozně bouři utekla s mužem, který se jmenuje Roland Burnley. Za svítání je našel Julianin otec v hostinském pokoji kdesi na severu. Přirozeně že se postaral o to, aby ti dva byli okamžitě oddáni.“

Charlotte naklonila lehce hlavu na stranu. „Říkáš, že je pronásledoval otec té mladé dámy? Ne St. Merryn?“

Lucinda souhlasně pokývla hlavou, tvář měla zádumčivou. „Když se St. Merrynovi donesla zpráva, že jeho budoucí nevěsta uprchnula, právě seděl ve svém klubu. Prý s ledovým klidem prohlásil, že až si příště bude vybírat snoubenku, zajde do agentury, která obstarává placené společnosti, a tam si jednu vybere. Pak se prý odebral do herny a až do úsvitu hrál karty.“

„Proboha,“ zalapala Charlotte po dechu. „Musí být studený jako psí čumák.“

„To skutečně je,“ potvrdila Lucinda.

Elenora oněměle zírala na Lucindu. A potom se rozesmála tak, že raději položila šálek s čajem na stůl, aby ho nerozlila na koberec.

Lucinda a Charlotte na ni nechápavě hleděly.

„Co je na tom tak zábavného?“ otázala se ostře Charlotte.

„Musíte uznat, že St. Merryn skutečně dobře vydělal na svém slibu, že si najde snoubenku přes agenturu,“ podařilo se jí pronést mezi chichotáním. „Koho by napadlo, že ten muž má tak ironický smysl pro humor? Jak velkou habaďuru se asi chystá zahrát ve společnosti.“

„Neber to jako urážku, Elenoro,“ ozvala se Lucinda, „ale připadá mi, že je tvůj nový zaměstnavatel mnohem výstřednější než paní

Eganová. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se tě pokusil obtěžovat a choval se k tobě neurvale.“

Charlotte se zachvěla, ale oči měla velmi jasné.

Elenora se ušklíbla. „To je nesmysl. Absolvovala jsem poměrně dost pohovorů s chlápnyými potencionální zaměstnavateli, takže bych takového muže na první pohled poznala. St. Merryn nepatří k mužům, kteří se chovají k dámě násilně. Disponuje značnou dávkou sebeovládání.“

„Přesto se nezdá, že by byl vášnivým nebo romantickým mužem,“ řekla zklamaně Charlotte.

„Proč si to myslíš?“ otázala se Elenora, šokovaná jejím zjištěním. Připomněla si pohled jeho kouřově zelených očí. Così jí napovídalo, že důvodem pozoruhodného sebeovládání St. Merryna je právě jeho vášnivá povaha.

„Každý jiný džentlmen obdařený romantickými city by se ihned vydal pronásledovat svoji snoubenku, jakmile by se dozvěděl, že utekla s jiným mužem,“ prohlásila Charlotte. „Až by je dostihl, vytrhl by svoji snoubenku z náručí muže, který mu ji odvedl, a vyzval by ho na souboj.“

Lucinda pokrčila rameny. „Lidé o St. Merrynovi říkají, že mu v žilách místo horké krve koluje krev ledová.“

Možná právě neustálé mrhnutí způsobilo, že to vypadalo, jako by se rozlehlý dům na Rain Street vznášel v jiné, tmavé metafyzické úrovni. To místo je nejen ponuré, ale také zanedbané, pomyslela si Elenora. Trochu jí připomínalo dům, ve kterém Lucinda trávil dny se svojí umírající zaměstnavatelkou. Připadalo jí, jako kdyby někdo v St. Merrynově domě naposledy vydechl před mnoha lety a obrovský dům od té doby chátral.

Elenora mrkla na kousek papíru, který jí dal St. Merryn, aby se ujistila, že ji kočí dovezl na správnou adresu. Rain Street, číslo dvacet dva. Kočár zastavil před správným domem.

Dveře kočáru se otevřely, a když jí kočí pomohl vystoupit, postavil na chodník její kufr s osobními věcmi.

Dříve než se rozjel a zanechal ji osamocenou na ulici, pohlédl k vchodovým dveřím domu s výrazem plným pochybností.

„Jste si jistá, že jste na správné adrese, madam?“ zeptal se jí.

„Ano, ovšemže. Děkuji vám.“ Usmála se, vděčná za jeho upřímné znepokojení. „Za moment někdo z domu přijde pro můj kufr. Nemusíte se zdržovat.“

Pokrčil rameny. „Jak myslíte.“

Vyskočil zpátky na kočár a vzal do rukou otěže.

Elenora zahнала své vlastní pochybnosti, když sledovala, jak se kočár vzdaluje.

Jakmile kočár zmizel v dáli, došlo jí, že je naprosto sama v té ulici zahalené neprůhlednou mlhou.

Vykročila směrem k domu a svižně vyšla po schodech ke dveřím. Je lepší, že se nikdo nestal svědkem toho, jak St. Merrynova nová snoubenka přijela k jeho domu kočárem. Takhle její náhle zjevení bude ve společnosti přitahovat více pozornosti a vzbuzovat zvědavost. Jakmile hra skončí, jednoduše stejným záhadným způsobem zmizí.

Tělem jí projelo vzrušení. Stane se tajemnou ženou, herečkou. Měla zvláštní pocit, že celý svůj život čekala na svoji příležitost, připravovala se na vstup na scénu a právě teď ten okamžik nastal.

Pro tuto událost si oblékla své oblíbené tmavé vycházkové šaty v odstínu vínově červené barvy, které jí paní Eganová nechala ušít u svého osobního krejčího. Připnula si na ně malé elegantní hodinky, které jí bývalá zaměstnatelka věnovala jako dárek na rozloučenou.

„Povede se vám dobře, má drahá,“ prohlašovala paní Eganová s mateřským uspokojením, když předávala Elenoře hodinky. „Jste energická, máte pevné nervy a laskavé srdce. Nic vás nedokáže nadlouho srazit ke dnu.“

Když vystoupila na poslední schod, několikrát zabouchala klepadlem na dveře.

Zdálo se jí, jako by se dunivý zvuk ozval z nekonečné hloubky uvnitř velkého domu.

Nejprve bylo pár minut ticho a v okamžiku, kdy se začala znepokojovat, zdali si nespletla adresu, zaslechla slabý klapot kroků na dlaždicové podlaze.

Vstupní dveře se otevřely. „Přejete si, madam?“ otázala se udýchaným hlasem mladá služebná, která stála ve dveřích.

Elenora zvažovala, jak postupovat dál. St. Merryn jí jasně řekl, že má v úmyslu udržet jejich hru v tajnosti před služebnictvem. Ale věděla příliš dobře, že personál v jakékoliv domácnosti všeobecně věnuje zvýšenou pozornost tomu, co jejich zaměstnavatelé provádějí, aniž by si to zaměstnavatelé uvědomovali. Tušila, že i když služebnictvo bude žít v domnění, že je skutečná snoubenka, časem jim určitě dojde, že je na té situaci cosi zvláštního.

Nicméně nemá cenu chodit dlouho okolo horké kaše, usoudila. Byla placená, aby hrála určenou roli a svoji práci musí odvést co nejpřesvědčivěji. Služebná, stejně jako společenská smetánka, které bude už brzy představená, tvořili součást obecenstva.

„Oznamte prosím vašemu zaměstnavateli, že přijela slečna Elenora Lodgeová,“ nařídila služebné zdvořilým, ale autoritativním tónem. „Již mě očekává. A řekněte prosím vás lokajovi, aby odnesl můj kufr z ulice dříve než ho někdo ukradne.“

Služebná se kvapně uklonila. „Jak si přejete, madam.“ Ustoupila stranou, aby mohla Elenora vstoupit do haly.

Elenora počkala, dokud mladá žena nezmizela v chodbě, a potom s úlevou vydechla.

Pomalu se otočila a rozhlížela se po hale. Byla stejně ponurá a odpudivá jako venkovní část domu. Špinavým sklem v obdélníkových oknech nad dveřmi pronikalo jenom slabé světlo.

Vysoké, vyřezávané dřevěné panely ztemňovaly interiér ještě více. Kolem dokola místnosti v zastíněných nikách stály klasické sochy a vázy v estruském stylu. Ovzduší jí svojí zatuchlostí připomínalo muzeum.

Se zvědavostí přistoupila k nejbližšímu mramorovému sloupu a konečkem prstu v rukavičce po něm lehce přejela. Zamračila se při pohledu na rýhu, která se v tom místě objevila a otřela si ruce o sebe, aby se zbavila prachu usazeném na špičce rukavičky. Tady se už pěkně dlouho pořádně neuklízelo, pomyslela si.

Vtom zaslechla blížící se kroky, rozléhající se chodbou. Ten krok byl těžší než lehký krok služebné. Elenora se ohlédla.

Hleděla do velmi pohledné tváře muže. Tak krásnou tvář nikdy ve svém životě neviděla. Byla naprosto dokonalá. Jemně řezané rysy, vysoké, vznešené obočí klenoucí se nad kouřově šedýma očima a nádherně kudrnaté tmavé vlasy.

Kdyby ten muž neměl na sobě uniformu majordoma, klidně by mohl pózovat umělci, který se chystá namalovat portrét romantického básníka ve stylu Byrona.

„Jmenuji se Ibbitts, madam,“ představil se muž hlubokým hlasem. „Omlouvám se, pokud došlo k nějakému nedorozumění. Jeho lordstvo vás očekává v knihovně. Následujte mě prosím.“

Kdesi v mysli jí zaznělo varovné zvonění. Neměla sice proti jeho slovům žádné námitky, ale byla přesvědčená, že se v nich skrývalo špatně zastírané pohrdání. Nebo to možná byla jenom její představivost.

„Děkuji vám, Ibbittsi.“

Podala mu čepec a Ibbitts se okamžitě otočil, aby ho položil na zaprášenou mramorovou plochu stolu.

„Počkejte,“ křikla pohotově a natáhla se pro čepec dříve než ho mohl položit na špinavý stůl. „Vezmu si ho s sebou. A pokud jde o můj kufr, nechci ho nechat stát venku na ulici.“

„Pochybuji, že by někdo váš kufr ukradl, madam,“ poznamenal Ibbitts nenuceně, jako kdyby si byl jistý, že neobsahuje žádné cennosti.

Už měla plné zuby jeho zdvořilého sarkasmu. „Pošlete pro něj hned teď lokaje, Ibbittsi.“

Ibbitts udiveně zamrkal, jako kdyby byl zmaten tím nepatrným pokáráním. „Žádný zloděj se špetkou zdravého rozumu by z tohoto domu nic neukradl.“

„To je chabé ujištění, Ibbittsi. Obávám se, že po světě chodí hodně zlodějí, kterým právě zdravý rozum chybí.“

Výraz v jeho tváři byl tvrdý a lícní kosti se mu napjaly. Beze slova se natáhl a prudce zatáhl za sametovou šňůru zvonku.

Vzápětí přiběhl vysoký, hubený mladík, kterému mohlo být tak osmnáct nebo devatenáct. Na hlavě měl zrzavou kšticí a v bledé pokožce poseté pihami zářily modré oči. Z jeho vystupování byla patrná nervozita.

„Nede, zajdi ven pro kufr slečny Lodgeové a odnes ho nahoru do pokoje, který jí dnes ráno připravila Sally.“

„Ano, pane Ibbittsi,“ přitakal Ned a vyběhl ven vchodovými dveřmi.

Ibbitts se obrátil zpět k Elenoře. Přestože mlčel, z výrazu jeho tváře vyčetla nevyřčenou otázku: tak teď jste spokojená?

„Následujte mě,“ vyzval ji místo toho Ibbitts. „Jeho lordstvo nesnáší čekání.“

Zamířil doprava a vedl ji matně osvětlenou chodbou do zadní části domu.

Na druhém konci chodby otevřel dveře na levé straně a zavedl ji do velkého pokoje obloženého hrubým tmavým dřevem. Potěšilo ji, že okna v knihovně nejsou zakryta těžkými závěsy, jako tomu bylo v přední části domu. Těžké hnědé sametové závěsy byly staženy po stranách oken a lemovaly výhled do deštěm smáčené zahrady, která byla zarostlá plevellem.

Knihovna byla vybavena tmavým kobercem, který nutně potřeboval vyčistit a několika kusy masivního nábytku ve stylu, který vyšel z módy před několika lety. Na všech stěnách visely police na knihy a kožené svazky na nich byly staré a zaprášené.

Úzké točité schodiště s litinovým zábradlím vedlo na balkon, který byl olemován dalšími dřevěnými poličkami na knihy.

„Slečna Lodgeová, můj pane.“ Ibbitts oznámil její příchod tónem, jako kdyby četl její jméno ze smutečního oznámení.

„Děkuji, Ibbittsi.“ Na druhém konci pokoje, blízko okna s výhledem na neudržovanou zahradu vstal Arthur zpoza vyřezávaného psacího stolu.

V nejasném světle vypadala jeho tvrdá tvář nečitelně. Obešel stůl a kráčel směrem k ní.

„Vítejte ve svém budoucím domově, má drahá,“ přivítal ji.

Uvědomila si, že před majordomem hraje svoji roli. Ona se musí zachovat stejně.

„Děkuji vám. Tak ráda vás zase vidím, pane,“ zahlaholila a hluboce se uklonila.

Ibbitts vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Jakmile zůstali v knihovně sami, Arthur se zastavil uprostřed pokoje a mrkl na hodiny. „Proč vám to sakra trvalo tak dlouho? Očekával jsem vás už před hodinou.“

Vskutku galantní snoubenec, pomyslela si ironicky Elenora. Její nový zaměstnavatel očividně nezamýšlel hrát jejich hru, když budou spolu o samotě.

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekla chladně. „V dešti by bylo nebezpečné, kdyby jel kočár příliš rychle,“ dodala.

Dříve než mohl Arthur zareagovat, z balkonu nad jejich hlavami k nim dolehl ženský hlas.

„Arthure, nepředstavíte nás?“ zvolala příjemným hlasem neznámá žena.

Elenora vzhledla nahoru a spatřila drobnou ženu, které mohlo být tak pětatřicet. Jemně řezanou tvář, ve které vynikaly bystré oříškově hnědé oči lemovaly vlasy v odstínu tmavého medu. Šaty, které měla na sobě byly ušité z drahé látky, ale neodpovídaly stylu poslední módy.

„Dovolte, abych vám představil Margaret Lancasterovou,“ řekl Arthur. „Margaret je příbuzná, o které jsem se zmínil. Bude pobývat v domě několik týdnů, během kterých budu vyřizovat své obchodní záležitosti. Zároveň vám poslouží jako gardedáma a bude vás všude doprovázet, aby nebyla ohrožena vaše pověst.“

„Těší mě, paní Lancasterová,“ řekla Elenora a uklonila se.

„Říkejte mi Margaret. Vždyť už brzo se stanete členkou naší rodiny,“ spustila Margaret, když scházela dolů po točitém schodišti. „Ach, tohle bude tak vzrušující. Už se na to dobrodružství docela těším.“

Arthur se vrátil ke svému psacímu stolu a posadil se na židli. Strídavě hleděl na Elenoru a Margaret.

„Jak jsem už vysvětlil, je na vás dvou, abyste podnikly všechny nezbytné kroky, které odvrátí pozornost společnosti od mé osoby, abych mohl v klidu a soukromí pokračovat ve vyřizování obchodních záležitostí,“ promluvil vážným tónem.

„Ano, samozřejmě,“ zamumlala Elenora.

„Postaráte se o to, abyste co nejdříve začaly navštěvovat nejvýznamnější plesy a večírky, aby společenská smetánka na vlastní oči viděla, že mám skutečně novou snoubenku.“

„Rozumím,“ pravila Elenora.

Arthur sklouzl pohledem k Margaret. „Jako gardedáma a průvodkyně Elenory zajistíte, aby Elenora svým vzhledem a vystupováním udělala okamžitý a přesvědčivý dojem na společenskou smetánku.“

„Ano, Arthure,“ přitakala Margaret, ale tváří jí přelétl zmučený výraz.

„Elenora bude potřebovat vhodné šaty, klobouky, rukavičky a všechny ty nezbytné módní doplňky,“ pokračoval Arthur. „Všechno musí odpovídat poslední módě a pocházet z těch nejproslulejších módních salonů a obchodů. Však víte, že móda je ve společnosti často tématem číslo jedna.“

Zavládlo ticho, během kterého se Margaret zase vzchopila.

„Jistě, Arthure,“ špitla s rozechvělým úsměvem na rtech.

Elenora ji pozorně sledovala a přemítala, co je důvodem její potlačované nejistoty.

Nicméně se zdálo, že si Arthur ničeho nevšiml.

„Takže to je vše, co jsem vám chtěl sdělit,“ pravil a natáhl se pro diář v kožených deskách a pero. „Můžete odejít. Ještě si potřebuji připravit několik věcí. V případě, že budete mít nějaké dotazy, ihned za mnou přijďte.“

Elenora dumala nad tím, zdali si vůbec uvědomil, že je propustil způsobem, jako kdyby patřily ke služebnictvu. Vždyť v mém případě je to vlastně pravda, připustila si v duchu.

Jeho vztah k Margaret byl naprosto odlišný, přesto ta žena k Elenořině údivu nejevila příznaky toho, že by byla jeho chováním dotčena. Z její tváře se dalo vyčíst, že se nemůže dočkat, až knihovnu opustí.

Elenora si připomněla její reakci před pár minutami, když ji Arthur informoval, že bude zodpovědná za její oblečení a módní doplňky.

Vsadila by se, že v Margaretiných očích v tu chvíli zahlédla záblesk zděšení.

Arthur počkal, dokud se dveře za oběma ženami nezavřely. Potom odsunul diář stranou a vstal od stolu. Přešel k oknu a upřel pohled do neudržované zahrady.

Věděl, že má Elenora podezření, že před ní cosi tají. Měla pravdu. Ale považoval za rozumné, když nebude znát celou pravdu. Ani Margaret ji nezná. Obě ženy jistě budou zvládat své role snadněji, pokud se nedozví všechny podrobnosti, kterého ho skutečně přinutily k napsání této hry, kde každý z nich měl svoji roli.

Stál u okna, hleděl do zahrady ponořené v bílé mlze a přemítal o tom, jak moc tenhle dům nenávidí.

Jeho dědeček ho sem dovezl krátce poté, co jeho rodiče zahynuli při požáru hostince. Bylo mu tenkrát šest let. Až do té doby svého dědečka neznal, protože se s ním nikdy nesetkal. Starý hrabě byl rozzlobený na svého syna za to, že utekl z domu a oženil se bez jejich souhlasu. Arthurova matka byla mladá dáma, která pocházela z chudé rodiny a nemohla se chlubit společenskými konexemi. Starý muž odmítal přijmout nejen ji, ale dokonce i svého vnuka.

Dědeček jistě věděl, co je to zášť, pomyslel si Arthur.

Ale šok ze ztráty syna při požáru donutil starého muže, aby si uvědomil, že Arthur je jediným dědicem, kterého má. A tak přivezl vnuka do svého obrovského, temného domu na Rain Street a potom se svou přísnou výchovou postaral o to, aby Arthur nezopakoval směšně romantické a nezodpovědné chování jeho syna.

Svůj úkol zvládl výborně, připustil Arthur. Dědeček ho od prvního dne zavalil povinnostmi a zodpovědností. O deset let později, když ležel na smrtelné posteli, poslední slova starého muže určená Arhurovi zněla: „Nikdy nezapomeň na to, že jsi hlavou rodiny. Je tvojí povinností postarat se o ostatní.“

Jediné šťastné chvíle, které Arthur během těch deseti let prožil, byly během pravidelných návštěv u výstředního prastrýčka George Lancastera.

Byl to právě George, který měl na mě pozitivní vliv, díky němuž jsem dokázal vzdorovat tvrdé a nekompromisní povaze starého hraběte, pomyslel si Arthur. Na rozdíl od ostatních členů jeho rozvětvené rodiny jediný George Lancaster od něho neočekával nemožné a bral ho jako dospívajícího chlapce s chlapeckými nadějemi, sny a zvědavostí.

Byl to George, ne jeho dědeček, koho postupem času začal milovat způsobem, jako kdysi miloval svého otce.

Ted' byl George Lancaster mrtvý. Před necelými dvěma měsíci byl brutálně zavražděn.

„Pomstím vaši smrt, strýčku,“ přísahal Arhur tiše. „Přisahám, že vrah za svůj krutý čin draze zaplatí.“

6

Služebná Sally právě vybalila Elenořin kufr, když se ozvalo tiché zaklepání na dveře ložnice.

Sally otevřela a hleděla do tváře Margaret stažené úzkostí.

„Mohla bych s vámi mluvit, Elenoro?“ Margaret se rozhlédla na obě strany, aby se ujistila, že je chodba prázdná. „Je to naléhavé.“

„Ano, samozřejmě. Pojd'te dál.“ Elenora se usmála na Sally. „Děkuji vám, Sally. Můžete jít.“

„Ano, madam.“ Sally spěchala z pokoje a zavřela za sebou dveře.

Elenora se podívala na Margaret. „Co se děje? Všimla jsem si, že vás v knihovně cosi znervóznilo.“

„Znervóznilo je slabé slovo.“ Margaret se usadila na židli. „Výstižnější by bylo, že jsem zpanikařila.“

„A pročpak?“

Margaret se protočily panenky. „Protože jsem sem přijela za falešných záminek.“

„Já také, když vezmete v úvahu, proč jsem skutečně tady,“ namítl Elenora.

„Ano, to je sice pravda. Ale ve vašem případě v tom nevidím žádný problém. Arthur si vás najal v agentuře.“ Margaret mávla rukou. „Měl s vámi pohovor. Ví přesně, co ve vás našel, a ta role je napsaná přímo na vaše tělo. Ale moje situace je naprosto odlišná, a pokud zjistí, že nejsem ta žena, jak předpokládá, bude zuřit.“

Elenoru ovládla zvědavost. Posadila se na okraj postele a zkoumavě si prohlížela Margaret. „Ocenila bych, kdybyste mi to vysvětlila.“

„Nejlepší bude, když začnu od začátku. Před čtrnácti dny mě navštívil Arthur. Vysvětlil mi svůj plán představit ve společnost falešnou snoubenku a požádal mě, zdali bych se ujala role vaší gardedámy. Souhlasila jsem, že mu ráda pomůžu v uskutečnění jeho plánu.“

„To je od vás velmi laskavé.“

„Laskavé? Ach. Chopila jsem se té příležitosti, protože se naskytla možnost přijet do Londýna poprvé po čtrnácti letech, kdy jsem tady byla během sezony.“

„Ach, tak,“ pokývla Elenora hlavou.

Margaret se ušklíbla. „Za svého manžela jsem se provdala, když byl mužem ve středních letech. Trpěl dnou a nenáviděl cestování. Během našeho společného života jsem nikam nejezdila kromě příležitostných návštěv mé matky a tety. Dokážete si představit, jaké to je být uvězněna čtrnáct let v malé vesničce?“

„Ano, dokážu.“

„Ach.“ Margaret sebou trhla. „Omlouvám se. Neměla jsem v úmyslu takhle pokračovat. Ve stručnosti jde o to, že jsem spisovatelka.“

„Opravdu? Jak vzrušující,“ zvolala Elenora nadšeně. „Vydala jste už nějaké knihy?“

Margaretina tvář se rozjasnila. „Ano. Píši pod jménem Margaret Malloryová a mým nakladatelem je Minerva Press. Pro pseudonym jsem se rozhodla proto, že jsem si jistá, že by se rodině Lancasterových nezamlouvala představa, že mají v rodině spisovatelku románů.“

„To je báječné. Četla jsem dvě z vašich knih, Tajná svatba a Návrh a obě se mi moc líbily.“

„Děkuji.“ Margaretiny tváře potemněly ruměncem. „To ráda slyším.“

„Pravdou je, že jsem velká fanyнка vašich knih, slečno Malloryová. Vlastně paní Lancasterová.“

„Říkejte mi prosím Margaret.“

Elenora zaváhala. „Říkáte, že je vaše identita spisovatelky pro rodinu tajemstvím? Včetně jeho lordstva?“

„Arthur je poslední člověk, kterému bych si přála odhalit pravdu.“ Margaret zkrivila rty v úšklebku. „Ten muž má výjimečné kvality pokud jde o investování a podobné obchodní záležitosti, ale obávám se, že svoji roli hlavy rodiny bere příliš vážně. Je to zřejmě důsledek vojenské výchovy jeho dědečka.“

Elenora si připomněla obdivuhodné sebeovládání, které zpozorovala v tajemných očích hraběte. „Ano, všimla jsem si jisté přísnosti a neústupnosti v jeho povaze.“

„Arthur dokáže být neoblomný, despotický a panovačný. Navíc opovrhne současnou módou čtení románů a neodvažují se pomyslet na to, jak by reagoval, kdyby zjistil, že takové knihy píše. Kdyby to věděl, nikdy by mě býval nepožádal, abych přijela do Londýna a

vydávala se za vaši gardedámu. Slibte mi prosím, že neprozradíte mé tajemství.“

„Slibuji.“

„Děkuji vám. V mém posledním rukopise se vyskytly určité komplikace týkající se podrobností spojených s večírky a plesy společenské smetánky. Nemůžu totiž o těchto událostech důvěryhodně psát, když nemám skoro žádné zkušenosti ze společenského života.“

„Ale zmínila jste se, že jste kdysi pobývala v Londýně během sezony.“

„Byla to příliš krátká doba, necelých čtrnáct dnů, protože mě Harold požádal o ruku skoro ihned poté, co jsme se seznámili. Navíc to bylo před čtrnácti lety.“

„Začínám vaši těžké situaci rozumět,“ uvažovala Elenora nahlas.

Margaret si nervózně poposedla. „Když mě Arthur požádal o pomoc, připadala mi jeho prosba jako perfektní příležitost jak se dostat do Londýna a stát se na čas součástí společenského života. Takže jsem ho přirozeně ujistila, že mu s radostí pomohu.“ Bezmocně zvedla ruce z klína. „Ale následně jsem si s hrůzou uvědomila, že ode mě také očekává, že se postarám o vaše oblečení a další záležitosti spojené s představením ve společnosti.“

„Aha,“ špitla Elenora.

„Musím se vám, Elenoro, přiznat, že nemám nejmenší tušení, kde se v Londýně nachází nejmódnější krejčovské salony, rukavičkářství nebo kloboučnictví. Cítím, že bych měla Arthurovi povědět pravdu, ale pokud to udělám, určitě mě pošle domů a na roli gardedámy si najde jinou ženu.“

„Hmm.“

Margaret se na ni podívala s výrazem plným očekávání. „O čem přemýšlíte?“

Elenore se po tváři rozprostřel úsměv. „Myslím si, že není důvod zatěžovat Arthura tímto bezvýznamným problémem. Určitě společně všechno bez větších obtíží zvládneme.“ Vybavila si hromadu pozvánek, které ležely na špinavém stolku v hale. „Arthurův titul a postavení zajistí dostatek pozvánek na společenské akce, takže nám zbývá sehnat jméno zkušené švadleny, která nám doporučí nejmódnější obchody a módní salony a zároveň nás tam doprovodí.“

„Ale jak takovou švadlenu najdeme?“

Elenora se zachichotala. „Vzpomněla jsem si na bývalou zaměstnavatelku, která měla poněkud výstřední vkus a nejraději si oblékala fialové šaty. V jiné barvě šatů jsem ji snad nikdy neviděla.“

„Jak zvláštní.“

„Ano, ale paní Eganová má velmi dobrý vkus. Mohu vás ujistit, že každé její módní fialové šaty ušila zkušená a šikovná švadlena, kterou dobře znám, protože jsem paní Eganovou několikrát do módního salonu u doprovázela.“

„Ale ona vás jistě pozná.“

„To nás nemusí znepokojovat,“ namítla Elenora. „Během práce u paní Eganové jsem se dozvěděla, že nejlepší krejčí a švadleny dosáhnou proslulosti ve své profesi nejen díky svým dovednostem, ale také díky smyslu pro diskrétnost.“

Ibbitts stál bez hnutí v temnotě komory a přemítal nad rozhovorem, který před malou chvílí vyslechl.

Nedávno zcela náhodou objevil tajný otvor ve zdi, kterým se daly odposlouchávat hovory v knihovně. Měl za to, že tam ten otvor kdysi vyřezal nějaký vychytralý sluha, který si chtěl udržovat přehled o obchodních aktivitách svého zaměstnavatele.

Jedna věc je jistá, pomyslel si Ibbitts. Ve svém odhadu na slečnu Lodgeovou se nemýlil. Od okamžiku, kdy ji přistihl, jak si prohlíží zaprášený stůl v hale, věděl, že je na ní cosi divného. Sice se na něho usmála, jak to ženy většinou dělají, ale v jejích očích neodhalil ani náznak prozrazující touhy. Ani záblesk smyslného zájmu.

Obdivovala ho způsobem, jakým člověk obdivuje pozoruhodnou malbu nebo jiné umělecké dílo, s uznáním, ale bez jakýchkoliv dalších emocí.

Tento neobvyklý zážitek ho uvedl ve zmatek. Jeho krásná tvář se stala jeho bohatstvím, přesně jak mu předpovídala jeho matka a lidé, obzvláště ženy vždy pozitivně reagovaly na jeho vzhled.

Už v dětství vypožadoval, že jeho hezké rysy jsou ohromným vkladem do života. Už jako na malého chlapce na něho lidé pohlíželi markantně odlišným způsobem, než jakým pohlíželi na jeho sourozence a ostatní děti ve vsi.

Díky své pohledné tváři snadno získal své první, osudové místo v domácnosti otylého a stárnoucího barona, který žil na okraji jejich vesnice. Ten starý muž se tenkrát oženil s dámou, jež byla o několik desetiletí mladší než on. Jeho nová manželka byla sice velmi hezká, ale nudná. Z Ibbittsovy přítomnosti v domě měla radost. Oblétovala ho, oblékala ho do elegantních uniforem a trvala na tom, aby ji u jídla obsluhoval právě on.

Hned první noc ho pozvala do své postele a on rychle pochopil, že kromě své tváře disponuje ještě dalším důležitým aktivem. Ve chvíli, kdy klečel za jejím měkkým, oblým pozadím a bořil se hluboko do jejího rozpáleného těla, zableskla se mu před očima vidina jasné, úspěšné budoucnosti, kterou měl před sebou.

Ten osudný večer došel k závěru, že svět je plný bohatých, přitažlivých manželek, které se kvůli penězům a společenským konexím provdaly za ošklivé staré muže. Usoudil, že nejlepší podmínky k dosažení úspěchu ve své kariéře mu nabídne Londýn.

Ve svém odhadu se nemýlil. Když o pár měsíců později zemřel starý baron ve spánku, vdova neváhala a přestěhovala se do města. Vzala s sebou Ibbittse a jmenovala ho majordomem. Vydržel pracovat v její domácnosti rok, než ho začaly její neustálé nesmyslné požadavky unavovat.

Takže dal raději výpověď a hledal si jiné místo. Netrvalo mu to dlouho a podařilo se mu najít dokonce ještě výnosnější místo v jiné zámožné rodině, ve které uspokojoval mladou ženu, jejíž plešatý manžel ve středních letech trávil většinu nocí se svojí milenkou.

Stejně jako jeho první zaměstnavatelka, byla i tato dáma velmi štedrá, nejenom svými laskavostmi, přízní a vysokou mzdou, ale navíc ho často obdarovávala drahými dárky.

Pár let se pilně věnoval své kariéře. Kromě několika zaměstnání, ve kterých uspokojoval náročné požadavky smyslných mladých dam, získal také jedno nebo dvě místa u zámožných džentlmenů. Ti muži se nelišili od dam a všle oceňovali jeho nejdůležitější aktiva.

Ale před rokem došlo k nečekané pohromě. Byl unaven z vlny nesmyslných požadavků, která se na něho neustále valila, a práce, jež měla být pro něho příjemným potěšením, se stala opravdovou prací. Nicméně si řekl, že velkorysá mzda a luxusní dárky za tu námahu stojí.

Až jednu noc, k jeho zděšení, jeho doposud spolehlivé mužství selhalo.

Hezká tvář mu k úspěchu nestačila, protože jeho skvělá kariéra stejnou, možná i větší měrou záležela na jeho spolehlivosti a vytrvalosti v posteli.

Druhý den byl ze svého místa hanebně propuštěn. Ale i potom stálo štěstí na jeho straně. Před sedmi měsíci si našel své současné zaměstnání v omšelém domě na Rain Street. Muž, který si ho najal, mu dal při nástupu několik jednoduchých instrukcí. Ibbittsovým úkolem bylo dohlížet na nepočetné služebnictvo, které se mělo starat o velký dům a zajistit, aby londýnská residence byla vždy vzorně připravena na příjezd svého majitele, který naštěstí do města nepřijížděl příliš často. A když se St. Merryn rozhodl přijet, většinou se v Londýně zdržel jenom pár dní.

Ibbitts byl nadšen novým místem, které považoval za ideální. Nejenom proto, že nemusel trávit noci v ložnici své zaměstnavatelky, ale také proto, že se St. Merryn v domě ukázal zřídka kdy.

Až doposud si Ibbitts mohl dělat v domě, co se mu líbilo. Využil té jedinečné příležitosti a pustil se do příprav k předčasnému a finančně zajištěnému odchodu do důchodu.

Vše probíhalo podle plánu, dokud se před pár dny bez ohlášení neobjevil St. Merryn a neočekával, že dům bude uklizen a připraven na jeho příjezd. Ještě den poté, co hrabě přijel byl Ibbitts dost vystrašen. Během dlouhé nepřítomnosti zaměstnavatele si dovolil zredukovat počet personálu a výsledkem bylo, že dům byl v zanedbaném stavu.

Změny provedl pouze z finančního důvodu. Nemělo význam zaměstnávat kuchařku, hospodyni, druhou pokojskou a zahradníky, když se majitel domu tady nezdržoval a jejich služeb nevyužíval.

Nezbývá mi nic jiného, než doufat, že se tentokrát St. Merryn nezdrží dlouho, pomyslel si Ibbitts. A mezitím zjistím co nejvíce o jeho soukromých aférkách, uvažoval v duchu.

Během své dosavadní kariéry totiž přišel na to, že je poměrně snadné najít odbytiště pro tajné informace o svých zaměstnavatelích.

Bennett se pohodlně usadil v křesle naproti Arthurovi a ještě jednou se přes rameno ohlédl směrem k štíhlému, rozzlobenému mladému muži, který právě opouštěl klub. „Vidím, že tady dnes Burnley strávil celé odpoledne.“

„Ano,“ přitakal Arthur, aniž by zvedl oči od rozečtených novin.

„Všiml jsem si, jak vás před pár minutami sledoval. Přísahám, že kdyby pohled zabíjel, ležel byste tady nohama vzhůru.“

Arthur otočil stránku. „Naštěstí na mě pohledy lidí takhle nepůsobí. Alespoň ne Burnleyův.“

„Řekl bych, že vás hluboce nenávidí,“ varoval ho tiše Bennett.

„Nechápu proč. Vždyť on získal tu dámu, ne já.“

Bennett si povzdechl a zabořil se hlouběji do křesla. Znepokojovalo ho, že si Arthur nedělá těžkou hlavu z toho, že ho Ronald Burnley nenávidí. Ale v tu chvíli jeho přítel usilovně soustředil veškerou pozornost na svůj plán dopadnout vraha svého prastrýce. A pokud se Arthur začal na něco důležitého soustředit, byl tím zcela pohlcen.

Ačkoliv věděl, že je Arthurův postoj k jeho varování ohledně Ronalda Burnleye naprosto lhostejný, Bennett cítil povinnost sdělit mu další informaci.

„Také kolují zprávy o Burnleyově špatné finanční situaci,“ pravil. „Prý obchází nejružnější herny a snaží se svoji finanční situaci vylepšit.“

„Jestliže se rozhodl hrát hazardní hry jenom proto, aby vydělal peníze, jeho finanční situace se bude právě naopak neustále zhoršovat.“

„Nepochybně.“ Bennett se pohodlně opřel a propletl si prsty u rukou. „Nicméně vůbec se mi nezamlouvá výraz v jeho tváři, když se vy dva sejdete v jedné místnosti.“

„Tak se na něho nedívejte.“

Bennett si povzdechl. „Dobrá, ale poradím vám, abyste si raději kryl záda.“

„Díky za radu.“

„Nechápu, proč se vůbec obtěžuji,“ opáčil Bennett a zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se, pokud vám nepřipadám dostatečně vděčný. Jde o to, že se právě moje mysl zaobírá jinými myšlenkami. Chystám se postoupit k dalšímu kroku svého plánu.“

Jakmile jednou Arthur uvedl své složité plány do pohybu, neexistovala síla, která by je mohla zastavit, připomněl si Bennett. Obvykle důkladně promyšlené záměry se většinou týkaly finančních investic. Ale Arthur příležitostně uplatňoval svůj strategický talent se stejným úspěchem v jiných oblastech.

„Doneslo se mi, že vaše záhadná nová snoubenka přijela do města, aby si po několik týdnů užívala sezóny,“ prohodil Bennett. „Samozřejmě o její osobě kolují ve společnosti nejrůznější spekulace. Jak jste mi nařídil, postaral jsem se o to, aby se v určitých kruzích roznesla informace, že pochází ze zámožné rodiny vlastnící rozsáhlé pozemky na severu země.“

„Nezaslechl jste nějaké klepy ve spojitosti s mým prohlášením, že si najdu snoubenku v agentuře?“

„Ovšemže ne,“ ujistil ho Bennett. „Všichni si pamatují na váš slib z minulého roku, který tenkrát přirozeně považovali za žert. Ani tenkrát a ani teď by nikdo neuvěřil tomu, že by muž vašeho postavení realizoval takový nesmyslný nápad.“

„Výtečně. Takže vše jde přesně podle plánu.“

„Něméně stále nemůžu uvěřit tomu, že zamýšlíte využít služeb placené společnosti v tom bizarním plánu,“ konstatoval Bennett se zachmuřenou tváří. „Jaká ta žena vlastně je?“

„Už brzo se se slečnou Lodgeovou setkáte.“ Arthur odložil noviny a spokojeně se usmál. „Je inteligentní a je na tomhle světě dost dlouho na to, aby získala užitečné zkušenosti.“

„Aha,“ zabrblal Bennett. Jinými slovy, slečna Lodgeová nebyla žádná stydlivá panna.

„Je docela hezká,“ pokračoval Arthur se zaujetím. „Vyniká extrémním sebeovládáním. Má v sobě jistou dávku autority, takže lidé si předem dvakrát rozmyslí, než se jí zeptají na něco neomaleného. Navíc její babička byla herečkou, takže doufám, že po ní zdědila herecký talent. Stručně řečeno, zdá se mi skoro dokonalá.“

K čertu, pomyslel si Bennett, udiven dlouhým seznamem předností slečny Lodgeové, který tak lehce plynul z Arthurových úst. Co se to tady děje? Už roky neslyšel svého přítele mluvit tak nadšeně o

nějaké ženě. Vlastně to nebylo tak docela přesné. Byl si naprosto jistý, že po celou dobu, co se spolu znají, Arthur nikdy nehovořil s takovým zaujetím o žádné dámě.

Ovšemže, uvědomil si Bennett, Arthur se svým neobvyklým pohledem na svět byl jediným mužem, kterého znal a který považoval kvality jako zkušenost a herecký talent za žádoucí kvality u dobře vychované dámy. Většina mužů by je považovala za vhodné spíše pro kurtizány nebo milenky.

„Je to přesně žena, jakou jste hledal,“ poznamenal Bennett.

„Bezpochyby.“

„Přesto si myslím, že by bylo vhodné zasvětit ji do vašeho plánu,“ uvažoval nahlas Bennett.

„Kdepak, vůbec ne. Čím méně bude vědět, tím je menší šance, že náhodně, byť neúmyslně, prozradí pravdu v ten nejnevhodnější okamžik.“

„Chápu vaše obavy, ale myslím si, že není poctivé tajit před ní pravdu.“ Bennett se předtím, než ze sebe vystřelil poslední přesvědčující argument, na zlomek okamžiku odmlčel. „Kromě toho, zvážil jste možnost, že kdybyste jí dopodrobna vyličil celou záležitost, možná by vám mohla pomoci při vyšetřování?“

Arthurovy oči se zúžily do úzkých štěrbinek. „To je to poslední, co bych si přál. Není to její věc.“

„Vidím, že nemá cenu se o tom s vámi dohadovat,“ konstatoval suše Bennett a zhluboka vydechl. „Přijela už její gardedáma?“

„Ano.“ Arthur si natáhl před sebe nohy a ruce si opřel o opěrky křesla. „Abych vám řekl pravdu, dnes odpoledne jsem na okamžik o Margaret trochu zapochyboval.“

„Přestože jste tvrdil, že je jedinou ženou z vašich příbuzných, kterou byste snesl pod střechou delší dobu,“ přerušil ho Bennett.

„To je pravda. Ale když jsem jí oznámil, že očekávám, že se postará o všechny záležitosti spojené s představením mé snoubenky ve společnosti, neunikl mi výraz v její tváři, který naznačoval, že o této oblasti nic neví. Jsem si jistý, že jsem v jejích očích zahlédl záblesk naprosté paniky.“

„Ani mě to nepřekvapuje. Vždyť jste se zmínil, že kromě jistého krátkého období v sezoně před několika lety paní Lancasterová nikdy ve městě nebyla.“

„Jistě.“ Arthur se ušklíbl. „Jenomže jsem předpokládal, že dáma, která byla čtrnáct let vdaná, si s takovými věcmi lehce poradí a bude

vědět, jak všechny nezbytnosti zařídit. Teprve dnes mi došlo, že ne slečna Lodgeová, ale Margaret je ta nevinná žena z venkova.“

Bennett si se zadumaným výrazem ve tváři připomněl přípravy, které měla na starosti jeho zemřelá žena před každým plesem a večírkem. „Budeš potřebovat ženu, na kterou je spolehnouti, že všechno obstará a zařídí,“ varoval ho. „Dáma, která bude představena ve společnosti musí mít na sobě správně zvolené šaty, rukavičky a střevíce podle poslední módy a navíc spoustu dalších maličkostí. Měla by mít svoji kadeřnici nebo služebnou, která jí dokáže na hlavě vykouzlit ohromující společenský účes.“

„To všechno si uvědomuji,“ přitakal Arthur.

„Arthure, pokud tohle všechno není paní Lancasterová schopná zvládnout, budete si muset najít jinou přibuznou, která se o to perfektně postará. Jinak budete čelit společenské katastrofě. Věřte mi. Mám v této oblasti jisté zkušenosti.“

„Nemíním do svého plánu zatahovat někoho dalšího,“ opáčil Arthur vyrovnaně. „Margaret zůstane, protože její přítomnost v domácnosti ochrání pověst slečny Lodgeové. Já sám vyberu z hromady pozvánek na plesy a večírky ty, na které chci, aby slečna Lodgeová zavítala. Vy je zpočátku budete doprovázet a představíte mi ji snoubenku těm správným lidem.“

„Zajisté, velmi rád. Ale kdo se postará o výběr vhodného společenského oblečení? Právě správná volba oblečení je velmi důležitým hlediskem této záležitosti.“

Arthur bezstarostně pokrčil rameny. „Jsem si jistý, že slečna Lodgeová zvládne výběr oblečení sama.“

Taková neotřesitelná důvěra v jinou osobu, a dokonce v ženu, není Arthurovi vůbec podobná, přemítal Bennett se vzrůstajícím zájmem. Při realizaci svých originálních, spleťtých plánů zřídka kdy projevoval oddanou důvěru v kohokoliv, ať už v muže nebo v ženu.

Bennett se považoval za jednoho z mála mužů, kterým Arthur důvěřoval, a teď se zdálo, že na ten krátký seznam byla připsána i slečna Lodgeová. Vskutku zajímavé.

„Dobře, a pokud jde o společenské hledisko?“ tvrdošíjně na něho naléhal Bennett. „Víte moc dobře, jak zrádné jsou vody v módních tanečních sálech. Pokud někdo zahlédne slečnu Lodgeovou hovořit s nesprávnou osobou, dojem, který se snažíte vytvořit, bude ohrožen. Navíc mnohem horší situace nastane, jestliže si zatančí s nevhodným mužem, nebo se s ním dokonce půjde projít do zahrady. Matky a

zkušené gardedámy pečlivě chrání velmi mladé dámy, ale z toho, co jste mi pověděl, usuzuji, že po boku slečny Lodgeové nebude nikdo, kdo by na ni dohlédl.“

„Nevyjadřil jste to úplně přesně, Bennette.“ Arthur se neubráníl úsměvu. „Mám v úmyslu pověřit vás, abyste na ni dohlížel vy.“

„Právě toho jsem se obával,“ zasténal Bennett a zavřel oči.

Následující den ráno si Elenora prohlížela svoji ložnici, ruce měla opřené na bocích a špičkou chodidla poklepávala o dřevěnou podlahu.

Tmavý, omšelý nábytek zahrnoval vyřezávanou skříň, masivní postel s těžkými závěsy a tmavý, špinavý koberec. Tapety na zdi pocházely z dřívější doby, kdy byly v módě svěží, exotické vzory. Ale původně jasné barvy vybledly natolik, že vzorek květin a propletené vinné révy šlo stěží rozeznat.

Stejně jako v jiných místnostech se ani tady neutíral prach, podlaha se nevytírala a nábytek se neleštil. Silná vrstva špíny pokrývala rám zrcadla a pelest postele. Začouzený výhled skrz okenní tabule byl důkazem toho, že se okna několik měsíců neumývala.

Jestliže má tady příštích několik týdnů bydlet, bude muset ten příšerný stav domácnosti rázně změnit.

Otevřela dveře pokoje a vešla do potměšlé chodby. Netěšila se na snídani. Včerejší večeře se skládala z dušeného kuřete bez chuti, knedlíků, které by klidně mohly posloužit jako balast na lodi, rozvařeně zeleniny s našedlým nádechem a vařeného pudingu.

Večeřela společně s Margaret v temné jídelně. Nemohla Arthurovi vyčítat, že odešel do svého klubu. Sama by také raději povečeřela někde jinde.

Když scházela ze schodů, její pozornosti neunikla vrstva prachu usazená na zábradlí. Jakmile sešla dolů, vydala se hledat druhou jídelnu, ve které se podávala snídane. Omylem vstoupila do dvou pokojů, ve kterých byly závěsy na oknech zatažené a nábytek byl přehozený kusy látky, než náhodou natrefila na Neda.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho. „Ukázal byste mi laskavě, kde je jídelna, ve které se podává snídaně?“

Ned vypadal zmateně. „Tuším, že je asi někde na konci chodby, madam.“

Nevěřicně zvedla obočí. „Vy nevíte, kde se ta jídelna nachází?“

Ned zrudl a začal koktat. „Omlouvám se, madam, ale po celou dobu, co tady pracuji jsme ji nikdy nepoužívali.“

„Aha.“ Obrnila se trpělivostí. „V tom případě, kde se dnes ráno podává snídaně?“

„Ve velké jídelně, madam.“

„Děkuji, Nede.“

Když vešla do jídelny, trochu ji překvapilo, že Arthur sedí na konci velmi dlouhého stolu. Očekávala, že místnost bude prázdná.

Vzhlédl od rozečtených novin, které ležely před ním na stole, nepatrně se zamračil, jako kdyby nechápal, co ji tam v tuto ranní hodinu přivádí.

„Elenoro.“ Vstal. „Přeji vám dobrý den.“

„Dobrý den, pane.“

Dveře, které vedly do spižírny se otevřely. Objevila se v nich Sally, která vypadala ještě vyčerpaněji a úzkostněji než včera. Na nízkém čele se jí leskly kapičky potu a tenké pramínky vlasů unikaly zpod okraje jejího žlutého čepce. Zírala na Elenoru a otřela si dlaně o znečištěnou zástěru.

„Madam,“ řekla a uklonila se. „Nevěděla jsem, že přijdete na snídani.“

„Všimla jsem si,“ prohodila Elenora a významně pokynula směrem k dlouhému stolu.

Služebná spěchala k příborníku a prudce vytáhla zásuvku.

Zatímco dívka prostrála, Elenora přešla na druhou stranu jídelny, aby se podívala, jaká je přichystaná snídaně.

Situace v kuchyni se od včerejšího večera nezlepšila. Vejce byla sražená, párky měly podivnou barvu a brambory páchly hnilobou.

Nakonec si v zoufalství vybrala několik krajíčků měkkého chleba a nalila si šálek vlažné kávy.

Když se obrátila zpět ke stolu, zjistila, že jí Sally prostřela na opačném konci stolu proti Arthurovi.

Počkala dokud dívka neodešla. Pak vzala ubrousek a příbor, položila je na stůl po Arthurově pravici a ještě se vrátila pro chléb a kávu.

Na okamžik se v jídelně rozhostilo trapné ticho.

„Doufám, že jste se dobře vyspala,“ prohodil Arthur nenučeně.

„Velmi dobře, pane.“ Ochutnala kávu. Nejenom že byla skoro studená, ale chutnala odporně. Postavila šálek na stůl. „Můžu se vás na něco zeptat? Jak dlouho pro vás pracuje tohle služebnictvo?“

Takovou otázku od ní nečekal. „Nikdy předtím jsem je neviděl. Seznámil jsem se s nimi teprve před pár dny, když jsem přijel.“

„Vy je neznáte?“

Otočil stránku novin. „Trávím ve městě co nejméně času. Vlastně jsem tenhle dům v posledních letech vůbec nepoužíval. Při vzácných příležitostech, kdy přijíždím do Londýna, se raději zdržuji ve svém klubu.“

„Aha.“ Jeho nedostatek zájmu o dům vysvětluje několik věcí, pomyslela si. „Kdo dohlíží na služebnictvo?“

„Bývalý tajemník mého dědečka se stará o všechny záležitosti týkající se této domácnosti. Zdědil jsem ho společně s domem a jeho jediným úkolem je starat se o dům.“ Zvedl šálek s kávou ke rtům. „Proč se ptáte?“

„Vaše domácnost byla v posledních měsících zanedbávaná a je potřeba zaměřit se na důkladné dodržování čistoty a pořádku v domě.“

Ochutnal kávu a trhl s sebou. „Ano, všiml jsem si toho. Ale nemám čas se tím zabývat.“

„Zajisté,“ přitakala. „Já bych ten čas měla. Neměl byste námitky, kdybych provedla pár nezbytných změn týkajících se vedení vaší domácnosti?“ nabídla se.

„Nepovažuji toto místo za svůj domov,“ opáčil a položil šálek na stůl. „Vlastně přemýšlím o tom, že dům prodám. Během svého pobytu si provádějte změny podle vaší libosti.“

Elenora si ukousla kousek chleba. „Chápu, proč zvažujete prodej domu. Je příliš velký a jeho údržba je určitě nákladná.“

„Finanční náklady s tím nemají nic společného.“ Oči mu ztvrdly. „Tohle místo se mi jednoduše nelíbí. Až se ožením, pořídím si jiný dům ve městě k příležitostným návštěvám.“

Z jakéhosi důvodu ji náhle přešla chuť k jídlu. Je přirozené, že muž v jeho věku uvažuje o sňatku, pomyslela si. Ale proč ji ta poznámka zkazila náladu? Měl povinnosti ke svému titulu a své rodině. Navíc, až si bude vybírat budoucí hraběnkou, bude postupovat naprosto stejně jako muži, kteří se ocitli v podobné situaci: Porozhlédne se po ní mezi mladými dámami, které právě vyšly ze školy. Bude hledat ženu, která bude příliš jemná a příliš nevinná, než aby se mohla vydávat za jeho falešnou snoubenku.

St. Merrynova nevěsta - jeho skutečná nevěsta - bude dáma s neposkvrněnou pověstí, dáma, jejíž rodinné jméno nebude pošpiněno žádným skandálem, dáma, jejímž snem nebude otevření vlastního

knihkupectví. Vyžení další pozemky a bohatství, které nepotřebuje, protože v jeho světě to takhle prostě chodí.

Je na čase změnit téma, rozhodla se. „Píše se v novinách něco zajímavého?“

„Jenom obvyklé drby a skandály.“ V hlase mu zaznělo pohrdání. „Nic důležitého. Co máte dnes na programu?“

„Chystáme se jít s Margaret nakupovat.“

Pokývl hlavou. „Skvělý nápad. Chci, abyste se ve společnosti ukázala co nejdříve.“

„Zítra večer bychom se měly zúčastnit prvního večírku,“ informovala ho.

Ibbitts vstoupil do jídelny a v jedné ruce nesl ušpiněný táč, který ležel na stolku v hale. Na tácu se kupila hromada pozvánek.

Arthur k němu vzhlédl. „Co to máte?“

„Přišly další pozvánky,“ vysvětloval Ibbitts. „Co si přejete, abych s nimi udělal?“

„Zaneste je do knihovny, prohlédnu si je tam.“

„Ano, můj pane.“

Arthur položil na stůl ubrousek a zvedl se od stolu.

„Omluvte mě prosím, má drahá,“ pravil. „Musím teď odejít. Později vám předám seznam společenských událostí, které byste měla tento týden navštívit.“

„Ano, Arthure,“ zamumlala poslušně. Nemůžu brát jeho má drahá vážně, řekla si. Ten projev něžnosti byl určen pouze Ibbittsově pozornosti.

K jejímu úžasu se k ní sklonil a políbil ji, ne na tvář, ale přímo na ústa. Byl to velmi krátký, majetnický polibek, druh polibku, který muž věnuje své skutečné snoubence.

Koho by napadlo, že je Arthur tak výtečný herec, žasla ohromeně.

Byla tak otřesena neočekávanou ukázkou falešné náklonnosti, že ze sebe nedokázala vypravit ani slovo. Když se z toho překvapení vzpamatovala, Arthur už za sebou zavřel dveře do jídelny a z chodby k ní doléhal klapot jeho naleštěných elegantních bot.

„Máte ještě nějaké přání, madam?“ zeptal se Ibbitts tónem, kterým jasně naznačoval, že od něj žádnou další službu nebude požadovat.

„Vlastně ano, něco bych měla.“ Elenora odložila ubrousek na stůl.

„Přineste mi prosím účty domácnosti za poslední dvě čtvrtletí.“

Ibbitts z ní několik vteřin nespouštěl nasupený pohled. Následně se mu do tváří vehnala červeň a ústa se mu naprázdno pohybovala, než se mu podařilo promluvit.

„Promiňte, madam?“

„Myslím, že jsem se vyjádřila jasně, Ibbittsi.“

„Bývalý tajemník zemřelého hraběte vede účty domácnosti, madam. Já je u sebe nemám. Veškeré náklady eviduji a každý měsíc je předávám panu Ormesbymu.“

„Aha. Takže v tom případě mi možná zodpovíte pár otázek.“

„Jaké otázky, madam?“ otázal se Ibbitts ostražitě.

„Kde je kuchařka?“

„Před pár měsíci dala výpověď, madam. Ještě se mi nepodařilo sehnat za ni náhradu. Ale zdá se, že si Sally vede v kuchyni dobře.“

„Sally je jistě pilná, ale na kuchařku se nehodí.“

„Přes agenturu bych měl sehnat novou kuchařku do týdne,“ zabrbľal Ibbitts.

„Opravdu?“ Elenora vstala a zamířila ke kuchyňským dveřím.

„Kam jdete, madam?“ vyzvídal Ibbitts.

„Promluvit si se Sally ohledně kuchyně. Mezitím byste měl zaměřit svoje úsilí na zajištění nové kuchařky a další služebné. Ach, ano a také potřebujeme dva zahradníky.“

Ibbittsovy oči potemněly vztekem, ale mlčel. Elenora cítila mrazivý chlad mezi lopatkami, když se k němu otočila zády a vstoupila do kuchyně.

Zabiják utáhl poslední velký šroub na těžkém železném stroji a ustoupil o krok dozadu, aby se pokochal výsledkem své práce.

Byl už tak blízko. Podařilo se mu vyluštit poslední šifru vyrytou ve starobylém kamenu, šifru, kterou jeho předchůdce nerozluštil. Zbývá provést několik závěrečných úprav a zařízení bude provozuschopné.

Vlna horečné radosti mu projela útroby, vlna tak horká a tak očišťující jako alchymistův oheň. Představa závatného úspěchu ho vzrušovala.

Mrkl na hodinky. Blížilo se svítání. Pozhasínal lampy, vzal svítilnu a vystoupil z hrobky.

Z deníku svého předchůdce se dozvěděl, že do laboratoře vedou dva tajné vchody. Železná klec, která se snášela z prostor starobylého opatství nad jeho hlavou byla sice užitečná, ale nerad ji používal často, protože se obával, stejně jako jeho předchůdce, že by časté používání mohlo vzbudit nevíтанou zvědavost lidí žijících v těsné blízkosti.

Věděl, že opatství ve většině lidí vzbuzovalo hrůzu. Přesto by se mohlo stát, že by někoho přemohlo pokušení překonat svůj strach, kdyby si náhodou všiml módně oblečeného džentlmena, který každou noc vchází a vychází z kaple. Železnou klec používal jenom v případě, že spěchal.

Na zadní část hrobky navazovalo dřevěné molo. Nastoupil do jedné z malých loděk s mělkým dnem, které tam byly zakotvené. Když se po krátkém zabalancování plavidlo zklidnilo, postavil svítilnu na jeho před' a popadl dřevěné bidlo.

Odrasil se od mola a loďka vplula do proudu dávno ztracené řeky. Během plavby nesměl zapomenout párkrát sklonit hlavu, aby se neudeřil o starobylé kamenné lávky, které překlenovaly řeku.

Jako pokaždé to byla strašidelná a hrůzu nahánějící plavba. Ačkoliv tudy projížděl mnohokrát, pochyboval, že si někdy dokáže zvyknout na tu tíživou, neproniknutelnou tmou a zápach, při kterém se mu zvedal žaludek. Ale utěšoval se tím, že jeho předchůdce jezdíval stejnou trasou do tajné laboratoře nesčetněkrát. Nakonec to bylo součástí jeho osudu, pomyslel si.

Vtom se před ním objevila jedna ze starobylých památek, které lemovaly oba břehy řeky. Žluté světlo svítilny divoce tančilo po žulovém reliéfu částečně zabořeném v bahně.

Reliéf zobrazoval postavu zabíjející obrovského býka. Podle poznámek v předchůdcově deníku to měl být Mithras, tajemný pán římského kultu, který tady kdysi dávno v minulosti prosperoval.

Odvrátil svůj pohled, jako to dělal pokaždé, když proplouval kolem starobylých soch. Při pohledu na obviňující výraz v těch slepých očích ho mrazilo po celém těle. Měl pocit, jako kdyby staří bohové vycítili, že nemá pod úplnou kontrolou podivnou energii, která nabíjela jeho genialitu a hluboko v jeho nitru kypěla a nebezpečně vřela.

11

Druhý den, těsně po desáté hodině večer postávala Elenora obklopená Margaretou a Bennettem Flemingem ve skrytu dlouhých listů palm, které byly v květináčích rozmístěny kolem části tanečního parketu.

„První tanec bude kritický a rozhodující,“ vysvětloval tlumeným tónem Bennett. „Musíme se ujistit, že si zatančíte s tím správným džentlmenem.“

Elenora nakukovala skrz palmové listy. Taneční sál osvětlovalo zářivé světlo z křišťálových lustrů zavěšených na vysokém stropě. Celá jedna stěna byla obložena zrcadly, ve kterých se oslnivě odráželo dění na tanečním parketu.

Dámy v překrásných róbach a džentlmeni v elegantních oblecích podle poslední módy si povídali a na tvářích jim zářil úsměv. Na parketu se lehce vznášeli taneční páry v rytmu hudby linoucí se z balkónu, kde hráli hudebníci. Početná armáda služebnictva v modrých uniformách se prodírala davem lidí s tácy plnými sklenek se šampaňským a limonádou.

„Proč bych si nemohla poprvé zatančit s vámi?“ otočila se Elenora k Bennetovi.

Už během prvního setkání s Bennettem Flemingem si toho muže velmi oblíbila. Stačil jediný pohled na jeho statné tělo a upřímné oči a pochopila, proč mu Arthur důvěřuje. Bennett Fleming působil dojmem, že je jedním z těch mála nezlomných lidí obdarovaných dobrým srdcem, na které se člověk může v krizi spolehnout.

„Ne, ne, kdepak. To by nešlo,“ namítl Bennett. „První tanečník nastaví určitou laťku. Ať je to kdokoli, měl by disponovat schopností změnit vás okamžitě v atraktivní ženu poutající na sebe pozornost okolí.“

Margaret k němu vzhledla s neskrývaným obdivem. „Jak takové věci víte, pane?“

Bennettovu tvář polil ruměncem. „Moje zemřelá manželka chodila ráda do společnosti. Když se muž ožení s odborníky na plesy a večírky, během společného života se naučí spoustu zajímavých věcí.“

„Ano, samozřejmě,“ zamumlala Margaret a z psaníčka vyndala malý poznámkový blok a tužku.

„Co to provádíte?“ otázal se Bennett a ve tváři se mu objevil zamračený výraz.

„Zapisuji si poznámky,“ vysvětlila Margaret.

„A pročpak?“

„Abych si zítra mohla do svého deníku zapsat zážitky z dnešního večera.“

Elenora potlačila smích. Přemýšlela, jak by se asi Bennett zatvářil, kdyby věděl, že si Margaret píše poznámky, které použije ve svém příštím románu.

„Aha.“ Bennettovo husté obočí se spojilo nad zúženými očima. Lokl si šampaňského. „Jak jsem už řekl, výběr džentlmena, který bude poctěn výsadou prvního tance je velmi důležitým a zodpovědným úkolem.“

„Hmm,“ zamumlala Elenora. „Stejně jako výběr prvního milence,“ dodala.

Bennettovi zaskočilo šampaňské a prudce se rozkašlal.

„Stejně jako výběr prvního milence,“ opakovala si tiše pro sebe Margaret a zuřivě psala do poznámkového bloku.

Bennett na ni nevěřícně zíral. „Nemůžu uvěřit, že jste si zrovna takhle slova poznamenala.“

„Později to bude zajímavé čtení, nemyslíte?“ Margaret se na něho oslnivě usmála a schovala blok a tužku do psaníčka.

Bennett se rozhodl nereagovat na její poznámku. Místo toho obrátil svoji pozornost zpět k tanečnímu parketu. Náhle se mu tvář rozjasnila viditelnou úlevou.

„Támhle je,“ špitl.

„Kdo?“ otázala se Elenora.

„Muž, který vás jako první povede na taneční parket.“ Bennett si prsty jedné ruky podepřel bradu.

Elenora se podívala směrem, kterým Bennett upíral pohled, a spatřila elegantního vysokého džentlmena v modrém plášti, který stál vedle francouzských oken otevřených do zahrady. Jeho věk odhadla tak na pětadesát. Hovořil s jiným mužem a z jeho postoje a výrazu bylo zřejmé, že se v tom prostředí nudí.

„Kdo je to?“ zeptala se Margaret. „A jak si můžete být jistý, že právě tento muž je tím nejvhodnějším partnerem pro první tanec?“

„Je to lord Hathersage,“ vysvětloval Bennett. „Je to zámožný muž se společenskými konexemi. Jeho manželka zemřela před dvěma roky, aniž by mu zanechala dědice. Prý hledá novou nevěstu.“

„Pokud je tomu opravdu tak, proč by si měl chtít zatančit zrovna se mnou?“ podivila se Elenora. „Vždyť se předpokládá, že jsem zasnoubená.“

„O Hathersageovi je známo, že je extrémně vybíravý pokud jde o dámy,“ podotkl Bennett trpělivě. „Jistě se považuje za fajnšmekra. A když si s ním zatančíte, přitáhnete na sebe obrovskou pozornost. Všichni muži budou nedočkaví, aby zjistili, co je na vás tak zajímavého. Stručně řečeno, Hathersage z vás může udělat módní ženu.“

„Ale co když se mnou nebude chtít tančit?“

Bennettovy přátelské oči se rozzářily záhadným pobavením. „V tomto směru neočekávám žádný problém.“

Margaret k němu zvedla oči. „Proč přepokládáte, že si s Elenorou rád zatančí? Dokonce i z téhle vzdálenosti poznám, že dnes večer trpí přebytkem nudy.“

„Hathersage a Arthur jsou už dlouhé roky obchodní přátelé,“ vysvětloval Bennett. „Navíc Hathersage dluží Arthurovi velkou laskavost.“

„Se svojí otázkou jsem váhala, přesto nedokážu svoji zvědavost potlačit. O jaký druh laskavosti jde?“

„Arthur je investiční genius. Před šesti měsíci došlo k enormní poptávce o jistý těžební podnik, který se nachází v Yorkshire. Arthur už od samého začátku věděl, že ten projekt je pravděpodobně podvod, který skončí katastrofou. Náhodou se k němu doneslo, že se Hathersage chystá koupit podíl v tom projektu, a ihned ho varoval, že jde o riskantní investici. A ve svém odhadu se nemýlil. Krátce nato ten projekt zkrachoval a všichni zúčastnění přišli o spoustu peněz. Jenom díky Arthurově radě se Hathersage vyhnul finančnímu krachu.“

Určitě šlo o stejný projekt, který zničil mého nevlastního otce a mě připravil o dědictví, napadlo Elenoru. Jaká škoda, že Samuel Jones nebyl Arthurovým přítelem. Ale Jones stejně nikdy nedal na dobře míněné rady.

„Domluvím vám první tanec, ale to, co bude následovat, záleží jenom na vás. Jakmile budete s Hathersagem na tanečním parketu,

snažte se zavést zábavnou a inteligentní konverzaci. Vsadím se, že bude potěšen, pokud ho dokážete alespoň na chvíli pobavit.“

Elenora pokrčila nos. „Pane Flemingu, z vašich slov získávám pocit, že jsem placená kurtizána a ne placená společnice.“

Bennett s sebou trhl. „Promiňte, nemyslel jsem to tak.“

„Placená kurtizána místo placené společnice,“ opakovala si Margaret tiše. „Výtečné.“ Vyndala a znovu otevřela svůj blok.

„Neomlouvejte se.“ Elenora se zachichotala. „Budu se snažit vymyslet něco zábavného, abych lorda Hathersagea potěšila.“

Bennett mávnutím ruky přivolal sluhu a s krátkým vzkazem po poslal k Hathersageovi.

O pět minut později už Elenora kroužila na tanečním parketu. Usmívala se na svého vysokého, prošedivělého společníka. Hathersage byl zdvořilý, ale bylo jasné, že si uvědomuje, že svým tancem jenom splácí jistou laskavost. Z těsné blízkosti nešlo jeho znuděný výraz přehlédnout.

„Je od vás velmi laskavé, že jste dovolil panu Flemingovi, aby vás takto zneužil,“ začala Elenora.

„Nesmysl. Je pro mě potěšením pomáhat přátelům,“ pravil Hathersage, aniž by z jeho tónu bylo poznat, zda svá slova myslí vážně. „A navíc tanec s přitažlivou ženou pro mě není nikdy utrpením.“

„Děkuji,“ odvětila tiše. Jak má sakra konverzovat s mužem, který si očividně přeje být úplně někde jinde?

„Přiznám se, že St. Merrynovi závidím,“ pokračoval Hathersage suše. „Podařilo se mu najít snoubenku, aniž by se obtěžoval navštěvovat společenské události sezony. Na rozdíl od něho jsem se já ocitl v nepříjemné pozici, kdy musím trpělivě snášet pozornost nekonečného proudu hloupých mladých slečinek, které právě vyšly ze školy.“

Jeho postoj ji začínal dráždit. „Řekla bych, že je ta situace stejně vyčerpávající a obtížná pro mladé dámy jako pro džentlmeny ve vaší pozici.“

„Nevěřím. To je naprosto nemožné.“ Vrásky v jeho tváři se prohloubily a vypadal ztrápeně. „Nedokážete si představit, jak je pro muže mého věku a zkušeností obtížné konverzovat s naivní sedmnáctiletou dívkou. Všechna ta křehká stvoření chtějí hovořit o nejnovějších nesmyslech, které napsal Byron, nebo o nejnovější pařížské módě.“

„Musíte se na tu situaci dívat z pohledu těch mladých dam, pane. Ujišťuji vás, že pro ně může být velmi obtížné konverzovat s mužem, který by mohl být jejich otcem, a kromě toho by raději tancovaly s pohledným mladým básníkem.“

Na zlomek okamžiku vyvedla její upřímnost Hathersagea z rovnováhy. Svraštil čelo. „Promiňte?“

„Navíc jde většinou o muže, který se jenom zajímá o jejich vzhled, pověst a dědictví.“ Odmlčela se. „Pokud se ukáže, že takový džentlmen nemá ani ponětí o věcech, které mladou dámu zajímají, okamžitě vyvstanou pochybnosti, zdali vůbec dokáže ta dívka konverzovat na úrovni, že? Člověk si ani nedokáže představit, že by po plese spěchala domů, aby si do svého deníku napsala romantické poznámky o takovém tanečním partnerovi, že?“

Zavládlo napjaté ticho, zatímco se Hathersage snažil vstřebat tento šokující poznatek.

V očích mu zajiskřil váhavý, upřímný zájem. „Kde vás k čertu St. Merryn našel, slečno Lodgeová?“

Obdarovala ho oslňujícím úsměvem. „Protože se s mým snoubencem znáte, nepochybně víte, že je proslulý svým výjimečným logickým uvažováním. Nejenom že svůj talent uplatňuje při sestavování investičních projektů, ale přirozeně také při hledání vhodné nevěsty.“

„Logika a rozum?“ Hathersage byl fascinován. „A kampak ho asi tak při hledání ideálu zavedly?“

„Samozřejmě že do agentury, která zprostředkovává placené společnosti.“

Hathersage se pobaveně zasmál, očividně rozhodnutý pokračovat v započaté legraci. „Ach, ano, vzpomínám si, že sliboval, že si najde snoubenku v agentuře,“ poznamenal.

„Považuji to za rozumný přístup. Vždyť manželé a manželky jsou vlastně svým způsobem společníci, že?“

„Nikdy předtím jsem takhle o instituci manželství neuvažoval, ale uznávám, že jste to vystihla celkem přesně.“

„Jenom uvažte brilantnost St. Merrynových taktik, pane. V agentuře mu nabídly seznam vzdělaných dam s vynikajícími referencemi a neposkvrněnou pověstí. Místo toho, aby musel se všemi tančit a vést s nimi přihlouplé konverzace, vedl s nimi pracovní pohovory přímo v agentuře.“

„Pohovory,“ ušklíbl se Hathersage. „Velmi chytré,“ dodal.

„Spravedlnost takových pohovorů spočívá v tom, že nejenom muž se vyptává, ale také uchazečky o místo, které muž nabízí, mohou klást otázky, čímž jsou ušetřeny nepříjemné povinnosti zabavit davy starších džentlmenů, kteří neví nic o nejnovějším díle Byrona a kteří jenom hledají přitažlivou dědičku, jež jim porodí dědice.“

Vtom se Hathersage náhle zastavil uprostřed tanečního sálu. Na okamžik si Elenora vydešeně pomyslela, že to přehnala a děsila se jeho reakce.

Posléze Hathersage zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.

Všichni přítomní v sále zvědavě otočili hlavy jejich směrem a upřeli na ně pohled.

Když po tanci Hathersage doprovodil Elenoru k Bennettovi a Margaret, během minuty se u nich vytvořila dlouhá fronta zájemců o tanec vinoucí se až ke vchodu do herny, která sousedila s tanečním sálem.

„Laskavost můžeme nyní považovat za splacenou,“ řekl Bennett Hathersageovi.

„Už si ani nevzpomínám, kdy naposledy jsem se takhle výtečně pobavil,“ prohodil smějící se Hathersage.

12

Arthur se oběma rukama opíral o balkonové zábradlí a v přeplněném tanečním sálu pátral po Elenoře. Bylo už po půlnoci a neměl dobrou náladu. Právě strávil další večer vyšetřováním, které nepřineslo kýžené výsledky. Sice zjistil další informace týkající se tajemných tabaterek, které hledal, ale spousta ostatních otázek zůstávala stále nezodpovězena. Měl nevysvětlitelný pocit, že čas letí příliš zběsile.

Trvalo mu několik minut, než zahlédl Elenoru. Když konečně spatřil její zářivě tmavé vlasy, uvědomil si, proč bylo tak obtížné ji najít. Byla obklopena houfem mužů s nedočkavými výrazy ve tváři, kteří usilovali o její pozornost.

Naprosto přirozeně se bavila s několika neznámými džentlmeny. Její šaty s vysokým pasem v barvě smaragdu měly příliš hluboký výstřih a částečně odhalovaly bochánky jejího poprsí a útlá ramena. Zářila jako exotický klenot, po kterém jistě každý muž v její blízkosti prahnul.

Kde je Bennett a Margaret, napadlo ho. Vždyť ti dva měli za úkol dohlížet na celou situaci.

Vtom si všiml, že jeden z džentlmenů vyzval Elenoru k tanci a vedl ji na taneční parket. Cokoliv svému společníkovi povídala, muselo to být velmi zábavné, usoudil Arthur neradostně. Ten muž se šklebil jako hlupák.

Dnešní večer se neubírá tím správným směrem. Pohled na falešnou snoubenku vesele se bavící na tanečním parketu s úplně cizím mužem byl poslední kapkou. V tanečním sále se situace zcela očividně začínala vymykat kontrole.

Odtáhl se od zábradlí a zamířil ke schodům.

„Dovolte, abych vám poblahopřál k vaší okouzlující snoubence, St. Merryne,“ zaslechl za sebou povědomý hlas.

Zastavil se, a když se ohlédl, spatřil, jak k němu kráčí vysoký muž. „Hathersage.“

„Dnes večer jsem měl to potěšení zatančit si se slečnou Lodgeovou. Musím vám říct, že je to velmi neobvyklá dáma.“ Hathersage se zastavil a mrkl dolů na tanečníky. Zasmál se. „Velmi

vážně uvažuji o tom, že při hledání své budoucí manželky použiji vaši strategii.“

„Co tím míníte?“

„Mluvím samozřejmě o vašem brilantním nápadu ohledně pohovorů s uchazečkami o místo v agentuře, která se specializuje na placené společnosti.“

Arthurovi tuhla krev v žilách. Pověděla Elenora Hathersageovi pravdu o jejich hře? Ne, určitě ne.

„Vyprávěla vám o té agentuře?“

„Přisáhám, že to byla ta nejzábavnější historka, jakou jsem v uplynulých týdnech slyšel,“ odvětil Hathersage. „Uvidíte, že už zítra o ní budou všichni hovořit.“

Elenora sice řekla Hathersageovi pravdu, ale protože ta historka vyzněla tak neuvěřitelně, Hathersage jí naštěstí nevěřil, uvědomil si s úlevou Arthur.

A společenská smetánka bude následovat Hathersageova příkladu, pomyslel si. Takže vše bylo v naprostém pořádku.

„Je zcela jedinečná,“ konstatoval stroze Arthur.

„Bezpochyby.“ Hathersageovy oči se zúžily. „Budete muset na ni pozorně dohlížet, St. Merryne. Nepřekvapilo by mě, kdyby někteří z těch mužů, kteří ji právě teď obklopují, už sprádali plány, jak ji od vás odloudit.“

Zatraceně. Bylo možné, že by sám Hathersage mohl zvažovat takový podraz? Prý hledá novou manželku a je jistě dost bohatý, aby ho nemusela zajímat finanční situace dámy.

Arthurem projela vlna vzteku. Bojoval s ním velkou dávkou vůle a rozumu. Hathersage se jenom skvěle bavil.

„Pokud mě omluvíte, raději teď poslechnu vaši rady a půjdu dolů dohlédnout na ochranu mých zájmů,“ pronesl klidně.

„Připravte se na to, že budete čekat ve frontě,“ zažertoval na rozloučenou Hathersage.

Arthur vyčkával na balkoně, dokud taneční partner neodvedl Elenoru z tanečního parketu, a teprve potom sešel do tanečního sálu. Přece nebude stát ve frontě. Nicméně nezbývalo mu nic jiného, než použít trochu síly a určitý stupeň výhrůzek, aby se protlačil k Elenoře.

Když se k ní konečně dostal, výraz v její tváři nenaznačoval, že by měla velkou radost, že ho zase vidí. Po počátečním překvapení se na něj zdvořile usmála se zmateným, tázavým pohledem v očích.

„Co vás sem přivádí, pane?“ zeptala se tiše tónem určeným jenom jeho uším. „Myslela jsem, že máte na dnešní večer jiné plány.“

Svým chováním jako by dávala najevo, že jsem tím posledním člověkem, kterého by toužila dnes večer vidět, přemítal. Vědom si rozladěných džentlmenů pohybujících se v nebezpečné blízkosti, vyčaroval ve tváři úsměv, kterým se muž usmívá na dámu, která mu patří.

„Jaké plány by mohly být důležitější, než si zatančit se svojí nádhernou snoubenkou?“ zeptal se, vzal ji pevně pod paži a vedl ji na taneční parket. „Kde je Bennett a Margaret?“ zavřel.

„Asi před hodinou zmizeli v herně.“ Prohlížela si ho s mírnými znepokojením. „Co se děje, pane? Zdáte se být rozrušený.“

„Nejsem rozrušený, jsem rozzlobený.“

„Ach tak. Ale neobviňujte mě, že nedokážu rozlišit tyto dva emoční stavy. Ve vašem případě se jeví pozoruhodně podobné.“

Nepřál si, aby se snažila zlepšit mu mizernou náladu. „Bennett a Margaret jsou tady od toho, aby na vás dohlíželi.“

„Tak v tom spočívá ten problém. Dělal jste si o mě starosti. Vskutku se nemusíte kvůli mně zbytečně znepokojoval, pane. Ujišťuji vás, že jsem schopná se o sebe postarat.“

Vybavil si dav netrpělivých džentlmenů, který ji ještě před pár minutami obklopoval. „Nelíbí se mi představa, že stojíte sama uprostřed tanečního sálu obklopena hordou cizích mužů.“

„Nebyla jsem sama, pane, a seznamuji se s novými lidmi,“ opáčila.

„O to vůbec nejde. Jste velmi schopná žena, Elenoro, ale nebudeme chodit kolem horké kaše. Jde o to, že nemáte dostatek zkušeností, jak se pohybovat ve společnosti.“ Připomněl si Bennettovo varování. „Tyhle vody mohou být extrémně zrádné.“

„Ujišťuji vás, že si o mě opravdu nemusíte dělat starosti. To je také jeden z důvodů, proč jste zašel do agentury, abyste si najal placenou společnici, pokud si vzpomínáte. Kromě jiných požadavků jste si přál zaměstnat ženu se zdravým rozumem a zběhlou světem.“

„To je jiná věc.“ Cítil napětí v celém těle. „Co jste proboha sledovala tím, když jste Hathersageovi napovídala, že jsem vás našel v agentuře?“

„Bennett mě upozornil, že se mám snažit Hathersagea pobavit a zaujmout jeho pozornost. Vzpomněla jsem si na váš neslavně proslulý slib, který jste pronesl před rokem, o tom, že si seženete

snoubenku přes agenturu. Usoudila jsem, že by tento váš žertík mohl znuděného Hathersagea pobavit. A přesně to se stalo.“

„Hmm.“ Její přiznání se mu nezamlouvalo, ale musel si přiznat, že má Elenora pravdu. Hathersage považoval Elenoru za velmi zábavnou společnici.

„Kdo vám pověděl o tom mém slibu?“ uhodil na ni.

„Očividně někdo, kdo ho slyšel. Bezpochyby se zdá, že se stal nedílnou součástí vaší pověsti.“

Trhl s sebou. „Tehdy jsem tu poznámku považoval za žert. Poznámku, kterou člověk prohodí, aby od sebe odehnal soucit a nechťenou pozornost ostatních lidí.“

„Rozumím vám. Ale později, když jste si uvědomil, že nutně potřebujete dámu, která by se vydávala za vaši snoubenku, napadlo vás, že ta myšlenka vlastně nebyla zase tak špatná, že ano?“

„Měl jsem na výběr, buď najmout placenou společnici, nebo zaměstnat profesionální herečku,“ souhlasil. „Pečlivě jsem obě možnosti zvažoval, až jsem došel k závěru najmout si placenou společnici. Kdybych zaměstnal profesionální herečku, vystavil bych se nadměrnému riziku, že by ji někteří lidé mohli poznat,“ vysvětloval a krátce zaváhal, když hledal výstižná slova. „Lidé, kteří ji viděli vystupovat na jevišti.“

Odmlčel se a Elenora vyklenula obočí. „Nebo třeba nějakým džentlmenem, který ji obšťastňoval mimo scénu.“

„Neberte to jako urážku vůči vaší babičce,“ prohodil suše.

„Babička by jako první bez rozpaků přiznala, že herečky a operní tanečnice se vždy těšily dobré pověsti mezi džentlmeny ze společenské smetánky.“

Pocítil úlevu, když se ukázalo, že není tím tématem dotčena nebo rozzlobena. Je báječné, když mohu tak otevřeně hovořit s ženou, pomyslel si a nálada se mu poprvé ten večer trochu zvedla. U Elenory se nemusel obávat, že by ji nechťeně urazil. Ta žena byla vskutku světačka.

„Nicméně,“ pokračoval, když si připomněl, co jí zamýšlel říct, „neměla jste se při své konverzaci odvolávat na můj slib. Dosáhnete tím jenom toho, že u lidí vzbudíte pozornost, která není příliš žádoucí.“

„Omlouvám se, pane, ale není právě tohle účelem celého vašeho podvodu? Vaším cílem je využít mě k tomu, abych odvedla

pozornost společnosti, zatímco vy budete moci v klidu a soukromí pokračovat ve svých obchodní záležitostech, správně?“

Zkřivil rty v úšklebku. „Ano.“

„Je více než zřejmé, že čím více bude lidi pohlcovat zvědavost týkající se mé osoby, tím méně si budou všimát vašich aktivit.“

„Hmm,“ zabručel. „Máte pravdu a uznávám svoji porážku. Vskutku nevím, proč jsem se tímto rozhovorem vůbec zatěžoval. Asi za to mohl nečekaný výpadek paměti.“

Ale to je lež, přiznal si v duchu. Úmyslně vyprovokoval tuhle menší hádku, protože ho vyděsila představa, že by mohl mít Hathersage zálsusk na Elenoru. A pohled na ostatní muže, kteří dotěrným způsobem obletovali Elenoru ho rozzlobil z několika důvodů, které nechtěl podrobně rozebírat.

Elenora se od plic zasmála. „Proboha, pane, nikdo by přece neuvěřil tomu, že jste šel shánět budoucí manželku do agentury.“

„Ne, nejspíše ne.“

Káravě na něho pohlédla. „Musíte se, pane, uklidnit a soustředit se výhradně na své obchodní aktivity. Roli, za kterou mě platíte, snadno zvládnú. Doufám, že realizace vašich plánů probíhá bez větších problémů.“

Připadalo mu, že ona je zatím jediná část jeho plánu, který stoprocentně funguje. Velmi rád bych si s ní promluvil o ostatních hlediscích celé záležitosti, napadlo ho náhle. Potřeboval s někým hovořit. Elenora byla inteligentní, světem zběhlá žena, kterou jen tak nic nepřekvapí. Navíc byl nyní přesvědčený, že by jeho tajemství neprozradila.

Nezdar ve vyšetřování v uplynulých dnech ho znepokojoval.

Bennett mu radil, aby řekl Elenoře pravdu. Možná to nakonec nebyl tak špatný nápad.

Zastavil se na kraji tanečního parketu. Ignoroval její zdvořilý zvědavý pohled v jejích očích a zamířil ke skleněným dveřím otevřeným na terasu.

„Potřebuji trochu čerstvého vzduchu,“ řekl. „Pojďte se mnou, rád bych si s vámi o něčem promluvil.“

Následovala ho, aniž by vznesla nějakou námitku.

Když vyšli ven, ovanul je příjemně chladivý vánek, který je oba dva osvěžil, protože v tanečním sále bylo nesnesitelné horko. Uchopil Elenoru pod paží a vedl ji přes terasu. Sešli po kamenných schodech do zahrady, kterou osvětlovaly svítilny.

Ušli několik metrů, než se zastavili před starobylou fontánou. Pečlivě zvážil svá slova, než začal vyprávět.

„Víte, nepřišel jsem do města kvůli tomu, abych vytvořil další konsorcium,“ pravil s rozmyslem. „Je to jenom vymyšlená historka, kterou zakrývám pravý účel mého pobytu v Londýně.“

Pokývla hlavou, aniž by dala najevo překvapení. „Podvědomě jsem tušila, že jde o něco víc než o obchod. Tak inteligentní muž jako vy by nezaměstnal dámu, aby předstírala, že je jeho snoubenka jenom proto, aby se vyhnul nesnázím, které by se mohly vyskytnout, jakmile by ho začaly pronásledovat davy vdavekchtivých dívek.“

Váhavě se pousmál. „Vaše slova jenom dokazují, jak málo o takových nesnázích víte. Nicméně máte pravdu. Zaměstnal jsem vás, abych se mohl věnovat jinému úkolu.“

„A to je?“

Na zlomek vteřiny zaváhal a upřeně zíral do jejích jasných očí. Instinkt mu napovídal, že jí může bezmezně důvěřovat.

„Snažím se vypátrat muže, který zavraždil mého prastrýce George Lancastera,“ světil jí pravdu.

Soustředěně ho sledovala a pozoruhodně klidná přemítala o jeho slovech.

„Aha,“ špitla neutrálně.

Vybral si situaci v agentuře, kde ho považovala za uprchlého šílence. „Doufám, že si tentokrát o mě zase nemyslíte, že jsem šílený.“

„Ne.“ Vypadala zamyšleně. „Ne, po pravdě řečeno, takový bizarní plán vsutku vysvětluje vaše nepochopitelné rozhodnutí zaměstnat mě jako falešnou snoubenku. Vycítila jsem, že nepůjde o obvyklou obchodní záležitost.“

„Skutečně se nejedná o obvyklou obchodní aktivitu,“ přitakal unaveně.

„Vyprávějte mi o smrti svého prastrýce,“ vybídla ho tiše.

Arthur se zapřel chodidlem jedné nohy o fontánu a opřel se předloktím o stehno. Zamyšleně se zahleděl do tmavé vody ve fontáně a dával si dohromady myšlenky.

„Je to dlouhý a spleťitý příběh, jehož počátek se datuje před mnoha lety, kdy byl můj prastrýc teprve osmnáctiletým mladíkem. Byl posedlý vědou a většinu času trávil zavřený v různých starobyklých knihovnách v zemích, které při své cestě po Evropě navštívil,“ začal své vyprávění.

„Pokračujte,“ vyzvala ho po krátké odmlce.

„Během svého pobytu v Římě objevil knihy a deníky záhadného alchymisty, který žil někdy před dvě stě lety. Můj prastrýc byl fascinován jeho objevy.“

„Tvrdí se, že prý hranice mezi alchymii a vědou často splývala a bylo těžké ji rozlišit,“ poznamenala Elenora.

„To je pravda. Nicméně můj prastrýc náhodou objevil ve sbírce onoho alchymisty starodávný kámen s vyrytým šifrovaným textem a Knihu kamenů. Knihu, která byla vázána v kůži, napsal ten alchymista. Na předním straně obalu byly vsazeny tři podivné, tmavě červené kameny. Uvnitř byl uveden přesný návod na sestrojení zařízení nazývaného Jupiterův blesk. Návod obsahoval i přesný náčrt stroje, ale vše bylo sepsáno neznámými alchymistickými šiframi,“ vysvětloval.

„Jak zvláštní. K jakému účelu mělo to zařízení sloužit?“

„Předpokládalo se, že ten stroj dokáže vytvořit mocný paprsek světla, který by se používal jako zbraň fungující na principu blesku.“ Zavrtěl hlavou. „Samozřejmě jde o nesmysl okultní vědy. Nicméně právě to je srdcem alchymie.“

„Bezpochyby.“

„Jak jsem se už zmínil, můj prastrýc byl v té době nezkušený mladík. Ale to, co objevil, ho vzrušilo. Podle alchymistových zápisků měly právě ty tři červené kameny vsazené do obalu Knihy kamenů posloužit jako zdroj k výrobě té šílené a nebezpečné energie.“

„Co se stalo s tou knihou?“

„Prastrýc ji přivezl s sebou do Anglie a ukázal ji svým dvěma nejbližším přátelům. Všechny tři muže nesmírně fascinovala možnost sestrojít takový stroj.“

„Předpokládám, že se jim to nakonec nepodařilo,“ uvažovala nahlas Elenora.

„Prastrýc tvrdil, že se jim sice podařilo sestrojít zařízení, které se podobalo stroji nakreslenému v knize, ale nemohli přijít na to, jak získat tu tajemnou energii skrytou v červených kamenech.“

„To mě ani nepřekvapuje. Jsem si jistá, že alchymistovy instrukce nebyly nic jiného než jenom jeho šílená fantazie,“ konstatovala s úsměvem.

Pohlédl dolů na její tvář, kterou zakrýval stín. Její oči byly tmavé jako hluboké jezero a záhadnější než jakýkoliv alchymistův návod.

Sukně jejích šatů zářila v měsíčním světle. Při pohledu na jemnou kůži na její šíji musel potlačit náhlé nutkání dotknout se jí.

Přinutil se soustředit mysl na své vyprávění. „Můj prastrýc mi řekl, že on a jeho dva společníci došli ke stejnému závěru. Jupiterův blesk byl pouhou fantazií. Zanechali svých experimentů a zkušenostmi poučení o marnosti alchymického výzkumu se dali do vážnějšího studia přírodní filozofie a chemie.“

„Co provedli s těmi kameny a se zařízením, které sestavili?“

„Stroj si ponechal jeden z těch mužů, asi jako memento jejich flirtování s alchymii. Pokud jde o kameny, dohodli se, že si je nechají vsadit do víček tabatěrek jako symbol jejich přátelství a rozhodnutí vydat se správnou cestou moderní vědy.“

„Každý z nich dostal jednu tabatěrku?“

„Ano. Krabičky byly ozdobené kresbami, které zachycovaly alchymistu při jeho práci. Prastrýc George a jeho dva společníci založili klub, který nazvali Společenství kamenů. Oni tři byli jeho jedinými členy a každý z mužů si pro sebe vybral přezdívkou, která měla spojitost s astrologií a tu si nechal vyryt na tabatěrku.“

„To dává smysl,“ pravila. „Alchymie vždy byla těsně spojena s astrologií. Jaká jména si vybrali?“

„Můj prastrýc si zvolil Mars. Druhý muž byl Saturn a třetí byl znám jako Merkur. Ale George mi nikdy nepověděl skutečná jména svých přátel. Vlastně ani neměl důvod se o nich zmiňovat. Byl jsem malý kluk, když mi ten příběh vyprávěl.“

„Je to fascinující historka,“ zašeptala Elenora. „Co se stalo se Společenstvím kamenů?“

„Ti tři muži si byli nějaký čas blízcí, sdělovali si zkušenosti a postřehy ze svých výzkumů a experimentů. Ale po čase se rozešli. Strýc George se zmínil, že jeden ze členů Společenství zemřel, když mu bylo málo přes dvacet. Zahynul při explozi ve své laboratoři. Pokud vím, ten druhý muž stále žije.“

„Ale váš prastrýc je mrtvý,“ špitla

„Ano. Před pár týdny byl zavražděn ve své laboratoři.“

Tváří jí přelétl pochybovací výraz. „Jste si jistý, že byl zabit? Nebyla to nešťastná náhoda?“

Arthur na ni pohlédl. „Vrah ho dvakrát střelil do hrudníku.“

„Pane bože,“ vydechla prudce Elena.

„Měl jsem svého strýce velmi rád,“ přiznal se Arthur a sledoval stříkající vodu ve fontáně.

„Upřímnou soustrast, pane.“

Soucit v jejím hlase byl opravdový a nepopsatelným způsobem se ho dotkl.

Po chvíli mlčení pokračoval Arthur ve svém příběhu.

„Soukromý detektiv, kterého jsem si najal, aby zločin vyšetřil, nic nezjistil. Došel k závěru, že mého prastrýce zavraždil buď lupič, kterého překvapil ve své laboratoři, nebo, což se mu zdálo pravděpodobnější, mladý muž, který mu pomáhal při jeho experimentech.“

„Hovořil jste s tím mladíkem?“

„Bohužel ne. John Watt uprchnul tu noc, kdy se stala vražda. Zatím se mi ho nepodařilo najít.“

„Promiňte, ale nezdá se vám, že jeho náhlé zmizení podporuje teorii toho detektiva?“

„Znám Watta velmi dobře a jsem přesvědčen, že by vraždu nikdy nespáchal. Nicméně, po smrti strýce jsem důkladně prohledal jeho dům. Ale Knihu kamenů jsem tam nenašel.“ Pevně sevřel ruku, která spočívala na stehně, v pěst. „A jeho tabatěrka s červeným kamenem také zmizela. Jinak všechny cennosti byly na svém místě.“

Elenora vážně nad jeho slovy hloubala. „Jste si tím jistý?“

„Naprosto jistý. Víím, že mého prastrýce zavraždil někdo, kdo hledal Knihu kamenů a tabatěrku. Jsem přesvědčen, že tři tabatěrky představují důležitou stopu. Pokud se mi podaří najít ty dvě, které patřily přátelům mého prastrýce, možná se dozvím nějaké užitečné informace. V poslední době jsem právě tímto směrem soustředil většinu svého úsilí.“

„A měl jste při svém pátrání štěstí?“

„Trochu,“ řekl. „Dnes večer se mi konečně podařilo sehnat adresu staršího džentlmena, který by mi možná mohl poskytnout důležité informace o jedné z těch tabatěrek. Ještě jsem s ním nehovořil, ale co nejdříve se ho chystám navštívit.“

Rozhostilo se ticho, které rušila jenom tichá směsice hudby a smíchu doléhající do toho místa z tanečního sálu. Tady u fontány je obklopovalo soukromí hraničící s intimitou. Vnímal lehkou květinovou vůni Elenořina parfému a cítil, jak se mu vzrušením napínají slabiny.

Ovládej se, chlape. Takové komplikace teď potřebuješ ze všeho nejmeně.

„Závěrům detektiva jste tedy nevěnoval přílišnou pozornost,“ pokračovala po chvíli Elenora. „Vytvořil jste si svoji vlastní domněnku ohledně totožnosti vraha vašeho prastrýce?“

„Ne tak docela.“ Zaváhal. „Alespoň ne takovou, která by dávala smysl.“

„Jste velmi inteligentní muž s logickým uvažováním, pane. Pokud zvažujete nějakou teorii, jakkoliv se zdá být bizarní, odhaduji, že musíte mít k dispozici závažné podklady.“

„Bohužel ne v tomto případě. Ale stále dokola přemýšlím nad zajímavou věcí, o které se můj prastrýc zmínil během svého vyprávění o svých přátelích a Společenství, které založili.“

„A co to bylo?“ zeptala se.

„Jeden ze tří členů Společenství, ten, který si říkal Merkur prý nikdy skutečně nepřekonal svoji fascinaci alchymií, přestože tak předstíral. Můj strýc se zmínil, že Merkur byl z jejich trojky nejgeniálnější. Vskutku si jeden čas všichni mysleli, že právě Merkur bude jednou považován za druhého Newtona.“

„Co se s ním stalo?“

„Merkur byl zabit při explozi ve své laboratoři.“

„Aha. Takže toho nemůžete považovat za vraha, že?“

„Přesně tak.“ Ztěžka si povzdychl. „Nicméně se přesto stále k této možnosti vracím.“

„Dokonce i kdyby žil, proč by čekal celé ty dlouhé roky, než by zabil vašeho prastrýce a ukradl tu knihu?“

„To netuším,“ odvětil stručně Arthur. „Možná mu tak dlouho trvalo rozluštění návodu na to, jak získat energii z těch červených kamenů.“

„Ale vždyť vám prastrýc řekl, že celá historka o alchymistovi byla pouhou fantazií,“ opáčila a rozhodila rukama.

„Ano, ale strýček George se mi svěřil s ještě něčím jiným,“ řekl Arthur rozvážně. „S něčím, co mi dělá starosti. Tvrdil, že se u Merkura ke konci jeho života, přestože byl tak geniální, projevovaly příznaky duševní nerovnováhy.“

„Ach, to je hrozné.“ Se zadumaným výrazem ve tváři si začala poklepávat vějířem o dlaň. „Takže Merkur možná nakonec uvěřil mocné síle červených kamenů.“

„Ano. Ale i kdyby tomu tak bylo, všechno se stalo před mnoha lety a Merkur odpočívá v hrobě už hodně dlouho.“

„Možná někdo náhodou objevil jeho poznámky nebo deník a rozhodl se pokračovat v jeho výzkumu.“

Arthur pocítil záchvěv zvláštní úcty vůči Elenoře. „To je velmi zajímavá teorie, slečno Lodgeová.“

Vtom ho uprostřed věty zarazilo ženské, škádlivé chichotání, které k nim doléhalo z druhé strany vysokého živého plotu, následované zamumláním hrubého mužského hlasu.

„Ano, viděla jsem ji s Hathersagem,“ ozval se ženský hlas. „Slečna Lodgeová je skutečně originální, že? Je na ní něco extrémně zvláštního.“ Odkáslala si. „Vlastně na celé té situaci.“

„Podle čeho tak usuzujete, Constance?“ zeptal se muž pobaveným tónem plným zvědavosti. „Zdá se mi, že si St. Merryn našel snoubenku, která vzbuzuje značný zájem.“

Arthur ten hlas okamžitě poznal. Patřil muži jménem Dunmere, který byl členem jednoho z jeho klubů.

„Hmm.“ Constance zachrochtala znechucením. „St. Merryn snad nemyslí vážně, že by se s ní oženil. Když se muž jeho postavení chce oženit, vybere si mladou dědičku z vysoce postavené rodiny. Všichni tohle vědí. Slečna Lodgeová je očividně už několik let odmítána. Vždyť nikdo nic neví o jejím rodinném zázemí. Navíc podle jejích způsobů a rozhovoru, který jsem náhodou vyslechla bych se vsadila, že není naivní a nevinnou ženou.“

Arthur sklouzl pohledem k Elenoře, která zaujatě naslouchala rozhovoru, který se odehrával na druhé straně živého plotu. Když se jejich oči setkaly, položil si ukazováček na rty, aby jí tím gestem naznačil, že má mlčet. Souhlasně pokývla, ale všiml si, že se mračí.

Když bude stát štěstí na naší straně, pomyslel si, pár se vydá opačným směrem.

„S tím nesouhlasím,“ namítl Dunmere. „St. Merryn je považován za výstředního, takže by nikoho nemělo překvapit, že si najde neobvyklou manželku.“

„Zapamatujte si má slova,“ odsekla ostře Constance. „Na jeho zasnoubení se slečnou Lodgeovou je něco velmi podivného.“

Vtom Arthur zaslechl kroky a jemné šustění sukni, které naznačovalo, že Constance a Dunmere míří směrem k fontáně.

„Možná jsou milenci,“ uvažoval Dunmere. „St. Merryn je dost bohatý na to, aby si takový požitek mohl dovolit.“

„Milenci?“ ozval se pobavený smích Constance. „Zbláznil jste se? Mluvíme přece o St. Merrynovi. O chladnokrevném St. Merrynovi, ve kterém dokážou probudit vášně jenom jeho investice.“

„Skutečně nevypadá, že by oplýval romantickým pocity,“ podotkl Dunmere. „Byl jsem v klubu tu noc, kdy se dozvěděl, že mu utekla snoubenka. Nikdy nezapomenu na jeho nepochopitelně klidnou reakci.“

„Každý jiný muž, kterému nejsou cizí romantické pocity by se ji ihned vydal hledat.“

„Neuražte se, má drahá, ale snoubenka, která zradila svého budoucího manžela s jiným mužem nestojí za riskování vlastního života.“

„A co St. Merrynova čest?“ zeptala se Constance.

„V sázce nebyla jeho čest,“ prohodil Dunmere suše. „Právě naopak. V ohrožení byla čest té dámy.“

„Nicméně St. Merryn se zachoval, jako kdyby celá aféra nebyla nic víc než obyčejná divadelní hra.“

„Třeba to za hru považoval,“ řekl přemýšlivě Dunmere.

„Nesmysl. St. Merryn je ledový jako Severní moře. Proto tenkrát nepátral po své snoubence. A proto jsem si jistá, že jeho nové zasnoubení není z opravdové lásky.“

Arthur znovu mrkl na Elenoru, která bez hnutí naslouchala těm dvěma. Nicméně nedokázal z jejího výrazu vyčíst, co si myslí, a to ho z jakéhosi důvodu znepokojilo.

„Má drahá Constance,“ zahlaholil slizkým tónem Dunmere, „vaše slova vyzněla tak, jako kdybyste se o chladné povaze St. Merryna přesvědčila na vlastní kůži. Snad se nestal objektem vašeho okouzlujícího svádění a neodmítl lákavou nabídku na návštěvu vaší zahřáté postele?“

„Nebud'te směšný,“ vyštěkla Constance. „Nemám žádný osobní zájem o St. Merryna. Jenom mluvím o tom, co je všeobecně známo. Muž, který hraje ve svém v klubu karty, zatímco jeho snoubenka je na útěku se svým milencem postrádá jakékoliv city. Proto věřím tomu, že by se nedokázal do žádné ženy zamilovat.“

Constance s Dunmerem se blížili ke konci živého plotu a během pár vteřin zahnou za roh. Arthur horečně uvažoval, zdali zbývá čas na to, aby Elenoru rychle odvedl z dohledu na druhý konec plotu.

Dříve než jí mohl naznačit své úmysly, Elenora stála přímo před ním. Jeho první myšlenkou bylo, že se chystá utéct před hrozícím setkáním s tím párem.

Vzápětí ale ztuhl, když ho rukama objala kolem krku a přitiskla se k němu.

Jednu ruku mu položila na hlavu a přitáhla si ho blíž.

„Líbejte mě,“ zašeptala naléhavě.

Mysl té dámy pracuje bleskově, pomyslel si. Došlo jí, že nejlepším způsobem, jak předejít drbům bylo, aby je ti dva viděli ve vášnivém objetí.

Sklonil k ní hlavu a svými ústy zakryl její.

V příštím okamžiku úplně zapomněl na hru, kterou měli hrát. Útrobami mu projela vlna horka, spalujícího a jiskřícího.

Jenom mlhavě vnímal jejich udivené zalapání po dechu a potlačované chichotání, ale obojí dokázal ignorovat, zcela pohlcen v prohlubujícím se polibku.

Elenoriny prsty se zabořily do jeho ramen. Vycítil, že ji jeho náhlá, prudká reakce vyděsila. Jednou rukou sklouzl dolů po jejích zádech k místu, kde se rýsovaly její oblé boky. Úmyslně ji vtlačil do intimní skulinky, která se vytvořila mezi jeho nohama, z nichž jedna stále spočívala na okraji fontány.

V této poloze jeho tvrdá erekce pocítila hřejivou měkkost. V podbřišku mu pulzovala bodavá žhavá bolest.

„Dobrá, dobrá, dobrá,“ zamumlal Dunmere. „St. Merryn se nezdá být tak chladným mužem, jak jste se domnívala, má drahá Constance. Ani slečna Lodgeová nevypadá, že by v jeho objetí trpěla.“

13

Margaret se pohodlně usadila na měkké vypoštářované sedačce v kočáře a usmála se na Arthura s nádechem naděje. „Myslím, že dnešní večer proběhl nad očekávání velmi úspěšně, pane.“

Arthur se uvelebil na protějším sedadle. Žlutá záře lamp uvnitř kočáru zahalovala jeho tvář tajemným stínem.

„Ano,“ řekl hlubokým tónem s pohledem stále upřeným na Elenoru. „Dnes večer jsme všichni předvedli znamenitý výkon.“

Elenora pocítila záchvěv obavy nebo spíše nejistoty. Malým okénkem sledovala dění na přeplněné ulici, aby se záměrně vyhnula Arthurovu neohleduplnému pohledu.

Polibek, ke kterému mezi nimi došlo v zahradě měl být pouhou fikcí, která měla zabránit vzniku klevet. Ale téměř okamžitě ztratila nad onou situací kontrolu.

Stále ještě nechápala, co se stalo. V jednu chvíli naléhala na Arthura, aby ji před nepočetným obecenstvem objal a v další chvíli byla současně šokovaná a vzrušená.

Ten polibek ji zanechal zardělou a zmatenou. Byla si jistá, že kdyby ji Arthur tak pevně nedržel v okamžiku, kdy Constance a Dunmere zahrnuli za roh živého plotu, ztratila by rovnováhu.

„Podařilo se nám odvést pozornost společenské smetánky od vaší osoby přesně, jak jste si přál,“ pokračovala vesele Margaret. „A všichni, kteří se nacházeli v tanečním sále přemohla neutuchající zvědavost, obzvláště poté, co jste se vy dva vrátili z terasy.“

„Opravdu?“ podívala se Elenora s nepřítomným pohledem.

„Ano, vskutku,“ ujistila ji Margaret. „Nevím, jak se vám to podařilo, ale s panem Flemmingem jsme se shodli, že jste v tom okamžiku vypadali jako dva lidé, kteří se před krátkou chvílí oddávali vášnivě hře milování venku na zahradě. Musím uznat, že to byl úžasný herecký výkon.“

Elenora se neodvažovala odvrátit pohled od nočních ulic. „Hmm.“

„Já sám jsem byl také potěšen výsledkem té scénky na zahradě,“ pravil Arthur důrazně a jeho slova vyzněla jako hodnocení divadelního kritika.

Elenora zoufale toužila změnit téma hovoru, pootočila hlavu a vykouzlila úsměv směrem k Margaret. „Bavila jste se dnes večer dobře?“

„Ach ano, báječně,“ zahlaholila zasněně Margaret. „Pan Flemming a já jsme strávili hodně času povídáním o nejnovějších románech. Zdá se, že je velkým fanouškem knih paní Malloryové.“

Elenora jen tak tak zakryla svůj úžas za kapesníčkem. „Pan Flemming má očividně vynikající vkus.“

„Také si myslím,“ přitakala Margaret.

Arthur se zamračil. „Mnohokrát jsem Bennetta varoval, že ten jeho zlozvyk číst romány určitě zapříčinil, že je jeho pohled na svět tak nerealistický až směšně romantický.“

O dvacet minut později zastavil kočár před St. Merrynovým domem a vzápětí jim ospalý Ned otevřel dveře.

Margaret s rukou v rukavičce na ústech dlouze zívнула. „Ach, jsem po tom náročném večeru velmi unavená. Jestli mě omluvíte, odeberu se rovnou do postele.“

Vyšla nahoru po schodech a Elenora by její krok výstižně popsala jako svižný. Margaret nevypadá unaveně, pomyslela si. Nejenom že v jejím pohybu převažovala lehkost, ale oči jí radostně zářily.

Elenora sledovala jak sukně Margaretiných nových šatů zmizely za rohem, když si uvědomila, že Arthur drží v ruce svícen a zamračeně si prohlíží halu.

„Nezdá se vám, že hala vypadá jinak?“ zeptal se.

Rozhlédla se kolem sebe. „Ne, nezdá.“

„Ale mně ano. Barvy jsou jasnější a zrcadlo není tak tmavé a sochy a vázy vypadají jako nové.“

Když si zblízka prohlédla nejbližší mramorovou sochu, zachichotala se. „Uklidněte se, pane. Dnes jsem vydala pokyn, že hala musí být důkladně uklizena až budeme pryč. Podle vrstvy prachu na nábytku jsem odhadla, že se tady pěkně dlouho neuklízelo.“

„Ach tak.“

Vrhl na ni tajemný pohled, pod kterým z jakéhosi neznámého důvodu znejistěla. „Nu, už je dost pozdě, že?“ vyhrkla zdvořile. „Raději si půjdu už lehnout. Stejně jako Margaret nejsem zvyklá takhle dlouho ponocovat.“

„Rád bych s vámi mluvil, než půjdete nahoru,“ řekl Arthur.

Vyznělo to jako příkaz, ne jako žádost. V tajném koutku její mysli se probudila předtucha. Propustí ji kvůli tomu, co se stalo v zahradě?

„Dobře, pane.“

Arthur se otočil k Nedovi. „Můžete jít. Děkuji, že jste zůstal vzhůru a čekal na nás, ale nebylo to nutné. Příště zvládneme pozdní návrat sami. Raději se pořádně vyspěte, abyste byl druhý den odpočatý.“

„Ano, pane. Děkuji vám, pane,“ vyhrkl vylekaně Ned a pádil pryč.

O chvíli později zaslechla Elenora tlumené bouchnutí dveří, jak Ned vešel do části domu určené pro služebnictvo.

Prostředí haly se náhle jevilo jako velmi uzavřené a - neexistovalo pro to výstižnější slovo - intimní.

„Pojďte, slečno Lodgeová. Promluvíme si v knihovně.“

Arthur pozvedl ruku se svícem a vedl ji do knihovny.

Obezřetně ho následovala. Byl na ni rozzloben kvůli přehnaně nadšenému výkonu, který předvedla během jejich polibku? Možná by mohla na svoji obranu říct, že ji samotnou její nečekané herecké nadání překvapilo.

Arthur ji uvedl do knihovny a zavřel za nimi dveře.

Elenora měla pocit, jako kdyby se nad ní vznášela záhuba.

Arthur beze slova postavil svícen na stůl a přešel po koberci ke krku. Klekl si na koleno a prohrábl žhavé uhlíky, aby se oheň rozhořel. Potom vstal, sundal si nákrčník a odhodil ho na židli. A když si rozepnul u krku bílou lněnou košili, odhalil tmavé ochlupení na široké hrudi.

Elenora se přinutit odvrátit pohled od jeho poodhaleného hrudníku. Musím se soustředit, přikázala si v duchu. V sázce bylo její místo. Nemohla mu dovolit, aby ji vyhodil jenom proto, že ho políbila příliš odvážaně. Dobrá, byl to dost odvážaný polibek, opravila se. Ale nakonec to nebyla její chyba.

Odkašlala si. „Pane, pokud odsuzujete způsob, jakým jsem dnes večer zareagovala na přítomnost té ženy a muže, omlouvám se vám. Nicméně zdůrazňuji, že jste si mě najal převážně kvůli mému hereckému talentu.“

Zvedl broušenou karafu s brandy. „Slečno Lodgeová -“

„Také bych vám ráda připomněla, že moje babička byla profesionální herečka.“

Nalil brandy do dvou skleniček a pokývl hlavou. „Ano, při několika příležitostech jste se o své babičce zmínila.“

„Aniž bych to tušila, možná jsem po ní zdělila více dramatických schopností, jestli rozumíte, co mám na mysli,“ vysvětlovala a široce se při tom rozmachovala vějířem. „To by vysvětlovalo jistý stupeň dramatickosti v mém, uh, provedení. Ujišťuji vás, že mě to překvapilo stejně jako vás.“

„Skutečně?“ podal jí skleničku s brandy a opřel se o roh psacího stolu. Nepatrně upil trochu brandy a díval se na ni se zadumaným výrazem.

„Ano.“ Snažila se ve tváři vykouzlit ujišťující úsměv. „Příště se budu snažit své nadání v této oblasti mírnit.“

„K vašemu hereckému talentu se vrátíme za okamžik. Nejdříve bych rád dokončil rozhovor, který jsme vedli v zahradě.“

„Ach tak.“ Sklouzla pohledem ke skleničce, kterou držela v ruce, a věděla, že potřebuje něco na posilněnou.

Lokla si ohnivého destilátu, a když se jí v hrdle rozlila spalující horkost v krku, zalapala po dechu. Bylo to jako kdyby polkla slunce.

Arthurovi neuniklo, že je patrně něco v nepořádku.

„Možná byste se měla posadit, slečno Lodgeová.“

Dopadla jako balvan na pohovku a zhluboka dýchala.

„Je to velmi silná brandy,“ zasípala.

„Ano,“ souhlasil a zvedl si skleničku k ústům. „Je také velmi drahá. Je mnohem lepší popíjet ji po douškách, než ji do sebe naráz hodit.“

„Příště na to budu pamatovat.“

Pokývl hlavou. „Takže teď se vrátíme k našemu rozhovoru. Pověděl jsem vám, že jsem zjistil jméno muže, který možná ví něco o tabatěrkách. Mám v plánu sejít se s ním a promluvit si o tom. Nicméně bych ocenil vaše názory ohledně pomocníka mého prastrýce, Johna Watta. Zejména pokud jde o možnosti, jak vypátrat, kde se v současné době ukrývá.“

„To je ten muž, který zmizel v noc vraždy, že?“

„Ano. Uplynulé tři dny jsem procházel místa, která rád navštěvoval. Zašel jsem do jeho oblíbených kaváren a krčem, a dokonce i do čtvrti, ve které vyrůstal. Ale doposud se mi nepodařilo najít jedinou stopu, která by mě k němu zavedla. Jako kdyby se jednoduše vypařil.“

„Hovořil jste se členy jeho rodiny?“ otázala se zamyšleně.

„Watt byl sirotek. Neměl rodinu.“

„Jste si jistý, že právě on nemůže být vrahem?“

Arthur se chystal zamítavě zavrtět hlavou, ale vtom se zarazil se a rozevřel pěst ruky, kterou měl opřenu o stehno, dlaní nahoru. „Pokud se jedná o lidskou povahu, je možné cokoliv, ale nevěřím, že by byl Watt takový násilník. Znáám ho už roky. Je poctivý a pracovitý. Navíc byl naprosto oddaný mému prastrýci, který mu důvěřoval a dobře mu platil. Neumím si Watta představit, že by na něho zaútočil.“

„Nic se tu noc v domě neztratilo? Nechybí žádné stříbro?“ vyptávala se Elenora.

„Ne.“

„Potom asi vaše rozhodnutí navštívit kavárny a krčmy, kde se Watt scházival se svými přáteli, nebylo správné,“ řekla Elenora pomalu.

„Kde byste se tedy porozhlédla vy?“ vyzvídal.

„Mě do toho vlastně nic není,“ začala opatrně. „Nemám žádné zkušenosti, pokud jde o řešení zločinů. Ale odhaduji, že poctivý a pracovitý muž, který uprchnul ve strachu o svůj život a při svém útěku nevzal v domě žádné cenné věci, kterými by zaplatil za jídlo a ubytování, měl na mysli jednu jedinou věc.“

„Jakou?“

„Najít si co nejdříve zaměstnání.“

Arthur se nehýbal a v jeho očích se odráželo porozumění. „Samozřejmě,“ řekl jemně. „Tuhle očividnou věc jsem přehlédl. Nicméně to stále přede mnou zanechává rozlehlé území, které se musí prozkoumat. Jak by měl člověk začít hledat svobodného muže v tomto městě?“

„Určitě je svobodný?“

„Co tím míníte?“

„Sice jste řekl, že ten mladý muž nemá rodinu, ale to neznamená, že nemá žádnou lásku.“

Arthur zvedl poloprázdnou skleničku s brandy k předstíranému přípitku. „Vynikající postřeh, slečno Lodgeová. Teď, když jste se o tom zmínila, vzpomínám si na jistou mladou služebnou, která pracovala v domácnosti mého prastrýce. Vsadil bych se, že se jí Watt líbil. Hned zítra za ní zajdu.“

Jeho napětí trochu povolilo a vypadal potěšeně. Třeba ji nakonec nevyhodí.

Arthur odešel od psacího stolu a stoupl si před krb. V mihotavém oranžovém světle plamenů vypadala brandy v jeho broušené skleničce jako překrásný tekutý klenot.

„Tušil jsem, že když si s vámi promluví, pomůže mi to ujasnit mé vlastní myšlenky,“ přiznal se po chvíli. „Děkuji vám za vaše cenné postřehy.“

Jeho pochvala ji zahřála více než oheň plápolající v krbu. Cítila, jak se jí do tváří nahrnulo teplo. „Doufám, že vám budou užitečné. Přeji vám hodně štěstí, pane.“

„Děkuji, štěstí teď budu bezpochyby potřebovat.“ Upíral pohled do divoce tančících plamenů, jako kdyby hledal odpovědi nebo možná pochopení. „Teď můžeme přejít k druhému tématu, o kterém bych si ještě rád promluvil.“

Sebrala veškerou odvalu. „Ano, pane?“

„Jde o polibek v zahradě.“

Prsty pevně sevřela sklenku s brandy. „Z nemístných poznámek té dámy o našem vztahu jsem usoudila, že nevěří, že jsme opravdu zasnoubeni, pane. Usoudila jsem, že kdyby se o našem vztahu mluvilo jako o mileneckém, společenská smetánka by možná snáze přijala naši malou lež.“

„Z vaší strany to byl velmi chytrý tah,“ řekl. „Blahopřeji vám k vašemu pohotovému myšlení.“

S ohromnou úlevou si lokla trochu brandy.

„Děkuji vám, pane,“ vypravila ze sebe a snažila se, aby její tón vyzněl profesionálně a přiměřeně. „Jednala jsem tak, aby naše představení vypadalo co nejrealističtěji.“

Otočil se k ní, a když se jejich pohledy setkaly, v očích se mu odrážel žár ohně. Così hluboko v jejím nitru se sevřelo, stejně jako dříve ten večer na zahradě, když jí opětoval polibek.

Nebezpečné, svádivé vzrušení jiskřilo neviditelně ve vzduchu. Vycítila, že je vzrušený smyslnou vášní, která je obklopovala, stejně jako ona. Sklenička v ruce se jí chvěla.

„Přesvědčivě jste dosáhla svého cíle.“ Postavil skleničku na krbovou římsu a pomalým, váhavým krokem k ní zamířil. Nespouštěl své uhrančivé oči z jejích. „Vlastně jsem byl tím okamžikem tak uchvácený, že mě napadlo, že jste to možná nehrála.“

Nedařilo se jí pohotově vymyslet jedinou inteligentní odpověď na jeho šokující postřeh. Seděla jako zmrazená na kraji pohovky a sledovala, jak se prostor mezi nimi uzavírá.

Zastavil se přímo před ní a jemně jí odebral skleničku z ruky. Položil ji na stolek, aniž by spustil pohled z její tváře.

Uchopil ji lehce oběma rukama za ramena a postavil ji na nohy.

„Opravdu jste ten polibek předstírala?“ Palcem jí přejel přes pootevřené rty. „Jste skutečně výborná herečka, slečno Lodgeová.“

Sametový dotek jeho palce na ústech jí vzal dech. Ta nepatrná něžnost byla jedinečně intimní. Zatoužila po jeho dotecích.

Slova ji zrazovala. Dobrá herečka by zalhala, kdyby k tomu byla vyzvána, připomněla si. Ale nedařilo se jí ze sebe vypravit jakoukoliv námitku, kterou by popřela jeho poznámku.

Místo toho se špičkou jazyka dotkla konečku jeho palce.

Arthurovy rty rozvlnil smyslný úsměv a Elenora se začervenala. Nemohla uvěřit tomu, co právě svým jazykem provedla. Kde se ve mně bere ta potřeba ochutnat jeho pokožku, přemýšlela s narůstající panikou.

„Tohle můžu považovat za odpověď na svoji otázku.“ Arthur ji objal kolem krku, sklonil hlavu a rty se lehce dotkl jejích. „Přiznávám se, že jsem dnes večer v zahradě svoji roli také nehrál.“

„Arthure,“ hlesla.

Začal ji hladově líbat, jako kdyby upíjel nějaký zakázaný elixír. Projela jí vlna silného vzrušení, která ji zanechala rozpálenou a zároveň chladnou a v podivné euforii. Položila mu ruce na ramena a pevně je svírala.

Její reakci si vysvětloval jako pozvání a svůj polibek prohloubil. Když ucítla, jak jeho jazyk proklouzl přes spodní ret, vyděsilo ji to, ale neodtáhla se.

Tohle bylo tedy to potěšení, které žena najde v náručí toho správného muže a o kterém jí pověděla babička. Pocity, které zažívala, když ji líbal Jeremy Clyde byly jenom mělkým potůčkem ve srovnání s tímto divokým vodopádem vzrušení.

Toužila přepadnout přes okraj a ponořit se až na samé dno té tajemné tůňky.

Arthur jí vytáhl sponky z vlasů a při jeho letmých dotecích se zachvěla.

A potom ucítla jeho rty na svém krku. Cítila jeho zuby.

Její omámenou myslí jí proběhla slova její přítelkyně Lucindy týkající se bývalé Arthurovy snoubenky. Byla z něho vyděšená.

Arthur uchopil do dlaně její ňadro. Cítila horko vyzářující z jeho ruky a pronikající jemným zeleným hedvábím jejich šatů.

Zasténala a rukama ho objala kolem krku.

Ale místo toho, aby ji k sobě pevně přitiskl, zamumlal cosi nesrozumitelného, jakési tlumené zaklení. Váhavě zvedl hlavu a odstrčil ji od sebe.

Vzal její tvář do dlaní.

„Tohle není správný čas ani místo,“ řekl s mírným pousmáním. Jeho hlas byl drsný vášní a lítosti. „V této domácnosti máte sice jedinečné postavení, ale nic to nemění na skutečnosti, že jste součástí mého personálu. Nikdy jsem nezneužil ženu, kterou jsem zaměstnával, a samozřejmě nemám v úmyslu u vás udělat výjimku.“

Na vteřinu nevěřila svým uším. Stále ji považoval za součást svého personálu? Po jejich vášnivém objetí? Poté, co se jí svěřil a požádal ji, aby se s ním podělila o své postřehy ohledně jeho vyšetřování?

Nevěděla, jestli má zuřit, nebo se cítit ponížena. Směsice vzteku, bezmocnosti a studu, která jí vířila hluboko v nitru ji zanechala skoro bez řeči.

Skoro, ale ne úplně.

„Odpusťte mi to, pane,“ řekla chladným tónem. „Netušila jsem, že mě považujete za součást vašeho personálu -“

„Elenoro.“

Ustoupila dozadu, takže mu dlaně sklouzly z její tváře. „A ani ve snu by mě nenapadlo, že bych vám dovolila porušit vaše přísná pravidla týkající se vašeho chování vůči vašim zaměstnankyním.“

„K čertu, Elenoro -“

Věnovala mu sebejistý úsměv. „Samozřejmě bych se nechtěla cítit zodpovědná za to, že bych náhodou znovu přivedla svého váženého zaměstnavatele do tak překerní situace.“

Čelist mu ztvrdla. „Špatně si má slova vysvětluje.“

„Zdá se mi to naprosto jasné.“ Mrkla k vysokým hodinám. „Proboha, už je tak pozdě.“ Co nejelegantněji se uklonila. „Pokud mě dnes večer již nebudete potřebovat, popřeji vám dobrou noc, pane.“

Oči se mu výhruzně zúžily. „Sakra, Elenoro.“

Otočila se k němu zády a rázným krokem se vydala ke dveřím.

Jeho krok byl ale delší než její, takže se dostal ke dveřím dříve než ona. Na okamžik se snažila rozhodnout, co provede v případě, že jí zastoupí cestu.

Ale nesnažil se jí zabránit ve vznešeném odchodu. Zdvořile jí otevřel dveře a posměšně sklonil hlavu.

Když s hlavou vzhůru proklouzla dveřmi, neunikl její pozornosti jeho hříšný úsměv.

„Až bude vyšetřování ukončeno, slečno Lodgeová, budu samozřejmě donucen dát vám výpověď,“ oznámil jí ostrým tónem. „Ujišťuji vás, že jakmile ten den nastane, znovu se vrátíme k tomuto rozhovoru a společně pečlivě zvážíme, jakým směrem se bude naše partnerství v budoucnu ubírat.“

„Tak na to vůbec nespolehejte, pane. Nevidím důvod nabízet znovu to, co jednou bylo odmítnuto.“

Neodvažovala se ohlédnout, aby zjistila, jak na její poznámku reagoval. Místo toho kráčela ke schodišti a potlačovala nutkání rozběhnout se.

Uplynula další hodina, než zaslechla jeho kroky v chodbě před její ložnicí. Zdálo se jí, jako kdyby ten klapot kroků rytmicky ladil s tlukotem jejího srdce.

Zastavil se u dveří. Napětí bylo nesnesitelné. Zaklepe tiše na dveře?

Samozřejmě, že nezaklepe tiše ani nijak jinak. Právě jasně naznačil, že žádnou takovou věc neudělá.

Ale vycítila jeho přítomnost na druhé straně dveří a náhle věděla, jako kdyby dokázala číst jeho myšlenky, že přemýšlí o tom, jestli má zaklepat.

Po chvíli se jeho kroky začaly vzdalovat směrem k jeho ložnici.

Elenora opatrně otevřela oči. Jakmile zahlédla sluneční paprsky pronikající těžkými závěsy, pocítila ohromující úlevu, protože bylo konečně ráno. Hodiny na stole ukazovaly čtvrt na deset. Udivilo ji, že se jí vůbec podařilo spát.

Zdalo se jí, že převážnou část noci strávila neustálým střídáním podivných snů a probouzením, kdy si během bdělého stavu stále dokola přehrávala polibek v knihovně.

Odhodila přikrývku, vstala, oblékla si župan a vklouzla do papučí. Došla k umývadlu, aby si opláchla obličej, a při doteku ledové vody sebou škubla. Sčesala si vlasy do uzlu a připnula si zářivě bílý čepec. Potom si stoupla před skříň a prohlížela si šaty, které tam visely v řadě na ramínkách.

Nové nádherné šaty, které jí ušila švadlena paní Eganové jsou pozitivní stránkou tohoto místa, pomyslela si. Nicméně pochybovala, že by je využila i v dalším zaměstnání. Bylo velmi nepravděpodobné, že by si její budoucí zaměstnavatelé chtěli najmout profesionální společníci, která se tak módně obléká.

Po chvilce rozhodování natáhla ruku k veselým žlutooranžovým šatům obšitým světle zelenou stužkou. Díky trojnásobné mzdě a bonusu, které jí St. Merryn zaplatil, už nashromáždila poměrně hodně peněz, aby mohla požádat o půjčku na otevření malého knihkupectví, jakmile odejde z této domácnosti. Pokud bude při ní stát štěstí i příště, během dalších šesti měsíců v novém zaměstnání by měla vydělat dost peněz na to, aby mohla svůj obchod zásobit nejnovějšími romány.

A tím konečně získá vytouženou svobodu a nezávislost.

Zatímco si oblékala šaty, přinutila svoji mysl zaobírat se myšlenkami na zářivou budoucnost, a ne na Arthurovy žhavé polibky.

Když o pár minut později otevřela dveře ložnice, chodba byla prázdná. Přemýšlela, jestli se už Arthur odebral dolů na snídani. Ke svému úžasu zjistila, že se i přes ten incident v knihovně, docela těší, až ho dnes ráno opět uvidí. Tiše jako myška cupitala ke schodišti, aby nevzbudila Margaret.

Pod schodištěm zabočila doprava a šla chodbou, která ji zavedla do zadní části domu.

Zhluboka nabrala dech, zvedla hrdě bradu, a když vstoupila do jídelny, tvářila se jako kdyby se v noci nic nepříhodovalo.

Ale její představení bylo zbytečné. Jídla zela prázdnotou.

Povzdechla si, prošla dveřmi, které vedly do spižírny, a zamířila po úzkém schodišti do suterénu, kde se nacházely kuchyně. Měkká podrážka jejích papučí nedělala žádný hluk.

Šálek čaje a krajíček chleba mi dnes ráno postačí, pomyslela si.

Když sestoupila z posledního schodu, dolehly k ní tlumené hlasy. Přicházely z místnosti za zavřenými dveřmi naproti schodišti. Okamžitě poznala Ibbittse a služebnou Sally.

„Přestaňte s tím zatraceným fňukáním, vy pitomé stvoření,“ nadával tiše Ibbitts. „Uděláte, co vám říkám, nebo zase skončíte na ulici.“

„Prosím nenuťte mě to udělat, pane Ibbittsi,“ vzlykala Sally. „Sice se mi nelíbilo prohledávat osobní věci slečny Lodgeové, když jsem vybalovala její kufr, ale nenadělala jsem při tom žádnou škodu. Jestli mě donutíte, abych jí ukradla ty pěkné hodinky, mohli by mě zatknout a pověsit.“

„Dokonce i kdyby vás chytil při činu sám St. Merryn, četníkům by vás nepředal. Sloužil jsem už v hodně domácnostech, takže dokážu poznat zaměstnavatele, který by to bez rozmyšlení provedl, ale St. Merryn k nim nepatří. Na to má příliš měkké srdce.“

Nezdá se, že by si Ibbitts vážil Arthurovy mírné a laskavé povahy, napadlo Elenoru.

„Tak mě vyhodí, aniž by mi dal posudek,“ rozplakala se Sally. „Víte přece, jak moc tohle místo potřebuji. Nenuťte mě riskovat jeho ztrátu.“

„O své drahocenné místo určitě přijdete, pokud neposlechnete a neuděláte to, co vám říkám, děvče. Postarám se o to. Vzpomínáte si, co se přihodilo mladému Paulovi, když mi odmítl dát část své mzdy? Skončil rovnou na ulici a bez posudku.“

Elenora zcela jasně zaslechla Sallyno zalapání po dechu.

„Prostě to nemůžu udělat, pane. Jsem slušné děvče. Nikdy jsem neprovedla nic špatného. Prostě nemůžu.“

„Vy že jste slušné děvče?“ zasmál se drsně Ibbitts. „Určitě ne podle slov vaší poslední zaměstnavatelky. Vyhodila vás kvůli tomu, že jste sváděla jejího syna. Našla vás v pokoji ležet na zádech, s

roztaženými nohama ve vzduchu a její milovaný syn si mezi nimi užíval, že?“

„Tak to nebylo,“ zachroptěla Sally. „Já jsem ho nesvedla. To on mě napadl,“ bránila se krutému nařčení.

„Protože jste s ním flirtovala. Vsadím se, že jste očekávala, že vám za vaši snahu zaplatí.“

„To není pravda.“

„Ale o to vůbec nejde,“ odsekl Ibbits. „Nesmíme zapomenout na to, že jste neměla posudek, a kdybych vás nepřijal, tak byste teď obšťastňovala džentlmeny v ponurých uličkách. Vy si snad ani neuvědomujete, jaké máte štěstí, že máte vůbec nějaké místo.“

„Ach, prosím vás, pane. Doposud jsem vždy udělala, o co jste mě požádal, a pravidelně vám odvádím část své čtvrtletní mzdy. Ale to, co po mně žádáte teď, skutečně nemůžu udělat. Prostě nemůžu. Není to správné.“

Elenore došla poslední kapka trpělivosti. Vzala za kliku a prudce otevřela dveře, že s bouchnutím narazily na zeď.

Ibbitts a Sally na ni vyděšeně zírali s ústy dokořán.

Ibbittsovy dokonalé rysy ve tváři se zkroutily divokým vztekem.

Do Sallyna vyplašeného pohledu se vkrádala narůstající panika. Položila si ruku na hrdlo a zapípala jako ptáček, který vypadl z hnízda.

Elenora sklouzla pohledem k Ibbitsovi. „Vaše odporné chování je naprosto nepřijatelné. Okamžitě si sbalte své věci a opusťte tento dům.“

Ibbitts se rychle vzpamatoval a jeho ústa ovládl jízlivý úsměv. „Kdo si k čertu myslíte, že jste, když si dovolíte tak drze sem vtrhnout a přerušit můj soukromý obchodní rozhovor?“

„Jsem budoucí paní této domácnosti,“ oznámila ledovým tónem. „A vaše ohavné chování zde nebudu tolerovat.“

„Budoucí paní, eh?“ V Ibbittsových očích se rozjasnily jiskřičky škodolibé radosti. Místo toho, aby provedl slovní výpad, ukázal palcem na nešťastnou Sally. „Vypadněte odsud, děvče. Vraťte se do své ložnice. Dokončíme náš rozhovor později.“

Její tvář zbledla. „Ano, pane Ibbittsi.“

Ploužila se ke dveřím, ale Elenora jí pohotově vstoupila do cesty.

„Prosím, slečno Lodgeová,“ prosila ji Sally a rty se jí chvěly. „Nebraňte mi prosím v odchodu.“

Elenora jí podala kapesník a ustoupila stranou. „Osušte si slzy, Sally. Všechno bude v pořádku.“

Sally nevypadala, že jejímu ujištění věří. Pevně sevřela vyšívaný kapesníček v ruce, a když vyběhla z místnosti, zakryla si jím tvář.

Elenora zůstala sama s Ibbittsem.

Ten ji pohrdavě přejížděl pohledem od hlavy k patě. „Dobrá, slečno Lodgeová, mám za to, že je na čase, abychom si vyjasnili určité věci. Oba dva moc dobře víme, že se nikdy nestanete budoucí paní této domácnosti, že?“

Sevřel se jí žaludek, ale netečný výraz v tváři se jí nezměnil. „Netuším, o čem hovoříte, Ibbittsi.“

„Přestože se vašemu lordstvu úspěšně daří vydávat vás ve společnosti za vznešenou dámu, mě neobalamutíte. Nejste víc než obyčejná placená společnice a v tomto domě jste jenom na přechodnou dobu. Až vás St. Merryn nebude potřebovat, odejdete stejně jako ostatní služebnictvo, jejichž služby nejsou nadále vyžadovány.“

Elenoru pálily dlaně. Nemýlila se ve svém odhadu, když Arthura varovala, že nebude snadné služebnictvo oklamat. Její jedinou nadějí bylo předstírat naprostou sebejistotu, nesmí dovolit, aby Ibbitts vycítil její strach.

„Očividně jste tajně poslouchal svého zaměstnavatele, Ibbittsi,“ řekla vyrovnaně. „Vskutku špatný zlozvyk. Ale ujišťuji vás, že jste zřejmě nenaslouchal velmi pozorně, protože vaše důkazy nejsou důvěryhodné.“

„Moc dobře víte, že moje důkazy jsou více než důvěryhodné. St. Merryn si vás najal v agentuře Goodhew a Willis, že? Slyšel jsem ho, jak svůj plán líčil paní Lancasterové. Platí vám za to, abyste hrála roli jeho snoubenky. Víte, co z vás tím vlastně dělá, slečno Lodgeová? Herečku.“

„Dost, Ibbittsi,“ vyštěkla.

„Všichni známe pověsti, které kolují o herečkách, že?“ Znechuceně si odfrkl. „Budete zahřívat postel jeho lordstva dříve než tady skončíte.“

Ibbitts se dozvěděl celou pravdu, pomyslela si. To by vysvětlovalo chabě zastírané opovržení, kterého si v jeho chování všimla už v den svého příjezdu. Podle toho, jakým způsobem vyhnal Sally z místnosti, bylo jasné, že si zatím nechal to tajemství pro sebe a

nepochybně má v úmyslu vyčkávat tak dlouho, dokud se mu nenaskytne příležitost využít ho ve svůj prospěch.

Objevila se nečekaná komplikace, uvažovala v duchu Elenora. Arthur bude zuřit, jakmile zjistí, že majordom zná podrobnosti o jeho plánu. Možná dokonce dojde k závěru, že strategii vydávat ji za svoji snoubenku zruší. Jestliže ji už nebude potřebovat, nejspíše se brzy znovu ocitne v kanceláři agentury Goodhew a Willis.

Nezbývalo jí nic jiného, než ve své hře pokračovat. Ibbitts byl strašlivý muž a musí být z tohoto domu vykázán.

„Máte půl hodiny na to, abyste si sbalil své věci, Ibbittsi,“ informovala ho neochvějně.

„Nikam nejdu,“ odsekl Ibbitts. „A vy mi nebudete rozkazovat. Právě naopak, od této chvíle budete skákat, jak já budu pískat, slečno Lodgeová. Je to jasné?“

Šokovaně na něho zírала. „Zbláznil jste se?“

„Nezbláznil, slečno Lodgeová. Jsem jenom o dost chytřejší, než si myslíte. Jestli se mě budete snažit vyhnat z tohoto domu, zařídím, aby se jeho lordstvo dozvědělo, že vím o jeho plánu.“ Ibbitts se hlasitě zachechtal. „A ještě mu povím, že jsem se o tom plánu dozvěděl od vás, protože si ráda povídáte v posteli.“

„Takhle nebezpečnou věc bych vám neradila udělat, Ibbittsi,“ varovala ho jemně. „St. Merryn by vám v žádném případě neuvěřil.“

Ibbitts se cynicky uchichtával. „Když mu sdělím podrobnosti o modré stužce, která lemuje tu vaši roztomilou bílou noční košili, jsem si jistý, že mi uvěří každé slovo.“

„Donutil jste Sally, aby zjistila, jak vypadají mé noční košile.“

„Ano, ale jeho lordstvo bude předpokládat, že ji dokážu tak přesně popsat jen proto, že jsem vás v ní viděl, že? Dokonce i kdyby té historce neuvěřil, škoda bude napáchána. Jestliže se dozví, že byl jeho plán prozrazen, ihned ho zruší. A to znamená, že vás nebude potřebovat, slečno Lodgeová. Deset minut po mně se ocitnete na ulici i vy.“

„Jste velký hlupák, Ibbittsi.“

„Hloupá jste vy, slečno Lodgeová, pokud se naivně domníváte, že se mě tak lehce zbavíte.“ Ibbitts se hýkavě zasmál. „Ale máte štěstí, protože se s vámi chci domluvit na obchodě výhodném pro obě strany. Když budete mlčet o tom, co jste tady před pár minutami slyšela, já nepovím jeho lordstvu o vaší noční košili nebo o tom, že znám jeho tajemství.“

„Opravdu věříte tomu, že dovolím, abyste mě vydíral, Ibbittsi?“

„Ano, slečno Lodgeová. Uděláte, co jsem vám řekl, stejně jako to dělají Sally a Ned, a budete mi vděčná.“ Výsměšně se ušklíbl. „Tak vděčná, že mi budete platit obvyklou provizi jako ostatní.“

Překřížila si ruce na hrudi. „Jaká je vaše obvyklá provize?“

„Sally a Ned mi dávají polovinu jejich čtvrtletní mzdy.“

„A copak za ni na oplátku dostávají?“

„Jistotu, že nebudou propuštěni. S mojí štedrou a výhodnou nabídkou budete také souhlasit, protože oba dva víme, že vy můžete ztratit více než já.“

„Opravdu?“

„Ano, vy hloupá mrcho.“ Ústa se mu zkřivila. „Já si se svojí tváří vždycky můžu najít jiné místo. Ale vy stěží seženete solidní místo, až vás z tohoto domu vyhodí. Možná do roka a do dne budete korzovat v okolí Covent Garden a zvedat sukně před nadřazenými opilými džentlmeny.“

Neobtěžovala se jakkoliv na jeho sprosté narážky reagovat. Otočila se a vyšla na chodbu.

Za zády jí zněl Ibbittsův krutý tichý smích.

Když vyšla po schodech, spatřila Neda, jak tam nervózně přechází.

„Co se stalo, slečno Lodgeová? Sally říká, že budeme muset odejít.“

„Vy a Sally své místo neztratíte, Nede. Ten, kdo brzo odejde, je Ibbitts.“

„Tomu nevěřím.“ Ned smutně a rezignovaně zavrtěl hlavou. „Darebáci jako on mají vždycky štěstí. Ibbitts se už s radostí postará o to, aby nás jeho lordstvo vyhodilo, aniž bychom dostali posudek.“

„Uklidněte se. Jeho lordstvo je spravedlivý muž. Když mu celou situaci vysvětlím, jistě to pochopí a vy a Sally tady budete i nadále pracovat.“

Zato já se budu muset brzy poohlédnout po novém místě, pomyslela si. Nehledě na to, jak se problém s Ibbittsem vyřeší, nelze obcházet skutečnost, že jakmile se jednou St. Merrynovi donese, že se jeho tajemství dostalo do rukou toho zákeřného a nedůvěryhodného netvora jako je Ibbitts, okamžitě svoji hru ukončí.

Arthur postával ve dveřích do stáje a sledoval Johna Watta, který vidlemi přehazoval seno do boxů. Mladý muž vypadal odlišně, než když ho Arthur naposledy viděl.

Když pracoval v domácnosti Georga Lancastera, Watt vždy chodil čistě oblečený a upravený. Košili a kalhoty, které měl dnes na sobě pocházely nejspíše z té noci, kdy došlo k vraždě a on utekl.

Mastné tmavé vlasy měl stažené do culíku a svázané kusem látky. Po čele mu stékaly potůčky potu. Byl zvyklý těžce pracovat, i když Arthur pochyboval, že by mu nový zaměstnavatel platil tolik jako dostával od George Lancastera.

„Ahoj, Watte,“ pozdravil ho Arthur tiše.

Watt leknutím vyjekl, prudce se otočil se zvednutou rukou, ve které držel vidle, a ve tváři měl vyděšený výraz. Jakmile spatřil Arthura, neradostně zasténal.

„To jste vy, pane,“ zvolal, těžce polkl a ruka s vidlemi mu poklesla. „Věděl jsem, že mě dříve či později najdete.“

Arthur k němu zamířil. „Proč jste utekl, Watte?“

„Dobře, pane, musíte se dozvědět důvod mého útěku.“ Watt opřel vidle o stěnu, otřel si čelo hřbetem ruky a prudce vydechl. „Strašně jsem se bál, že mě budete podezírat z vraždy pana Lancastera.“

„Proč bych vás měl podezírat?“

Watt se zmateně zamračil. „Protože jsem byl jediný, kdo byl tu noc v domě s panem Lancasterem.“

„Víte, že vám můj prastrýc důvěřoval. A já také, stejně jako vaše Bess.“

„Vy jste mluvil s Bess?“ podivil se Watt.

„Právě ona mi řekla, že jste si změnil jméno a sehnal si práci tady ve stáji.“

Watt bolestně zavřel oči. „Neměl jsem jí říct, kde jsem. Ale tolik se o mě bála, že jsem jí musel dát vědět, že jsem v bezpečí. Prosil jsem ji, aby to hlavně nikomu nepověděla. Asi jsem po ní žádal příliš, aby kvůli mně lhala, obzvláště vám, pane.“

„Neobviňujte Bess. Před pár dny jsem s ní vedl dlouhý rozhovor. Celým svým srdcem vás miluje a udržela by vaše tajemství, kdyby si myslela, že mám v úmyslu vám ublížit. Samozřejmě to nepověděla nikomu jinému, ani četníkovi, který ji vyslychal.“

„Vyslychal ji četník?“ vyděsil se Watt. „Ach, moje ubohá Bess. Musela být vystrašená k smrti.“

„Určitě byla, ale neprozradila mu, kde jste se ukryl. Věřila jenom mně, protože jsem ji přesvědčil, že nevěřím ve vaši vinu.“

Watt si nervózně skousl spodní ret. „Bess mi řekla, že si všichni myslí, že jsem chudáka pana Lancastera zabil já.“

„Jenomže já vím, že se mýlí.“

Watt v úžasu zamrkal. „Proč jste si tak jistý, že jsem pana Lancastera nezabil?“

„Zapomněl jste, že vás znám už několik let, Watte. Za ty roky jsem poznal, že nejste typ násilníka. Jste zodpovědný, trpělivý muž, kterého jen tak něco nerozčílí.“

„Nevím, jak vám mám poděkovat, pane,“ vyhrkl ze sebe Watt.

„Nejlépe mi poděkujete tak,“ řekl záměrně Arthur, „že mi povíte dopodrobna všechno o tom, co se dělo ve dnech, které předcházely vraždě mého prastrýce, a vzpomenete si na každý detail z oné noci, kdy byl zavražděn.“

O hodinu později, spokojen s tím, že se dozvěděl od Watta všechno, co potřeboval, poslal mladého muže zpět ke své lásce a slíbil mu, že on a Bess získají práci v jedné z Lancasterových nemovitostí.

Předtím, než se vrátil do svého domu na Rain Street, zastavil se Arthur v domě staršího muže, který býval tajemníkem jeho dědečka.

Našel dům ztichlý a tmavý a služebnictvo mělo zasmušilé tváře.

„Doktor povídal, že pan Ormesby nebude žít déle než týden,“ vysvětlila mu hospodyně a rukama nervózně mačkala zástěru, když ho vedla do ložnice, kde její zaměstnavatel ležel na smrtelné posteli. „Je od vás laskavé, že jste se s ním přišel rozloučit.“

„To je to nejmenší, co mohu udělat,“ pravil Arthur. Pozorně si prohlédl tu stárnoucí ženu. Místo hospodyně v domě pana Ormesbyho bylo pravděpodobně její poslední místo v životě. V jejím věku jí sotva někdo jiný zaměstná, pomyslel si. „Postaral se pan Ormesby o vaši penzi?“

Oči se jí rozšířily překvapením. „Je od vás laskavé, že se ptáte, pane, ale věřím, že tak dobrý člověk jako je pan Ormesby na mě bude pamatovat ve své poslední vůli. Pracovala jsem pro pana Ormesbyho dvacet sedm let.“

Arthur jenom v duchu doufal, že Ormesby odkáže své hospodyně dostatek financí, aby mohla v klidu odejít do penze.

Ormesby a starý hrabě měli hodně společného. Bylo o nich známo, že štedrostí zrovna neoplývali.

Elenora právě ukládala poslední ze svých osobních věcí do kufru, když rozrušená Margaret vtrhla do ložnice.

„Co se to tady proboha děje?“ Margaret se zastavila uprostřed pokoje a zírala na kufr, jako kdyby to byl nějaký mimozemšťan. „Sally mě právě vyrušila uprostřed práce, aby mi oznámila, že se chystáte k odjezdu.“

„Je mi líto, že vám to musím říct, ale St. Merrynův velkolepý plán selhal.“

„Nechápu, o čem hovoříte.“

„Ibbitts zjistil, kvůli čemu jsem tady, a dal mi jasně najevo, že nebude váhat využít té informace ve svůj vlastní prospěch. Když se jeho lordstvo dozví, že je jeho plán v troskách, nebude mé služby potřebovat. Napadlo mě, že nejrozumnější bude, když si sbalím věci a připravím se k odjezdu.“

„To je absurdní,“ namítla Margaret.

„Obávám se, že ne.“ Elenora si povzdechla. „Víte, měla jsem takové tušení, že je ta St. Merrynova dokonale naplánovaná hra odsouzena k neúspěchu.“

Narovnala se a prohlédla si ložnici s vědomím podivného pocitu ztráty, která neměla co do činění s finanční stránkou. Nechci odejít, uvědomila si, a ne jenom kvůli tomu, že ji čeká únavný proces hledání nového místa.

Nebyl to dům, po čem se jí bude stýskat. Bude jí chybět ten nepatrný záchvěv vzrušujícího potěšení, který se ozýval hluboko v jejím nitru pokaždé, když potkala na chodbě nebo v některém z pokojů Arthura.

Přestaň hned s tím sentimentálním rozjímáním. Nemáš čas utápět se v melancholických myšlenkách. Musíš se soustředit na budoucnost.

„Má drahá Elenoro, to je hrozné,“ prohlásila zděšeně Margaret. „Jsem si zcela jistá, že došlo k nedorozumění. Nemůžete jen tak odejít. Prosím neukvapujte se a nedělejte unáhlené rozhodnutí, dokud si nepromluvíte s Arthurem. Určitě se všechno vyřeší.“

Elenora zavrtěla zamítavě hlavou. „Ibbitts ohrozil celý projekt, takže nevidím žádný způsob, jak by mohl Arthur i nadále svůj plán realizovat. Stejně tak je nemyslitelné, abych v něm i já dál hrála svoji roli.“

„Ujišťuji vás, že Arthur je velmi důmyslný. Vsadím se, že vymyslí způsob, jak v tom plánu pokračovat.“

Rachot kol přijíždějícího kočáru přitáhl Elenoru k oknu. Podívala se dolů a viděla Arthura vystupovat z kočáru. Pod paží nesl velký balík a tvářil se velmi vážně.

„Hrabě se vrátil,“ informovala Margaret. „Nejlepší bude, když půjdu dolů a celou záležitost s ním co nejdříve vyřídím.“

„Půjdu s vámi,“ spěchala za ní Margaret. „Uvidíte, že všechno dopadne dobře.“

„Tím si nejsem vůbec jistá,“ prohodila Elenora a snažila se potlačit smutné emoce, které ovládly její nitro. „Jeho lordstvo nemá důvod trvat na mém setrvání v domě.“

„Dovolte, abych vám něco řekla, má drahá,“ pokračovala optimistickým tónem Margaret, když scházely dolů po schodech, „U Arthura je vždy lepší předem nepředvídat jeho reakce a činy. Jediné, co se dá o jeho povaze s jistotou říct, je to, že jakmile se jednou rozhodne, je téměř nemožné ho přinutit, aby své rozhodnutí změnil. Má slova vám potvrdí kdokoliv z rodiny.“

Když sešly dolů, Sally a Ned už nervózně postávali v hale a cosi si šuškali. Jakmile zahlédli Elenoru a Margaret, zmlkli a oba vypadali sklíčeně.

„Co se děje?“ otázala se Elenora. „Přihodilo se snad něco neočekávaného?“

„Jde o Ibbittse, madam,“ spustil Ned. „Odešel s jeho lordstvem do knihovny. A kdo ví, jakými nesmysly a lžemi pána krmí.“

Margaret se zamračila. „Proč se Ibbitts domnívá, že St. Merryn uvěří jeho slovům, a ne Elenore?“ prohodila rozzlobeně.

„To netušíme, madam,“ zašeptala Sally. „Ale když Ibbitts následoval jeho lordstvo do knihovny, vítězoslavně se usmíval.“ Zachvěla se. „A ten úsměv znám. Kdysi dříve jsem ho už viděla.“

Arthur se pohodlně usadil v křesle a opřel se o opěradlo. Zatímco mu Ibbitts vyprávěl svoji historku, nespouštěl zkoumavý pohled z jeho tváře.

„Ujišťuji vás, že k žádné velké škodě nedošlo, pane,“ zakončil Ibbitts svoji řeč s vážnou tváří. „Můžete se spolehnout, že o vašem tajném plánu neprozradím nikomu ani slovo.“

„Skutečně?“

„Samozřejmě, pane.“ Ibbitts zvedl svoji vznešenou bradu. „Jsem k vám naprosto loajální.“

„Tvrdíte, že slečna Lodgeová vyradila mé tajemství, když se vás snažila nalákat do své ložnice?“

„Přirozeně jsem její pozvání odmítl, pane, dokonce i když měla na sobě jenom bílou lněnou noční košili olemovanou modrou stužkou. Beru zodpovědnost za své místo velmi vážně.“

„Aha.“

Ibbitts si povzdechl. „Upřímně řečeno, neměl byste klást příliš velké břímě viny na křehká ramena slečny Lodgeové.“

„Proč si to myslíte?“

„Dáma jejího věku a postavení má malou naději na uzavření seriózního sňatku, že? Žena jako ona nemá příliš na výběr, jestli víte, co tím myslím.“

Vtom se rozlétly dveře. Elenora se vrátila do knihovny následována Margaretou.

„Neposlouchejte, co vám Ibbitts povídá,“ zvolala Elenora a přešla svižně pokoj. Tvář jí zrudla zlobou. „Je to lhář a vyděrač, který vydírá a využívá ostatní služebnictvo. Oznámila jsem mu, že musí okamžitě opustit tento dům.“

Arthur zdvořile povstal. „Dobré ráno, slečno Lodgeová.“ Sklouzl pohledem k Margaret. „Prosím posad'te se, dámy.“

Margaret se ihned posadila a tvář se jí napjala očekáváním. „Nuže, tohle by mohlo být zajímavé,“ prohodila.

Zdálo se, že Elenora neslyšela jeho vybídnutí, aby se posadila. Zastavila se před psacím stolem a z očí jí sršely blesky.

„Ibbitts nestoudnými výhružkami nutí ostatní služebnictvo, aby mu odvádělo polovinu svých platů,“ vyhrkla ze sebe. „Vybírá od nich provize a za odměnu je nepropustí ze zaměstnání. Je to opovrženímhodné. Sally a Ned mi také potvrdili, že kvůli tomu, že nechťeli platit provizi, odešli hospodyně, kuchařka a zahradník před několika měsíci z domu.“

Ibbitts ji probodl soucitným pohledem a nechápavě zavrtěl hlavou. „Obávám se, že slečna Lodgeová má poněkud labilní nervovou soustavu, pane. Projevuje se jako hysterka. Byl jsem svědkem podobných záchvatů u neprovdaných dam jistého věku. Prý na to pomáhá octový nálev.“

Elenora po něm vrhla pohled plný naprostého opovržení. „Popíráte to, co jsem právě řekla?“

„Ovšemže.“ Ibbitts se s hrdostí narovnal. „Jestliže si jeho lordstvo přeje prověřit moji nevinu v této záležitosti, nechť položí své otázky služebnictvu. Jsem si naprosto jistý, že Sally a Ned popřou, že jsem po nich něco takového žádal.“

„Sally a Ned se vás bojí, Ibbittsi,“ opáčila. „Řeknou cokoliv, co jim nařídíte.“

Je zajímavé a zábavné pozorovat Elenoru, jak vzplála spravedlivým hněvem, pomyslel si Arthur. Bohužel dnes neměl čas dopřát si to potěšení a celou scénu v poklidu sledovat.

„Prosím posadte se, Elenoro,“ vyzval ji tiše.

„Nejde jenom o jeho odporného chování k Sally a Nedovi. Kromě toho Ibbitts odposlouchával vaše rozhovory,“ řekla.

„To je nehorázná lež,“ opáčil Ibbitts. „Ani ve snu by mě nenapadlo poslouchat soukromé rozhovory mého zaměstnavatele. Byla to mladá Sally, kdo vás poslouchal, pane, a potom přišla rovnou za mnou se zprávou, že je slečna Lodgeová běžná placená zaměstnankyně. Sally a Nedovi jsem přirozeně nařídil, aby o vašich soukromých záležitostech mlčeli. Poslechnou mě a já jsem připraven kdykoliv vám ve vašem plánu pomoci,“ dodal úlisně.

„Nesmysl,“ procedila Elenora skrz zuby. „Pokouší se obvinít Sally.“

„Posadte se, Elenoro,“ opakoval znovu Arthur. Tentokrát svá slova zdůraznil, takže vyzněla jako příkaz.

Neochotně uposlechla.

Ibbitts se na ni jedovatě podíval. „Promiňte, pane, ale ověřil jste si posudek slečny Lodgeové, než jste ji na toto místo přijal?“

„Váš posudek jsem si neověřil,“ prohodil Arthur. „A zřejmě to neudělal ani Ormesby, vzhledem k chatrnému zdraví.“

„Ujišťuji vás, že můj posudek je vynikající,“ řekl Ibbitts rychle.

„Protože jste si ho napsal sám. To se vsadím,“ zamumlala Elenora.

„To není pravda,“ zasyčel Ibbitts a otočil se k Arthurovi. „Velmi rád vám dodám posudky od všech mých předcházejících zaměstnavatelů, pane, které vás určitě uspokojí.“

„To nebude nutné.“ Arthur se natáhl pro jeden ze svazků, které si přivezl od umírajícího Ormesbyho. „Dnes ráno cestou domů jsem si tyhle účetní knihy pozorně prostudoval. Ze zápisů z minulého roku jsem zjistil o vás všechno, co jsem potřeboval vědět, Ibbittsi.“

Ibbitts nevěřícně zíral na účetní knihy. „Co je to, pane?“

„Účetní knihy s položkami domácnosti.“ Arthur otevřel jednu z knih a prstem přejížděl po stránce dolů, až se zastavil u jedné položky. „Je tady zaznamenáno, že v poměrně nedávné době jste pravidelně každý měsíc předkládal žádost o výplatu mezd pro služebnictvo včetně několika lidí, kteří už tady nepracují.“ Vzhlédl k Ibbittsovi. „Je mezi nimi hospodyně, kuchařka a zahradníci; zaměstnanci, kteří odešli vloni na podzim.“

Ibbitts ustoupil o krok dozadu, očividně vyvedený z rovnováhy. „To není možné. Určitě došlo k nějaké chybě, pane.“

Arthur zavřel účetní knihu vázanou v kůži. „Chybou bylo, že jsem vás nepropustil už dávno, Ibbittsi. Nicméně hodlám tu chybu napravit. Sbalte si své věci a okamžitě opusťte tento dům.“

„Pane, sám jste tvrdil, že je váš tajemník těžce nemocný,“ bránil se rozzuřený a zoufalý Ibbitts. „Musel se přehlédnout a zapsat špatné částky.“

„Je příliš nemocný, aby mohl opustit dům, aby se podíval co se v domě děje, ale ujišťuji vás, že mysl má stále bystrou. Vámi požadované částky na mzdy vám byly vyplaceny, abyste je předal, a vy jste očividně záměrně neinformoval Ormesbyho, že někteří lidé dali výpověď. Místo toho jste pokračoval ve vybírání jejich mezd a mám silné podezření, že ty peníze skončily ve vaší kapse. Chci, abyste do hodiny zmizel z tohoto domu.“

Elenora netrpělivě vyskočila na nohy. „Věděla jsem, že rozhodnete správně, pane.“

Arthur si povzdech. „Prosím posad'te se, Elenoro.“

Našpulila ústa a znovu klesla na židli.

Ibbitts ztuhl. „Skutečně mě necháte odejít?“

„Samozřejmě,“ Arthur se natáhl za své křeslo a zatahal za sametovou šňůru od zvonku. „Jste lhář a sprostý vyděrač. A važte si toho, že vás nenechám zatknout. Takové štěstí by vás příště nemuselo potkat.“

Dveře do knihovny se otevřely a na prahu se zastavil vyplašený, ale odhodlaný Ned.

„Ano, můj pane?“ zeptal se.

„Ibbitts přestal pracovat jako majordom v této domácnosti. Doprovodte ho prosím do jeho pokoje, aby si sbalil své věci. Hlíďte ho, aby cestou z domu neukradl nějaké stříbro. Je to jasné?“

Ned přešel pohledem od Arthura k zamračenému Ibbittsovi a nazpátek. Z jeho očí vyzařovala úzkost.

„Ano, pane,“ řekl vyrovnanějším tónem. „Velmi rád ho vyprovodím.“

Ibbittsovu tvář znetvořila zlost a pohrdání. „Doporučuji vám, pane, abyste si ověřil posudky Sally a Neda. Brzo zjistíte, že si je nemůžete ověřit, protože ho ani jeden z nich od své poslední zaměstnavatelky nedostal. Sally přišla o místo, protože si v posteli užívala s dědicem té ženy, a Ned ztratil práci, protože stál na její straně, když se všechno snažila popřít.“

Nedova tvář dostala bledý nádech a ruce se mu pevně sevřely v pěst.

Elenora vstala ze židle. „Ani na okamžik nepochybuji o verzi Sally a Neda ohledně té události. Ibbitts je ten, kdo se ukázal být nedůvěryhodný.“

Arthur se poškrábal na nose. „Ocenil bych, kdybyste zůstala sedět, slečno Lodgeová. To vaše neustálé vyskakování ze židle je dosti iritující a únavné.“

„Promiňte, pane.“

Elenora znovu neochotně dopadla na židli. Arthurově pozornosti neuniklo, že si špičkou jedné nohy netrpělivě poklepávala na koberec. Připadalo mu, že její krátká kariéra placené společnice výrazným způsobem nezměnila její neochotu přijímat rozkazy.

I přes všechny problémy, kterým v tuto chvíli čelil, se skvěle bavil. Elenoru očividně otravovalo, že se mu musí stále podřizovat.

Zaměřil svůj pohled na Neda. „Vy a Sally v této domácnosti zůstanete. Navíc se postarám o to, aby vám byla část mzdy, kterou jste museli odvádět Ibbittsovi okamžitě zaplacená.“

„Děkuji vám pane,“ zakoktal užaslý Ned.

Arthur mávl rukou směrem ke dveřím. „Jděte, Ibbittsi. Pokud jde o tuto záležitost, už jste vyplýtlval zbytečně moc času.“

Ibbittsova čelist se napnula vztekem. Když procházel kolem Elenory, vrhl na ni pomstychtivý pohled.

Arthur počkal, dokud Ibbitts nedošel ke dveřím, a pak znovu promluvil.

„Ještě něco, Ibbittsi,“ zvolal. „Zřejmě došlo k nedorozumění ohledně postavení slečny Lodgeové v této domácnosti.“

„Vím moc dobře, jaké je její postavení,“ zabrblal Ibbitts. „Není nic víc než obyčejná placená společnost.“

„Ve své domněnce se bohužel mýlíte,“ namítl Arthur klidným hlasem. „Plánuji, že se se slečnou Lodgeovou ožením. Takže se po našem sňatku stane budoucí paní této domácnosti. Pokud budete šířit pravý opak, budete mít důvod svého chování litovat. Vyjádřil jsem se jasně?“

Rychle mrkl stranou a uviděl vykulené oči Elenory.

Ibbitts zaskřípal zuby. „Je to vaše soukromá věc, můj pane.“

„Ano,“ souhlasil Arthur. „To je. Můžete jít.“

Ibbitts energicky prošel dveřmi. Ned ho následoval a zabouchl za sebou dveře. Arthur zůstal o samotě s Margaret a Elenorou.

„Báječně,“ rozplývala se Margaret. „To bylo vskutku vzrušující.“ Usmála se na Elenoru s ohromným uspokojením. „Vidíte, říkala jsem vám, že Arthur tu záležitost vyřídí. Teď můžete Sally nařídit, aby vám vybalila kufr.“

Arthur pocítil hluboko v nitru svíravý chlad. Podíval se na Elenoru a ovládal se, aby nedal najevo své emoce.

„Vy jste si sbalila?“ otázal se.

„Ano, samozřejmě.“ Odkáslala si. „Považovala jsem za logické, že mé služby nebudete potřebovat, jakmile se dozvíte, že Ibbitts zjistil, že jsem jenom zaměstnankyně, a ne skutečná snoubenka.“

Margaret pohlédla jeho směrem. „Když ho Elenora konfrontovala, Ibbitts jí pověděl, že ví všechno o vašem plánu, a představte si, že se ji snažil vydírat.“

Arthur se posadil do křesla a přemýšlel o tom, co se právě stalo. „Ibbitts vás chtěl vydírat? Měla jste mu platit, aby mlčel?“

„Ano.“ Snažila se to zahrát do autu. „Ale byla to procházka růžovým sadem ve srovnání s otřesným způsobem, kterým zacházel se Sally a Nedem. Já se o sebe dokážu sama postarat. Ti dva jsou mnohem zranitelnější.“

Arthur přemýšlel, zdali si vůbec uvědomuje, jak je její smysl pro zodpovědnost a spravedlnost mezi společenskou smetánkou vzácný. Pokojské se běžně propouštěly, pokud otěhotněly, a když stárnoucí hospodyně přestávaly zvládat své povinnosti, odcházely do penze bez finančního zajištění.

Elenora zavrtěla hlavou. „Varovala jsem vás, pane, že bude extrémně obtížné, možná dokonce nemožné udržet váš plán v tajnosti před vašim služebnictvem.“

„Oceňoval bych, kdybyste se laskavě zdržela zdůrazňování mých chyb,“ pokáral ji mírně.

Elenora se začervenala. „Omlouvám se, pane.“

Povzdechl si. „Neomlouvajte se, vím, že jste měla pravdu.“

Povytáhla znepokojeně obočí. „Obávám se, že nepovažuji za rozumné i nadále zůstat ve vaší domácnosti, když se někdo tak podlý a nedůvěryhodný jako je Ibbitts dozvěděl pravdu.“

„Nevidím důvod, proč měnit směr,“ namítl. „Právě naopak, zdá se, že plán funguje tak jak jsem očekával. Vzbudila jste značný zájem mezi společenskou smetánkou, takže ta mě nechává na pokoji a já se mohu –“ odmlčel se, když si uvědomil, že je Margaret s nimi v knihovně. „V poklidu a soukromí věnovat vyřizování svých obchodních záležitostí.“

„Ale pokud se bude Ibbittsovi úspěšně dařit šíření klepů ohledně mého skutečného postavení v této domácnosti, váš plán se stane neproveditelným.“

Její snaha zbavit se role, kvůli které ji zaměstnal, zažehla nečekanou jiskru, která začala spalovat jeho sebeovládání.

„Považuji vás za jedinou svoji naději,“ řekl s úmyslným důrazem na každé slovo, „kterou mám, abych zdárně dovedl svůj plán do úplného konce. Navíc si myslím, že za atraktivní plat, který vám platím, mám právo očekávat co nejpřesvědčivější herecký výkon. Souhlasíte s mými slovy?“

Margaret ohromeně zamrkala nad jeho ostrými slovy.

Elenora sklonila hlavu a dala mu najevo, že je sice rozčilená, ale ne vystrašená.

„Ovšemže, pane,“ přitakala suše.

„Děkuji vám.“ Co ho k čertu přinutilo, aby na ni tak vyštěkl? Vždyť ani za těch nejdramatičtějších okolností nikdy neztrácel klid.

Margaret se honem snažila uhladit tu nepříjemnou situaci. „Elenoro, opravdu si nemusíte dělat starosti s tím, že by Ibbitts mohl

prozradit pravdu. Kdo ve společnosti by bral vážně slova majordoma, který byl vyhozen bez posudku, a nevěřil hraběti ze St. Merrynu?“

„Já vím, ale Ibbitts si je moc dobře vědom toho, že historka, kterou jsme rozhlašovali jako žert je ve skutečnosti pravdivá.“

„Dokonce i kdyby se Ibbitts rozhodl roznášet drby, nezpůsobí tím žádnou škodu. Jenom tím vlastně zopakuje tu žertovnou historku,“ ujišťovala ji Margaret.

„Margaret má pravdu,“ ozval se Arthur. „Uklidněte se, Elenoro. Ibbitts nás nemusí znepokojovat.“

„Doufám, že se ve svém odhadu nemýlíte,“ pravila Elenora. Ale nevypadala spokojeně.

Margaret si povzddechla. „Dobrá, tím byla ta nepříjemná situace vyřešena a vy zůstanete v domě, Elenoro.“

„To mi připomíná, že nám ještě chybí část služebnictva,“ poznamenala Elenora se zasmušilou tváří.

Vyskytl se další problém, který musí být vyřešen dříve, než se pustím do dalšího vyšetřování, pomyslel si unaveně Arthur. Vzal do ruky pero a natáhl se pro list papíru. „Pošlu vzkaz do agentury, aby nám někoho poslali.“

„Je zbytečné, abyste plýtval vašim vzácným časem během pohovorů s uchazeči o místo, které by sem poslala agentura,“ opáčila rozhodně Elenora. „Sally má dvě sestry, které shánějí zaměstnání. Jedna z nich je patrně vynikající kuchařkou. A ta druhá se jistě s radostí ujme povinností pokojské. A Sally si povede dobře jako naše nová hospodyně. Kromě toho má Ned strýce a bratrance, kteří jsou zkušenými zahradníky. Jejich poslední zaměstnavatel prodal dům ve městě a propustil veškerý personál, takže také hledají nové místo. Navrhují, že bychom je měli přijmout.“

Margaret tleskla rukama. „Panebože, Elenoro, vy jste vskutku úžasná. Zdá se, že máte služebnictvo zcela pod kontrolou.“

Arthurovi se tak ulevilo, že se zbavil břemena hledání dalšího služebnictva, že by nejraději popadl Elenoru do náruče a políbil ji.

„Dobře, nechám vám tu záležitost na starost,“ prohodil místo toho formálně.

Souhlasně pokývla a vypadala nadmíru spokojeně.

Tak jsem se zbavil dalšího nepříjemného problému, pomyslel si a nálada se mu zlepšovala.

„Pokud mě omluvíte, půjdu se převléknout.“ Margaret vstala a zamířila ke dveřím. „Pan Fleming by měl přijet každou chvíli. Domluvili jsme se, že dnes odpoledne navštívíme nějaká knihkupectví.“

Arthur vstal a přešel ke dveřím, aby jí otevřel dveře. Vyběhla na chodbu a zmizela. Když se otočil a viděl, že se jí chystá Elenora následovat, zvedl ruku.

„Jestli máte čas a nevadilo by vám to,“ řekl tiše, „rád bych si s vámi promluvit o mé schůzce s Johnem Watterem.“

Zastavila se uprostřed pokoje a tvář se jí rozjasnila vzrušením. „Našel jste ho?“

„Ano. Na vaši radu jsem si pohovořil s jeho dívkou.“ Mrkl na hodiny. „Je něco málo po čtvrté. Vyjedeme si na projížďku kočárem do parku. Když nás lidé uvidí pohromadě, přestanou mít pochybnosti o našem zasnoubení a budeme mít soukromí pro náš rozhovor.“

Blížila se pátá hodina, když Arthurův nablýskaný kočár projížděl bránou rozlehlého parku. Elenora sedící vedle něho ve svých nových modrých šatech speciálně určených na vyjížďky kočárem a modrém klobouku si už nejméně po sté připomněla, že je pouhou placenou společnicí, od které se očekává, že bude zodpovědně hrát svoji roli. Přesto nedokázala odolat pokušení a ve svých představách na malou chvilku předstírala, že se jejich hra stala skutečností a že ji Arthur pozval na projížděku jenom proto, že s ní touží být.

Jarní odpoledne bylo slunečné a teplé, a jak bývá ve městě zvykem, hodně lidí z vyšších vrstev se projíždělo nebo procházelo v parku hlavně proto, aby viděli a byli viděni.

Střechy většiny drožek byly staženy, takže se naskýtal dokonalý pohled na pasažéry elegantně oblečené podle poslední módy. Kromě kočárů se v parku na vedlejších cestičkách projíždělo několik džentlmenů na koních. Pravidelně zastavovali, aby pozdravili ostatní, prohodili s nimi pár slov a flirtovali s dámami. Páry, které se projížděli po parku tím vlastně všem oznamovali, že jejich svatební přípravy byly dokončeny, popřípadě že sňatek vážně zvažují.

Elenoru nepřekvapilo, když si všimla, že Arthur drží otěže způsobem, jakým prováděl všechny ostatní činnosti, s jemnou, účinnou dovedností a tichou autoritou. Nádherní, výborně vycvičení šedáci na jeho dotek okamžitě a s klidem reagovali.

„Objevil jsem Watta v koňských stájích,“ informoval ji Arthur.

„Dozvěděl jste se nějaké podrobnosti ohledně smrti vašeho prastrýce?“

„Watt mi řekl, že v den vraždy on a prastrýc George strávili větší část odpoledne v laboratoři, kde prováděli pokusy. Po večeri se George odebral nahoru do své ložnice a Watt šel také spát. Jeho ložnice je v přízemí, blízko laboratoře.“

„Zaslechl tu noc něco?“

Arthur pokrývl hlavou. „Watt tvrdí, že spal, když ho probudil podezřelý hluk a cosi jako potlačovaný výkřik ozývající se z laboratoře.“

„Šel se podívat, co se děje?“

„Ano. Strýc George míval ve zvyku vracet se do laboratoře pozdě v noci kvůli tomu, aby zkontroloval výsledky pokusů nebo si zapisoval poznámky do svého deníku. Watt se bál, že se mu něco přihodilo. Ale dveře do laboratoře byly zamčené a on se musel vrátit pro klíč do svého nočního stolku. Když otevřel noční stolek, zaslechl dva výstřely z pistole.“

„Ach, panebože. Viděl toho zabijáka?“

„Ne. Když se vrátil do laboratoře, nikdo tam nebyl a okno bylo otevřené.“

„A co váš prastrýc?“

„Watt ho našel ležet umírajícího v kaluži krve na podlaze.“

Elenora se při té představě otřásla. „Jak příšerné.“

„Prastrýc George byl částečně při vědomí. Předtím, než zemřel, cosi mumlal. Ale Wattovi prý ta slova nedávala smysl. Předpokládá, že George trpí blouznivými halucinacemi v důsledku smrtelného zranění.“

„A vzpomněl si Watt na ta slova?“

„Ano,“ řekl Arthur vyrovnaně. „Myslí si, že poslední slova mého umírajícího prastrýce byla určena mně. George těsně před svou smrtí zasípal: Povězte Arthurovi, že Merkur stále žije.“

Elenora zadržela dech. „Takže jste se ve svém odhadu nemýlil, pane. Vražda má spojitost se společníky vašeho prastrýce a těmi neobvyklými červenými kameny.“

„Ano. Ale ve svém plánu postupuji v domněnání, že je Merkur mrtvý.“ Ústa se mu podrážděně zkrivila. „Měl jsem si všechny stopy důkladně prověřit a nedělat unáhlené závěry.“

Prohlížela si napjaté koutky jeho úst, ze kterých zmizely náznaky podrážděnosti. „Zajímalo by mě, pane, jestli si pokaždé, když se věci nedaří podle očekávání, berete veškerou zodpovědnost na svá bedra?“

Krátce a zamračeně se na ni podíval. „Co to má být za otázku?“

Vtom si Elenora všimla dvou dam v elegantních a drahých šatech, které je sledovaly s nenasytným pohledem koček sledujících potencionální kořist. Úmyslně naklonila na stranu slunečnick s jemným dekorem, aby jim zabránila ve výhledu. „Během té krátké doby, co vás znám, jsem zjistila, že jste zvyklý všem lidem kolem sebe diktovat příkazy a jakoukoliv zodpovědnost, která je vám vnucena, na sebe bez zaváhání přebíráte, jako kdyby to bylo vaším životním osudem.“

„Třeba je zodpovědnost mým osudem,“ konstatoval suše. „Jak víte, oplývám značným bohatstvím, nad kterým musím mít neustále kontrolu, a navíc jsem se stal hlavou velmi početné rodiny. Kromě mých příbuzných je na mě závislá početná skupina podnájemníků, farmářů, služebnictva a dělníků. Za té situace si nedokážu představit vyhýbat se zodpovědnosti a závazkům.“

„Nenaznačovala jsem vám, že byste se měl pokusit zbavit se zodpovědnosti a závazků,“ namítla pohotově.

„Těší mě, když vím, že jste neměla v úmyslu mě kritizovat, protože intuice mi napovídá, že vy a já máme hodně společného pokud jde o míru naší zodpovědnosti.“

„Ach, stěží bych -“

„Vezměte si, například, jakým statečným způsobem jste se dnes postavila na obranu Sally. Vždyť jste se do té záležitosti nemusela vůbec vměšovat,“ skočil jí do řeči.

„Ale to je nesmysl. Víte moc dobře, že nikdo by nedokázal tajně naslouchat takovým odporným výhrůžkám a posléze mlčet.“

„Divila byste se, jak by to někteří lidé udělali bez výčitek svědomí a ještě by se ujišťovali, že jim do cizích věcí nic není a že za to nenesou žádnou zodpovědnost.“ Přitáhl nepatrně otěže. „Myslím si, že jsme si podobní i jinými způsoby, slečno Lodgeová.“

„Co tím míníte?“ zeptala se ostražitě.

Pokrčil rameny. „Poté, co jste přerušila hádku mezi Ibbittsem a Sally, snadno jste mohla podlehnout Ibbittsovu drzému vydírání jenom proto, abyste si ochránila své zaměstnání.“

„Hloupost.“

„Vždyť nakonec v sázce byla poměrně slušná částka peněz. Trojnásobek vaší mzdy plus odměna. Dokonce i kdybyste si vaši mzdu rozdělila na půl s tím vyděračem, stále by vám zůstalo mnohem víc peněz, než byste si jako společnice v jiné domácnosti vydělala za rok,“ vysvětloval.

„Člověk by neměl tak lehce podlehnout sprostému vydírání,“ prohodila a znovu zvedla slunečník nad hlavu. „Kdybyste byl na mém místě, určitě byste se zachoval stejně.“

Ústa mu roztála ve smyslném úsměvu.

„Možná nás spojuje několik stejných povahových rysů, ale to jsem neměla tak přesně na mysli.“

„Co jste tedy měla na mysli, slečno Lodgeová?“ vyzvídal.

„Myslím si, že byste měl od sebe požadovat víc, než je to, co je nezbytně nutné. Nedělat jenom to, co se sluší a patří, jestli mi rozumíte.“

„Bohužel ne. Ani v nejmenším netuším, co máte na mysli, slečno Lodgeová.“

Netrpělivě zamávala slunečníkem. „Takže na to půjdeme z jiné strany, pane. Co děláte proto, abyste se cítil šťastný?“

Po její otázce na tělo zavládlo napjaté ticho.

Elenora zadržela dech a zmocnily se jí obavy, aby Arthur nepovažoval její dotaz za příliš osobní, který by placená společnost nikdy neměla vypustit z úst.

Podařilo se jí zachovat ledový klid.

Vzápětí upozorovala cukání v koutcích jeho úst.

„Mám vaši otázku považovat za zdvořilý způsob, kterým mi dáváte na vědomí, že nejsem okouzlující, vtipný, chytrý nebo zábavný?“ otázal se. „Pokud ano, mohla jste si ji ušetřit. Ostatní to už dávno postřehli.“

„Kdysi jsem byla zamilovaná do muže, který byl okouzlující, vtipný, chytrý a zábavný,“ přiznala se. „Prohlašoval, že mě strašně moc miluje. Ale nakonec se ukázalo, že to byl jenom obyčejný lhář a chladnokrevný zlatokop. A proto po téhle zkušenosti zrovna dvakrát netoužím po okouzlujícím, vtipném, chytrém a zábavném muži.“

Postranním pohledem na ní tajemně pohlédl. „Opravdu?“

„Ano,“ ujistila ho rázně.

„A tvrdíte, že byl chladnokrevný zlatokop?“

„Ach, ano, i když mé bohatství by se nedalo s tím vašim srovnat, pane.“ Nedokázala potlačit povzdechnutí. „Nicméně dům byl velký a v zachovalém stavu a pozemky, které k němu náležely, by přinášely dostatečný zisk, kdyby se pečlivě obdělávaly.“

„Kdo tu nemovitost spravoval? Váš otec?“

„Můj otec zemřel, když jsem byla ještě dítě. Moje matka a babička se staraly o domácnost a obhospodařovaly půdu. Právě od nich jsem se všechno naučila. Ty pozemky měly být mým dědictvím. Matka se po čase znovu vdala, ale mého nevlastního otce zajímal jenom zisk, který vynášelo hospodářství.“

„Co s těmi penězi dělal?“

„Hrál si na zkušeného investora. A prodělal víc, než se mu podařilo vydělat. Jeho poslední finanční dobrodružství zahrnovalo jisté doly v Yorkshire.“

Arthurova čelist ztvrdla. „Dobře si na ten projekt vzpomínám. Byl to podvod od samého počátku.“

„Ano. Bohužel můj nevlastní otec v něm přišel o všechno a z toho šoku utrpěl mrtvici. Na mně potom bylo, abych vyjednávala s jeho věřiteli. Zabavili všechno.“ Odmlčela se. „Vlastně skoro všechno.“

Vjeli na dlouhou rovinku a Arthur povolil otěže. „A co se stalo s tím vašim zlatokopem? Vypařil se?“

„Ach, ne. Jakmile se dozvěděl, že nebudu dědit, okamžitě za mnou přijel a zrušil naše zasnoubení. O dva měsíce později se mi doneslo, že uprchnul s jistou mladou dámou z Bathu, jejíž otec jí odkázal značnou finanční částku a drahé šperky.“

„Aha.“

Rozhostilo se ticho, během kterého Elenora vnímala pravidelný klapot koňských kopyt, rachot kol kočáru a hlasy rozléhající se parkem.

Zároveň si ke svému zděšení uvědomila, že o svém osobním životě prozradila mnohem víc, než zamýšlela. Vždyť začali hovořit o vraždě Arthurova prastrýce, tak co ji proboha najednou přinutilo odbočit k tomuto tématu?

„Omlouvám se, pane,“ zamumlala. „Nechtěla jsem vás nudit minulostí svého života, což pokládám za velmi deprimující téma.“

„Věřitelé vašeho otce skutečně zabavili téměř všechno?“ otázal se Arthur zvědavě.

„Ten den, kdy se na prahu dveří objevili věřitelé, byl trochu hektický, jak si jistě dokážete představit. Musela jsem si zabalit své věci pod dohledem muže z jisté agentury, který doprovázel věřitele, aby dohlédl na mé vystěhování. Věci jsem si sbalila do starého kufru, který moje babička používala během své herecké kariéry a který měl falešné dno.“

„Ach, tak.“ Rty mu rozvlnilo nepatrné pousmání. „Tuším, kam směřujete. Co se vám podařilo z domu propašovat, slečno Lodgeová?“

„Jenom zlatou a perlovou brož mé babičky, náušnice a dvacet liber.“

„To bylo od vás velmi chytré.“

Nad jeho lichotkou pokrčila nosem. „Přesto ne tak chytré, jak jsem doufala. Máte představu, kolik se v zastavárnách platí za nádhernou brož a náušnice? Jen pár liber. Naštěstí jsem se dostala do Londýna a

přes agenturu Goodhew a Willis jsem si našla místo společnosti. I přesto mi zbylo velmi málo.“

„Rozumím.“

Narovnala ramena a znovu pootočila slunečníkem. „Ale dost už depresivních řečí. Vraťme se raději k vašemu vyšetřování. Jak v něm miníte pokračovat?“

Svoji odpověď dlouho rozmýšlel. Jako by chtěl pokračovat v rozebírání mé žalostné finanční situace, blesklo Elenoře hlavou.

Když sevřel pevně otěže v rukou, aby dal šedákům pokyn ke zmírnění klusu, rozhovořil se o postupu vyšetřování vraždy svého prastrýce.

„Neustále dokola jsem o tom přemýšlel,“ začal. „Můj další krok bude zaměřen na vypátrání třetího člena Společenství kamenů, který si říkal Saturn. Navíc si myslím, že by bylo dobré ohlídat si Ibbittse.“

„Ibbittse?“ vyděsila se. „Vždyť jste mě ujišťoval, že není nebezpečný a že nám nemůže ublížit.“

„Neznepokojuji se tím, že by mohl roznášet klepy o vašem postavení v domě,“ vysvětloval Arthur. „Spíše by mě velmi zajímalo, zdali se ho někdo pokusí zkontaktovat právě teď, když jsem ho propustil.“

„Proč by to někdo dělal?“

Arthur se na ni podíval. „Kdybych byl vrahem, který se skrývá, určitě by mě zajímalo, jestli se někdo z rodiny mé oběti pokouší zločin vyšetřit a pokud ano, tak bych chtěl vědět, jestli nejsem mezi podezřelými. A od koho by se taková informace dala nejlépe zjistit než od pomstychtivého majordoma?“

Jeho obdivuhodný úsudek na ni zapůsobil. „Vskutku brilantní postřeh, pane.“

Ušklíbl se. „Nejsem si jistý, zda ho lze označit za brilantní, ale cosi mi napovídá, že bych neměl opomenout vzít tuto možnost v úvahu. Je možné, že Ibbitts zaslechl více než jenom rozhovor ohledně vašeho místa placené společnosti.“

Vtom jí to došlo. „Včera večer jsme ve vaší knihovně hovořili o Johnu Wattovi a vašem vyšetřování. Ano, jistě, Ibbitts možná ví, že hledáte vraha.“

Pokývl souhlasně hlavou. „Pokud někdo Ibbittse vyhledá, předpokládám, že to bude vrah, který už teď hoří netrpělivostí, aby zjistil, co se děje v domě na Rain Street,“ konstatoval.

„Je nepravděpodobné, že by se kdokoliv jiný obtěžoval seznámit se s propuštěným majordomem,“ poznamenala. „Ale jak chcete zařídit, aby byl Ibbitts sledován ve dne v noci?“

„Tuto otázku jsem také pečlivě zvažoval. Mohl bych využít kluky z ulice, ale ti nebývají vždy spolehliví. Vhodnou alternativou je soukromý detektiv, přestože hodně z nich není spolehlivějších než kluci z ulice. Navíc je o nich známo, že se dají snadno podplatit.“

Zaváhala a vybavila si svoji jedinou zkušenost se soukromým detektivem. „Doporučila bych vám zajít do agentury v Bow Street. Pracuje tam jeden muž, který vám možná bude připadat důvěryhodný. Jmenuje se Hitchins.“

Dříve než se jí Arthur stačil zeptat na Hitchinse, znenadání se těsně vedle jejich kočáru objevil muž na klusajícím hnědákoví. Elenora na něho letmo mrkla, nepřítomně si všimla nádherného koně a lesku nablýskaných jezdcových vysokých bot.

Chystala se otočit, když vtom jí tělem projelo leknutí z toho, co viděla.

To není možné, namlouvala si v duchu. To nemůže být on. Vyděšeně zvedla pohled k hezkým rysům džentlmenovy tváře.

Nevěřičně na ni zíral.

„Elenoro,“ zvolal Jeremy Clyde. V tmavých očích mu zasvítily jiskry, které jí kdysi dokázaly v mžiku zrychlit tep. „Opravdu jste to vy. Myslel jsem, že mě klame zrak, když jsem v tomto kočáře zdálky zahlédl povědomou tvář. Má drahá, tak rád vás opět vidím.“

„Dobrý den, pane Clyde. Prý jste se před několika měsíci oženil.“ Chladně se usmála. „Přijměte prosím moji gratulaci. Přijela vaše manželka s vámi do města?“

Zdálo se, že její slova vyvedla Jeremyho z rovnováhy. Měla pocit, jako by zapomněl, že je ženatý. V duchu honem poděkovala osudu, že se za tohoto muže neprovdala. Kdyby ano, nepochybně by se ocitla v pozici manželky, na kterou by Jeremy často zapomínal.

„Ano, samozřejmě, že je tady se mnou,“ řekl Jeremy, jakmile se mu vrátila paměť. „Najali jsem si na sezonu dům. Elenoro, neměl jsem ponětí, že se nacházíte ve městě. Jak dlouho se zdržíte?“

Arthur po něm střelil tázavým pohledem a potom se podíval na Elenoru. „Tvůj známý, má drahá?“

„Promiňte.“ Rozrušením z nečekaného setkání úplně zapomněla na své způsoby, ale vzápětí se vzchopila a oba muže představila.

Jeremy zdvořile sklonil hlavu, ale Elenore neunikl záblesk úžasu v jeho očích, když si uvědomil, s kým se setkává. Nezná Arthura, což není překvapující, pomyslela si Elenora, protože ti dva muži se nikdy nepohybovali ve stejných společenských kruzích. Ale o Arthurovi jistě už kdysi zaslechl.

Bublalo v ní pobavení a potlačovalo její počáteční úlek. Pohled na odvrženou snoubenku, která seděla po boku jednoho z nejtajemnějších a nejmocnějších mužů, Jeremyho dočista zmátl.

Při podrobném zkoumání jeho tváře jí ale neuniklo, že se jeho zmatení a úžas postupně mění na prohnanou spekulaci. Vsadila by se, že Jeremy už v mysli kuje plány, jak využít známosti s tak význačným mužem stejně jako její spojení s Arthurem ve svůj prospěch.

Jak jen jí mohla ta jeho mazanost uniknout v době, kdy se jí dvořil? Teď, když jí spadly klapky z očí, nechápala, co ji kdysi k němu přitahovalo.

„Jak jste se seznámil s mojí snoubenkou, Clyde?“ otázal se Arthur nerudným tónem.

Jeremy se zatvářil nechápavě.

„Snoubenkou?“ vypravil ze sebe těžce, jako by ho to slovo dusilo. „Vy jste zasnoubený s Elenorou, pane? Ale jak je to možné? To nemůže být –“

„Neodpověděl jste na moji otázku,“ přerušil ho Arthur, zatímco předjížděli jiný kočár. „Jak jste se seznámil s mojí snoubenkou?“

„Jsme, uh, staří přátelé.“ Jeremy zrychlil, aby udržel tempo s fiakrem.

„Aha, rozumím.“ Arthur pokývl hlavou, jako kdyby to vysvětlovalo všechno. „Takže vy jste ten zlatokop, který zrušil zasnoubení s Elenorou v okamžiku, kdy se dozvěděl, že přišla o své dědictví. A krátce nato si našel jinou mladou dědičkou. Vskutku velmi vychytralé.“

Jeremy se napřímil a ustrnul. Jeho negativní emoce jako by se otěžemi přenesly na jeho koně, který nervózně trhal hlavou a úzkostně poskakoval.

„Elenora vám zřejmě vyprávěla velmi pokroucenou verzi celé události,“ namítl ostře Jeremy a divoce škubal otěžemi. „Ujišťuji vás, že náš vztah neskončil kvůli její nečekané zoufalé finanční situaci.“ Významně se odmlčel. „Bohužel existovaly další důvody

zahrnující mimo jiné i soukromé aférky slečny Lodgeové, které mě vedly ke zrušení našeho zasnoubení.“

Ta slova Elenoru tak rozzuřila, že se jí nedostávalo dechu.

„Jaké byly ty další důvody?“ otázal se Arthur.

„Měl byste se na ně zeptat slečny Lodgeové.“ Jeremy stále bojoval s otěžemi uskakujícího koně. „Vždyť nakonec džentlmen by neměl hovořit o intimních aférech dámy, že?“

„Neměl by, pokud se chce vyvarovat schůzce za úsvitu,“ souhlasil Arthur.

Hlasitá, zřetelně znějící slova přinutila několik pasažérů z fiakrů, které projížděly v blízkosti, zvědavě otočit hlavu jejich směrem. Elenora si uvědomila, že Arthur a Jeremy se náhle stali středem pozornosti každého člena společenské smetánky, který se nacházel v blízkém okolí.

Jeremymu poklesla čelist.

S ústy pootevřenými úžasem stěží dokázala uvěřit tomu, co právě vyslechla. Arthur vyhrožoval jejímu bývalému snoubenci soubojem.

„Podívejte se, pane, nevím, o co –“ Aniž by Jeremy dokončil větu, prudce silou trhl otěžemi.

Ale to už bylo pro neklidného koně příliš. Divoce zařehotal a začal kolem sebe házet kopyty.

Jeremy ztrácel rovnováhu a nebezpečně sklouzával v sedle na stranu. Zuřivě se snažil udržet v sedle, ale když se kůň náhle rozběhl, neměl šanci. Zadní částí těla dopadl na tvrdou cestu.

Ženské chichotání a mužský drsný smích se ozývaly z kolem projíždějících kočárů.

Arthur celou scénu ignoroval. Mírně přitáhl otěže a šedáci se rozjeli poklusem.

Elenora se ohlédlá přes rameno a sledovala, jak se Jeremy zvedl ze země, oprášil si raičky a odcházel přes trávník směrem k lesíku. Při pohledu na jeho rozzuřenou a zarudlou tvář jí zamrazilo.

Rychle se rozhlédla kolem a posléze upřela pohled přímo před sebe. V ruce pevně svírala slunečník. „Omlouvám se za tu nešťastnou scénu, pane,“ špitla. „Mě samotnou to setkání překvapilo. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se v Londýně setkám tváří v tvář s Jeremym.“

Arthur nasměroval koně směrem k bráně. „Pojedeme už domů. Měli bychom Clydeovi poděkovat. Díky němu jsme nečekaně dosáhli našeho záměru. Naše projížďka v parku neproběhla bez

povšimnutí a dnes večer se nepochybně bude dopodrobna rozebírat v každém tanečním sále ve městě.“

„Nepochybně.“ Těžce polkla a postranním pohledem na něho letmo pohlédla, nejistá, v jakém rozpoložení se nachází. „Je obdivuhodné, jak pozitivně celou tu nepříjemnou událost berete,“ dodala.

„Má dobrosrdečná povaha má určité hranice,“ prohodil. „Očekávám, že se budete držet od Clydea v dostatečné vzdálenosti.“

„Samozřejmě,“ ujistila ho, vyděšena tím, že ho vůbec mohlo napadnout, že by se třeba chtěla znovu s Jeremym vidět. „Doufám, že se s ním už nikdy nesetkám.“

„Věřím vám. Ale i tak se možná bude snažit zneužít toho, že se znáte z dřívějšíka.“

Svraštila čelo. „Vskutku nevím jak.“

„Jistě jste si všimla, že Clyde není ničím jiným než obyčejným oportunistou. Třeba sám sebe přesvědčí, že najde způsob, jak využít známosti s vámi ve svůj prospěch.“

Jeho slova se jí dotkla. Proč si myslel, že ji musí varovat? „Slibuji, že budu opatrná.“

„Ocenil bych to. Situace je už tak dost komplikovaná.“

Srdce jí pokleslo. Není zrovna příliš potěšen, pomyslela si. A proč by měl být? Ten incident s Jeremym byl už druhou komplikací, do které ten den byla zapletena.

Pokud by i nadále nechtěně způsobovala takové nepříjemné situace, Arthur by mohl dojít k závěru, že jsou její služby nežádoucí.

Podle jeho vážného, zadumaného výrazu ho podezírala, že se mu v mysli usadily podobné myšlenky.

Usoudila, že je na čase změnit téma, a proto se upnula hned na první myšlenku, která jí přišla na mysl.

„Musím vám složit kompliment za vynikající herecký talent, pokud jde o vaše nepřímě naznačené vyzvání k souboji,“ zahlaholila. „Při vašich slovech mě až zamrazilo v zádech.“

„Skutečně? Teď jenom doufejme, že podobně to cítil i Clyde,“ prohodil Arthur zamyšleně.

„Určitě ano.“ Zachichotala se. „Vaše slova vyzněla tak přesvědčivě. Kdybych nevěděla, že hrajete pouze roli ve svojí hře, přísahala bych, že jste myslel každé slovo naprosto vážně.“

Pootočil k ní zvědavě hlavu. „Pročpak si myslíte, že jsem svá slova nemyslel naprosto vážně?“

„Nedělejte si ze mě legraci, pane,“ zasmála se.

Vždyť oba moc dobře víme, že jste svoji výhrůžku nemyslel vážně, pomyslela si. Jestliže se Arthur neobtěžoval hledat svoji opravdovou snoubenku, když utekla s jiným mužem, stěží by vyzval na souboj muže, aby bránil čest falešné snoubenky.

Jenom o pár minut později, když vyšla po schodech nahoru a mířila do své ložnice, si vzpomněla, že jí Arthur nezodpověděl její otázku: Nepověděl jí, co dělá pro to, aby se cítil šťastný.

Mladá pohledná číšnice při těle, obsluhující štamgasty v zakouřené krčmě, se naposledy pokusila na sebe upoutat jeho pozornost, jakmile zpozorovala, že míří k východu. Ibbitts ji uštědřil opovržlivý pohled, přičemž jí dal najevo, že její plná ňadra přetékaající z hlubokého výstřihu jejích šatů ho nenaplňují žádostivou touhou, ale odporem. Tváře jí vztekem a ponížením zrudly. Prudce se otočila a s tácem plným půllitrů piva spěchala ke stolu rozjařených hostů.

Ibbitts tiše zaklel a otevřel dveře. Od chvíle, kdy ho St. Merryn před dvěma dny vyhodil, měl mizernou náladu. Na náladě mu nepřidalo ani několikahodinové popíjení nechutného slabého piva a nezdar ve hře v kostky.

Seběhl po schodech na ulici a vydal se směrem k domu, ve kterém našel nový podnájem. Blížila se půlnoc a tmavou uličku osvětlovalo měsíční světlo úplňku. Když ho cestou míjelo několik drožek, vybavil si opilé džentlmeny, kteří v nich seděli znuděni svými kluby a ruchem tanečních sálů a kteří měli namířeno do této nechvalně proslulé části města, aby zde hledali příjemnější potěšení.

Zasunul ruku hluboko do kapsy kabátu a v prstech sevřel dřevěnou rukojeť nože, který u sebe nosil pro případ, že by ho někdo přepadl.

Ta pitomá holka si opravdu naivně myslela, že by snad dokonce jenom zvážil možnost, že by se jí dostal pod sukni. Proč by měl sdílet špinavou postel s holkou z krčmy, která se určitě koupala jednou týdně? V uplynulých několika letech si zvykl na postelové hrátky s čistými, navoněnými dámami, s dámami, které se oblékaly do hedvábí a saténu, s dámami, které byly pokaždé tak vděčné za pozornost pohledného muže s vypracovaným tělem, jenž je dokázal v posteli uspokojit.

Vtom se před ním ve stínu uličky pohnul stín. Strnul a nervózně stiskl rukojeť nože. Když zaslechl klapot kroků na chodníku, rychle se ohlédl ke krčmě a horečně uvažoval, jestli se nemá raději hbitě vytrazit.

Vzápětí se ze tmy vyklopýtala opilá děvka a vesele si prozpěvovala jakousi baladu. Jakmile ho uviděla, zastavila se.

„Hej, ty určitě nějakou hledáš, vid’“, vykřikla zhrublým hlasem. „Co bys řekl na to, kdybychom si spolu trochu zařídili? Dám ti dobrou cenu. Poloviční sazbu, kterou obvykle džentlmeni platí. Co ty na to?“

„Vypadni mi z cesty, ty huso pitomá“, zařval na ni vztekle.

„Jak myslíš.“ Shrbila záda a vydala se ke krčmě. „Takhle to vždycky chodí s hezkejma chlapama. Myslí si, že jsou příliš dobrý pro těžce pracující holku.“

Ibbitts se sice trochu uvolnil, přesto zrychlil krok. Chtěl se co nejdříve dostat do bezpečí svého nového podnájmu. Bylo konečně na čase, aby začal uvažovat o budoucnosti. Čekaly na něho jisté úkoly, které bude muset co nejdříve uskutečnit.

Důležité je, že mám stále k dispozici svoji pohlednou tvář a urostlou postavu, připomněl si. Když bude stát štěstí na jeho straně, tahle pozitiva mu ještě pěkných pár let vydrží. Už brzy si najde nové místo. Ale smutnou pravdou bylo, že je nepravděpodobné, že by zase získal tak pohodlné a výnosné zaměstnání, jako bylo to, které právě ztratil.

Ta bezútešná představa jenom přilévala olej do ohně. Na prvním místě je teď odplata, pomyslel si zuřivě. Postará se o to, aby St. Merryn a slečna Lodgeová co nejdříve zaplatili za to, že ho připravili o skvělé postavení v domě na Rain Street.

Nejlepším způsobem by bylo sehnat co nejvýnosnější odbytiště pro informace, které se mu podařilo získat tajným odposlechem. Ale doposud zatím nevymyslel dokonalý plán.

Hlavním důvodem bylo, že nevěděl, koho ze společenské smetánky kontaktovat. Který člen společnosti by byl ochoten zaplatit za informace, že se St. Merryn snaží najít vraha svého prastrýce nebo že vtipkování o nalezení slečny Lodgeové v agentuře je vlastně pravda?

Navíc před ním stála jedna velká překážka. Kdo by uvěřil nezaměstnanému majordomovi a ne vznešenému hraběti, u kterého nějaký čas pracoval a který ho vyhodil na ulici?

Pravděpodobně je mi osudem souzeno vrátit se k bývalé kariéře, došel k závěru, když dorazil k domu, kde teď bydlel. A to všechno byla vina St. Merryna a slečny Lodgeové.

Vstoupil do omšelé haly a vyšel po vzrjících schodech. Jediným jeho potěšením v této těžké době byla skutečnost, že se nebude muset okamžitě vydat hledat nové místo. Během uplynulých

několika měsíců z domu na Rain Street tajně odnesl nějaké nádherné stříbrné věci a pár jedinečných koberečků a zanesl je překupníkům, kteří měli své stanoviště na Shoe Lane a obchodovali s kradeným zbožím. Takže získal nějaké peníze, které si uložil stranou na horší časy a které se mu teď budou hodit, zatímco si bude v klidu promýšlet svoji budoucnost.

Zastavil se před svým pokojem, vyndal z kapsy klíč a vsunul ho do zámku. Když otevřel dveře, uviděl slabý záblesk plamene svíčky.

Jeho první zmatenou myšlenkou bylo, že asi otevřel dveře do jiného pokoje. On by přece nebyl tak nezodpovědný, aby odešel a nechal hořet svíčku.

Když se náhle z temnoty ozval tichý hlas, zamrazilo ho do morku kosti.

„Pojďte dál, Ibbittsi.“ Nezvaný host postával v rohu pokoje. Jeho vysokou postavu zahaloval dlouhý černý plášť a rysy obličeje zakrývala kápě. „Musíme spolu vyřídit jistou obchodní záležitost.“

Myslí mu proběhla představa nekonečné řady manželů, kterým za ty roky nasadil parohy. Dozvěděl se snad některý z nich pravdu a teď ho konečně vypátral, aby se mu pomstil?

„Já-já.“ Těžce polkl a zkusil to znovu. „Nechápu co máte na mysli. Kdo vůbec jste?“

„Nepotřebujete znát moje jméno k tomu, abyste mi prodal důležitou informaci, kterou vlastníte,“ zasmál se ten neznámý muž. „Vlastně pro vás bude bezpečnější, když se moji totožnost nedozvíte.“

Jeho slova vzbudila v Ibbittsovi zájem a projel jím záblesk naděje. „Informaci?“ otázal se s předstíraným úžasem.

„Vím, že jste nedávno opustil zaměstnání u hraběte ze St. Merrynu,“ řekl muž. „Dobře vám zaplatím, pokud mi povíte sebemenší zajímavou maličkost týkající se jeho domácnosti.“

Z kultivovaného, zdvořilého hlasu Ibbitts poznal, že je ten vetřelec džentlmen a poslední zbytky jeho úzkosti a strachu se rozpustily, aby je vzápětí nahradilo radostné nadšení. Za ty roky strávené v nejrozumnějších domácnostech se naučil, že mužům, kteří se pohybovali v nejvyšších společenských kruzích, se nedalo důvěřovat o moc víc než těm, kteří žili v chudobě. Přesto byl mezi těmito dvěma skupinami markantní rozdíl: Muži z vyšších kruhů měli peníze a byli ochotni zaplatit za to, co chtěli.

Štěstí se ke mně zase obrátilo čelem, pomyslel si Ibbitts. Po tváři se mu rozlil spokojený úsměv a s rozvahou vstoupil do pokoje. Zastavil se v dosahu dopadu světla svíčky, aby měl onen muž v černém plášti dobrý výhled na jeho hezké rysy.

„Přeje vám štěstí, pane,“ řekl. „Vskutku mám na prodej nějaké zajímavé informace. Probereme nejprve podmínky našeho obchodu?“

„Jestliže budou pro mě ty informace užitečné, můžete si říct cenu.“

Ta slova zazněla Ibbittsovi v uších jako rajská hudba.

„Podle mých zkušeností nabízíte džentlmeni takový obchod, pokud pronásledují ženu nebo jim jde o pomstu.“ Hýkavě se zařehl. „Ve vašem případě bych odhadoval, že jde o to druhé, že? Žádný rozumný muž by nezašel tak daleko, aby získal zpátky tak iritující ženu, jako je slečna Elenora Lodgeová. Takže tedy, pane, jestli se vám jedná o pomstu St. Merrynovi, jsem šťastný, že vám v této záležitosti mohu pomoci.“

Neznámý muž na jeho slova nereagoval a jeho mlčenlivost znovu probudila Ibbittsovu nervozitu.

Ani ho nepřekvapovalo, že má St. Merryn tak odhodlaného a vytrvalého nepřítele. Mocným a zámožným mužům jako je hrabě se často dařilo nevědomky rozhněvat si některé lidi ve svém okolí. Ale ať jsou důvody tajemného návštěvníka jakékoliv, nemá v úmyslu po nich pátrat. Udržel si svá zaměstnání v domácnostech dlouhé roky díky svému umění diskretnosti. Byl také velmi opatrný, aby ani v nejmenším St. Merrynovi nenaznačil, že ví o tom, že hrabě soukromě vyšetřuje vraždu svého prastrýce.

„Tisíc liber,“ vyhrkl se zadržným dechem. Byla to přehnaně vysoká cena. I kdyby navrhl jenom sto, nebo dokonce padesát, byla by to stále dobrá cena za hrstku informací.

„Ujednáno,“ ozval se muž.

Ibbitts prudce vydechl a začal zhluboka dýchat.

Vzápětí se všemi podrobnostmi pověděl tomu nezvanému hostu všechno, co zaslechl v komoře.

Jakmile dořekl poslední slova, zavládlo ticho.

„Přesně jak jsem předpokládal,“ prohodil neznámý muž jako by pro sebe. „Takže i na mě čeká zdatný protivník, stejně jako měl můj předchůdce,“ dodal tiše.

Ibbittsovi se ten muž vůbec nezamlouval a zmocnily se ho pochybnosti, zdali ho neměl nejprve požádat o peníze a pak mu

poskytnout své cenné informace. O džentlmenech z vyšších vrstev bylo známo, že často nedodržovali své závazky. Sice včas spláceli své dluhy v hernách, ale pokud šlo o obchodní záležitosti, spoléhali na to, že jim jejich obchodní partneři ponechají určitou lhůtu splatnosti.

Ibbitts dlouze povzdechl a rozhodl se, že pokud to bude nezbytné, spokojí se s mnohem nižší částkou.

„Mnohokrát vám děkuji. Vaše informace jsou pro mě velmi užitečné,“ pravil muž. Ustoupil o krok dozadu, stále skryt ve stínu, a vsunul ruku do splývajících záhybů pláště.

Příliš pozdě si Ibbitts uvědomil, že nesahá pro peníze. Když se jeho ruka znovu objevila, měsíční světlo zlověstně dopadalo na pistoli, kterou v ní svíral.

„Ne,“ vykřikl zděšeně Ibbitts, uskočil a sáhl do kapsy pro nůž.

Vzápětí se ozval výstřel, místnost krátce osvětlil záblesk světla a naplnil ji zapáchající kouř. Dobře mířená střela zasáhla Ibbittse do hrudi a síla úderu ho odhodila na zeď. Přestože věděl, že umírá, posledními silami vytáhl nůž.

Ta zatracená společenská smetánka musí vždycky vyhrát, pomyslel si, když pomalu sklouzával po stěně dolů. V nitru se mu rozprostřel chlad a svět začal tmavnout.

Když se k němu veřelec přiblížil, vyndal z kapsy druhou pistoli. Přes mlhu, která zahalovala jeho vidění, Ibbitts matně vnímal záhyby pláště vznášející se kolem mužových nablýskaných vysokých bot. Vypadá jako ďábel, bleskla Ibbittsovi hlavou poslední myšlenka.

Vztek mu dodal poslední příval energie. Odrazil se od zdi a s nožem v ruce se vrhl na svého vraha.

Ten s hrůzou v očích uskočil stranou a nohou zachytil o židli, která spadla na podlahu. Zapotácel se a snažil se udržet rovnováhu.

Ibbittsova ruka slepě vystřelila dopředu a ostří nože prořízlo látku. Z posledních sil se modlil, aby se mu podařilo zabořit nůž do těla toho ďábla. Ale ostří proniklo do vlnitých záhybů pláště a nůž mu vypadl z ruky.

Ibbitts jenom zaslechl slabý náraz, jak nůž dopadl na podlahu vedle něho, a zhroutil se.

„Existuje ještě jeden důvod, proč vás džentlmen vyzve, abyste stanovil cenu,“ zašeptal ve tmě jeho vrah. „A to je ten, že nemá v úmyslu vám zaplatit.“

Ibbitts už nemohl slyšet druhý výstřel, který mu explodoval v hlavě a zničil velkou část jeho tváře, která byla jeho nejcennějším bohatstvím.

Vrah se rozběhl ke dveřím a cestou se zastavil jenom proto, aby sfoukl svíčku a posléze za sebou zavřel dveře. Rychle seběhl dolů ze schodů a na posledním schodě si náhle vzpomněl na škrabošku. Celý zadýchaný ji vyndal z kapsy pláště a natáhl přes obličej.

Dnes večer neprobíhaly věci přesně podle plánu.

Poslední zoufalý výpad své oběti neočekával, protože ti dva staří muži zemřeli, aniž by se bránili. Měl za to, že ten zatracený majordom bude stejně snadná kořist.

Když se proti němu Ibbitts vrhl s nožem v ruce a krev mu prosakovala košilí, vypadalo to, jako kdyby umírající muž dostal elektrický šok, který ho ještě trochu probral.

Ten hrůzný zážitek se mu usadil v mysli, znervózněl a jeho obvykle bystré a jasné uvažování bylo zamlžené.

Na tmavé ulici čekal neosvětlený kočár. Kočí seděl na svém místě, zachumlán do svého kabátu a v ruce držel láhev ginu. Přemítal, zdali ten muž mohl zaslechnout výstřely z pistole.

Určitě ne, uklidňoval se. Bylo to velmi nepravděpodobné, protože Ibbittsův pokoj se nacházel v zadní části staré kamenné budovy, jejíž zdi se zdály být silné. Navíc ulicí neustále projížděly drožky, jejichž kola rachotila o dlažbu.

Pokud náhodou kočí něco zaslechl, byl to jistě velmi slabý, tlumený zvuk.

Na zlomek vteřiny zaváhal, ale vzápětí usoudil, že nemá důvod se tím zbytečně znepokojovat. Navíc byl kočí opilý a o své pasažéry a jejich aktivity se očividně nezajímal. Jedinou jeho starostí bylo, aby dostal zapláceno.

Dokonce i kdyby začal být kočí zvědavý nebo se o mně rozhodl mluvit v krčmě se svými přáteli, nehrozilo by mi žádné nebezpečí, ujistil se, když nastupoval do kočáru. Kočí nikdy nezahledne tvář, kterou zakrývala škraboška.

Usadil se na sedačce, jejíž polstrování bylo opotřebované a na několika místech se trhalo.

Když se fiakr rozjel, přerývaný dech se mu zklidňoval. Znovu si v mysli dokola přehrával události posledních pár okamžiků. Metodicky

hledal ve své paměti chyby nebo důležité stopy, které mohl nechtěně přehlédnout.

Usoudil, že může být klidný, protože má stále celou záležitost pod kontrolou.

Když se uklidnil, zvedl si ruce před tvář. V kabině nesvítilo světlo, takže neviděl své prsty zřetelně, ale byl si jistý, že se už nechvějí.

Děsivý strach, který ho po nečekaném útoku ochromil, nahradily vlny omamného vzrušení, které mu projížděly tělem.

Chtěl - ne - potřeboval jásat nad svým velkým úspěchem. Tentokrát nezajde do exkluzivního bordelu, kam zamířil poté, co zavraždil George Lancastera a toho druhého starého muže. Toužil po mnohem osobitější oslavě, po takové, která by se patřičněji hodila pro jeho slibně se odvíjející osud.

Pousmál se. Stejně jako si naplánoval všechno ostatní, naplánoval si také to, jak si vychutná tento vzrušující úspěch.

Věděl přesně, jakým způsobem oslaví velký triumf nad svým protivníkem.

Starý muž s jednou nohou opřenou o stoličku zíral do praskajícího ohně a v znetvořených prstech držel skleničku s portským. Arthur trpělivě vyčkával s rukama položenýma na pozlacených opěrkách křesla. Rozhovor neprobíhal hladce. Bylo zřejmé, že se pro lorda Dallinga stal čas spíše bezedným jezerem, kde se prolínaly proudy minulosti a současnosti, než řekou, která plynule tekla jedním směrem.

„Jak jste se dozvěděl o mém zájmu o staré tabatěrky, pane?“ zeptal se zamračený Dalling. „Také je sbíráte?“

„Ne, pane,“ řekl Arthur. „Navštívil jsem několik obchodů, jež se specializují na prodej prvotřídních tabatěrek, a požádal jsem o jména stálých klientů, které jejich majitelé považovali za zákazníky s výjimečně odbornými znalostmi. Vaše jméno mi bylo doporučeno v několika nejexkluzivnějších obchodech.“

Nebylo nutné dodávat, že získat adresu starého muže bylo mnohem obtížnější. Dalling si už několik let nepořizoval nové kousky do své sbírky tabatěrek a majitelé obchodů na něho ztratili spojení.

A ke všemu se postarší džentlmen mezitím dvakrát přestěhoval. Většina jeho vrstevníků byli buď po smrti, nebo měli slabou paměť, takže si nedokázali vzpomenout, kde jejich starý přítel bydlí. Ale naštěstí jeden stárnoucí baron, který i přes svůj pokročilý věk hrál každou noc karty v Arthurově klubu, znal Dallingovu přesnou adresu.

Seděli v Dallingově knihovně. Nábytek a knihy na policích očividně pocházely z jiné éry stejně jako jejich majitel. Bylo to, jako kdyby uplynulých třicet let nikdy neproběhlo, jako kdyby Byron nikdy nenapsal ani řádku, jako kdyby Napoleon nebyl poražen, jako kdyby vědci neudělali úžasné pokroky při zkoumání tajemství fyziky a chemie. Dokonce i hostitelovy těsné kalhoty po kolena pocházely z jiné doby a místa.

Vysoké hodiny svým tikotem narušovaly ticho, které se v pokoji častokrát rozhostilo. Arthur přemýšlel, zdali jeho poslední otázka

poslala jeho společníka zpět do temných hlubin jezera času, aby už nikdy nevyplaval na hladinu.

Ale Dalling se nakonec pohnul. „Tabatěrka osazená velkým červeným kamenem, říkáte?“

„Ano. A s vyrytým jménem Saturn.“

„Ano, vzpomínám si na takovou tabatěrku. Jeden můj známý ji nosíval roky. Byla nádherná. Vzpomínám si, že jsem se ho jednou ptal, kde ji koupil.“

Arthur se ani nepohnul, aby starého pána nevyrušil. „Řekl vám to?“

„Myslím, že mi řekl, že on a jeho společníci pověřili klenotníka, aby jim udělal tři stejné tabatěrky, pro každého jednu.“

„Kdo byl ten džentlmen? Vzpomínáte si na jeho jméno?“

„Samozřejmě, že si vzpomínám.“ Dallingova tvář se napnula. „Ještě nejsem úplně senilní, pane.“

„Omlouvám se, nemyslel jsem to tak.“

Dalling vypadal klidně. „Glentworth. Ano, tak se jmenoval muž, který vlastnil tabatěrku se Saturnem.“

„Glentworth.“ Arthur vyskočil na nohy. „Děkuji vám, pane. Jsem vám velmi vděčný za vaši pomoc.“

„Slyšel jsem, že nedávno zemřel. Ne před dlouhou dobou, snad minulý týden.“

K čertu. Glentworth zemřel? Po tom všem úsilí, které vynaložil, aby ho našel?

„Nešel jsem na jeho pohřeb,“ pokračoval Dalling. „Kdysi jsem nevynechal jediný pohřeb, ale najednou jich začalo být příliš mnoho, tak jsem přestal chodit.“

Oheň v krbu dohasínal. Dalling vyndal z kapsy tabatěrku, zvedl víčko a konečky palce a ukazováčku si nabral špetku tabáku. Rozmělnil ji, přiložil k nosu a rychlým potažením se nadechl. Potom krabičku zavřel a s těžkým povzdechem uspokojení se zabořil hlouběji do křesla. Víčka mu poklesla.

Arthur zamířil ke dveřím. „Děkuji vám za váš čas, pane.“

„Není zač.“ Dalling neotevřel oči. V ruce svíral malou tabatěrku a obracel ji.

Když Arthur otevřel dveře a chystal se vyjít do chodby, jeho hostitel znovu promluvil.

„Možná byste si měl promluvil s vdovou,“ pravil starý muž.

Velká elegantní místnost v domě lady Fambridgeové byla osvětlena červenými a zlatými svítilnami, zatímco křišťálové lustry byly zhasnuté. Ponuré osvětlení vrhalo na přeplněný taneční sál tajemné stíny.

Několik velkých květináčů s palmami, které služebnictvo doneslo ze skleníku přistaveného k domu, bylo záměrně rozmístěno ve skupinkách podél stěn, aby párům poskytly skryté útočiště a soukromí.

Elenora brzo zjistila, že hlavní náplní maškarních plesů je flirtování a laškování. Členové společenské smetánky tak mohli hrát své oblíbené hry plné svádění a intrik mnohem otevřeněji než obvykle.

Ten den ráno se jí Arthur u snídaně přiznal, že když se rozhodl přijmout pozvání na maškarní ples, neuvědomil si, že tato událost vyžaduje domino a škrabošku.

Takhle to dopadne pokaždé, když se nechá podobné rozhodnutí na muži, pomyslela si Elenora. Muži většinou nevěnují pozornost těm nejmenším detailům.

Nicméně se zdálo, že se Margaret a Bennett dnes večer výtečně baví. Před půl hodinou zmizeli a Elenora měla tušení, že ke svému úkrytu využili jedno ze seskupení palem strategicky umístěných kolem místnosti.

Zatímco ona se teď prodírala davem hostů k nejbližším dveřím. Potřebovala si trochu odpočinout.

Poslední hodinu tančila s několika muži, aniž by se obtěžovala zakrýt si důkladně tvář malou škraboškou z perí, kterou svírala v ruce. Nicméně Margaret jí neopomněla připomenout důležitost používání škrabošky.

Poctivě celou dobu plnila svou povinnost, ale teď nejenom že se nudila, ale také ji v měkkých kožených střevíčkách začínaly bolet nohy. Nekonečné návštěvy plesů a večírků si vybírají svoji daň, napadlo ji.

Už byla skoro u dveří, když zpozorovala muže v černém dominu, který se k ní odhodlaně prodíral. Kápě, kterou měl přetaženou přes

hlavu vrhala na jeho tvář hluboký stín. Teprve až když se k ní přiblížil, všimla si, že má na obličejí černou hedvábnou škrabošku.

Pohyboval se jako vlk, který se hladově plíží stádem vyděšených ovcí a hledá nejslabší jehně. Pohled na muže jí zvedl náladu a zapomněla na svá bolavá chodidla. Když Arthur večer odcházel z domu, vzal si s sebou černé domino a černou škrabošku. Rozloučil se s ní se slovy, že za ní přijde na ples a doprovodí ji domů.

Přesto nečekala, že by se ukázal tak brzo. Možná dosáhl pokroku ve svém vyšetřování a chtěl si s ní o tom pohovořit. To zjištění ji uklidnilo, ačkoliv se jí zdálo, že ignoruje přitažlivost mezi nimi - alespoň teď - víceméně z ní udělal v této záležitosti svoji poradkyni.

Když se muž v dominu zastavil přímo před ní, vzrušení ze setkání z ní okamžitě vyprchalo. Nebyl to Arthur. Netušila, jak ho s takovou jistotou poznala ještě předtím, než se jí dotkl.

Ten muž nepromluvil, takže jí to ani nemohl prozradit hlas. Na tom jí ale nepřipadalo nic divného. Nebyl to první džentlmen, který ji tu noc vyzval k tanci pouhým gestem. Nebylo obtížné poznat některé hlasy a většina hostů raději hrála své hry v anonymitě. I přesto poznala většinu svých tanečních partnerů, obzvláště ty, se kterými tančila valčík na jiných plesech.

V tanečním sále by se nenašli dva muži, kteří by valčík tančili naprosto stejně. Někteří ho tančili s vojenskou přesností. Někteří ji na tanečním parketu vytáčeli s energickým nadšením, až z toho měla pocit, že uhání na koni. A někteří využili těsného kontaktu k tomu, aby se alespoň pokusili položit chtivé ruce na části ženského těla, kam zajisté nepatřily.

Zaváhala, když jí muž v černém dominu nabídl paži. Věděla, že to není Arthur a bolestivá chodidla o sobě dala znovu vědět. Ale ať už to byl kdokoliv, vynaložil veškeré úsilí, aby ji dostal do davu. Vždyť to nejmenší, co můžu udělat, je pouze si s ním zatančit, usoudila. Nakonec, byla přece placena za to, že bude důvěryhodně hrát svoji roli.

Jakmile ji ale muž v masce vzal za ruku, okamžitě svého rozhodnutí litovala. Při doteku jeho dlouhých, elegantních prstů ji zamrazilo po celém těle.

Zadržela dech a utěšovala se tím, že je to jenom její představivost. Ale její pocity převládly nad rozumem. Kolem cizince se vznášela aura, která ji silně zneklidňovala.

Když s ní kroužil po tanečním parketu v rytmu valčíku, potlačovala nutkání nepokrčit nechutně nos v reakci na nepříjemný zápach, který se z něho linul. Odhadovala, že se krátce předtím určitě hodně zapotil, přesto zápach jeho potu nebyl běžný. Byl prosycen neznámou esencí, která ho naplňovala odporem.

Podrobně zkoumala části jeho tváře, které nezakrývala škraboška. Ve světle dopadajícím ze svítlen jeho oči slabě probleskovaly otvory v černém hedvábí.

Její první myšlenka byla, že je možná ten muž přiotráven, ale vzápětí to zavrhla, když si uvědomila, že neztrácí stabilitu. Třeba jenom vyhrál nebo prohrál jmění v hazardní hře, a to by vysvětlovalo zápach nepřírozeného vzrušení.

Svaly v celém těle se jí napjaly. Kéž by byla nepřijala jeho vyzvání k tanci. Ale bylo příliš pozdě svého rozhodnutí litovat. Pokud nechtěla ztropit veřejnou scénu, byla chycena v pasti, dokud hudba nedohraje.

S jistotou věděla, že s tímto džentlmenem nikdy předtím valčík netančila, ale usilovně dumala nad tím, zdali se s ním náhodou nesetkala při jiné příležitosti.

„Bavíte se dnes večer dobře, pane?“ položila mu první otázku v naději, že ho přinutí promluvit.

Ale on pouze mlčky souhlasně pokývl hlavou.

Jeho dlouhé prsty svíraly její prsty tak pevně, že cítila tvrdost prstenu, který měl na prsteníčku.

Cítila, jak jí jeho druhá ruka v rukavici těsně přilnula k pasu a málem zaklopýtla. Pokud by se pokusil posunout ruku jenom o kousíček níž, okamžitě tanec ukončím, řekla si. Nesnesla představu, že by se ji jakkoliv intimně dotýkal.

Dlaní sklouzla z jeho ramene na paži, aby úmyslně zvětšila mezeru mezi nimi. Při tom pohybu přejela konečky prstů přes roztržený otvor v záhybu černé látky domina. Asi se při vystupování z kočáru zachytil o dveře. Měla bych se mu o tom zmínit?

Raději ne, rozhodla se. Čím méně si toho řeknou, tím lépe. Netoužila vést s ním zdvořilou konverzaci, dokonce ani kdyby on projevil zájem jako první.

A vtom se nečekaně muž ve škrabošce zastavil na kraji tanečního parketu, hluboce se uklonil, beze slov se otočil a vykročil směrem k nejbližším dveřím.

V ohromení a s nesmírnou úlevou sledovala, jak vychází ze dveří.

Najednou cítila, že je jí příliš horko, a potřebovala čerstvý vzduch mnohem naléhavěji než před pár minutami.

Stáhla si škrabošku z tváře a podařilo se jí uniknout z přeplněného tanečního sálu, aniž by na sebe přitáhla pozornost. Prošla ztichlou chodbou a našla útočiště ve skleníku, který byl přistavěn k honosnému sídlu vznešené rodiny Fambridgeových. Skleněnými tabulkami skleníku dovnitř dopadal měsíční svit.

Vnitřek rozlehlého skleníku byl prosycen svěží a uklidňující vůní čerstvé zeminy a kvetoucích rostlin. Ve dveřích se nejprve krátce zastavila, aby si oči přivykly na zšedělé prostředí.

Po pár vteřinách uviděla, že bledá zář úplňku pronikající skleněnými stěnami poskytuje dostatečné osvětlení, aby rozeznala obrysy pracovních stolů a záplavu zeleně.

Pomalu se procházela uličkou mezi rostlinami se širokými listy a vychutnávala si samotu a ticho. Dnes večer si sice zatančila s mnoha tajemnými džentlmeny, ale Arthur mezi nimi nebyl. Dokonce i kdyby za mnou přišel v dominu a se škraboškou na tváři a mlčel, poznala bych ho podle doteku, žasla v duchu nad tím zjištěním. Jakási zvláštní energie v jejím těle citlivě reagovala na jeho blízkost. Jistě zažíval stejné pocity, kdykoliv se ocítl v její blízkosti. Nebo si to jenom namlouvala?

Když došla na konec uličky a chystala se otočit, klapnutí podpatku na dlažbě nebo možná zašustění domina ji upozornilo, že není ve skleníku sama.

Tep jí vyrazil na zběsilý závod bez cíle. Instinktivně se tiše jako myška přesunula do stínu vysoké rostliny. Co když ji její poslední taneční partner tajně pronásledoval?

Skleník považovala za bezpečné místo, nicméně ji napadlo, že je tady v zadní části chycená v pasti. Kdyby se chtěla vrátit zpět do tanečního sálu, nevyhnula by se setkání s osobou, která ji sledovala.

„Slečno Lodgeová?“ Dolehl k ní tichý, rozechvělý ženský hlas.

Tělo jí zaplavil pocit úlevy. Sice podle hlasu nevěděla, kdo to je, ale vědomí, že je to žena, zmírnilo její napětí. Vystoupila ze stínu vysoké palmy.

„Ano, tady jsem,“ křikla.

„Zdálo se mi, že jdete tudy.“ Uličkou lemovanou hustou zelení se k ní blížila neznámá dáma. Měla na sobě domino ušité ze světlé látky, která odrážela měsíční světlo: buď světle modrá nebo možná zelená. Přes hlavu měla přetaženou kápi, aby skryla svoji tvář.

„Jak jste mě poznala?“ zeptala se zvědavě Elenora, i když byla ještě trochu znepokojená. Valčík s tím cizincem ve škrabošce jí rozladil nervovou soustavu víc, než by čekala.

„Zahlédla jsem vás, když jste přijela v St. Merrynově kočáru,“ přiznala se malá žena, která ve světlém dominu působila jako éterická bytost. Vypadalo to, jako by se ani nedotýkala země a vznášela se, když k Elenoře přicházela.

„Obávám se, že jsme si nebyly představeny,“ pravila Elenora.

„Ne, promiňte.“ Dáma natáhla drobnou ruku v rukavičce a stáhla si kápi, čímž odhalila elegantní účes. Její vlasy měly téměř zlatavý odstín, ale v tajuplném osvětlení získaly nádech magického stříbra. „Jmenuji se Juliana Burnleyová.“

Arthurova bývalá snoubenka, blesklo Elenoře hlavou a stěží potlačila hlasité zasténání. Proč se dnešní večer vyvíjí od špatného k trapnému? A kde je k čertu Margaret, když ji nejvíce potřebuji, naříkala v duchu.

„Těší mě, paní Burnleyová,“ zamumlala.

„Říkejte mi prosím Juliano,“ řekla a stáhla si škrabošku.

Z klet, které se o Julianě k Elenoře donesly, usoudila, že Juliana musí být velmi hezká žena. Ale skutečnost předčila její veškerá očekávání. Dokonce i ve slabém měsíčním světle nešlo nevidět Julianinu krásu. Její rysy byly jemné, ale zároveň výrazné.

Všechno na ní bylo tak křehce nádherného a milého, až se to zdálo neskutečné. Uprostřed husté zeleně zalité světlem úplňku vypadala Juliana jako královna mezi vílami.

„Jak si přejete. Očividně víte, kdo jsem,“ konstatovala.

„Jste St. Merrynova snoubenka,“ špitla Juliana a zastavila se vedle ní. „Předpokládám, že bych vám měla k vašemu zasnoubení poblahopřát,“ dodala se zvyšující se intonací, jako kdyby se ptala.

„Děkuji vám,“ řekla Elenora chladně. „Chtěla jste ode mne něco?“

Juliana s sebou trhla. „Omlouvám se, podobné situace nezvládám zrovna brilantním způsobem. Po pravdě řečeno, nejsem si jistá, jak začít.“

Neexistuje nic, co by dokázalo víc rozčítit, než osoba, která dlouho otálí a chodí jako kočka okolo horké kaše, než se dostane k jádru věci, napadlo Elenoru.

„Tak o čem si přejete se mnou hovořit?“

„Není to pro mě snadné. Možná bude lepší, když mi dovolíte začít od začátku.“

„Když si myslíte, že to pomůže.“

Juliana sklouzla pohledem stranou na rostlinu s malými kulatými lístky a upřeně na ni hleděla. „Jsem si jistá, že se k vám ten drb donesl,“ spustila.

„Vím, že jste byla zasnoubená se St. Merrynem a utekla jste s Rolandem Burnleyem, jestli máte na mysli právě tohle.“

Julianina drobná ruka se sevřela v pěst. „Neměla jsem na výběr. Moji rodiče se rozhodli provdat mě za St. Merryna. Nikdy by mi nedovolili zrušit naše zasnoubení. Kdybych se otci přiznala, že se za hraběte nechci provdat, určitě by mě zamkl v pokoji, nosil mi tam chleba a vodu a nechal mě tam, dokud bych ho neposlechla.“

„Aha,“ řekla Elenora neutrálně.

„Nevěříte mi? Otec je skutečně velmi přísný. Netoleroval by jakýkoliv nesouhlas se svým rozhodnutím. Ani matka by se proti němu nepostavila. Udělala bych bývala cokoliv, abych se vyhnula sňatku, který domluvili za mými zády. Ale můj drahý Roland mě přišel zachránit.“

„Hmm,“ zamumlala Elenora.

Juliana se roztouženě usmála. „Je tak hezký a vznešený a velmi, velmi odvážný. Neexistuje žádný jiný muž, který by dokázal odporovat mému otci jenom proto, aby mě zachránil před příšerným sňatkem.“

„Proč si myslíte, že by byl váš sňatek se St. Merrynem tak příšerný?“

„To manželství by bylo nesnesitelné,“ poznamenala Juliana a při té představě se zachvěla. „Během těch několika týdnů, co jsem s ním byla zasnoubená, jsem často v noci ležela v posteli a plakala až do svítání. Prosila jsem otce na kolenou, aby mi našel jiného manžela, ale rázně mě odmítl.“

„Co přesně způsobilo, že jste se začala domnívat, že byste nesnesla být St. Merrynovou manželkou?“

Julianino tenké obočí se spojilo v jemném zmateném zamračení. „Samozřejmě proto, že se tolik podobá mému otci. Vždyť jak bych se jen mohla provdat za muže, který by se ke mně choval stejným způsobem, jakým se ke mně vždy choval můj otec? Za muže, který nikdy nevěnoval sebemenší pozornost mým názorům? Za muže, který mi nikdy nedovolil svobodně se rozhodovat? Za muže, který si hrál na despota ve svém vlastním domě? Proč bych se měla stát jeho

manželkou? To bych raději vstoupila do kláštera,“ vysvětlovala rozhorleně Juliana.

Teď bylo naprosto jasné, proč utekla s Rolandem.

„Nuže, vaše slova zajisté vysvětlují několik věcí,“ odvětila Elenora.

Juliana jí pohlédla do tváře. „Vy se St. Merryna ani trochu nebojíte, že?“

Neočekávaná otázka Elenoru překvapila. Krátce o tom zapřemýšlela. Měla sice k Arthurovi určitý respekt, ale nechtěla ho zbytečně dráždit ani ho rozzlobit. Ale aby se ho bála?

„Ne, nebojím,“ odvětila vyrovnaně.

Juliana pokývla hlavou. „Musím se přiznat, že vám závidím. Jak to prosím vás děláte?“

„Jak dělám co?“

„Jak přinutíte St. Merryna, aby věnoval pozornost vašim slovům? Jak mu zabráníte v tom, aby vám neřídil váš život a neměl ve všem hlavní slovo?“

„Vaše otázka je dosti osobní, Juliano,“ namítla Elenora. „Raději se vrátíme zpět k důvodu, kvůli kterému jste mě vyhledala.“

„Omlouvám se. Neměla jsem v úmyslu strkat nos do vašeho soukromí. Jenom mě zajímalo, jak je možné, že s ním vycházíte.“

„Řekněme, že je to proto, že můj vztah se St. Merrynem se značně odlišuje od vztahu, který jste s ním měla vy.“

„Aha.“ Juliana opět pokývla souhlasně hlavou. „Třeba se ho nebojíte, protože jste mnohem starší než já a jste v téhle oblasti mnohem zkušenější.“

Elenora si s leknutím uvědomila, že zaskřípala zuby. „Nepochybně. Takže teď mi prosím vás sdělte to, kvůli čemu jste sem přišla.“

„Ach, ano, samozřejmě.“ Juliana se napřímila a zvedla bradu. „Přišla jsem za vámi jako prosebník, slečno Lodgeová.“

„Promiňte?“

Juliana natáhla ruku ve vznešeném, prosebném gestu. „Mám k vám jednu velkou prosbu, protože právě vy jste mojí jedinou nadějí. Nevím, na koho jiného bych se měla obrátit.“

Elenoru napadlo, jestli na ni Juliana nezkouší nějakou svoji hru. Ale z výrazu její tváře poznala, že své zoufalství nepředstírá a že svá slova myslí naprosto vážně.

„Promiňte,“ opáčila Elenora a navzdory podráždění zjemnila tón hlasu. Juliana vypadala velmi nervózně. „Skutečně nevím, jak bych vám mohla pomoci.“

„Jste zasnoubená se St. Merryem.“

„Ale co s tím má naše zasnoubení společného?“ otázala se ostražitě Elenora.

Juliana si odkašlala. „Klepy, o kterých jsem se zmínila, jsou takové, že ačkoliv nejste ještě manželé, vše prý nasvědčuje tomu, že je váš vztah velmi intimní.“

Elenora s sebou trhla a v útrobách pocítila mrazivý chlad. Vlastně se dalo očekávat, že společenská smetánka bude intenzivně spekulovat o tom, že má s Arthurem aférku. Měla být na takové klevety připravená. Vždyť na rozdíl od Juliany nebyla nevinnou osmnáctiletou dívkou žijící v domě svých rodičů pod jejich přísnou ochrannou.

Ani se té společenské smetánce nemůžu divit, řekla si Elenora, nebyla jenom zralá žena, ale také tajemná dáma, která žila pod jednou střechou s ještě tajemnějším snoubencem. Margaretina přítomnost v domácnosti sice dodávala situaci společenskou přijatelnost, přesto nemohla zabránit vzniku fám.

„Člověk by neměl zapomenout na to, že ne zrovna všechny drby jsou založeny na pravdě,“ uvažovala nahlas klidným hlasem.

„Nemínila jsem vás urazit,“ vyhrkla ze sebe Juliana. „Jenom jsem chtěla, abyste věděla, že chápu váš velmi blízký vztah, který udržujete se St. Merryem. Prý vás někdo zahlédl, jak vás St. Merry n vášnivě líbal jednou v noci v zahradě.“ Odmlčela se. „Mě tak nikdy nelíbal,“ dodala.

„Ano, dobrá -“

„Navíc také koluje fáma o tom, že nepřímo vyzval na souboj muže, který s vámi hovořil v parku.“

„Ujišťuji vás, že lidé ten incident přehnaně nafoukli,“ opáčila pohotově Elenora.

„Jde o to, že St. Merry alespoň nějakou výhrůžku pronesl,“ povzddechla si odevzdaně Juliana. „Zaslechlo ho pár lidí. Víte, když jsem tenkrát v noci utekla s Rolandem, ani se neobtěžoval nás pronásledovat.“

„Chtěla jste, aby vás hledal?“ zeptala se jemně Elenora, ovládnuta náhlou zvědavostí poznat pravdu.

„Ne, samozřejmě že ne.“ Juliana lehce poklepávala okrajem škrabošky o dřevěný pracovní stůl. „Právě naopak, byla jsem mu nesmírně vděčná, že po nás nepátral. Děsila mě představa, že by mohl Rolandovi ublížit, nebo ho dokonce v souboji zabít. Ale místo toho, jak jsem se dozvěděla, šel St. Merryn do svého klubu a celý večer hrál karty.“ Tvář jí posmutněla. „Což jenom potvrdilo moji domněnku.“

„Jako domněnku?“

„Věděla jsem, že přestože byl St. Merryn se mnou zasnoubený, nebyla v tom žádná vášně.“

„Jsem ráda, že jste se nakonec provdala za muže, kterého milujete,“ řekla Elenora jemně. „Ale stále netuším, co ode mne vlastně chcete.“

„Nechápete to? Můj milý Roland velmi riskoval, když mě zachránil před St. Merrynem. A zaplatil za to vysokou cenu.“

„Jak to? Vždyť jste mi tvrdila, že mu St. Merryn neublížil.“

„Tu noc jsem si vůbec neuvědomovala, jak moc kvůli mně Roland riskoval,“ špitla Juliana a zdálo se, že potlačuje slzy. „Mojí největší obavou bylo, že po nás St. Merryn půjde a pomstí se nám, ale přitom skutečné nebezpečí se skrývalo v našich rodinách.“

„Co tím míníte?“

„Věděli jsme, že můj otec bude zuřit a pravděpodobně mi nedá ani libru, a to se přesně stalo. Ale ani ve snu by nás nenapadlo, že se Rolandův otec rozlítí tak, že přestane Rolandovi vyplácet čtvrtletní kapesné.“

„Ach bože, má drahá,“ hlesla Elenora.

„Jsme v zoufalé finanční situaci, slečno Lodgeová, a můj Roland je příliš pyšný na to, aby šel za svým otcem a požádal o své kapesné.“

„Jak se vám daří přežívat?“

„Moje matka, bůh jí žehnej, nám tajně dává peníze z kapesného, které dostává od otce na domácnost. Také jsem prodala nějaké šperky, které jsem si s sebou vzala tu noc, co jsme s Rolandem utekli.“ Juliana si zkousla spodní ret. „Bohužel jsem za ně moc nedostala. Šokovalo mě, když jsem zjistila, jak směšnou hodnotu má cenný šperk v zastavárně.“

Elenora pocítila záchvěv upřímného soucitu. „Také jsem měla příležitost osobně to zjistit.“

Juliana se soustředila na své vyprávění. „Takže Roland začal zkoušet štěstí v hernách. Nedávno se dal dohromady s jedním mužem, který se zdá být v této oblasti zběhlý.“

„Jak jste na to přišla?“

„Ten muž zavedl Rolanda do jednoho klubu a slíbil mu, že se tam hraje poctivě. Roland sice zpočátku poměrně často vyhrával a na chvíli jsme bláhově uvěřili tomu, že nás konečně potkalo štěstí. Ale nedávno se mu přestalo dařit. Včera večer prohrál spoustu peněz a musel dát můj poslední náhrdelník do zástavy, takže teď nemáme skoro nic.“

Elenora si povzdechla. „Rozumím vašim pocitům.“

Juliana zavrtěla hlavou. „Předpokládám, že je to ode mne velmi naivní, ale musím se vám přiznat, že dokud jsme se neocitli s Rolandem bez peněz, neměla jsem tušení, jak jsou drahé jednoduché plesové šaty a střevíce.“ Rukou přejela po splývavých záhybech domina. „Dnes večer jsem mohla přijít na tento ples jenom proto, že mi přítelkyně půjčila tento kostým. Roland ani neví, že jsem tady. Je zase někde v herně.“

„Je mi opravdu velmi líto, že se nacházíte v tak obtížné situaci,“ pravila Elenora.

„Mám hlavně obavy o Rolanda, je čím dál tím víc bezradnější,“ špitla Juliana. „Netuším, čeho je schopný, pokud se mu i nadále nebude dařit, a proto jsem vás přišla požádat o pomoc, slečno Lodgeová. Pomůžete nám prosím?“

O dvacet minut později se Elenora vrátila zpět do tanečního sálu, kde rej tanečníků v pláštích a škraboškách zhoustl. Usadila se na malé pozlacené lavičce ve výklenku za palmami.

Nepřítomně pozorovala taneční páry a snažila se mezi nimi najít Margaret s Benettem. V mysli se vrátila ke svému rozhovoru s Julianou.

Vtom se zalekla, když spatřila muže v černé škrabošce a dominu, který k ní mířil. Ach, ne, zhrozila se a zachvěla. V žádném případě mu nedovolí, aby se jí znovu dotýkal. Nesnesla by dotek jeho rukou na svém pasu, ani ten podivný zápach vycházející z jeho těla.

Ale za pár sekund s jistotou poznala, že to není ten samý muž. Sice se prodíral davem se stejným odhodláním, svižným krokem predátora, ale z tohoto muže vyzařovala síla a sebeovládání, a ne nepřirozená energie. Kápě domina mu nepadala do obličeje a ačkoliv jeho oči byly ukryty za černou hedvábnou škraboškou, pyšný nos zůstal odhalen stejně jako husté tmavé vlasy sčesané z vysokého čela dozadu.

V žilách se jí rozproudilo bublavé očekávání, které nedokázala potlačit. Stáhla si škrabošku z tváře a usmála se.

„Dobry večer, pane,“ přivítala ho. „Přijel jste brzo, že?“

Arthur se před ní zastavil a uklonil se. „Přijel jsem před pár minutami. Okamžitě jsem vyhledal Margaret a Bennetta, ale ti mi sdělili, že jste se jim v tom chumlu lidí ztratila.“

„Šla jsem se projít do skleníku.“

„Můžeme tedy odejít?“

„Ano, vlastně ano.“ Zvedla se z lavičky. „Jenom si nejsem jistá, jestli se bude chtít Margaret jít tak brzo. Očividně se s panem Flemingem skvěle baví.“

„Ano, všiml jsem si.“ Nabídl jí rámě a bok po boku se protlačili zaplněným sálem ke dveřím. „Margaret mi sdělila, že jsou s Bennettem také na odchodu, ale ještě se prý zastaví na jakémsi večírku a Bennett ji později doprovodí domů.“

„Zdá se mi, že se ti dva do sebe zamilovávají.“

„Nepřivezl jsem Margaret do Londýna, aby tady prožila romantickou aférku,“ zabrblal Arthur. „Má hrát roli vaší gardedámy a také průvodkyně a její přítomnost v mém domě je důležitá proto, aby neutrpěla vaše pověst.“

Důkladně zvažovala, jestli mu má povědět o klepu, který o nich koluje ve společnosti, ale nakonec usoudila, že by to celou situaci jenom zbytečně zkomplikovalo. Kdyby se Arthur dozvěděl, že se o nich ve společnosti povídá, že udržují intimní vztah, mohl by začít vážně pochybovat o své zodpovědnosti vůči ní. A to si ani v nejmenším nepřála.

„Ale, no tak, pane. Mně připadá báječné, že se Margaret seznámila s milým džentlmenem, se kterým je šťastná.“

„Hmm.“

„Zasloužíte si pochvalu za to, že nebráníte tomu, aby jejich romantický vztah rozkvétal,“ dodala nesměle. „Kdybyste nepozval Margaret do Londýna, nikdy by Bennetta nepotkala.“

„Ale to nebylo součástí mé strategie,“ zabrblal. „Nezamlouvá se mi, když se věci vymykají kontrole a neběží podle plánu.“

Přestože se o to snažil, jeho tón nevyzněl rozzlobeně, napadlo ji.

Zasmála se. „Někdy to není na škodu.“

„Kdy jste k čertu k takovému závěru došla?“

Když jsem vás potkala v kanceláři agentury Goodhew a Willis, pomyslela si nostalgicky. Hledala poklidné místo placené společnice u někoho jako byla paní Eganová. Místo toho ale potkala Arthura a teď, nehledě na to, co se mezi nimi přihodilo, věděla, že její život nikdy nebude stejný.

Ale s tímhle se mu svěřit nemohla, tak se jenom pousmála a doufala, že vypadala tajemně.

Když došli před dům, Arthur si vyžádal svůj kočár. O pár minut později Elenora zpozorovala, jak se vyhoupl z dlouhé řady drožek čekajících na ulici. Když zastavil před schodištěm, nejprve jí Arthur pomohl nastoupit a pak se vyhoupl nahoru a černé záhyby jeho domina za ním vlály jako tmavá křídla nočního dravce.

Zabouchl dvířka a usadil se na sedačce naproti ní. To je poprvé, co jsem s ním sama v kočáře, uvědomila si.

„Už dost toho maškarního nesmyslu.“ Arthur si stáhl škrabošku a odhodil ji stranou. „Nevidím nic přitažlivého na tom, že se skrývá kohosi totožnost, pokud zrovna ten dotyčný nemá v úmyslu spáchat zločin.“

„K několika zločinům nepochybně dnes večer v tanečním sále v domě Fambridgeových došlo.“

„Ach, ano. Zajisté,“ prohodil Arthur a pohodlně se usadil v rohu sedačky. V koutcích úst mu cukalo. „A většina z nich se týkala zakázaných milostných vztahů,“ dodal.

„Hmm.“

Prohlížel si ji svýma nebezpečnýma očima. „Doufám, že jste nebyla vystavena jakémukoliv nedůstojnému zacházení? Margaret se měla postarat o to, abyste byla ušetřena podobných nežádoucích pozorností a je zřejmé, že se své roli plně neoddala. Pokud vás nějaký džentlmen -“

„Ne, pane,“ zahlaholila. „K ničemu takovému nedošlo. Ale potkala jsem tam jednu vaši starou známou.“

„Koho?“

„Julianu. Ted' už paní Burnleyovou.“

Zkřivil rty v úšklebku. „Ona tam dnes večer přišla?“

„Ano.“

„Vyhledala vás?“

„Ano.“

Nevypadal potěšen. „Doufám, že vaše setkání nebylo nepříjemné a že Juliana neudělala žádnou scénu.“

„Žádný výstup se nekonal, ale setkání bylo, řekněme, zajímavé.“

Začal bubnovat konečky prstů o dveře. „Proč mám dojem, že se mi podrobnosti o vašem setkání nebudou líbit?“

„Není to opravdu tak hrozné,“ ujišťovala ho. „Nicméně předvídám, že vaše počáteční reakce bude, ach, spíše negativní.“

„Tuším, že se nemýlíte.“ V očekávání dalších zpráv se kupodivu pousmál. „Ale vy se to chystáte změnit, že?“

„Podle mého názoru by v zájmu všech zúčastněných bylo nejlepší, kdybyste to zvládl s pozitivním naladěním.“

„Tak ven s tím,“ zabrbľal.

„Bude lepší, když nejprve objasním situaci.“

„Ted' jsem tedy získal jistotu, že moje reakce bude negativní,“ konstatoval.

Předstírala, že jeho poznámku neslyšela. „Věděl jste o tom, že jak Julianina, tak Rolandova rodina přestala finančně zabezpečovat své děti?“

Povytláhl obočí. „Ano, cosi jsem o tom zaslechl. Ale určitě je to jenom přechodné. Vsaďm se, že dříve či později starý Burnley i Graham přijdou k rozumu.“

„Juliana tomu také věřila, ale jsou s Rolandem přesvědčeni, že se jejich rodiny navždy obrátili proti nim. Juliana je z toho dosti zdrcená.“

„Opravdu?“ Tón jeho hlasu nenaznačoval, že by se znepokojoval Julianinými pocity.

„Její matka jí dala nějaké peníze, které jim ale k životu nestačí. A právě tahle katastrofální finanční situace zahнала Rolanda do pekla heren.“

„Ano, vím o tom. Odvážuji se tvrdit, že ten mladý muž každým dnem zjistí, že to je ten nejsnadnější způsob, jak přijít o zbytek peněz.“

„Vy jste věděl, že Roland zkouší štěstí u herních stolů?“ podivila se užasle.

„Není to žádným tajemstvím.“

Samozřejmě že o tom věděl, pomyslela si ironicky, stejně jako věděl, že Ibbitts se obohacuje z finančních prostředků určených na chod domácnosti.

Rozhodla se zaujmout odlišný přístup. „Juliana je velmi vystrašená.“

Pootočil hlavu a zadíval se ven z okénka, jako kdyby ho jejich rozhovor nudil a na ulici objevil cosi extrémně zajímavého, co zaujalo jeho pozornost. Světlo pouliční lampy zvýraznilo jeho lícni kost a linii čelisti, ale výraz jeho tváře se ztrácel v tmavém stínu.

„To mě nepřekvapuje,“ prohodil.

Nespouštěla oči z jeho napůl odvrácené tváře a náhle s velkou jistotou věděla, že si byl moc dobře vědom toho, že se ho jeho bývalá snoubenka bojí.

Navíc se svojí pověstnou intuicí pokud jde o finanční a investiční oblast už jistě odhadl, že se ho chystá požádat o laskavost zahrnující peníze, a dával jí nenápadně najevo, že by si mohla svá slova ušetřit.

Nicméně se rozhodla, že na něho zatlačí.

„Půjdu rovnou k věci, pane,“ řekla odhodlaně. „Juliana mě vyhledala a požádala mě o pomoc.“

Oči se mu zúžily. „Ani mi neříkejte, že měla tu odvahu požádat vás o peníze?“

„Ne,“ opáčila rychle.

Jeho tvrdý výraz jako by se trochu rozjasnil. „To rád slyším. Na okamžik jsem si pomyslel, že vás neodbytně přesvědčovala, abyste jí půjčila peníze, ačkoliv nechápu, jak by ji mohlo vůbec napadnout, že byste byla ochotná to udělat.“

„Nepožádala mě o půjčku,“ pravila Elenora velmi opatrně. „Alespoň ne přímo. Jistě si vzpomínáte, že jste rozšířil zprávu, že jste přijel do města kvůli tomu, abyste vytvořil nové konsorcium investorů.“

„Ano, to je pravda. Ale nechápu, jakou to má souvislost s Julianou.“

Elenora se napřímila. „Juliana mě poprosila, abych vás požádala, zdali byste nemohl nabídnout Rolandovi podíl ve svém novém konsorciu.“

Arthur se na ni podíval, jako kdyby promluvila nesrozumitelným jazykem.

Posléze se naklonil dopředu a opřel se lokty o kolena.

„Musím uznat, že je to opravdu výstřední žert, slečno Lodgeová,“ konstatoval.

Vyhledala jeho oči a poznala, že z nich číší jiskřičky podráždění, ne vzteku. Mezi těmi dvěma emocemi byl značný rozdíl. U Arthura si byla jistá, že ta druhá emoce byla skutečně nebezpečná, zatímco ta první se dala vhodným způsobem zvládnout.

„Laskavě se mě nepokoušejte zastrašovat, pane,“ namítla klidně. „Jediné, o co vás žádám je, abyste mě vyslechl.“

„Ten nesmysl má ještě pokračování?“

„Chápu, že je za těchto okolností těžké žádat vás o laskavost, ale cítím, že by bylo přinejmenším zdvořilé Julianině prosbě vyhovět.“

Úsměv, který se mu rozprostřel po tváři byl chladný jako ocel. „Ale v současné době žádné konsorcium nezakládám, pokud si vzpomínáte.“

„To je sice pravda, ale čas od času se touto činností zabýváte, takže byste mohl Rolandovi nabídnout podíl ve svém příštím projektu.“

„Nevidím jediný rozumný důvod, proč bych měl zvát Rolanda Burnleye do konsorcia, a to dokonce ani za předpokladu, že by vlastnil dostatek financí, za které by si svůj podíl odkoupil. A ty, jak jste se zmínila, nemá.“

„K otázce financí se vzápětí dostaneme.“

„Opravdu?“ ušklíbl se.

„Snažíte se mě zastrašit, pane? Pokud ano, tak vaše metoda bohužel nefunguje.“

„Možná bych to měl zkusit tvrději.“

Pouze s velkým úsilím se jí dařilo zachovat si chladnou hlavu. „Pokouším se vám vysvětlit, proč byste měl zvážit možnost, že by se Roland stal podílníkem jednoho z vašich dalších konsorcií.“

„Už se nemůžu dočkat, až to uslyším.“

„Stručně řečeno jde vlastně o to,“ pokračovala s odhodláním dokončit svůj argument, „že pokud se člověk podrobně podívá na tuto záležitost, snadno by mohl dojít k závěru, že právě díky vám se Juliana a Roland ocitli v současné tíživé finanční situaci.“

„Zatraceně, ženská, naznačujete mi, že jsem zodpovědný za jejich útek?“

„Tak říkajíc ano.“

Tiše zaklel a opřel se o opěradlo. „Řekněte mi, slečno Lodgeová, skutečně si myslíte, že můžu za to, že byla Juliana tak vyděšena představou našeho společného soužití, takže jí nezbývala jiná možnost, než uprostřed noci uprchnout s jiným mužem? Ale buďte upřímná.“

„Samozřejmě že ne.“ Podstata jeho konečného úsudku ji šokovala. „Domnívám se, že jste za tu situaci částečně zodpovědný, protože hned tu noc, jakmile jste se dozvěděl, že Juliana s Rolandem utekli, jste se je měl vydat hledat a snažit se je dostihnout. Kdybyste je býval pronásledoval, předpokládám, že byste je dostihl dříve, než utrpěla pověst Juliany.“

„Pro případ, že jste tu historku neslyšela se všemi podrobnostmi, tak tu noc zuřila příšerná bouře,“ připomněl jí. „Jenom šílenec by se do ní vydal.“

„Nebo šíleně zamilovaný muž,“ prohodila a pousmála se. „Slyšela jsem ten příběh v několika verzích, pane, a vy takovému popisu neodpovídáte. Kdybyste byl do Juliany vášnivě zamilovaný, bez váhání byste se ji rozjel hledat.“

Natáhl obě paže do stran a nechal je spočinout na opěradle. Tváří mu přelétl úsměv břitký jako ostří žiletky. „Určitě jste už zjistila, že jsem muž, kterého motivují pouze peníze. Lidé mi přisuzují spoustu vlastností, slečno Lodgeová, ale ujišťuji vás, že prudká vášně mezi nimi není.“

„Dobře, ale chtěla bych podotknout, že jenom velmi málo lidí vás zná natolik dobře, aby se vůbec mohli opovážit tohle tvrdit. A navíc je to také nepochybně vaší vlastní vinou.“

„Jak mi to, k čertu, můžete klást za vinu?“

„Nemám v úmyslu vás urážet, pane, ale nezdá se mi, že byste zrovna podporoval -“ Náhle se odmlčela, protože si uvědomila že, slovo, které se chystala použít - důvěrnost - nebylo to pravé, jež hledala k přesnému vystižení jeho odtazité povahy a přehnaného sebeovládání. „Řekněme, že zrovna nepodporujete bližší osobní vztahy.“

„A mám k tomu dobrý důvod. Takové vztahy často překáží při důležitých obchodních rozhodnutích.“

„Ani na okamžik nevěřím, že právě tohle je důvod, proč si většinu lidí držíte od těla v dostatečné vzdálenosti. Předpokládám, že pravdou je, že kvůli vašemu přehnanému smyslu pro zodpovědnost cítíte, že si nemůžete dovolit riskovat a důvěřovat někomu jinému natolik, aby na chvíli místo vás převzal kontrolu.“

„Máte neobvyklý názor na moji povahu,“ zamumlal.

„A podle mého neobvyklého názoru si jsem docela jistá, že jste muž se silnou, ale důkladně kontrolovanou vášní.“

Tázavě se na ni podíval, jako kdyby mu poskytla příčinu pochybovat o svém zdravém rozumu. „Řekněte mi, slečno Lodgeová, opravdu věříte tomu, že bych za jiných okolností pronásledoval snoubenku, která by mi utekla s jiným mužem?“

„Ach, ano, pane. Kdyby vaše vášnivá povaha skrytá hluboko v nitru pronikla na povrch, pronásledoval byste ji až k branám samotného pekla.“

Ušklíbl se. „Velmi poetická představa.“

„Nicméně, pane, tu osudnou noc jste Julianu nepronásledoval a teď se projevíly následky vašeho chybného rozhodnutí.“

„Vysvětlíte mi znovu, proč bych měl řešit finanční potíže Burnleyových,“ vyzval ji ponuře. „Asi mi stále nedochází podstata vašeho argumentu.“

„Je to opravdu velmi jednoduché, pane. Kdybyste býval tu noc Julianu a Rolanda pronásledoval, je velká pravděpodobnost, že by v současné době byla Juliana hraběnkou a netrápily by ji finanční starosti. Pokud jde o Rolanda, ten by i nadále žil pod ochranou svého otce a nepochybně by šťastně utrácel čtvrtletní tučné kapesné za obleky a boty.“

Udiveně zavrtěl hlavou. „Vaše logika mi bere dech, slečno Lodgeová.“

„Ale nemůžete má slova popřít, že?“

„Víte, co si myslím, slečno Lodgeová? Nevěřím, že jste dospěla ke svému závěru myšlenkovým pochodem, který by zahrnoval logiku nebo špetku rozumu.“

„Opravdu?“

„Podezírám vás, že se přimlouváte za Julianu ze soucitu.“

„Nesmysl,“ odsekla ostře.

„Přiznejte si to. Pohled na Julianiny slzy se dotkl vašeho jemného srdce.“ Jeho tón vyzněl pobaveně. „Pokud si vzpomínám, Juliana má na slzy talent a dokáže se rozplakat na pokyn.“

„Neplakala,“ namítla.

Arthurovo obočí se vyklenulo.

„Dobře tedy, možná ukanulo pár slziček,“ přiznala Elenora. „Ale ujišťuji vás, že hovořila naprosto vážně. Nemyslím si, že by ji cokoliv jiného kromě beznaděje a zoufalství donutilo mě oslovit.“ Zhluboka se nadechla. „Uvědomuji si, pane, že mi do vašich soukromých záležitostí nic není,“ dodala tiše.

„Velmi zasvěcený postřeh, slečno Lodgeová. Nezbyvá mi než s vámi souhlasit.“

„Nicméně –“

„Nicméně se vměšujete do mých záležitostí,“ dokončil za ni.

„Nepochybně proto, že své nutkání nedokážete potlačit. Asi to patří k vašim povahovým vlastnostem a vaši snahu vetřít se do mých soukromých záležitostí bych přirovnal ke kočce, která s radostí trápí ubohou myšku zahnanou do kouta.“

Jeho názor na její povahu jí otrásl a tváře jí zrudly.

„Vždyť vy nejste žádná bezbranná myška,“ špitla.

Přesto se nezdálo, že by její ujištění Arthura přesvědčilo. „Opravdu nehrají ve vaší hře tu ubohou myšku a vy divokou kočku?“

„Pane,“ hlesla a křečovitě si sevřela prsty v klíně. „Vy si ze mě utahujete,“ poznamenala se zamračenou tváří.

„Hmm.“

Utahuje si ze mě, ujišťovala se. Rozhodla se jeho záměrnou provokaci ignorovat a kvůli Julianě celou věc dotáhnout do konce. Vždyť to té nešťastné mladé ženě slíbila.

„Snažím se vám sdělit,“ pokračovala odhodlaně, „že jste do této nepříjemné záležitosti zapleten, ať se vám to líbí nebo ne. Navíc je ve vaší moci uvést vše na pravou míru.“

„Hmm.“ Z výrazu jeho tváře se zdálo, že její návrh na něho neudělal dojem. Probdl ji pronikavým pohledem. „Doufám, že si uvědomujete, že pokud bych nabídl mladému Rolandovi podíl ve svém konsorciu, tím bych se také zavázal k tomu, že mu půjčím peníze, aby si mohl svůj podíl odkoupit.“

„Nu, ano, máte pravdu. Ale Roland by vám mohl splácet půjčku penězi, které vydělá výhodnými investicemi.“

„A pokud nebude investovat výhodně? Co potom, má chytrá kočičko? Ponesu zodpovědnost za jeho ztráty?“

„Podle všeho vaše investiční záměry zřídka kdy, jestli vůbec někdy, krachují. Margaret a pan Fleming mě ujistili, že jste génius pokud jde o tuto oblast podnikání. Pane, sice vím, že nejste tímto zvratem událostí potěšen, přesto věřím, že pečlivě zvážíte Julianinu prosbu a rozhodnete se jí pomoci.“

„Jste si tím jistá, že?“ zeptal se zdvořile.

„Ano.“

Obrátil svoji pozornost k dění na ulici. Doba, kdy upřeně hleděl ven z okénka se jí zdála být nekonečně dlouhá.

Začínala být netrpělivá a přemýšlela, jestli na něho moc netlačila.

„Předpokládám, že bych měl napravit ten zmatek, ve kterém se Roland s Julianou ocitli,“ řekl po chvíli.

Vydechla úlevou a souhlasně se na něho usmála. „Věděla jsem, že jste příliš laskavý na to, abyste se obrátil k Julianě a Rolandovi zády, pane.“

„V tomto případě nejde o soucit a slitování,“ pravil tónem podbarveným rezignací, „ale spíše o pocit viny.“

„Viny?“ Sevrěla rty, zadumaně přemítala nad jeho slovy a posléze zavrtěla hlavou. „Celá událost byla způsobena velmi nešťastnou chybou, kterou můžete napravit, ale nemyslím si, že máte důvod se kvůli tomu cítit provinile.“

„Požádat o Julianinu ruku byl z mé strany vskutku katastrofální omyl a pravdou je, že jsem se neobtěžoval je tu noc, kdy utekli, pronásledovat. Ale tyto dvě skutečnosti nelze považovat za zdroj mé viny.“

Náhly obrat v jejich rozhovoru ji vyplašil. Obávala se, že si Arthur možná klade větší vinu, než bylo nezbytné, a bez rozmýšlení natáhla ruku a dotkla se jeho kolena.

„Nesmíte být na sebe příliš tvrdý, pane,“ pronesla velmi upřímně. „Juliana byla velmi mladá a předpokládám, že v té době ještě postrádala zdravý rozum. Neuvědomila si, že byste byl dobrým manželem.“

Zavládlo krátké ticho.

Podíval se na konečky jejích prstů, které spočívaly lehce na jeho noze.

Následovala jeho podhled a ztuhla, když si uvědomila, jak intimně se ho dotýká. Cítila, jak horko jeho těla proniká měkkou kůží její rukavičky.

Nedokázala se pohnout a připadalo jí, že oba dva současně ulpívali pohledem na její ruce celou věčnost. Projel jí záchvěv paniky.

Když se o pár vteřin později vzpamatovala, prudce odtáhla ruku a schovala ji do klína. Měla pocit, jako kdyby měla prsty v jednom ohni.

Odkášlala si. „Jak jsem již pravila, nemusíte se cítit přehnaně provinile. Neprovedl jste nic tak špatného.“

Nespouštěl z ní oči. Vystrašilo ji, že se v jeho očích odrážel ironický humor.

„Jak se to vezme,“ prohodil. „Kdo si myslíte, že nese zodpovědnost za každý zatracený detail v plánu jejich útěku?“

„Promiňte?“ Vtom jí to došlo. „Vy jste zorganizoval jejich útěk?“ vyhrkla ze sebe.

„Zařídil jsem naprosto všechno.“ Zavrtěl hlavou. „Včetně zvolení nejvhodnějšího dne, zakoupení žebříku správné délky, aby dosáhl k oknu Julianiny ložnice a objednání kočáru i s kočím.“

21

Zatímco na něho ohromeně zírala, kochal se tím pohledem, protože ne příliš často se mu ji podařilo takhle vyvést z rovnováhy.

Přestože mu připadalo zábavné vidět ji tak zmatenou a šokovanou, ten pocit se nemohl vyrovnat uspokojujícímu pocitu, který zažil, když se před krátkou chvílí dotýkala štíhlými prsty jeho kolena. Zdálo se mu, že ještě teď z látky kalhot sálá hřejivé teplo její ruky.

Elenorin šok se změnil v údiv. „Samozřejmě.“ Rty jí rozvlnil smích plný pochopení. „Vy jste vymyslel plán jejich útěku, nebyl to Roland.“

„Někdo to za něho musel udělat. Bylo očividné, že mladý Burnley toužil zachránit Julianu před krutým osudem, který ji nevyhnutelně čekal. A útek byl jediným způsobem, jak jsem se mohl osvobodit z toho trojúhelníku, aniž bych ponížil Julianu a její rodinu.“

„Jak jste proboha přesvědčil Rolanda, aby s vaším plánem souhlasil? Vždyť vás musel považovat za svého úhlavního nepřítele.“

„To je pravda. Víím, že jsem pro něho byl převtělený ďábel. A stále jsem. Bennett Flemming byl v té záležitosti mým pomocníkem.“

„Ovšemže.“ Oči se jí potěšeně rozzářily.

„Právě Bennett si vzal Rolanda stranou a přesvědčil ho, že nejschůdnějším řešením, jak zachránit Julianu, je jejich společný útek. Roland byl tím nápadem nadšený, ale netušil, jak to provést, a tak mu Bennett předal plán, který jsem vypracoval.“ Trvalo mi den a půl, než jsem důkladný plán sestavil. „Podrobně jsem rozepsal každý krok. Nedokážete si ani představit, jak je složité naplánovat zdařilý útek.“

Když se jeho poznámce zasmála, její zvonivý smích mu rozechvěl útroby. Potlačil nesnesitelné nutkání natáhnout se k ní, vzít ji do náruče a líbat ji tak dlouho, až se její pobavení změní v touhu.

Znovu a znovu se mu v hlavě ozývala slova, která mu před chvílí řekla. Juliana byla velmi mladá a předpokládám, že v té době ještě postrádala zdravý rozum. Neuvědomila si, že byste byl dobrým manželem.

„Nikdy se mi nenaskytla příležitost, kdy bych musela přemýšlet o útěku,“ pravila vesele. „Ale teď, když nad tím uvažuji, obávám se, že by to bylo komplikované.“

„Vskutku to není jednoduchý úkol. Roland neměl ani ponětí, jak postupovat, takže jsem měl z toho zvláštní pocit, že když nechám přípravu plánu na něm, tak to zpacká a Julianin otec je dostihne dříve, než, uh, bude ohrožena Julianina pověst.“

„Máte na mysli ten zlomový okamžik, kdy jim nezbývala jiná možnost, než že budou muset být oddáni.“

„Přesně tak. Ale i přes mé pečlivé naplánování byl celkový výsledek ohrožen.“

„Ano, ta neplánovaná bouře,“ zachichotala se. „Vždyť jste nemohl předpokládat, že dojde k tak drastické změně počasí.“

„Očekával jsem, že Roland bude mít rozum a útek odloží.“ Povzdechl si. „Ale ne, ten mladý horkokrevný muž trval na dodržení každého detailu plánu, včetně času a dne. Nedokážete si představit tu hrůzu, když jsem se dozvěděl, že uprchnuli v té bouři. Děsil jsem se chvíle, kdy je Julianin otec najde a odvléče svoji dceru domů dříve, než budou s Rolandem v pokoji v hostinci.“

„Takže vaše obavy nepochybně vysvětlují, proč jste tu noc hrál karty až do rána.“

„Byla to jedna z nejdelších nocí v mém životě,“ ujistil ji. „Nutně jsem se potřeboval něčím zaměstnat, abych se odpoutal od myšlenek na to, že můj plán možná selhal.“

Kočár náhle s rachocením zastavil. Nemohli být přece ještě doma. Bylo příliš brzo. Chtěl strávit více času v útulné kabině kočáru, trochu více času o samotě s Elenorou.

Vyhlédl ven z okna a znejistěl, když viděl, že kočár nestojí před jeho domem v Rain Street, ale nedaleko parku a vedle nich už zastavoval další fiakr.

Arthur nadzvedl sedačku vedle sebe a natáhl se pro pistoli, která tam byla ukrytá. Elenorino obočí se znepokojeně stáhlo. Vycítil její napětí, ale naštěstí mu nekladla žádné obtěžující otázky.

Ve střeše kočáru se otevřela malá dvířka a Jenks nahlédl dovnitř. „Právě mě zastavil kočí druhého kočáru, pane. Vzkazuje vám, že si jeho pasažér všiml vašeho kočáru a rád by si s vámi promluvil. Co chcete, abych udělal?“

Arthur okénkem ostrážitě sledoval, jak se otvírají dveře fiakru. Vzápětí na chodník vyskočil Hitchins a šel k jejich kočáru.

„To je v pořádku, Jenksi.“ Arthur uložil pistoli zpět do úkrytu. „Ten muž pro mě pracuje,“ objasnil stručně.

„Ano, pane.“

Vtom Hitchins otevřel dveře kočáru.

„Dobrý večer, pane,“ pozdravil, a když si posléze všiml Elenory, na jeho hranaté tváři se rozprostřel úsměv. „Je mi potěšením zase vás vidět, madam. Vskutku vypadáte velmi dobře.“

Opětovala mu úsměv. „Dobrý večer, pane Hitchinsi.“

„Včera, když jeho lordstvo přišlo do agentury na Bow Street, aby si mě najalo, jsem mu pověděl, že si na vás pamatuji. Ten den, kdy jsem vás vyprovázel z domu jsem věděl, že se ve světě neztratíte. Jste inteligentní a nechybí vám odvaha, madam. A teď vás vidím, jak si jedete v pěkném kočáru a jste zasnoubena s hrabětem.“

Elenora se rozesmála. „Sama tomu mohu stěžít uvěřit, pane Hitchinsi.“

Arthur přemýšlel o tom, co mu včera Hitchins vyprávěl o tom dni, kdy pomáhal při vystěhování Elenory z jejího domu. „Bylo to prostě úžasné, pane. Úžasné. Právě se dozvěděla, že přišla o veškerý svůj majetek, ale první obavy slečny Lodgeové se týkaly služebnictva a ostatních zaměstnanců. Pochybují, že by si vůbec někdo v její situaci dělal starosti o někoho jiného.“

Arthur se podíval na Hitchinse. „Jaké zprávy mi přinášíte?“

Hitchins se s vážnou tváří sklonil k Arthurovi. „Podle vašich instrukcí jsem zašel do vašeho klubu, pane, ale vrátný mi oznámil, že jste před pár minutami odešel. Řekl mi, že jste jel na maškarní ples, a dal mi adresu toho domu. Právě jsem byl na cestě tam, když jsem potkal váš kočár.“

„Týkají se vaše zprávy Ibbittse?“

„Ano, pane. Nařídil jste mi, že vás mám informovat, pokud ho kdokoliv přijde navštívit. Konečně dnes večer se někdo objevil. Před necelými dvěma hodinami zavítal do jeho podnájmu jakýsi džentlmen. Čekal tam na něho, dokud se nevrátil z krčmy. Ten návštěvník se zdržel v jeho bytě několik minut, a když vyšel z domu ven, na ulici na něho čekala drožka.“

Arthura se zmocnily obavy. „Prohlédl jste si pozorně toho muže?“ zeptal se důrazným tónem, při kterém Hitchins povytáhl obočí.

„Ne, pane. Nebyl jsem dostatečně blízko, abych mu viděl do tváře. Ani on si mě nevšiml. Upozornil jste mě, že mám držet v tajnosti, že Ibbittse sleduji.“

„Co mi můžete o tom návštěvníkovi povědět?“

Hitchinsova tvář se zkrabatila v hlubokém soustředění. „Jak jsem už řekl, přijel v drožce. Osvětlení na ulici bylo sice mizerné, ale poznal jsem, že má na sobě dlouhý plášť a přes hlavu měl přetaženou kápi. Když odcházel, bylo vidět, že má hodně na spěch.“

Arthurovi neuniklo, že jim Elenora pozorně naslouchá.

„Jste si jistý, že tím návštěvníkem byl muž, pane Hitchinsi?“
vmísila se do jejich hovoru.

„Ano,“ přitakal Hitchins. „Odhadl jsem to podle jeho chůze.“

„A co Ibbitts?“ zeptal se Arthur. „Vyšel potom také ven z domu?“

„Ne, pane. Než jsem odjel, byl stále uvnitř. Obešel jsem budovu a zkontroloval okna. Nesvítilo tam žádné světlo, takže šel asi spát.“

Arthur stočil pohled na Elenoru. „Doprovodím vás domů a potom se zajedu podívat za Ibbittsem. Pokusím se z něho dostat co nejvíce o tom tajemném návštěvníkovi.“

„Není nutné, abyste jel se mnou domů,“ namítla Elenora rychle.

„Zbytečně byste plýtval svým drahocenným časem. Ulice jsou plné kočárů a cesta na Rain Street by vás jenom zdržela.“

„Nemyslím si -“ začal.

Nedovolila mu větu dokončit. „Za daných okolností je to nejrozumnější řešení. Vidím, že se nemůžete dočkat, až si s Ibbittsem promluvíte. A také nevidím žádný důvod, proč bych vás tam nemohla doprovodit.“

„Má pravdu, pane.“ Hitchins se snažil být nápomocný.

Asi ano, pomyslel si Arthur. Nicméně kdyby byla Elenora jako ostatní dámy, které znal, vůbec by neuvažoval vzít ji do té nechvalně proslulé části města. Na rozdíl od ostatních dam by Elenora neomdlela při pohledu na opilce potácejícího se ulicí nebo na prostitutku domlouvající si své obchody v ponuré uličce. S Jenksem, Hitchinsem a s ním bude v bezpečí.

„Tak dobře,“ souhlasil konečně, „můžete jet se mnou, ale pouze za předpokladu, že mi slíbíte, že zatímco si půjdu promluvit s Ibbittsem, zůstanete v kočáru.“

„Ale možná bych vám mohla být při rozhovoru nápomocná,“ poznamenala.

„Do Ibbittsova podnájmu nevstoupíte a je to konečné rozhodnutí.“

Elenora se zatvářila nespokojeně, přesto se s ním nezačala dohadovat. „Plýtváme časem, pane.“

„Vskutku ano.“ Narovnal se. „Pojed'te s námi, Hitchinsi.“

„Jistě, pane.“ Hitchins nastoupil do kočáru a posadil se vedle Arthura.

Arthur ještě řekl Jenksovi adresu. Posléze pozhasínal vnitřní lampy a zatáhl závěsy, aby nikdo z pasažérů v kolem projíždějících drožkách nezahlédl Elenoru.

„Byl to brilantní nápad poslat pana Hitchinse, aby sledoval Ibbittse, pane,“ prohodila.

Arthur se nad její poznámkou málem pousmál. Její hlas podbarvený obdivem byl absurdně uspokojující.

O půl hodiny později zastavil jejich kočár v potměšilé ulici před domem, ve kterém bydlel Ibbitts v podnájmu. Elenora se ve svém odhadu na rušné ulice nemýlila, napadlo Arhura, když vystupoval za Hitchinsem. Kdyby ji doprovodil domů na Rain Street, ztratil by tou jízdou nejméně hodinu.

Než za sebou zavřel dveře, ohlédl se na ni s úmyslem připomenout jí její slib, že po celou dobu, kdy bude pryč, neopustí kočár.

„Buďte opatrný, Arthure,“ řekla dříve, než mohl promluvit. V tmavém stínu, který vrhala kápě domina na její obličej, měla její tvář bledý nádech. „Ta situace se mi vůbec nezamlouvá.“

Naléhavost v jejím hlase ho překvapila. Prohlížel si ji, jak sedí skrytá v temnotě. Až do této chvíle se zdála být naprosto klidná a sebejistá, proto ho její nervozita překvapila.

„Nemusíte se bát,“ řekl tiše. „Jenks a Hitchins vás ohlírají.“

„Neznepokojuji se o svoji bezpečnost.“ Naklonila se k němu a ztišila hlas. „Jde o to, že mě z nějakého neznámého důvodu ovládla ošklivá předtucha týkající se této záležitosti. Nechodte tam prosím sám. Stačí, když mě bude hlídat jeden muž. Vezměte si prosím jednoho z nich s sebou.“

„Mám u sebe pistolí.“

„O pistolích je známo, že většinou vystřelí v ten nepravý okamžik.“

Ten náznak neklidu není pro ni typický, pomyslel si. Ale neměl čas jí to rozmlouvat. Jednodušší bude uklidnit ji.

„Dobrá, jestliže se budete cítit klidněji, půjde se mnou Hitchins, zatímco Jenks pohlídá vás a kočár.“

Její výraz plný úlevy a vděčnosti ho znepokojil mnohem více než cokoliv, co před chvílí řekla.

Zavřel dveře kočáru a vzhlédl k Jenksovi. „Podejte mi svítilnu. Půjdu s Hitchinsem dovnitř a vy zůstanete tady a budete hlídat slečnu Lodgeovou.“

„Ano, pane,“ přitakal Jenks a podal mu jednu ze svítilen.

Hitchins ji zapálil a potom vyndal z kapsy nůž.

Arthur se podíval na blýskavé ostří. „Nechte ho prosím vás schovaný a vyndejte ho jenom v případě nutné potřeby.“

„Ano, pane.“ Hitchins zasunul nůž zpátky do skryté kapsy. „Ibbittsův podnájem je nahoře v zadní části.“

Arthur vstoupil jako první do špinavé přední haly. V přízemí se z pode dveří žádného bytu nelinul tenký proužek světla.

„Žije tady několik děvčat, které pracují v krčmě,“ vysvětloval Hitchins. „Před pár hodinami jsem je viděl odcházet. Nevrátí se dřív než za svítání.“

Arthur pokývl hlavou a svižně vyběhl po schodech následován Hitchinsem, který držel svítilnu.

Krátká chodba v druhém poschodí byla ponořena do tmy. Hitchins pozvedl svítilnu a slabé žluté světlo dopadlo na zavřené dveře.

Arthur se zastavil přede dveřmi a ostře zaklepal.

Nikdo se neozýval.

Vzal za kliku, ale zamčeno nebylo.

Ted' věděl, že Elenořiny obavy byly opodstatněné. Něco se tady dělo.

Otevřel dveře.

Ze tmy se linul odporný zápach krve, spáleného prachu a smrti.

„Zatraceně,“ zašeptal Hitchins.

Arthur si vzal od něho svítilnu a zvedl ji nad hlavu. Světlo osvětlilo zhroutené tělo ležící na podlaze. Přestože velká část Ibbittsovy tváře byla znetvořena, zbývalo dost, aby se dala potvrdit jeho totožnost. Podle krvavých skvrn na přední části jeho košile se dalo určit, že byl střelen dvakrát.

„Vrah se chtěl ujistit, že svoji práci odvedl stoprocentně,“ konstatoval Arthur tiše.

„Ano, to je pravda.“ Hitchins se rozhlédl po malém pokoji. „Vypadá to, že tady došlo ke rvačce.“

Arthur si prohlížel překocenou židli. „Hmm,“ zamumlal a přistoupil k tělu. Ve světle svítilny se zablyštělo ocelové ostří nože, který ležel poblíž Ibbittsovy paže. „Snažil se bránit.“

„Na ostří není ani kapka krve,“ pravil Hitchins. „Minul cíl, ubohý bastard. Svého vraha ani nepatrně neporasil.“

Arthur si zblízka prohlédl nůž. Jak už Hitchins poznamenal, nebyla na něm ani stopa po krvi. Ale objevil několik dlouhých, černých vláken zachycených v místě, kde bylo ostří spojeno s rukojetí.

„Podle těch vláken to vypadá, že nůž projel pláštěm vraha.“

Arthur se napřímil a útroby se mu sevřely strachy. Vzpomněl si na Elenoru čekající dole v kočáře a okamžitě se obrátil ke dveřím.

„Pojďte, Hitchinsi, musíme jít. Postaráme se akorát o to, aby se policie anonymně dozvěděla o této vraždě. Ať se stane cokoliv, nepřejí si, aby se v této záležitosti zmínilo jméno slečny Lodgeové. Rozumíte?“

„Ano, pane,“ přitakal Hitchins a následoval Arthura, který vycházel ze dveří. „Nemějte obavy, pane. Slečnu Lodgeovou plně respektuji a nedopustil bych, aby se ocitla v nesnázích. Už si toho ve svém životě vytrpěla dost.“

Obdiv a úcta v Hitchinsově hlase vyzněly upřímně a Arthur se rozhodl, že může tomu muži důvěřovat.

Kvapně seběhl ze schodů a v duchu se proklíнал. Jak mohl být takový hlupák a nechat se Elenorou přesvědčit, aby ji vzal s sebou? Už tak riskoval, že ji s ním někdo uvidí v této pochybné části města.

Ale mnohem horší by bylo, kdyby si někdo všiml, že sedí v kočáře přímo před domem, ve kterém došlo k vraždě.

Když došli do přední haly, Arthur se zastavil, aby zhasl svítilnu ještě předtím, než vyjdou na ulici.

„Hlavně zběsile neutíkejte,“ nařídil Hitchinsovi. „Ale taky se proboha neloudejte jako šnek.“

„Nehodlal jsem si dát na čas, pane.“

Vykročili ven a svižným krokem došli ke kočáru. Hitchins se posadil k Jenksovi a Arthur zaslechl, jak mu šeptem vysvětluje situaci.

Dříve než Arthur za sebou zavřel dveře, kočár se rozjel.

„Co se děje?“ vyzvídala netrpělivě Elenora.

„Ibbitts je mrtvý.“ Dopadl na sedačku naproti ní. „Byl zavražděn.“

„Ach, bože.“ Na vteřinu zaváhala. „Zavraždil ho ten neznámý muž, kterého tady Hitchins dnes večer viděl? Ten, který čekal na Ibbittse a potom ve spěchu odešel?“

„Pravděpodobně.“

„Ale kdo by měl zájem Ibbittse zabít? A proč?“

„Předpokládám, že vrah od něho získal důležité informace, které potřeboval, a posléze se rozhodl, že smrt je jediný způsob, jak Ibbittse navždy umlčet.“

Arthur svíral v ruce pistoli a ostražitě sledoval dění na ulici, kterou projížděli. Prozkoumával stín u každých dveří a snažil se rozeznávat

obrysy zahalené stínem. Byl vrah stále nablízku? Skrýval se v některé boční uličce? Zahlédl Elenoru?

„Takže vražda Ibbittse jasně dokazuje, že kdosi skutečně ví o tom, že vyšetřujete vraždu svého prastrýce,“ konstatovala tiše.

„Ano.“ Pevně sevřel pistoli v ruce. „Z této záležitosti se stala hra na schovávanou. Kéž by se bývalo podařilo Hitchinsovi dostat blíž k domu a uvidět tvář vraha, když vstoupil do domu a když po vraždě spěchal pryč.“

„Neobjevil jste na místě vraždy žádnou stopu?“

„Neměl jsem čas, abych místo důkladně prohlédl. Ale je zřejmé, že se Ibbitts snažil bránit svým nožem.“

„Ach, myslíte, že svého vraha pořezal?“ Záchvěv nadšení podbarvil její hlas. „Kdyby se mu podařilo útočníka zranit, existovala by malá naděje.“

„Bohužel ne. Na ostří nože nebyla ani kapka krve, ale podle černých vláken zachycených na noži usuzuji, že mu jenom rozřízl plášť.“

„Černá vlákna?“ Opakovala Elenora podivným hlasem. „Z dlouhého pláště?“

„Ano. Předpokládám, že došlo ke rvačce a Ibbittsův nůž se zamotal do záhybů pláště. Ale netuším, kam by nás tahle informace mohla zavést. Kéž by se našel ještě jeden svědek.“

Elenora se zhluboka nadechla. „Myslím si, že ještě jeden svědek existuje, pane.“

„A kdo je to?“

„Já,“ zašeptala rozechvěle. „Asi jsem tančila s vrahem jen krátce poté, co zavraždil Ibbittse.“

Elenora seděla v křesle před krbem a snažila se zahřát, zatímco Arthur přecházel po knihovně jako lev v kleci. Cítila netrpělivou, pátrající energii, která vyzařovala z jeho těla.

„Jste si opravdu jistá, že měl v plášti trhlinu?“ vyptával se.

„Ano. Naprosto jistá.“ Ruce měla natažené nad plameny, protože se jí zdálo, že teplo neprostupuje místností. „Přejela jsem přes ni prsty.“

V domě panoval klid a až na oheň plápolající v krbu v knihovně byl ponořen do tmy. Když přišli, nikdo ze služebnictva se neprobudil a Margaret se ještě nevrátila.

Od chvíle, kdy mu oznámila to děsivé zjištění, toho Arthur moc nenamluvil. Cesta domů probíhala v naprostém tichu. Bylo zřejmé, že Arthur po tu dobu přemítal o závažném faktu, který mu sdělila, a nepochybně sestavoval nejrůznější teorie a docházel k možným závěrům. Respektovala jeho hluboké soustředění.

Jakmile vstoupili do haly, zavedl ji do knihovny a rozdělal oheň.

„Musíme si promluvit,“ řekl a odhodil své černé domino přes opěradlo židle.

„Dobře,“ souhlasila.

Hbitými, netrpělivými prsty si rozepnul nákrčník a začal chodit po knihovně sem a tam.

„Upozornila jste ho, že má roztržený plášť?“ otázal se.

„Ne. Naštěstí jsem se o tom nezmínila. Vlastně jsem si nepřála s ním vůbec hovořit.“ Zachvěla se. „Vlastně mojí největší touhou bylo ukončit ten tanec co nejdříve.“

„Nehovořil s vámi?“

„Nepronesl ani jediné slovo.“ Zkousla si spodní ret a připomněla si tu scénu v tanečním sále. „Domnívám se, že mi záměrně neposkytl žádnou významnou stopu, která by mohla vést k odhalení jeho totožnosti.“

Arthur si svlékl plášť a vestu a odhodil svršky na kulatý stůl.

Zhluboka dýchala a upřeně hleděla do oranžových plamenů. Ten muž si neuvědomuje, že se před ní svléká, blesklo jí hlavou.

Uklidni se, řekla si v duchu. Vždyť Arthur si odložil pár kousků oblečení, aby se cítil pohodlně. Ve svém vlastním domě má na to právo. Jeho mysl se zabírala tou vraždou a ne žádnými vášnivými představami. Jenomže nebral v úvahu, jaký účinek by mohlo mít jeho chování na její nervovou soustavu.

„Jeho mlčenlivost by také mohla naznačovat, že jste ho potkala už někdy dříve a někde jinde,“ pokračoval Arthur. „Třeba měl strach, že byste ho poznala po hlase, kdyby promluvil.“

„Ano, to je docela možné. Jednou věcí jsem si stoprocentně jistá, a to tím, že jsem s ním nikdy předtím netančila.“

„Jak to můžete tvrdit s takovou jistotou?“

Odvážila se na něho vrhnout kradmý pohled. Arthur stále přecházel po pokoji s neklidnou energií lva zavřeného v kleci.

„Obtížně se to vysvětluje,“ řekla. „Když jsem ho poprvé zahlédla, jak se ke mně prodíral davem, nejprve mě napadlo, že jste to vy.“

Vyřčení těchto slov Arthura konečně zastavilo na místě. „Proč jste si to sakra myslela?“

„Měl na sobě stejný typ domina a jeho škraboška se až neuvěřitelně podobala té vaší.“

„Zatraceně. Takže měl v úmyslu vás zmást. Podobnost kostýmů nemohla být náhoda.“

Krátce podumala nad jeho slovy a zavrtěla hlavou. „Nesouhlasím s vámi. Určitě to byla pouhá náhoda. Na plese bylo hodně džentlmenů, kteří měli na sobě velmi podobné pláště a škrabošky.“

„Spletla jste si mě dnes večer i s nějakým jiným mužem?“

Smutně se nad jeho otázkou, pronikající do postaty věci, usmála. „Ne, vlastně ne. Jenom s tím mužem, který měl roztržené domino.“

„Jak jste poznala, že to nejsem já?“

Zdálo se jí, že v jeho slovech zaslechla podivnou směsici zvědavosti a nedůvěry, jako kdyby jí položil úplně jinou otázku. Opravdu byste mě poznala v zšeřelé místnosti plné lidí? Nikdo mě nezná tak dobře.

Já ano, pomyslela si. Ale tu skutečnost nemohla přiznat.

Přemítala, co mu povědět, aby její odpověď vyzněla logicky. Ovšemže mu nemohla říci, že se vůně toho vraha lišila od jeho. Takové vysvětlení by bylo příliš osobní a jenom by odhalilo, jak pečlivě vnímá jeho přítomnost.

„Nebyl tak vysoký jako vy,“ řekla. „S vámi jsem už také tančila, pane, a pamatuji si, že vaše ramena sahala výše než jeho.“ Na

Arthurova široká ramena bych si mohla pohodlně položit hlavu, pomyslela si roztouženě. „A jeho ramena nebyla tak široká.“ Arthurova ramena byla svalnatá a velmi přitažlivá. „Prsty měl delší než vy.“

Arthurova tvář potemněla. „Všimla jste si dokonce jeho prstů?“

„Zajisté, pane. O ženách je všeobecně známo, že jejich pozornosti neuniknou ani ruce džentlmena, který se jí dotýká. Neplatí to snad i pro muže?“

„Hmm.“

„Ach, a ještě jsem si všimla dvou věcí,“ pokračovala. „Měl na levé ruce prsten a vysoké boty z juty.“

„Jako tisíce jiných mužů ve městě,“ zamumlal. Povytáhl jedno obočí a soustředěně na ni pohlédl. „Všimla jste si dokonce i jeho bot?“

„Jakmile jsem věděla, že to nejste vy, začala mě zajímat jeho totožnost.“ Upírala pohled do praskajícího ohně. „Ať to byl kdokoliv, nebyl to určitě starší muž. Na tanečním parketu se lehce vznášel a v jeho pohybech nebyla ani známka ztuhlosti nebo váhavosti. Nepocházel z generace vašeho prastrýce.“

„To je velmi užitečná informace,“ přisvědčil. „Určitě o ní důkladně popemýšlím. Vypozorovala jste na něm ještě něco zajímavého?“

„Na jeho chování bylo něco podivně zvláštního. Jako by ho cosi rozrušilo, ale nebylo to radostné rozrušení, spíše nezdravé.“

„Nedivte se. Vždyť krátce předtím zavraždil člověka.“ Arthur se zastavil u okna a vyhlédl ven do zahrady zalité měsíčním světlem. „Ta hrůza z jeho zločinu z něho ještě nevyprchala a potřeboval se jí zbavit. Tak vás vyhledal, aby si s vámi zatančil,“ dodal vážným tónem.

„To mi připadá bizarní, nemyslíte?“ Otrásla se. „Člověk by si myslel, že po spáchání zločinu půjde vrah rovnou domů, aby se vykoupal v horké vodě a smyl ze sebe ten nesnesitelný pocit viny, a ne že si odskočí zatančit na ples.“

„Ale on si nepřišel na maskární ples zatančit s jakoukoliv ženou,“ vysvětloval Arthur rozvážně. „Přišel, aby si zatančil valčík právě s vámi.“

„Musím přiznat, že se mi zdálo, jako kdyby mě úmyslně vyhledal. Ale stále nechápu, proč by takovou věc dělal.“

„Já ano.“

Bleskově otočila hlavu jeho směrem, udivena jeho deprimujícím prohlášením. „Skutečně?“

„Dnes večer se od Ibbittse nepochybně dozvěděl, že pátrám po vrahovi svého prastrýce a ve své neskonalé drzé aroganci se rozhodl oslavit své malé vítězství nade mnou.“

„Možná máte pravdu, pane, ale to nevysvětluje, proč chtěl tančit zrovna se mnou.“

Arthur se k ní obrátil a když viděla divokou zlost sršící z jeho očí, zalapala po dechu.

„Copak to nechápete?“ vyštěkl. „Asi jste nikdy neslyšela o velmi starodávnej a odporné tradici panující mezi muži, kteří spolu vedou válku. Vítěz oznámí vítězství nad svým protivníkem tím, že se zmocní jeho ženy.“

„Zmocní? Vždyť mluvíte o znásilnění, pane.“ Vyskočila na nohy. „Ujišťuji vás, že to byl jenom tanec, pane.“

„A já ujišťuji vás, slečno Lodgeová, že násilník považoval tanec za symbol úplně jiného aktu.“

„To je směšné,“ opáčila rázně a vzápětí si připomněla, jak nesnesla dotyk rukou toho cizince na svém pasu. Zhluboka se nadechla. „Je mi jedno, za co tanec považoval, ale z mého pohledu nešlo o nic jiného než o krátký valčík s nepříjemným partnerem.“

„Já vím, ale váš názor bohužel nepatří k věci.“

„S tím nesouhlasím,“ namítna ostře.

Tvářil se, jako kdyby její námitku neslyšel. „Musím vymyslet jiný plán,“ uvažoval nahlas.

V mysli už určitě usilovně vytváří novou strategii, pomyslela si Elenora. „Dobře, a co podnikneme, pane?“

„Vy nepodniknete nic, Elenoro, až na to, že se odeberete do svého pokoje a sbalíte si věci. Vaše pracovní poměr dnes večer skončil. Dopltek mzdy vám zašlu.“

„Promiňte?“ Rozhořčeně na něho zírala. „Vy mě snad propouštíte?“

„Ano. Dokud se tato záležitost nevyřeší, budete pobývat na jedné z mých nemovitostí.“

Zachvátila ji panika. V žádném případě se zpět na venkov nevrátí. Její nový život začal tady v Londýně, a ať se stane cokoli, nedovolí, aby byla vyhnána do nějakého odlehlého vesnického sídla, kde by měla trpělivě vyčkávat bůhví jak dlouhou dobu.

Ale pokud propadnu hysterii, celou situaci jenom zbytečně zhorším, řekla si. Arthur byl proslulý svým logickým myšlením.

Dařilo se jí držet hlas pod kontrolou. „Chcete mě poslat pryč jenom proto, že jsem si zatančila s možným vrahem?“

„Už jsem vám řekl, že pro něho ten tanec znamenal mnohem víc.“

Začervenala se. „Proboha, pane, vždyť mě neobtěžoval ani se dotěrně nevnucoval.“

„Tím tancem,“ vysvětloval Arthur drsným hlasem, „demonstroval, že vás považuje za rukojmí ve hře, kterou se mnou hraje. Nedovolím mu, aby vás jakýmkoliv způsobem zneužil.“

Nezbývá mi nic jiného, než se s jeho nesmlouvavostí smířit, rozhodla se. Nakonec, vždyť se mě jenom pokouší chránit.

„Vážím si toho, co se snažíte dělat,“ promluvil trpělivě, „ale je příliš pozdě. Ať se vám to líbí nebo ne, už jsem do této záležitosti zasvěcena. Obávám se, pane, že nepřemýšlíte se svojí obvyklou bystrostí.“

Nespouštěl z ní oči. „Opravdu?“

Alespoň jsem získala jeho pozornost, pomyslela si. „Pane, je od vás velmi laskavé, že se tak upřímně znepokojujete o moji bezpečnost. Ale proč si myslíte, že ten násilník na mne zapomene, pokud mě pošlete na venkov?“

„Jakmile pochopí, že jsem změnil strategii, ztratí o vás zájem.“

„Na takový úsudek nemůžete spoléhat. Zvážil jste také možnost, že vrah dojde k závěru, že možná vlastním dokonce cennější informace o vás a vašich plánech než Ibbitts?“

V knihovně se rozhostilo ticho. Ze zadumaného výrazu v jeho tváři poznala, že její poznámku nebere na lehkou váhu.

„Obstarám vám ozbrojeného ochránce,“ řekl.

„I kdybyste to udělal, nemáte jistotu, že to vraha zastaví. Vždyť se pohybuje volně ve společnosti. Mám se snad vyhýbat všem džentlmenům? A jak dlouho? Týdny? Měsíce? Chcete mě držet pod ochranou navěky? Nejlepším řešením bude, když zůstanu tady s vámi a pomohu vám při hledání vraha.“

„Zatraceně, Elenoro -“

„A nezapomněl jste na Margaret? Když nebudu po ruce já, možná se ten vrah pokusí místo mě využít ji. Navíc není jenom vaší zaměstnankyní, ale také vaší příbuznou. Takže když mě odstraníte ze hry, vystavíte ji potencionálnímu nebezpečí, že se stane novou rukojmí ve vaší hře s tím zabijákem.“

„Sakra,“ zabrblal. „Máte pravdu. Mé logické uvažování mě tentokrát zradilo.“

„Ale jenom proto, že jste dnes večer pod velkým stresem,“ ujišťovala ho. „Nesmíte být na sebe tak tvrdý. Objevení místa vraždy by nepříznivě ovlivnilo myšlenkové procesy kohokoliv.“

Ústa se mu zkrivila v úšklebku. „Ano, samozřejmě. Taky mě to mohlo napadnout.“

„Neznepokojujte se tím,“ chlácholila ho odvážně. „Vaše obvyklá síla logiky se vám zase navrátí.“

„Doufám, že ano.“

„Pane, dovolte, abych vám připomněla, že jsem vám doposud byla velmi nápomocná ve vašem vyšetřování,“ pokračovala nedočkavě. „Pokud mi dovolíte, abych vám mohla i nadále pomáhat, pravděpodobně vyřešíme případ mnohem rychleji, než kdybyste na něm pracoval sám.“

„Tím si nejsem vůbec jistý,“ namítl.

„Když se budu i nadále vydávat za vaši snoubenku, budete mě moci nejenom ochraňovat, ale vrah se bude domnívat, že teď o něm nevíme víc, než jsme věděli před Ibbittsovou vraždou.“

Svraštil čelo. „To je bohužel pravda.“

„Ne, není to pravda,“ opáčila a začala přecházet po místnosti. „Když jsem s tím zabijákem tančila, důkladně jsem si ho prohlédla. Takže o něm vím hodně a věřím, že bych ho určitě poznala, kdybych se ocitla v jeho těsné blízkosti. Snadno džentlmeny rozliším podle jejich věku, výšky a stavby těla, jejich chůze, nemluvě o tvaru jejich rukou.“

Oči se mu změnily v úzké šterbinky a Elenora okamžitě poznala, že získala bod ve svůj prospěch.

Povzbudivě se na něho usmála. „Jestliže budeme postupovat podle vašeho původního plánu, získáme tím výhodu, protože vraha nenapadne, že jsme odhalili spojení mezi mým tanečním partnerem a Ibbittsovým vrahem a že známe několik důležitých detailů týkajících se jeho těla.“

„Správný postřeh,“ přiznal Arthur. Ohnul jednu ruku v nepatrném gestu hněvu a frustrace. „Kdybych vás teď hned poslal na venkov, určitě by se ho zmocnilo podezření, že víme, že s vámi tančil. A možná by se začal domnívat, že toho víme mnohem víc.“

„A stal by se ostražitějším. V našem nejlepším zájmu bude, aby polevil ve své ostražitosti a choval se lehkomyšlněji,“ dodala pohotově Elenora.

Zatvářil se zamyšleně. „Velmi dobře. Přesvědčila jste mě, že byste na venkově nebyla ve větším bezpečí než pod touto střechou.“

Zastavila se před točitým schodištěm a nedokázala skrýt potěšení. „Přesně tak.“

„Nicméně od této chvíle ani vy a ani Margaret neopustíte tento dům bez doprovodu. Kdykoliv některá z vás půjde ven, budu vás doprovázet buď já nebo někdo ze služebnictva.“

„A co Bennett Fleming? Jistě by byl také vhodným společníkem. Víme, že vrahem být nemůže, protože je, kromě jiného, příliš malý.“

Arthur krátce zaváhal a pokývl hlavou. „S jistotou mohu tvrdit, že Bennett není šíleným alchymistou, který se vyžívá v bláznivých experimentech. Důvěřuji mu. Určitě by byl vhodným doprovodem. Co nejdříve si s ním o tom promluví. Musí se dozvědět, že existuje nebezpečí, a požádám ho, aby na vás a na Margaret dohlédl, kdykoliv s ním budete.“

„Ano. A také o tom musíme povědět Margaret.“

Tíživé ticho, které se vznášelo v knihovně rušil jenom praskající oheň. Jejich rozhovor skončil, usoudila Elenora. Nakonec se přece jenom dohodli na kompromisu, že zůstane v domě a pomůže Arthurovi najít vraha.

Teď bude nejrozumnější, když se odebere do své ložnice a půjde spát.

Mrkla ke dveřím, ale nenašla v sobě vůli, aby k nim zamířila.

A zdálo se, že se Arthur také nemá k odchodu. Jeho oči hleděly tak pronikavě, že musela vyvinout velké úsilí, aby se neodvrátila.

„Hitchins se ve svém odhadu nemýlí,“ přerušil po chvíli napjaté ticho. „Jste vskutku inteligentní žena s pevnou vůlí, slečno Elenoro Lodgeová. Velmi odhodlaná žena. Máte v sobě jiskru. Za celý svůj dosavadní život jsem se nezapletl do tolika hádek, jako se mi to podařilo během několika uplynulých dnů právě s vámi.“

Srdce jí pokleslo. Považoval ji za hádavou ženu. A věděla, že mužům nepřípadají obtížné ženy přitažlivé.

Odkašlala si. „Sice jsme měli pár zapálených výměn názorů, pane, ale nemyslím si, že bychom se hádali.“

„Zapálené výměny názorů, tak takhle tomu říkáte? Così mi říká, že je nám souzeno ještě si několik takových výměn názorů zažít během vašeho pobytu v tomto domě. Není to zastrašující myšlenka?“

„Děláte si ze mě legraci, pane. Silně pochybuji o tom, že bychom se při takové představě rozklepali strachy.“

Koutky úst se mu nepatrně pozdvihly. „Existuje vůbec něco, z čeho byste se rozklepala strachy, slečno Lodgeová?“

Mávla bezstarostně rukou, přestože se v tu chvíli trochu rozechvěla, ale ne strachy. V duchu se modlila, aby si jejího rozrušení nevšiml.

„Pár věcí existuje,“ ujistila ho.

„Vskutku.“ Kráčel směrem k ní s hlasem potměným smyslnosti. „Co takhle představa, že bychom v naší společné práci pokračovali takovým důvěrným způsobem, že možná dojde k čemusi víc než několika zapáleným výměnám názorů? Rozechvěla byste se při té představě strachy, slečno Lodgeová?“

Při pohledu do jeho očí, ve kterých planuly ohně div že neroztála.

„Oba disponujeme výjimečně silnou vůlí,“ vyhrkla bez dechu. „Předpokládám, že jsme schopni udržet náš vztah na zcela profesionální úrovni.“

Zastavil se těsně před ní a špičky jeho bot byly jenom pár palců od špiček jejích střevíků. Kdyby ustoupila o krůček dozadu, narazila by do kovaného zábradlí točitého schodiště.

„Sice jsme možná schopni udržovat mezi sebou profesionální vztah,“ řekl jemně. „Ale co když si zvolíme jinou možnost? Co by se stalo potom, slečno Lodgeová? Budete se chvět strachy?“

Tělem jí projel záchvěv vzrušení a vyschlo jí v ústech. Měla pocit, jako by se jí podlamovala kolena. Přesto nedokázala odvrátit zrak od jeho očí zamlžených spalující touhou.

„Nechvěla bych se, pane,“ špitla.

„Skutečně?“ Zvedl paže, natáhl je po obou stranách její hlavy a chytil se zábradlí. „Přiznávám se, že vám závidím, slečno Lodgeová. Na rozdíl od vás se pokaždé, když se mi v mysli vybaví představa intimního spojení s vámi, rozechvěji.“

Nedotýkal se jí, ale účinně ji držel v zajetí. Stál tak blízko, že cítila jeho jedinečnou, smyslnou vůni. Začala se jí točit hlava. Než promluvila, musela si zvlhčit rty špičkou jazyka.

„Nemluvte hlouposti,“ podařilo se jí ze sebe vypravit. Neschopna odolat jeho blízkosti, dotkla se konečky prstů jeho čelisti. „Vždyť se nechvějete.“

„Ta slova jenom dokazují, jak málo mě znáte.“

Nestáhl ruce ze zábradlí, ale sklonil se k ní, až se ústy letmo dotkl jejích.

Má v úmyslu mě políbit, pomyslela si, ale dává mi čas na rozmyšlenou. Může se bránit nebo se rovnou rozběhnout ke dveřím.

Hluboko v nitru cítila probouzející se touhu. Toužila schoulit se v jeho náruči a dovolit si konečně poznat tajemství vášně, kterou jak věděla, by v jeho objetí našla.

Položila dlaně na jeho bílou lněnou košili, a jakmile se ho dotkla, zaslechla jeho potlačované hladové zasténání. Ohromilo ji, jak ho dokáže zdánlivě nevinným dotekem rozrušit, a připadala si jako čarodějka.

Vycítila, že se jeho ruce sevřely v pěst, a vtom svými ústy zakryl její.

Pocítila překrásný, opojný a omračující vír vášně. Věděla, že kdyby s ním tyto vzrušující emoce neobjevovala, litovala by toho po zbytek svého života.

Když ho rukama objala kolem krku, Arthur okamžitě reagoval a těsně se k ní přitiskl. Pevně svíral zábradlí, jako kdyby to byla jediná věc, která je držela pevně na zemi.

„Elenoro.“ Zhluboka se nadechl. „Rozum mi napovídá, že tohle není zrovna dobrý nápad. Ale zdá se, že dnes večer nejsem schopen svému zdravému rozumu naslouchat.“

„Kromě logického uvažování existují na světě i jiné věci, pane.“ Obdarovala ho smyslným úsměvem. „Věci stejně důležité.“

„Až do dnešního večera jsem tomu nevěřil.“

Znovu ji nenasytně políbil a tentokrát Elenora pootevřela rty a ucítila, jak jeho horký jazyk rychle vnikl do jejích úst. Dovolila mu, aby vášnivě prozkoumával zákoutí jejích úst, a prsty si vychutnávala hedvábnou pevnost hustých tmavých vlasů.

Stáhl pravou ruku ze zábradlí a začal jí rozepínat živůtek u šatů. První dotyky jeho rukou a rtů na jejím nahém těle jí rozproudily krev v žilách. Zadržela dech, když jí jemně jazykem dráždil ňadro, zatímco rukou si pohrával s druhým. Cítila, jak se jí v útrobách rozlévá podivné, slastné napětí. Z úst jí vyšlo chraplavé zasténání.

Zvedl hlavu a pohledem sklouzl na ňadro, které hnětl ve své dlani.

„Jste tak nádherná,“ zašeptal a palcem jí začal kroužit kolem bradavky.

Toužila se ho dotýkat stejně intimně a nedočkavě mu začala rozepínat košili.

Srdce jí tlouklo až v krku. Cítila teplo sálající z jeho těla. Konečky prstů mu dráždivě přejížděla po široké hrudi a nedokázala potlačit nutkání a políbila ho na krk a na rameno.

Smyslný žár zachvacoval jeho tělo a zachvěl se.

Jeho reakce ji povzbudila a rukou sklouzávala po hladkých svalech, až se zastavila u jeho kalhot.

Zasténal a chytil její prozkoumávající ruku do své.

„Zahráváme si s nebezpečným ohněm,“ řekl chraplavým hlasem. „Tohle není sport, který si často dopřávám. Ale dnes večer jsem přesvědčen, že nějaké plameny za ten risk stojí.“

Nebyla si jistá, co přesně svojí poznámkou myslel. Ale dříve než se ho stačila zeptat, odtáhl druhou ruku ze zábradlí a oběma rukama ji nadzvedl.

Svížně ji přenesl přes místnost a položil ji na měkký koberec před krbem. Než si stačila zvyknout na novou polohu, ležel vedle ní.

Jednou rukou ji objal a druhou popadl spodní okraj jejích sukní a vytahoval je pomalu nahoru. Když si uvědomila, že je v oranžovém světle plamenů vystavena jeho žádostivému pohledu, její plíce zoufale volaly po vzduchu.

Zkušené ženě by tohle nepochybně připadalo naprosto normální, připomněla si. A bylo neuvěřitelně vzrušující cítit sálající žár plamenů na nahé kůži.

Zavřela pevně oči a tělem jí jako blesk projela žhavá touha. Cítila, jak jeho ruka sklouzla z jejího stehna, a poznala, že zápasí se zapínáním svých kalhot.

Vzápětí na její bok zatlačilo jeho tvrdé kopí. Se zvědavostí otevřela oči, aby se nenápadně podívala. Častokrát sice na farmě viděla býky, připravené ke kopulaci, ale nikdy neviděla v takovém stavu muže.

Při pohledu na jeho vzrušené mužství zůstala skoro bez řeči.

„Pane bože,“ zalapala po dechu. Byl velký, mnohem větší, než čekala. Arthurova erekce jí připomínala vulkán těsně před erupcí.

„Co se děje?“ zeptal se, sklonil se a políbil ji na krk. „Jste v pořádku?“

„Ano, ano, samozřejmě.“

Zase rychle zavřela oči. Chtěla se ho zeptat, jestli je taková velikost normální, ale obávala se, že by její otázka mohla změnit jeho momentální rozpoložení. A ovšemže si nepřála, aby ji považoval za druhou Julianu, která by se s ním bála milovat. Svoji otázku budu muset definovat chytře, pomyslela si.

Dříve než mohla dát dohromady vhodná slova pro tak delikátní dotaz, následoval další šok ve chvíli, kdy Arthur vytáhl z kapsy lněný kapesník a rozprostřel ho na koberci vedle jejich těl. Očekává, že bude během milování kýchat, přemítala užasle.

Ale dříve než se stihla zeptat, k jakému účelu slouží ten kapesník nebo na velikost jeho přirození, jeho nedočkavé prsty zabloudily k venušinu pahorku, pronikaly vláčnými, vlhkými záhyby a rozněcovaly její žár.

Její žensství bylo vlhké a cítila nesnesitelnou bolest. Prohnula se v zádech, jako by hledala něco víc, něco, co nedokázala přesně popsat.

„Jste na mě připravená, že?“ zeptal se tiše. „Jste tak úchvatně vlhká, zduřelá a měkounká.“

„Ano, ano.“ Netušila, co těmi slovy myslel, ale dnes večer mu nemohla dát jinou odpověď než ano.

Jemně jí roztáhl nohy a začal do ní pronikat. Cítila bolestivý tlak, jak se jeho kopí tlačilo zvlhčenou tepající vstupní bránou do jejího těla, a napadlo ji, jestli ještě není pozdě na to, aby si promluvili o velikosti jeho přirození.

Ale bohužel bylo už příliš pozdě. Jeho ztopořené mužství pronikalo do její těla a naplňovalo ji takovou silou, až měla pocit, že praskne.

Vtom jí tělem projela nečekaně ostrá bolest. Vyděšeně vykřikla a zabořila nehty do jeho zad.

„K čertu.“

Když zaslechla jeho hrubý hlas, otevřela oči a hleděla přímo do jeho divokých a krásných očí, ve kterých planuly ohně.

„Elenoro.“ Rysy jeho tváře se napjaly, jako by se ho zmocnil vztek. „Proč jste mi to nepověděla?“

„Co jsem vám měla povědět?“ podivila se, a když se nepatrně pohnula, zjistila, že se její žensství přizpůsobilo jeho mužství. Sice je tam velmi těsně, ale hlavně, že se tam vešel, usoudila s uspokojením.

„Proč jste mě předem neupozornila, že jste panna?“ procedil skrz zuby.

„Protože mi to nepřipadalo důležité,“ namítla.

„Ale já to považuji za důležité.“

„Já ne.“

„Zatraceně. Považoval jsem vás za dámu, která má v téhle oblasti nějaké zkušenosti.“

Věnovala mu rozpustilý úsměv. „Mám pro vás jednu dobrou zprávu, pane. V tuto chvíli se ze mě stala zkušená dáma.“

„Nedělejte si z toho legraci,“ varoval ji. „Velmi se na vás zlobím.“

„Znamená to snad, že se nechystáte dokončit to, co jsme právě začali?“

„Právě teď nedokážu jasně uvažovat,“ prohodil našťavaně.

Zabořila prsty do jeho vlasů. „Potom mi prosím dovolte, abych rozhodla za nás oba. Raději bych to dokončila, pokud cítíte, že jste toho schopen.“

„Schopen? Nejsem schopen dělat nic jiného.“

Opřel se lokty o koberec, vzal její hlavu do dlaní a tvrdě ji políbil. Zhluboka se nadechl a pomalými, opatrnými pohyby nejprve masíroval její ženství. Postupně do ní pronikal stále hlouběji a jeho pohyby se zrychlovaly s agonizující potřebou uvolnění.

Elenora se oddávala sladké rozkoši a její tiché neartikulované výkřiky mu rozpalovaly krev.

„Elenoro, Elenoro,“ zvolal náhle, když se ocitl na hranici extáze, „už to déle nevydržím. Promiňte.“

Bez varování z ní vystoupil, klekl si vedle ní a popadl kapesník, který položil na koberec před pár minutami. Obalil jím oteklou špičku svého kopí. Z pootevřených úst mu vyšel potlačovaný výkřik rozkoše vyvrcholení a oči se mu zúžily do tenkých šěrbin.

Vzápětí se zhroutil dolů. Částečně svým tělem zakryl její ňadra, jednu nohu si přehodil přes její stehna a majetnický ji objal paží.

Elenora ležela a v tichosti si vychutnávala kouzlo okamžiku, blízkost Arthurova těla, sálavé teplo ohně i přetrvávající citlivost mezi stehny.

Vtom se Arthur pohnul, zvedl se na lokty a podíval se na ni.

„Nesplnilo to přesně vaše očekávání, že?“ otázal se.

„Bylo to zajímavé,“ řekla.

Škulbl sebou. „Slabá chvála,“ zabrblal.

Ranila jsem jeho city, pomyslela si. „I když jisté okamžiky byly velmi stimulující,“ ujistila ho.

Sklonil se k ní, opřel si čelo o její a políbil ji na špičku nosu. „Omluvte mě, má drahá.“

Začala se jí zmocňovat panika. Vyprostila se z jeho sevření, posadila se a přidržovala si živůtek šatů na řadrech.

Vzhledla k němu. „Nesmíte se obviňovat, Arthure.“

Přetočil se na záda, ruce si složil pod hlavu a studoval ji s nečitelným výrazem ve tváři. „Vskutku?“

„Samozřejmě že ne. Pokud si vzpomínám, vyprovokovala jsem vás. Moje babička mi kdysi řekla o jistých stimulujících pocitech, které se dají prožít jedině v náruči muže. Už delší dobu mě ty pocity strašně moc zajímaly a nemohla jsem se dočkat, až se přesvědčím o pravdivosti babiččina tvrzení.“

„Využila jste mě k uspokojení vaší zvědavosti?“ Povytáhl obočí. „A já jsem se mylně domníval, že vás přitahuji.“

„Přitahoval jste mě.“ Vyděsilo ji, že by si její slova mohl špatně vysvětlit. „Velmi intenzivně přitahoval. Opravdu mě nikdy žádný muž tak nepřitahoval.“

„Je od vás laskavé, že to říkáte, ale přesto se mi zdá, že se mě snažíte jenom utěšovat, abych se necítil tak mizerně kvůli tomu, co se stalo,“ konstatoval.

„Nemáte důvod, abyste se kvůli tomu cítil mizerně, pane. Opravdu. Za všechno můžu já.“

„Uvědomujete si, že kdybyste se bývala obtěžovala zmínit se o nedostatku zkušeností v této oblasti, situace by se vyvíjela naprosto odlišně?“

Stále se na ni zlobil. Do tváři se jí nahnula červen a hluboko v nitru jí začínala vřít směsice emocí, které by mohly nabrat hříšný směr.

Povzdechla si. „Ano, uvědomuji si, že kdybyste býval věděl, že jsem nezkušená, váš přehnaně přísný smysl pro zodpovědnost by vám pravděpodobně zabránil, abyste se se mnou miloval.“

V jeho očích se mihly šibalské jiskřičky. „To jsem neřekl.“

„Ani jste nemusel,“ zamumlala. „Jsem si dobře vědoma toho, že jsem neměla žádné právo přivést vás do tak nepříjemné situace.“ Arthur s sebou trhl. „Chci vám ještě říct, že mě velmi irituje, když v jednu chvíli prožívám tak vzrušující pocity a vzápětí se cítím provinile a za celou situaci zodpovědná.“

„V tom se naprosto shodneme, slečno Lodgeová,“ prohodil se smyslným ušklíbnutím.

Nespouštěla z něho oči. „Ráda bych vám, pane, připomenula, že nepocházím ze stejné kategorie jako ostatní mladé dámy, které se tuto sezonu nabízejí na trhu nevěst. Nejsem další sladká, nevinná, starostlivě ochraňovaná Juliana.“

Arthur se posadil. „Ano, máte pravdu. Julianě se ani v nejmenším nepodobáte.“

„Chtěla jsem se jenom ujistit, že jste pochopil, že za to, k čemu mezi dnes večer došlo, nenesete naprosto žádnou zodpovědnost.“

Nekonečně dlouho nad jejími slovy přemítal. Potom pokývl hlavou a vstal.

„Víte, má drahá, v tomto jsem s vámi zajedno.“ Stoupl si před krb a zastrčil si košili do kalhot. „Dobře, přesvědčila jste mě. Velmi rád přeložím tíhu viny na vaše bedra. A možná si začnu připadat zneužitý.“

„Ach, ne,“ zvolala a vyskočila na nohy. „Opravdu jsem nikdy neměla v úmyslu vás zneužít, Arthure,“ bránila se rozhořčeně.

„Nicméně pokud se dostaneme k jádru věci, vlastně o to jde, že?“ Když si zapnul kalhoty, otočil se k ní. „Zneužila jste mé velké slabosti, pokud se týká poznávání nových stimulujících zážitků, že?“

Polilo ji horko. „K vašim povahovým rysům nepatří žádná slabost, pane.“

„Obávám se, že přeci jednu slabost mám. Slabost pro vás.“

„Nemluvte nesmysly, pane. Já -“

Zvednutím ruky ji umlčel. „Ach, věděla jste moc dobře, že nedokážu odolat pokušení vás líbat. Přiznejte to.“

Zdálo se jí, jako kdyby mu tváří přelétl stín podezíravosti. Vysmíval se jí? Ne, to nedávalo smysl. Jejich rozhovor probíhal ve vážném tónu.

„To není pravda, pane,“ namítla rázně. „Nemohla jsem vaši reakci vůbec předvídat. Jak bych mohla tušit, že mi nedokázete odolat?“ dodala spěšně.

„Obávám se, že jsem se stal bezbrannou, nešťastnou obětí vašeho šarmu.“

Dělá si ze mě legraci, pomyslela se.

Vyhledala jeho tvář, jejíž výraz jí ale její domněnku nepotvrdil. Připadala se čím dál tím víc zmatenější.

„Nepovažuji vás za bezbranného muže, kterého potkala smůla, pane,“ opáčila.

„Ted' se mě zase snažíte zbavit viny tím, že mi naznačujete, že jsem měl být mnohem rezolutnější a striktně se držet svých zásad.“ Zavrtěl hlavou a kráčel ke dveřím. „Zklamala jste mě, slečno Lodgeová. Pokládal jsem vás za příliš poctivou, než abyste se snížila k takovému triku.“

Zatraceně, pomyslela si. Nedokázala odhadnout, jaké plány spřádá.

„Není to žádný trik,“ opáčila. „Kromě toho vám ještě musím povědět -“

Vtom zaslechla tlumený zvuk otvíraných dveří a vzápětí se halou rozléhaly hlasy. Zpanikařila. Margaret a Bennett se vrátili.

Divoce se rozhlédla kolem sebe ve snaze objevit únikovou cestu. Možná by mohla vyskočit z okna do zahrady. Ale jak by se potom dostala zpět do domu?

„Co se děje, Elenoro?“ otázal se jemně Arthur, když si zapínal košili. „Nepočítala jste s možností, že by vaše noc plná svádění mohla být přerušena v nevhodnou chvíli?“

„Přestaňte s tím vaším dobíráním, pane,“ protestovala tiše. „Co budeme dělat, pokud sem přijdou?“

„Zůstaňte v klidu. Ačkoliv si nejsem vůbec jistý, zdali si to zasloužíte, nedopustím, abyste byla přistižena v tak kompromitující situaci, a ušetřím vás ostudy.“

„Jak to dokážete?“ zeptala se prázdně.

„To už ponechejte na mně.“

Popadl domino a odnesl ho na druhý konec místnosti, kde ho položil na židli nedaleko okna, které vedlo do zahrady. Použitý kapesník schoval pod jeho záhyby.

Potom vzal její plášť a přehodil jí ho přes ramena.

Pevně ji uchopil za paži a vedl k točitému schodišti. Zamračeně zaklonila hlavu a podívala se na balkon.

„Chcete, abych se schovala na balkoně?“

„Jeden z regálů knihovny slouží jako tajné dveře, které vedou do komory,“ vysvětlil a popoháněl ji nahoru po úzkých schodech. „Ta komora se dlouhé roky nepoužívala a málem jsem na ni zapomněl, dokud jsem si neuvědomil, že právě tam se musel skrývat Ibbitts, když odposlouchával naše rozhovory.“

„Tajný vchod? Opravdu?“

„Opravdu.“

„Jak vzrušující,“ zašeptala a svižně vybíhala do schodů. „To je jako v nějakém hororu.“

„Vidím, že zmínka o tajných dveřích je dokonce mnohem stimulující než milování.“

„Ach, ne. Jde o to, že jsem nikdy neměla příležitost použít tajný vchod.“

„Neomlouvejte se. Na jednu noc jste už celkem dost ranila mé jemné city.“

„Jestli očekáváte, že se vaší poznámce zasměji jako dobrému vtipu,“ řekla, „tak vám musím říct, že váš smysl pro humor zrovna neobdivuji.“

„Proč si myslíte, že žertuji?“

Když vyšli na balkon, Arthur zahrnul doleva a zatáhl za boční stěnu regálu. Elenora fascinovaně sledovala, jak se regál plný knih posunul stranou a odhalil tmavý prostor komory.

„Honem běžte dovnitř.“ Tlačil ji dovnitř. „Dveře z komory vedou do chodby kousek od vaší ložnice. Raději si pospěšte, abyste byla ve svém pokoji dříve, než se Margaret rozloučí s Bennettem a půjde nahoru.“

Spěšně vkročila do tmy a otočila se k němu.

„A co vy?“

„Tohle je pro mě jedinečná příležitost promluvit si s Bennettem a požádat ho, aby mi pomohl dohlédnout na vás a Margaret.“

„Ach, ano, ovšemže.“

„Dobrou noc, má sladká svůdkyně. Slibuji, že příště se vynasnažím poskytnout vám mnohem stimulující zážitek.“

Zavřel za ní, ještě než se stačila vzpamatovat z jeho poznámky o „příště.“

Arthur scházel dolů do knihovny po točitém schodišti a tiše si cosi brumlal. Směsice viny, paniky a žáru jeho milování odrážející se v Elenořiných úchvatných zlatých očích pro něho měla nesmírnou hodnotu.

Nejvyšší čas, aby přijala vinu za to, že si pohrála s mými emocemi, pomyslel si vesele.

Situace, do které se dnes večer dostali byla velmi svízelná, ale i přes to všechno, co se během večera stalo, se kupodivu cítil mnohem lépe než kdykoliv jindy.

Přestože musel vyřešit ne jednu, ale dvě vraždy.

Když stál pod schodištěm, pročísl si rukou vlasy a pramínky spadají do čela odhrnul dozadu. Bleskovým pohledem do zrcadla osmiúhelníkového tvaru, které stálo vedle dveří, se ujistil, že jeho vzhled naprosto odpovídá vzhledu muže, který po náročném večeru ve městě odpočíval v soukromí své knihovny.

Pozorně se rozhlédl po pokoji. Nenašel tam žádný důkaz, který by prozrazoval, že se před krátkou chvílí oddával divoké a lehkomyšlné vášni se svojí falešnou snoubenkou.

Otevřel dveře a vyšel chodbou. Záměrně se loudal a dupal, aby předem Margaret a Bennetta upozornil, že se k nim blíží.

Sotva slyšitelné mumlání rázem ustalo, jakmile se objevil v přední hale. Margaret a Bennett stáli těsně u sebe, obklopeni nezaměnitelným ovzduším intimity.

Když se ohlédl jeho směrem, Margaret měla tvář v jednom ohni, zatímco Bennettův obličej jenom zářil.

„Dobrý večer, Arthure,“ pozdravila ho zřetelně Margaret. „Nenapadlo nás, že jste ještě vzhůru.“

Arthur nepatrně sklonil hlavu na stranu. „Určitě musíte být po tak dlouhém večeru vyčerpaná a chcete jít spát,“ prohodil nenuceně.

„Nu, vlastně ani -“ spustila Margaret.

Arthur ji ignoroval a zaměřil svoji pozornost na Bennetta. „V knihovně mám vynikající brandy, pane. Nepřidáte se ke mně?“

Bennett pevně sevřel hůlku. „Ano, zajisté.“

Margaret svráštěla čelo a zmocnil se jí neklid. „Arthure, pročpak chcete být s Bennettem o samotě? Doufám, že se mě nechystáte zesměšnit tím, že z něho vytáhnete, jaké má se mnou úmysly, že? Pokud ano, ráda bych vám připomněla, že jsem vdova, a ne malá holčička. Do mého osobního života nikomu nic není.“

Arthur si unaveně povzdechl. „Další žena, která si myslí, že by se měla svobodně rozhodovat. Kam k čertu ten svět spěje, Flemingu? Když to bude takhle pokračovat, brzo nás, ubohé muže, přestanou dámy ke svému životu potřebovat,“ zažertoval.

„Svá slova myslím naprosto vážně, Arthure,“ namítla Margaret.

„To je v pořádku, má drahá,“ uklidnil ji Bennett a letmo ji políbil na ruku. „Vždyť St. Merryn a já jsme staří přátelé. Rád přijmu jeho pozvání a dám si s ním v knihovně sklenku brandy.“

Margaret se sice tvářila nešťastně, ale tvrdý výraz v jejích očích změkkl. „Dobře, ale slibte mi, že mu nedovolíte, aby vás proti vaší vůli přinutil potvrdit nějaký slib.“

Bennett ji něžně pohládl po ruce. „Nedělejte si o mě starosti, má drahá. Zvládnu to bez problémů.“

„Ano, samozřejmě.“ Margaret střelila po Arthurovi výhrůžným pohledem, nadvzdla si sukně a rázným krokem stoupala po schodech.

Arthur následován Bennettem se vracel zpět do knihovny. „Moje nová značka brandy vám bude určitě připadat znamenitá.“

Bennett se pobaveně zachechtal. „O tom ani v nejmenším nepochybují. Vždyť kupujete jenom tu nejexkluzivnější.“

Když za nimi Arthur zavřel dveře, zamířil ke stolu, na kterém stála karafa a skleničky. „Posad'te se prosím. Požádal jsem vás, abyste se ke mně připojil, protože si chci s vámi promluvit o velmi závažné věci.“

„Rozumím.“ Bennett se posadil do křesla stojícího před krbem a natáhl si před sebe nohy. „Pokud zamýšlíte prošetřit povahu mých úmyslů s Margaret, ujišťuji vás, že jsou naprosto poctivé.“

„Ovšemže ano. Ale bože, to je to poslední, co mě zajímá. Víím, že jste jedním z nejčestnějších mužů, které jsem ve svém životě potkal.“

Bennett se při té pochvalě trochu zastyděl, ale jinak jí byl očividně potěšen.

„Děkuji vám.“

Arthur stroze pokývl hlavou a zvedl dvě sklenky, které mezitím naplnil až po okraj. Jednu podal Bennettovi. „Těší mě, že vidím Margaret zářit štěstím, a vsadím se, že je to vaší zásluhou.“

Bennett ochutnal brandy. „Považuji se za velmi šťastného muže. Po smrti Elizabeth jsem nevěřil, že bych někdy potkal ženu, kterou bych mohl milovat. Nestává se často, že nám život dá druhou šanci, že?“

„Vskutku nestává,“ odvětil Arthur. „Vy dva tvoříte výjimečný pár. Vy rád čtete romány a Margaret je píše. Dokážete si představit ideálnější dvojici?“

Bennett se prudce rozkašlal, jak mu zaskočila brandy, které si právě lokl. „Vy víte, že je spisovatelkou románů?“

„Samozřejmě.“ Arthur se posadil do křesla naproti němu.

„Margaret žije v domnění, že nemáte ani ponětí o tom, že píše pod jménem Margaret Malloryová pro Minerva Press,“ sdělil mu Bennett.

„Proč si všichni myslí, že si nehlídám, co se děje v mé vlastní rodině?“ podivil se Arthur a vzápětí se zarazil, když spatřil úzký pásěk světle modré stuhy ležící na koberci blízko pohovky.

Byl to jeden z Elenořiných modrých saténových podvazků.

Honem se zvedl z křesla.

Bennettova tvář se zamračila. „Stalo se něco?“

„Ne, vůbec ne. Jenom trochu prohrábnu oheň.“

Popadl pohrabáč, několika rychlými pohyby rozšťouchal rozdrolené doutnající uhlíky a záměrně se pomalým krokem vracel ke svému křeslu cestou, která zavedla špičku jeho boty do těsné blízkosti podvazku.

„Nepožádal jsem vás, abyste mě doprovodil do knihovny jenom proto, abychom se bavili o Margaret. Potřebuji si s vámi pohovořit o výsledcích mého pátrání. Došlo totiž k další vraždě,“ informoval Bennetta během té cesty.

„Proboha, to snad ne,“ zvolal Bennett a oddálil sklenku s brandy od úst. Husté obočí se mu spojilo nad kořenem nosu. „O čem to sakra hovoříte, pane?“

Arthur využil chvíle akutního rozrušení svého přítele a špičkou boty zasunul podvazek dál pod pohovku. Nicméně ten zůstával stále na očích, ale bylo nepravděpodobné, že by si Bennett klekl na kolena a prohledával koberec, aby našel nějaké stopy po nedávném milostném dovádění.

Spokojen s tím, jak se mu úspěšně podařilo odstranit ze světla důležitý důkaz, vracel se Arthur zvolna ke křeslu.

„Dnes večer jsem našel zavražděného Ibbittse. Vrah ho zastřelil v jeho podnájmu.“

„Panebože.“

Arthur se zabořil do křesla. „Tím pádem se celá situace stala mnohem nebezpečnější a potřebuji vaši pomoc, Flemingu.“

Klepání na dveře ložnice se ozvalo právě ve chvíli, kdy si Elenora svlékla domino a šaty. Margaret, blesklo jí hlavou.

„Malý moment,“ křikla.

Schovala šaty a domino do skříně, vzala si župan a zahalila se do něj. Chvatně si vytáhla sponky z vlasů, nasadila si bílý čepec a ještě sundala náušnice.

Letmým pohledem do zrcadla se ujistila, že vypadá jako žena, kterou právě někdo probudil.

Otevřela dveře v naději, že si Margaret nevšimne jejího zrychleného dechu.

Ale Margaret nevypadala na to, že by měla náladu věnovat pozornost malicherným zbytečnostem. Její nervozita se nedala přehlédnout.

„Jste v pořádku?“ zeptala se Elenora.

„Ano, ano. Jsem, ale musím s vámi mluvit.“

„Jistě. Pojd'te dál.“ Elenora ustoupila, aby mohla vstoupit do pokoje. „Co se děje?“

„Jde o Arthura. Odvedl si Bennetta s sebou do knihovny, aby si v soukromí promluvili.“ Margaret neklidně přecházela sem a tam před toaletním stolem. „Děsí mě představa, že donutí Bennetta, aby mu řekl, jaké má se mnou úmysly,“ svěřila se rozechvělým hlasem.

„Ach, tak.“

„Připomněla jsem Arthurovi, že jsem vdova, a proto mám právo stýkat se s džentlmenem, aniž bych předem zjišťovala, zdali jsou jeho úmysly poctivé.“

„Vskutku.“

„Ale znáte Arthura už nějakou dobu, abyste věděla, že má silné sklony k tomu zasahovat ostatním lidem do života, i přestože si to nepřejí.“

„Asi máte pravdu, ale mohu vás ujistit, že tématem jejich rozhovoru v knihovně není váš vztah s Bennettem.“

Margaret se zastavila a obrátila se k ní s tázavým pohledem v očích. „Opravdu jste si tím jistá?“

„Naprosto. Ale možná se raději posaďte. Povím vám dlouhý příběh, který začíná vraždou George Lancastera.“

„Proboha,“ zhrozila se Margaret a klesla na židli u toaletního stolku.

Asi o půl hodiny později se Bennett zvedl k odchodu. Arthur ho vyprovodil k hlavním dveřím a zamkl za ním. Když pozhasíval lampy ve vstupní hale, vrátil se zpět do knihovny.

Jakmile tam vešel, jeho kroky směřovaly k pohovce, kde si klekl na kolena a natáhl se pro modrý podvazek.

Zvedl ten zatracený kousek saténu a vstal. Položil si podvazek do dlaně a pár vteřin si ho prohlížel. Byl tak jemný a svůdně ženský. Pohled na tu věcičku ho znovu vzrušoval. V mysli se vrátil k okamžiku, kdy ho stahoval z Elenoriny štíhlé nohy.

Věděl, že už nikdy nevzkročí do této místnosti, aniž by si nevybavil, k čemu tady došlo. Milování s Elenorou ho zásadním způsobem změnilo. Přestože tu změnu nedokázal přesně popsat, byl si vědom toho, že ho onen zážitek pozitivně a hluboce poznamenal.

Ať už se v budoucnu přihodí cokoliv, nikdy nebude stejným mužem, kterým býval až do dnešní osudné noci.

Následující den ráno se Elenora rozhodla vyčkávat ve svém pokoji tak dlouho, dokud nebude umírat hlady. Dokonce i poté, co dostala hlad jako vlk, váhala a zvažovala, zda nemá služebnou požádat, aby jí donesla ták se snídání do pokoje.

Ale nakonec sebrala odvalu, otevřela dveře a odhodlaně vykročila do chodby. Nechat si donést snídání do ložnice jenom proto, aby se vyhnula setkání s Arthurem, považovala za zbabělost.

Překvapilo ji, že se cítila poměrně fit. V noci uléhala do postele s očekáváním, že prožije bezesnou noc, ale ke svému úžasu spala dobře. Ještěže tak, pomyslela si, když sešla ze schodů. Jinak bych teď měla červené a opuchlé oči a pleť by byla z nedostatku spánku pobledlá.

Pro své první setkání s Arthurem po jejich milování si vybrala zelené mušelinové šaty s bílým krezlem. Měla pocit, že jí svěží barvy dodají tolik potřebnou sebejistotu.

Potřebuje ze sebe dostat co možná největší dávku sebeovládání a vyrovnanosti. Co se očekává od ženy, že řekne ráno džentlmenovi poté, co se s ním v noci vášnivě milovala v knihovně?

„Dobré ráno, madam.“ Znepokojený Ned ji překvapil v hale. „Právě jsem se za vámi chystal poslat novou služebnou, aby se vás zeptala, jestli si nepřejete donést snídání do pokoje.“

„To je od vás velmi pozorné, Nede, ale já snídám v posteli jenom tehdy, když se cítím nemocná. A nemocná skoro nikdy nebývám.“

„Ano, madam. Snídání je připravená v malé jídelně, jak jste nařídila, madam. Sally a její sestra ji včera odpoledne uklidily a připravily.“

„To je báječné.“ Věnovala mu milý úsměv, zhluboka nabrala dech a vydala se do jídelny.

Přes veškeré své obavy ze setkání s Arthurem, si dopřála pár minut, aby si vychutnala převratné změny, ke kterým došlo v jídelně.

Podlaha a nábytek v jídelně byly vyleštěny tak, až celá místnost oslnivě zářila. Ze stříbrných servírovacích táců položených na postranních stole se linula lahodná vůně. Teplé jarní sluneční paprsky pronikaly čistými okny. Výhled do zahrady sice stále kazila

přerostlá a neudržovaná zeleň, ale to se také už brzo změní. Noví zahradníci by měli nastoupit do práce právě dnes.

Udivilo ji, že Arthur neseděl sám u stolu. Byla s ním Margaret.

„Ach, tady jste,“ řekla Margaret. „Dělala jsem si o vás starosti. Právě jsem se chystala poslat někoho nahoru, aby zjistil, jak vám je.“

Vnímalá Arthurův pobavený pohled a v duchu se modlila, aby se nečervenala.

„Jak jsem už sdělila Nedovi, těším se dobrému zdraví,“ pravila.

Arthur zdvořile vstal a odtáhl jednu ze židlí od stolu. „Obávali jsme se, zdali na vás toho cvičení nebylo včera večer příliš.“

Věnovala mu ostrý pohled.

„Samozřejmě že na tanečním parketě,“ dodal nevinně.

Krátce studovala jeho tvář. Pod suchým pobavením zachytila záblesk upřímného znepokojení. Proboha, on si snad opravdu myslel, že zůstane celý den v posteli, aby se zotavila ze šoku z jejich milování? Nebyla přece žádná křehká květinka.

„Nebudte směšný, pane,“ odsekla a ignorovala židli, kterou jí nabídl. Vzala si talíř a přešla k postraním stolům, aby se podívala, jaký je výběr.

„Neberte Arthurovy řeči vážně. Jenom si z vás utahuje,“ zahlolila pohotově Margaret. „Ovšemže jsem neměla na mysli, že by vás zmohlo včerejší tancování. Obávala jsem se, zdali si ta otřesná událost nevybrala svoji daň. Právě o tom s Arthurem hovoříme. Vskutku příšerná záležitost,“ dodala a otrásla se.

„Ujišťuji vás, že jsem v naprostém pořádku.“ Elenora si prohlížela obsah jednotlivých táců.

„Doporučil bych vám rybu,“ ozval se Arthur. „Je vynikající.“

„A také vyzkoušejte vejce,“ přidala se Margaret. „Sallyina sestra je vskutku vynikající kuchařka.“

Elenora si na talíř nandala od všeho trochu, a když se vrátila ke stolu, Arthurova ruka stále spočívala na opěradle její židle.

Posadila se. „Děkuji vám, pane.“

Sklouzl pohledem k talíři. „Zdá se, že nedávné události nepříznivě neovlivnily vaši chuť k jídlu.“

„Ani trochu, pane.“

Usadil se naproti ní. „Já jsem měl dnes ráno pořádný hlad.“

Už mám plné zuby těch jeho nárážek, rozčilovala se v duchu. Vzala nůž a namazala si topinku máslem. „Jaké kroky podniknete dnes ve svém vyšetřování, pane?“ změnila téma.

Jeho výraz zvažněl. „Včera večer jsem se opominul zmínit, že jsem se dostal k jedné zajímavé stopě předtím, než jsme odjeli k Ibbittsovi.“

Elenora odložila topinku na talíř. „Jaká je to stopa, pane?“

„Dozvěděl jsem se jméno muže, který si říkal Saturn. Ten muž ale před pár dny zemřel a dnes dopoledne bych rád navštívil vdovu.“

„Ach, to je velmi vzrušující zpráva,“ řekla nadšeně Elenora, aniž by ho pokárala za to, že se jí o tom nezmínil dříve. „Musíte mě tam vzít s sebou.“

Vyklenul obočí. „Pročpak?“

„Vdova, která drží smutek za zemřelého manžela, možná bude váhat promluvit o soukromých věcech s džentlmenem, kterého nezná. Když tam ale bude jiná žena, bude se cítit lépe.“

Arthur na zlomek vteřiny přemítal o jejích slovech. „Nejspíš máte pravdu. Dobrá, odjíždíme o půl dvanácté.“

Napětí v jejím těle nepatrně povolilo. Ať už se mezi nimi změnilo cokoli jiného, jedna věc naštěstí zůstala stejná. Arthur ji i nadále považoval za svoji partnerku v této záležitosti, partnerku, jejichž rad si nesmírně cenil.

Margaret se rozzářila radostí. „Teď na chvilku změníme téma, Arthur mi právě oznámil, že pro něho není tajemstvím, že píší romány. Není to úžasné? Musím se smát, když si vzpomenu, jak jsem se bála, že by mě poslal zpět na venkov, jakmile by se dozvěděl pravdu.“

Elenořiny oči se setkaly s Arthurovými.

„Ani mě nepřekvapuje, že celou tu dobu věděl o vaší kariéře, Margaret,“ pravila s úsměvem.

O čtyřicet minut později otevřela Elenora dveře své ložnice a pozorně prozkoumávala chodbu. Byla prázdná. Před pár minutami zaslechla bouchnutí dveří, když se Arthur vrátil do svého pokoje, aby se převlékl, než pojedou za paní Glentworthovou. A Margaret jako obvykle v tuto hodinu psala ve svém pokoji.

Takže teď v knihovně nikdo nebude.

Vykročila do chodby a rozběhla se ke komoře. Na nohou měla měkké pantofle, které na dlažbě neklapaly.

Když se zastavila před dveřmi do komory, naposledy se ohlédla, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje. Posléze vklouzla do malé tmavé místnosti a tiše zavřela dveře.

Poslepu našmátrala páku, kterou se otevíraly tajné dveře, a opatrně za ni zatáhla.

Regál s knihami se zasunul. Vstoupila na balkon a přes zábradlí shlédla dolů, aby se ujistila, že se právě v tuto chvíli nikdo ze služebnictva nerozhodl utřít v knihovně prach. Přesně jak očekávala, měla knihovnu sama pro sebe.

Nadzvedla si sukně šatů, seběhla po točitém schodišti a přešla přes pokoj k místu, kde se s Arthurem milovali.

Nervózně prozkoumávala koberec, ale nikde nebylo ani stopy po jejím modrém podvazku. Musí tady přece někde být, uklidňovala se.

Chybějícího podvazku si všimla v noci až poté, co Margaret odešla z jejího pokoje. Levou punčochu měla srolovanou ke kotníku a napadlo ji, že se podvazek nejspíše uvolnil, když si ve spěchu svlékala šaty a vklouzla do županu. Předpokládala, že bude někde v ložnici, a tak se rozhodla, že se po něm podívá až dnes ráno.

Ale důkladné prohledání pokoje před několika minutami nepřineslo uspokojivý výsledek. Vzápětí si uvědomila, že ho určitě ztratila v knihovně. Při představě, že ho Bennett Fleming náhodou uviděl a odvodil si, co se asi v knihovně stalo, málem dostala hysterický záchvat.

Vydechla úlevou, když zjistila, že modrý podvazkový pás neleží nikde na koberci, kde by byl každému na očích. To zjištění jí dalo naději, že ho Bennett včera v noci pravděpodobně neviděl. Bohužel ale nevylučovalo možnost, že ho dnes časně ráno objevil někdo ze služebnictva.

Klekla si na zem a podívala se pod pohovku.

„Nehledáte tohle?“ zaslechla nad sebou Arthura.

Jeho hlas jí vylekal na tolik, že se prudce zvedla a jen tak tak se neuhodila hlavou o roh stolu.

Napřímila záda a zvedla hlavu k balkonu, kde se Arthur ležérně opíral o zábradlí. V prstech pravé ruky mu visel modrý podvazek. Určitě mě zahlédl, jak se plížím do komory, a sledoval mě, napadlo ji.

Rozhořčeně vyskočila na nohy.

„Vlastně ano,“ řekla tiše, „hledala jsem ho. Musel jste vědět, že mě jeho ztráta znepokojí. Proč jste mi neřekl, že jste ho našel?“

„Naštěstí jsem ho objevil včera večer dříve, než si ho mohl Fleming všimnout.“ Arthur vyhodil pás ledabyly do vzduchu a lehce

ho zase chytil. „Nikdy by ho nenapadlo, že jste tady se mnou dováděla jenom krátce předtím, než přijel s Margaret.“

Ušklíbla se, zvedla si sukně oběma rukama a stoupala po schodech. „Dovolte, abych vám řekla, pane, že váš smysl pro humor je rozhodně pokřivený.“

„Spousta lidí by vám potvrdila, že nemám vůbec žádný smysl pro humor, pokřivený ani žádný jiný.“

„Člověk by jistě pochopil, jak ti lidé došli k takovému závěru.“ Zastavila se na posledním schodě a natáhla ruku pro podvazek. „Dáte mi ho prosím vás?“

„Obávám se, že nedám.“ Vsunul si podvazek do kapsy u kalhot. „Rozhodl jsem se, že si založím sbírku.“

Nevěřicně na něho zírala. „To snad nemyslíte vážně.“

„Kupte si další pár podvazků a pošlete mi účet,“ prohodil Arthur.

Políbil ji na ústa, ještě než mu stačila vynadat. Když konečně zvedl hlavu, nedostávalo se jí dechu.

„Vlastně si jich raději kupte víc.“ Usmál se s hlubokým uspokojením. „Mám v úmyslu vytvořit si rozsáhlou sbírku.“

„Manžela jsme pochovali teprve před pár dny.“ Paní Glentworthová vzhledla k portrétu, který visel nad krbem. „Jeho smrt byla tak náhlá. Měl nehodu ve své laboratoři. Z toho stroje dostal zásah elektrickým proudem, který mu zastavil srdce.“

„Prosím, přijměte naši upřímnou soustrast, paní Glentworthová,“ řekla jemně Elenora.

Paní Glentworthová letmo pokývla hlavou. Byla to křehká, kostnatá žena s šedivými vlasy schovanými pod starým vybledlým čepcem. Z úzkých ramen jí splýval těžký plášť.

„Mnohokrát jsem ho upozorňovala, aby byl opatrný.“ Tenkými prsty sevřela vyšívaný kapesníček a v čelisti jí zaškubalo, jako kdyby zaskřípala zadními zuby. „Ale on mě neposlouchal a pořád s ním prováděl ty pokusy.“

Elenora mrkla na Arthura, který postával u okna s šálkem čaje v jedné ruce. Jeho tvář byla jako chladná maska, která neodhalovala žádné emoce. Vycítila, že mu mysl zaměstnává stejná myšlenka jako jí. Ve světle nedávných událostí se osudná nehoda v Glentworthově laboratoři zdála být více než jenom nešťastná náhoda.

Ale pokud měla paní Glentworthová podezření, že byl její manžel zavražděn, nedala to najevo. Možná je jí to úplně jedno, pomyslela si Elenora. Ošuntělý salon byl sice vyzdoben černou dekorací, podle které hosté poznali, že rodina drží smutek, nicméně vdova po zemřelém se jevila spíše neklidná a zoufalá než smutná a zdrcená. Elenora by přísahala, že za jejími náležitými slovy hostitelky a zdvořilým chováním se skrývá vztek a zloba.

Paní Glentworthová je přijala ochotně a s úctou k Arhurově jménu, ale očividně byla zmatená.

„Víte, že můj prastrýc George Lancaster byl zabit ve své laboratoři před několika týdny?“ zeptal se Arthur.

Paní Glentworthová se zamračila. „Ne, to bohužel nevím.“

„A víte, že váš manžel a George Lancaster byli v dobách svého mládí dobrými přáteli?“ dodala tiše Elenora.

„Samozřejmě že ano,“ přitakala a stiskla pevně kapesníček. „Vím moc dobře, jak si ti tři byli blízcí.“

Elenora se neodvažovala ani mrknout Arthurovým směrem.

„Řekla jste ti tři, paní Glentworthová?“ zeptala se tónem podbarveným lehkou zvědavostí.

„Seznámili se během studií v Cambridge a jediné, co je zajímalo, byla věda, ne peníze. Svým laboratořím a těm směšným experimentům byli plně oddáni.“

„Paní Glentworthová,“ začala Elenora opatrně. „Chtěla bych se -“

„Přisahám, že jsem si často přála, aby byl můj manžel radši loupežníkem,“ pokračovala paní Glentworthová a otrásla se. Potom, jako kdyby jí hluboko vnitru explodoval jed, potlačovaná muka a hněv se valily vpřed jako silný proud řeky. „Možná by i rodině zbyly nějaké peníze. Ale on byl posedlý přírodní filozofií a skoro všechny peníze utratil za vybavení laboratoře.“

„Jaké pokusy váš manžel prováděl?“ zeptal se Arthur.

Ale zdálo se, že žena jeho otázku neslyšela. Zloba a vztek ji zcela pohltily. „Glentworth měl solidní příjem, když jsme se vzali. Jinak by mi moji rodiče nikdy nedovolili se za něho provdat. Ale ten hlupák nikdy peníze neinvestoval. Utrácel je, aniž by někdy pomyslel na mne nebo naše dcery. Připadal mi horší než závislý hazardní hráč. Vždycky tvrdil, že potřebuje nejnovější mikroskop nebo nové čočky.“

Arthur se snažil změnit směr, který jejich rozhovor nečekaně nabral. „Paní Glentworthová, zmínila jste se, že váš manžel měl ještě jednoho přítele.“

„Jen se rozhlédněte kolem,“ vyzvala je paní Glentworthová a mávla rukou, ve které svírala kapesníček. „Vidíte tady něco cenného? Nic. Vůbec nic. Za ty roky prodal veškeré stříbro a obrazy, aby získal peníze na nákup přístrojů do laboratoře. Nakonec dokonce prodal i tu svoji tabatěrku. Nevěřila jsem, že by se s ní někdy dokázal rozloučit. Řekl mi, že ji chce mít u sebe, až bude pohřben.“

Elenora si pozorně prohlédla portrét nad krbovou římsou, na kterém byl vyobrazen statný džentlmen s pleší oděný do staromódních rajtek a pláště. V jedné ruce držel tabatěrku, jejíž víčko bylo osazeno velkým červeným broušeným kamenem.

Mrkla na Arthura a všimla si, že také důkladně studuje portrét.

„Prodal tabatěrku, která je na portrétu?“ otázal se Arthur.

Paní Glentworthová popotahovala nosem do kapesníčku. „Ano.“

„Víte, kdo ji od něho koupil?“

„Ne. Myslím, že ji manžel odnesl do zastavárny. A pravděpodobně za ni dostal dost málo.“ Čelist paní Glentworthové se chvěla zlobou. „Ne že bych ty peníze viděla. Ani se neobtěžoval mi povědět, že ji prodal.“

Arthur se na ni podíval. „Nevíte náhodou, kdy ji prodal?“

„Přesně ne, ale určitě to bylo krátce před tím neštěstím.“

Paní Glentworthová si otřela slzy z tváře. „Možná ten samý den. Zdá se mi, že ji ten den měl s sebou u snídaně. Odešel z domu a zdržel se venku nezvykle dlouho. Nepochybně hledal nějakou zastavárnu.“

„Kdy jste si všimla, že tabatěrka chybí?“ otázala se Elenora.

„Až ten večer, kdy jsem našla jeho tělo. Odpoledne jsem šla navštívit nemocnou přítelkyni. Když jsem se vrátila, můj muž byl už doma, zamčený v laboratoři, jak to mívá ve zvyku. Dokonce se ani neobtěžoval přijít na večeri.“

„To nebylo neobvyklé?“ podivil se Arthur.

„Vůbec ne. Když se zabral do svých pokusů, dokázal v laboratoři strávit hodiny. Ale když byl čas jít spát, zaklepala jsem na dveře a připomněla mu, aby nezapomněl pozhasínat lampy, až půjde nahoru. Když neodpovídal, přepadla mě zvláštní předtucha. Jak jsem řekla, dveře byly zamčené. Musela jsem si dojít pro klíč a pak jsem pak jsem.“ Odmělčela se a vysmrkala se.

„Pak jste našla jeho tělo,“ dokončila za ni jemně Elenora.

„Ano. Trvalo mi několik minut, než jsem se vzpamatovala natolik, abych si uvědomila, že nemá u sebe tabatěrku. Vzápětí mi došlo, že ji musel ten den prodat, a jen Bůh ví, co provedl s penězi. V kapsách nebyly, takže možná zaplatil dluh některému z otravných věřitelů.“

Zavládla krátká chvilka naplněná tichem, během které si Elenora vyměnila chápavý pohled s Arthurem. Oba dva mlčeli.

„Ani ve snu by mě nenapadlo, že by se dokázal se svojí tabatěrkou rozloučit,“ přerušila ticho paní Glentworthová.

„Byl váš manžel to odpoledne, kdy jste byla na návštěvě u své přítelkyně v domě sám?“ chtěl vědět Arthur.

„Ano. Máme služku, ale ten den nepracovala. Vlastně sem nechodí často, protože jsme jí několikrát nezaplatili. Nejspíš si hledá nové místo.“

„Aha,“ prohodil Arthur.

Paní Glentworthová se rezignovaně rozhlédla kolem sebe. „Nezbývá mi nic jiného, než tento dům prodat. Jenom se modlím,

abych za něj dostala hodně peněz, a mohla tak vyplatit věřitele mého manžela.“

„Kam půjдете, až dům prodáte?“ zeptala se Elenora.

„Přestěhuji se ke své sestře a jejímu manželovi. Sice se nemáme rádi a oni jsou chudí. Mají velmi málo peněz. Bude to mizerný život, ale co jiného mohu dělat?“

„Něco vám navrhnou,“ řekla Elenora. „Můžete dům prodat St. Merrynovi. Dá vám za dům více, než byste dostala, kdybyste ho prodala někomu jinému. Navíc bude souhlasit s tím, že v domě můžete dožít.“

Paní Glentworthová na ni tázavě pohlédla. „Promiňte?“ Posléze vrhla bleskový nedůvěřivý pohled na Arthura.

„Proč by jeho lordstvo mělo zájem odkoupit tento dům za více, než jaká je jeho skutečná cena?“

„Protože jste nám dnes byla velmi nápomocná a jeho lordstvo vám chce s radostí projevít svoji vděčnost.“ Elenora se podívala na Arthura. „Není to tak, pane?“

Arthur zdvihl obočí a jediné, co ze sebe dostal bylo: „Ovšemže.“

Paní Glentworthová sklouzla pohledem plným nejistoty na Arthura. „Uděláte to jenom proto, že jsem vám zodpověděla vaše otázky?“

Rty mu rozvlnil nepatrný úsměv. „Vlastně jsem vám velmi vděčný, madam. Což mi připomíná poslední otázku, kterou vám chci položit.“

„Ano, samozřejmě. Jen se ptejte.“ Náznaky naděje a úlevy rozjasnily její utrápenou tvář.

„Pamatujete si ještě jméno dalšího přítele vašeho manžela?“

„Lord Treyford.“ Paní Glentworthová se lehce zamračila. „Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale můj manžel se o něm dost často zmiňoval. Treyford je už také po smrti. Zemřel velmi mladý před mnoha lety.“

„Víte o něm něco jiného?“ naléhal Arthur. „Byl ženatý? Zůstala po něm vdova, kterou bych mohl kontaktovat? Měl děti?“

Paní Glentworthová chvíli přemítala a pak zavrtěla hlavou. „O tom pochybuji. Můj manžel tvrdil, že Treyford propadl svým výzkumům natolik, že manželka a děti by pro něho byly jenom přítěží.“ Povzddechla si. „Řekla bych, že Treyfordovi jeho svobodu záviděl.“

„Co váš manžel ještě o Treyfordovi povídal?“ vyptával se Arthur.

„Prohlašoval o něm, že je z nich nejgeniálnější. Jednou dokonce prohodil něco v tom smyslu, že kdyby býval Treyford žil, Anglie by se možná pyšnila druhým Newtonem.“

„Aha,“ řekl Arthur.

„Víte, považovali se za geniální.“ Paní Glentworthová si pevně sevřela ruce v klíně a vztek znovu zostřil rysy její tváře. „Věřili tomu, že dokáží změnit svět těmi svými pokusy a povznesenými rozhovory o vědě. Ale k čemu jim to jejich studium bylo dobré? Naprosto k ničemu. A teď jsou všichni mrtví, že?“

„Vypadá to tak,“ přitakala Elenora tiše.

Arthur odložil šálek s nedopitým čajem. „Velmi jste nám pomohla, paní Glentworthová. Pokud nás omluvíte, musíme už jít. Můj tajemník se za vámi co nejdříve zastaví, aby vyřídil veškeré formality spojené s prodejem domu a splacením dluhů věřitelům.“

„Kromě ní, samozřejmě,“ dodala paní Glentworthová spěšně. „Ona stále žije. Všechny je přežila, že?“

Elenora potlačila nutkání podívat se Arthura.

„Ona?“ opakoval monotónně Arthur.

„Vždycky mi připomínala čarodějnici,“ řekla tiše paní Glentworthová. „Možná na ně opravdu uvalila kletbu.“

„Ta žena se kdysi pohybovala v okruhu blízkých známých vašeho manžela?“ uvažovala nahlas Elenora.

Z očí paní Glentworthové sršely blesky. „Přezdívali jí bohyně inspirace. Můj manžel a jeho přátelé ani jednou nevynechali jejich pravidelné schůzky, které se konaly každou středu odpoledne u ní v saloně. Když je svolala, všichni nedočkavě spěchali do jejího domu. Popíjeli portské a brandy a vedli dlouhé hovory o přírodní filosofii. A snažili se na ni udělat dojem.“

„Kdo byla ta žena?“ zeptal se Arthur.

Paní Glentworthová byla tak ztracena ve svých nepříjemných vzpomínkách, že se zdálo, že ji jeho otázka zmátla. „Proč, ovšemže jde o lady Wilmingtonovou. Byli jejími oddanými otroky. Teď jsou všichni mrtví a jenom ona žije. Podivný zvrát osudu, že?“

O pár minut později, když Arthur pomáhal Elenoře nastoupit do kočáru, zpracovávala jeho mysl informace, které jí právě poskytla paní Glentworthová. Nicméně i přesto v duchu ocenil ladné křivky jejího přitažlivého pozadí, když se lehce předklonila a nadzvedla sukň, aby nastoupila do kočáru.

„Díky vám mě ta návštěva bude stát pěkných pár liber,“ pokáral ji mírným tónem, zavřel dveře a posadil se naproti ní.

„Ale, pane, jen si přiznejte, že i kdybych tam s vámi nebyla, nabídl byste paní Glentworthové pomoc.“

„Nic si nepřiznávám,“ namítl, když se pohodlně usadil a vrátil se k rozhovoru, který před krátkou chvílí dokončili v domě paní Glentworthové. „Skutečnost, že Glentworth zemřel při nehodě v laboratoři jenom pár týdnů poté, co byl zavražděn můj prastrýc naznačuje, že vrah neudeřil dvakrát, ale třikrát.“

„Glentworth, váš prastrýc a Ibbitts,“ jmenovala Elenora oběti a položila si ruce křížem na hrud', jako kdyby pocítila náhle chlad. „Třeba se od té tajemné lady Wilmingtonové dozvíme nějaké cenné informace. Znáte ji, pane?“

„Ne, ale mám v úmyslu se s ní seznámit ještě dnes odpoledne, pokud to bude možné.“

„Ach, ano, právě jako jste se seznámil s paní Glentworthovou.“

„Jistě.“

„Váš titul a bohatství vám zajisté poskytují jednu nebo dvě užitečné výhody.“

„Otevírají dveře, takže smím klást otázky.“ Pokrčil rameny. „Ale bohužel nezaručují, že dostanu pravdivé odpovědi.“

A nestačily ani k získání dámy odhodlané otevřít si vlastní knihkupectví, být nezávislá a žít si svůj život podle svých představ, pomyslel si smutně.

„Ach, ano, vzpomínám si na ta středeční setkání u mě v domě, jako kdyby se to poslední konalo teprve minulý týden.“ Modré oči lady Wilmingtonové se zastřely zasněným, skoro melancholickým nádechem. „Byli jsme tenkrát tak mladí, tak vášniví. Věda byla naší novou alchymií a ti z nás, kteří se zabývali objevováním jejích tajemství, se považovali za vynálezce moderní doby.“

Elenora upíjela čaj z porcelánového šálku a kradmo si prohlížela elegantní přijímací salon, zatímco naslouchala Clare, lady Wilmingtonové, jak hovoří o minulosti. Tento dům byl naprostým opakem domu paní Glentworthové stojícího na opačné straně města, napadlo ji. Lady Wilmingtonová očividně netrpěla nedostatkem financí.

Přijímací salon byl zařízen v čínském stylu, který přišel poprvé do módy před několika lety. S tmavou a exotickou atmosférou, vycházející z tapety v květinovém vzoru v odstínu tmavě modré a zlaté, ladil tmavý koberec a velká zrcadla v překrásných rámech místy rozjasňovala vyřezávaný nábytek natřený černým lesklým lakem.

Elenora si snadno představila, jak jejich zámožná hostitelka pořádala sezení v tak příjemném prostředí. Lady Wilmingtonová, které mohlo být podle Elenorina odhadu kolem sedmdesáti let, byla oblečena podle poslední módy. Její drazé vypadající, tmavě zlaté šaty s vysokým pasem ladily s prostředím přijímacího salonu. Jako kdyby byly speciálně navrženy k nošení v tomto pokoji. Jemné rysy v její tváři a útlá ramena naznačovaly, že kdysi bývala velkou krasavicí. Její vlasy protkané stříbrnými nitkami byly vyčesány velmi složitým způsobem.

Elenora měla zkušenost, že čím je dáma starší, tím více šperků nosí, a ani lady Wilmingtonová nebyla výjimkou. Ušní lalůčky jí zdobily perlové náušnice a na zápěstí a prstech jí zářily diamanty, smaragdy a rubíny.

Nejdéle spočinula Elenora pohledem na zlatém medailónku na jejím krku. Na rozdíl od honosných prstenů byl překvapivě obyčejný. Asi má pro ni velmi osobní význam. Třeba je v něm

miniaturní obrázek některého z jejích dětí nebo jejího zesnulého manžela.

Arthur se zastavil u nejbližšího okna a vyhlédl ven do perfektně udržované zahrady. Upřeně zíral do zahrady, jako kdyby ho tam cosi fascinovalo.

„Potom si jistě vzpomínáte na mého prastrýce, Glentwortha a Treyforda?“ poznamenal.

„Jistě, velmi dobře.“ Lady Wilmingtonová zvedla ruku ke zlatému medailónku na krku. „Všichni ti muži byli zcela oddáni vědě. Žili jen pro své pokusy, tak jako malíři a sochaři žijí pro své umění.“ Ruka jí sklouzla do klína a smutně se usmála. „Ale všichni jsou už bohužel mrtví. Jako poslední zemřel Glentworth. Doneslo se mi, že vašeho strýce zabil nějaký lupič před pár týdny, pane. Přijměte prosím moji upřímnou soustrast.“

„Nevěřím, že ho zabil obyčejný zlodějíček, kterého náhodou překvapil ve své laboratoři,“ řekl Arthur klidně. „Jsem přesvědčený, že ho zabil někdo, kdo má spojitost s minulostí, s dobou, kdy se džentlmeni ze Společenství kamenů pravidelně scházeli ve vašem domě každou středu.“

Pohled stále upíral do zahrady, ale Elenora nespouštěla zrak z jejích hostitelky. Neuniklo jí nepatrné zachvění v ramenech lady Wilmingtonové, když jí Arthur stroze oznámil svůj úsudek. Znovu přejela konečky prstů přes medailónek.

„Ale to snad není možné,“ namítla lady Wilmingtonová. „Jak by se to mohlo stát?“

„Nemám na tu otázku ještě odpověď, ale mám v úmyslu ji vypátrat.“ Arthur se k ní pomalu obrátil. „Můj strýc se nestal jedinou obětí toho násilníka. Věřím tomu, že Glentworthovu smrt nezpůsobila nešťastná náhoda. Jsem si jistý, že ten samý muž zabil oba dva muže, a navíc také mého bývalého majordoma.“

„Probaha, pane.“ Hlas lady Wilmingtonové se zachvěl a stejně tak se chvěl šálek s čajem, když ho podkládala na podšálek ležící na stole. „Nevím co na to říct. To je to je neuvěřitelné. Váš majordom byl také zavražděn? Ale proč by ho někdo zabíjel?“

„Aby ho umlčel poté, co od něho získal cenné informace.“

Lady Wilmingtonová zavrtěla hlavou. „Jaké informace?“

„Informace týkající se vyšetřování vraždy Georgea Lancastera. Vrah teď ví, že po něm jdu. A od Ibbittse se dozvěděl, co všechno

jsem o něm doposud zjistil.“ Arthurova čelist se napnula. „Což není mnoho. Nic, co by stálo za smrt muže,“ dodal.

„Vskutku ne.“ Lady Wilmingtonová se znovu zachvěla.

„Ale ten zabiják neuvažuje racionálně,“ řekl jí Arthur. „Věřím, že zabil mého prastrýce a Glentwortha jenom proto, aby získal červené kameny, kterými byla osazena víčka jejich tabatěrek.“

Tvář lady Wilmingtonové se zachmuřila. „Vybavuji si ty pozoruhodné kameny velmi dobře. Byly vskutku fascinující. Treyford si myslel, že to byly neobvykle tmavé rubíny, ale Glentworth a Lancaster byli přesvědčeni, že byly vyrobeny z nějakého druhu unikátního skla kdysi dávno ve starověku.“

„Viděla jste někdy starobylou knihu mého prastrýce?“ zeptal se Arthur. „Knihu, kterou si dovezl z Itálie společně s kameny?“

„Ano, jistě.“ Melancholicky si povzdechla. „A co se s ní stalo?“

„Myslím si, že zabiják, po kterém pátrám je dost šílený na to, aby věřil, že dokáže sestrojít d'ábelské zařízení, které je popsáno v Knize kamenů,“ vysvětloval Arthur.

Lady Wilmingtonová na něho zírala s pootevřenými ústy.

„Ovšemže ne,“ opáčila nepřesvědčivým tónem. „To je naprostý nesmysl. Pochybuji, že by i šílenec bral ten návod v té staré knize vážně.“

„Hovořili ti tři muži někdy o tom stroji?“ chtěl vědět.

„Ano, ovšemže.“ Lady Wilmingtonová se vzchopila a její hlas zazněl vyrovnaně. „V té knize se o něm píše jako o Jupiterově blesku. Při několika příležitostech jsme se o tom podivném zařízení bavili. Treyford a jeho přátelé se ho dokonce pokoušeli sestrojít, ale nakonec usoudili, že by stejně nikdy nefungoval.“

„Jak si tím mohli být tak jistí?“ zeptala se Elenora.

Lady Wilmingtonová si jemně masírovala spánky konečky prstů jedné ruky. „Nevzpomínám si už na všechny podrobnosti. Souviselo to s obtížemi spojenými se získáním energie skryté v nitru těch kamenů. Nakonec se shodli na tom, že neexistuje žádný způsob, jak ten úkol úspěšně dokončit.“

„Od svého prastrýce vím, že on k takovému závěru došel,“ pravil Arthur. „Ale jste si jistá, že Glentworth a Treyford o tom byli také přesvědčeni?“

„Ano.“ Modré oči lady Wilmingtonové zastřel nepřítomný pohled. Opět se letmo dotkla medailónku, jako kdyby při svém vzpomínání

na minulost hledala útěchu. „Tenkrát se stalo módou, že lidé pohlceni studiem vědy a matematiky flirtovali s okultismem.“

Elenora z ní nespouštěla zrak. „Prý sám velký Newton byl fascinován okultismem a obětoval několik let vážnému studiu alchymie.“

„Ano, slyšela jsem o tom,“ přitakala rozhodně lady Wilmingtonová.

„Je možné, že by Glentworth s Treyfordem tajně pokračovali ve svém projektu a snažili se to pekelné zařízení uvést do provozu i přesto, že se všichni shodli na tom, že s tím přestanou?“ zajímalo Arthura.

Lady Wilmingtonová překvapeně zamrkala a napřímila se. Než stočila pohled jeho směrem, vrátila se zpět do přítomnosti.

„To si nedokážu představit, pane. Vždyť všichni byli velmi inteligentní, vzdělaní muži moderní doby. Nebyli proboha skutečnými alchymisty.“

„Rád bych vám položil ještě jednu otázku,“ řekl Arthur.

„Prosím ptejte se.“

„Jste si naprosto jistá, že lord Treyford zemřel při explozi ve své laboratoři před mnoha lety?“

Lady Wilmingtonová zavřela oči a prsty jí vylétly k medailónku. „Ano,“ zašeptala. „Treyford je mrtvý. Viděla jsem jeho tělo. A také váš prastrýc ho viděl. Snad se nedomníváte, že vrah, kterého hledáte je starý muž?“

„Ne, kdepak,“ ozvala se Elenora. „Hledáme mladého muže v nejlepších letech.“

„Proč mi to říkáte?“ podivila se lady Wilmingtonová.

„Vrah měl tu odvahu a zatančil si se mnou těsně poté, co zavraždil Ibbittse,“ konstatovala Elenora.

Lady Wilmingtonové zmizela barva z tváře. „Vy jste tančila s vrahem? Jak víte, že to byl on? Dokázala byste ho popsat?“

„To bohužel ne,“ přiznala se Elenora. „Přihodilo se to na maškarním plese. Jeho tvář jsem neviděla, ale měl trhlínu v dominu, kterou způsobil majordom svým nožem, když se bránil.“

„Aha.“ Lady Wilmingtonová se zatvářila znepokojeně. „Zdá se mi to celé podivné.“

„Ano, máte pravdu, je to podivné,“ pokývl Arthur souhlasně hlavou. Mrkl na hodiny na stěně. „Náš čas vypršel. Děkuji vám, že jste nás přijala, madam.“

„Musíte mě informovat, jak vaše vyšetřování pokračuje.“

„Zajisté.“ Arthur vyndal z kapsy navštívenku a položil ji na stůl. „Pokud si vzpomenete na cokoliv, co by mi mohlo být nápomocné ve vyšetřování, byl bych rád, kdybyste mi okamžitě poslala vzkaz bez ohledu na denní dobu, madam.“

Lady Wilmingtonová vzala navštívenku do ruky a prohlížela si ji. „Samozřejmě.“

Arthur mlčel, dokud oba neseseděli v kočáře. Pohodlně se opřel a jednu paži natáhl po délce opěradla.

„Takže,“ začal, když se kočár rozjel, „Jaký je váš názor na lady Wilmingtonovou?“

Připomněla si, s jakou něhou se ta žena dotýkala zlatého medailónku během jejich rozhovoru.

„Domnívám se, že byla velmi zamilovaná do jednoho ze členů Společenství kamenů,“ promluvila tlumeným hlasem.

„Přesně takovou odpověď jsem neočekával, nicméně je to velmi zajímavé. Který z těch mužů si získal její srdce?“

„Lord Treyford. Muž, který zemřel velmi mladý. Muž, kterého jeho společníci i ona považovali za nejgeniálnějšího ze všech. Podezírám ji, že v tom zlatém medailónku ukrývá jeho podobiznu.“

Arthur se zamyšleně podrbl na bradě. „Medailónku jsem si sice nevšiml, ale jsem přesvědčen, že nám ta dáma zatajila významnou informaci. Během svého života jsem jednal s hodně prohanými lidmi, takže poznám, když mi někdo lže.“

„Jestliže nám lhala, předpokládám, že k tomu měla závažný důvod a považovala to za nezbytné,“ poznamenala důrazně Elenora.

„Možná se snaží někoho chránit,“ uvažoval nahlas Arthur. „Ale ať je to cokoliv, teď musíme vypátrat co nejvíce informací o Treyfordovi.“

Vrah se odvážil zatančit si se slečnou Lodgeovou. Musel být šílený, když se odvážil takhle hazardovat.

Šílený.

Lady Wilmingtonová se při tom pomyšlení roztřásla.

Ještě dlouho po odchodu svých hostů seděla v přijímacím salonu, nespouštěla oči ze St. Merrynovy navštívenky a konečky prstů jedné ruky spočívaly na medailónku. Vzpomínky z minulosti se jí vracely

a zamlžovaly vidění. Proboha, tohle bylo mnohem horší, než si vůbec dokázala představit.

Věděla, že nemá na vybranou. Osušila si vlhké oči. Hluboko v nitru věděla, že tahle chvíle jednou nastane a ona bude muset provést tu nevyhnutelnou věc.

Váhavě otevřela zásuvku u psacího stolu a vyndala list papíru. Pošle ten vzkaz okamžitě, aby vše bylo co nejdříve pod kontrolou.

Když dopsala krátký dopis, některá slova byla rozmazána slzami.

St. Merryn navštívil Lady Wilmingtonovou.

Vrah stěží dokázal uvěřit svým očím. Otřesen, stál ve stínu vchodových dveří nedalekého domu a sledoval, jak se zářivý kočár ztrácí za rohem.

Jak se podařilo tomu bastardovi tak rychle zjistit adresu?

Nepřekvapilo ho, když mu kluk z ulice, kterého si platil jako špeha oznámil, že St. Merryn a slečna Lodgeová odjeli do domu paní Glentworthové. Bylo mu jasné, že hrabě dříve nebo později vyhledá vdovu po Saturnovi. Ale co mu ta stará hlupačka napovídala, že se vzápětí objevil v domě Wilmingtonových?

V duchu si procházel každý krok svého plánu a snažil se přijít na to, zdali někde neudělal osudnou chybu. Ale žádnou chybu neobjevil.

Začínal se potit. St. Merrynův kočár zaparkovaný na ulici před domem lady Wilmingtonové byl první předzvěstí toho, že tahle zábavná hra, kterou hrál se svým protivníkem, nabírá neplánovaný obrat.

Nebude riskovat další nepříjemné překvapení. Získal vše, co potřeboval k dokončení zařízení. Nastal čas celou tu záležitost ukončit.

Vykročil do ulice lemované košatými stromy a v jeho bystré mysli už vznikala nová strategie.

Jeremy Clyde vyklouzl z hlavního vchodu veřejného domu. Ignoroval řadu kočárů čekajících na své zákazníky na ulici. Potřeboval se nadýchat čerstvého vzduchu. Hlava se mu točila z vína, které ten večer vypil.

Přemýšlel, kam má jít dál. Do svého klubu? Do některého z hráčských doupat? Další z možností, která mu zbývala, byla vydat se domů k té fúrii, se kterou se oženil. Ale to si přál udělat ze všeho nejméně. Představil si ji, jak na něho doma čeká se svým nekonečně dlouhým seznamem otravných otázek a požadavků.

Naivně se domníval, že svatba s bohatou ženou vyřeší všechny jeho problémy. Místo toho se ale jeho už tak mizerná situace ještě zhoršila. Ode dne, kdy Elenora přišla o své dědictví, začalo jít všechno z kopce. Kéž by jen nebyl býval ten její nevlastní otec tak zatraceně pitomý.

Kéž by. Jeremy měl pocit, že tahle dvě slova opakuje tisíckrát denně.

Nebylo to spravedlivé. Zatímco on se chytíl do pasti příšerného manželství a stal se rukojmím vrtochů lakomého otce své manželky, Elenora plánovala svatbu s jedním z nejbohatších a nejmocnějších mužů ve městě. Jak se to mohlo stát? Taková nespravedlnost.

Vtom se z temnoty vynořil stín muže. Jeremy nejistě zaváhal, ale vzápětí se uklidnil, když žluté světlo z petrolejových lamp dopadlo na elegantní plášť a naleštěné vysoké boty toho neznámého muže. Ať to byl kdokoliv, byl to džentlmen, a ne nějaký lupič.

„Dobrý večer, Clyde,“ pozdravil ho muž.

„Promiňte,“ zamumlal Jeremy. „Už jsme se někde potkali?“

„Ještě ne,“ prohodil muž a směšně se uklonil. „Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Stone.“

Existuje jenom jediné vysvětlení pro Stoneovu ironickou důvěrnost, pomyslel si neradostně Jeremy. „Předpokládám, že mi povíte, že znáte mé jméno jenom proto, že jste se stal svědkem mého pádu z koně tenkrát odpoledne v parku nebo se k vám donesly klepy spojené s tím incidentem. Laskavě si svá slova ušetřete.“

Stone se zachechtal a objal Jeremyho jednou paží kolem ramen. „Přiznávám, že jsem byl přítomen u té nešťastné příhody, ale vaše nepříjemná situace mě nepobavila. Vskutku jsem s vámi, i když trochu pobaveně, soucítil. Také vím, že kdybych byl na vašem místě, toužil bych se pomstít muži, který mi způsobil takové ponížení.“

„Obávám se, že šance na pomstu je minimální,“ namítl Jeremy.

„Možná vám můžu pomoci. Víím toho o St. Merrynovi poměrně dost. Najal jsem si kluky z ulice, aby ho občas sledovali, a nedávno jsem si promluvil s jeho bývalým majordomem, který mi posloužil jako cenný zdroj informací. A také jsem se dozvěděl pár věcí o jeho neobvyklé snoubence, které vám jistě budou připadat velmi zajímavé.“

O dva dny později postávala Elenora s Margaret v zadní části přetopeného tanečního sálu plného hostů. Blížila se půlnoc a celý večer Elenora poslušně hrála svoji roli a střídala tanečníky jednoho po druhém. Teď ji bolely nohy, byla nervózní a netrpělivá.

Kdyby bývala tančila s Arthurem, cítila by se šťastná a výtečně by se bavila. Ale Arthur tady nebyl a stejně jako předcházející noc pokračoval ve svém vyšetřování. Litovala toho, že se jí nepodařilo ho přesvědčit, aby ji vzal s sebou. Ale vysvětlil jí, že zamýšlí navštívit několik pánských klubů, kam by ji nemohl propašovat.

V myšlenkách se vracela k návštěvě u lady Wilmingtonové. Dnes odpoledne ji napadlo, že se opominuli zeptat na jednu velmi důležitou věc.

Hezká mladá žena s předstíraným zdvořilým úsměvem proplula kolem nich v objetí džentlmena středních let, který nedokázal odtrhnout pohled od jejího oblého pozadí.

„Musím říct, že čím déle hraji svoji roli v této záležitosti,“ zamumlala Elenora Margaret, „tím větší je můj respekt k vitalitě a trpělivosti mladých dam, které jsou vhozeny na trh nevěst. Obdivuji jejich odvalu a nechápu, jak to všechno tak v klidu zvládají.“

„Připravují se na to už od svého dětství,“ vysvětlovala Margaret. „Sázky této hry jsou nakonec velmi vysoké. Ty dívky si jsou moc dobře vědomy toho, že jejich budoucnost a v mnoha případech i budoucnost jejich rodin závisí na úspěchu v této jedné krátké sezoně.“

„Vy jste si podobnou zkušeností také prošla, že?“ otázala se s pochopením Elenora.

„Moje rodina se ocitla v zoufalé situaci ten rok, kdy jsem dovršila osmnáctiny. Měla jsem tři sestry a dva bratry a kromě matky s námi žila i babička. Můj otec zemřel a nezanechal nám skoro žádné finanční prostředky. Jedinou naší nadějí bylo uzavření výhodného sňatku. Moje babička dala dohromady peníze, které mi umožnily zúčastnit se jediné sezony Londýně. Harolda Lancastera jsem potkala hned na svém prvním plese a jeho nabídku k sňatku jsem samozřejmě bez rozmýšlení přijala.“

„A vy jste to udělala kvůli své rodině.“

„Harold byl dobrý muž,“ řekla Margaret tiše. „A časem jsem ho začala mít ráda. Největší problém spočíval ve velkém věkovém rozdílu. Harold byl o dvacet pět let starší než já. Jak si dokážete představit, měli jsme velmi málo společného. Doufala jsem, že najdu útěchu v dětech, ale bohužel jsme žádné neměli.“

„To je smutný příběh,“ špitla Elenora.

„Přesto velmi běžný.“ Margaret pokývla hlavou směrem k párům kroužícím na tanečním parketě. „Vsadila bych se, že se tuto sezonu bude opakovat hodně podobných příběhů.“

„Nepochybně.“

A výsledkem bude nespočet chladných svazků bez lásky, pomyslela si Elenora. Zauvažovala, zdali by se Arthur nakonec zavázal k takovému sňatku. Neměl vlastně na výběr. Nezbyvalo by mu nic jiného než se oženit, ať už najde, nebo nenajde ženu, již by miloval se smyslnou vášní, která byla zamčená hluboko v jeho nitru. Očekávalo se od něho, že splní svoji povinnost vůči svému titulu a rodině nehledě na své vlastní pocity.

„Dnes večer je tady skutečně nával,“ změnila Margaret téma a ovívala se vějířem. „Bennetovi bude trvat věčnost, než se vrátí s limonádou. Nejspíš zahyneme žízni dřívě, než se k nám tím davem protlačí.“

Vtom, když dav lidí v jednom místě trochu prořídł, zahlédla Elenora staromódní, šedobílou kudrnatou paruku, jež tvořila součást uniformy, kterou nosila mužská část služebnictva.

„Podívejte, tamhle u dveří je sluha,“ zahlaholila a stoupla si na špičky, aby lépe viděla. „Pokusíme se ho pohledem přivolat.“

„Obávám se, že se jeho ták vyprázdní dřívě, než sem dojde,“ zabrbala Margaret.

„Počkejte tady, aby vás Bennett našel, až se vrátí.“ Elenora se otočila, aby se vydala ve stopách sluhy mizejícího s tákem na druhém konci sálu. „Pokusím se ho dostihnout, ještě než mu ostatní hosté limonády rozeberou.“

„Buďte opatrná, aby vás lidé cestou neušlapali.“

„Nebojte se. Hned se vrátím.“

Se zdvořilým zamumláním proklouzla hloučkem dam středního věku a co nejrychleji směřovala k místu, kde naposledy viděla sluhu.

Už od něho byla jenom pár kroků, když na holých zádech ucítila dotek prstů v rukavici, těsně pod šíjí.

Po zádech jí přejela vlna ledového chladu a náhle se jí nedostávalo dechu.

Byl to jen náhodný dotek, ujišťovala se, takový, ke kterému nevědomky dojde, když se sejde více lidí pohromadě.

Dotek, který neznamená nic osobního.

Přesto musela potlačit nutkání, aby nahlas nevyjekla, protože jí intuice napověděla, že dotek tak intimní na její nahé kůži byl vskutku až příliš osobní.

Určitě to tak není, ujišťovala se. Ne tady. To by se nikdo neodvážil. I přes horko, které v tanečním sále panovalo, jí po celém těle naskočila husí kůže. Jistě se mylíla.

Ale naposledy mně ten neznámý muž kontaktoval v tanečním sálu plném lidí, a ne nikde o samotě, připomněla si.

Hlavně nesmí dát na sobě znát, že si je vědoma jeho přítomnosti.

Přinutila se zachovat klid, otočila se a rozevřela vějíř. Zatímco se ovívala, pozorně prozkoumávala okolí.

Kousek od ní postávalo několik džentlmenů, ale žádný z nich nebyl tak blízko, aby se jí mohl dotknout.

Vtom zahlédla sluhu, ale nebyl to ten, kterého se snažila dosáhnout.

Byl k ní otočený zády a proplouval davem bavících se a smějících se hostů. Sice mu neviděla do tváře, zahlédla jenom límec jeho zeleno stříbrného saka a kudrnatou paruku pod kloboukem, ale na jeho chůzi bylo cosi povědomého.

Vmísila se do tlačence a nespouštěla toho muže z očí.

„Promiňte,“ omlouvala se lidem, do kterých vrážela a vytlačovala je z cesty. „Promiňte, omlouvám se za tu rozlitou limonádu, madam. Nechtěla jsem vám stoupnout na nohu, pane“

Když došla na okraj tanečního parketu, zastavila se. Sluha se jí ztratil z dohledu, ale zároveň si všimla, že jediný východ z této strany tanečního sálu představují dveře otevřené do zahrady.

Zamířila ke dveřím a vykročila ven. Na terase nebyla sama. Kromě ní tam stálo několik párů zabraných do tichých rozhovorů. Nikdo jí nevěnoval pozornost.

Nicméně ani teď tajemného sluhu nikde nezahlédla.

Přešla kamennou terasu a sešla dolů po pěti širokých schodech, vedoucích do zahrad zahalených tmou, a snažila se vypadat jako ostatní hosté, kteří si vyšli na zahradu, aby se trochu zchladili a nadýchali čerstvého vzduchu.

Došla k širokému kruhu tvořenému velkými mramorovými sochami. V hlubokém stínu mezi sochami se nic nehýbalo.

„Elenoro.“

Byla tak napjatá, divže při zaslechnutí svého jména nevykřikla hrůzou.

Ohlédla se k místu, odkud se ozval mužský hlas, a jenom pár metrů od ní stál Jeremy Clyde.

„Dobrý večer, Jeremy,“ pozdravila ho a složila vějíř. „Nepotkal jste náhodou jednoho ze sluhů, který tady před chvílí procházel?“

„Proč bych si k čertu všimal nějakého sluhy?“ Zamračil se a přistoupil k ní. „Viděl jsem vás vycházet ven, tak jsem vás sledoval. Musíme si promluvit.“

„Nemám na nějaké povídání čas,“ opáčila, nadzvedla si sukně a kráčela k sochám. Cestou pátrala po nějaké stopě po sluhovi, který se tak náhle vypařil. „Jste si jistý, že jste toho sluhu nezahlédl? Měl na sobě uniformu a určitě šel tímto směrem.“

„K čertu s ním. Přestanete o něm konečně blábolit?“ Jeremy se hnál za ní a chytil ji za paži.

Netrpělivě se snažila dostat z jeho sevření. Ale Jeremy ji nepustil.

„Laskavě mě pusťte, pane.“ Terasa se jim ztratila z dohledu, ale tiché hlasy se nesly nočním vzduchem. Ostře zašeptala. „Nedotýkejte se mě.“

„Elenoro, musíte mě vyslechnout,“ naléhal na ni neodbytně.

„Právě jsem vám řekla, že nemám čas.“

„Přišel jsem dnes večer kvůli vám.“ Nepatrně s ní zatřásl. „Má drahá, vím všechno.“

Překvapením zapomněla na jeho sevření a vzhlédla do jeho tváře. „O čem to proboha hovoříte?“

Neklidně se ohlédl k terase a potom ztišil hlas. „Vím, že vás St. Merryn zaměstnal jako svoji milenkou.“

Šokovaně na něho zírala. „Netuším, co máte na mysli.“

„Zneužívá vás, má drahá. Nehodlá se s vámi oženit.“ Jeremy znechuceně zavrčel. „Zřejmě jste jediná, kdo neví pravdu.“

„Nesmysl. Netuším, o co vám jde a ani si to nepřiji zjistit. Pusťte mě. Musím se vrátit zpátky.“

„Elenoro, vyslechněte mě prosím. Vaše jméno se objevuje ve všech sázkových knihách v každém klubu v St. Jamesu.“

Sevřel se jí žaludek. „Prosím?“

„Všichni džentlmeni zapisují vysoké sázky na to, co se stane, až se vás St. Merryn nabaží.“

„O některých džentlmenech je známo, že vsadí na cokoliv, co je pobaví,“ namítla ostře.

„Má drahá, vždyť hovoříme o vaší pověsti, která bude brzy pošpiněna.“

„Kdy jste se tak dojemně začal znepokojovat o moji pověst?“

„Zatraceně, Elenoro, nemluvte tak hlasitě,“ okřikl ji šeptem Jeremy a rozhlížel se kolem sebe, aby se ujistil, že v jejich blízkosti nikdo není. Naklonil se k ní. „Rád bych vám připomněl, že jsem džentlmen. Nejsem jako St. Merryn. Když jsme byli zasnoubeni, měl jsem v sobě tu slušnost a chránil jsem vaši pověst.“

„Vaše galantnost mě opravdu dojímal, pane.“

„St. Merryn vás pouze zneužívá. Zamýšlí vás od sebe odvrhnout tím nejponížejším způsobem poté, co vás bude několik týdnů nebo měsíců představovat ve společnosti jako svou snoubenku. Věřte mi, že vás ten muž zničí,“ varoval ji, aniž by si všiml jejího sarkastického tónu.

„Vaše varování přišlo příliš pozdě, takže mi nezbývá nic jiného, než si těch pár týdnů vychutnat.“

„Ach, má drahá Elenoro, jak se vůbec opovažujete takhle mluvit? Mohl bych vám pomoci.“

„Skutečně?“ podivila se pobaveně. „A jakpak byste to udělal?“

„Budu nad vámi držet ochrannou ruku. Teď mám peníze a můžu si to dovolit. A na rozdíl od St. Merryna budu diskrétní. Nebudete se muset předvádět mezi společenskou smetánkou. Postarám se o to, abyste se zdržovala v bezpečné vzdálenosti od společnosti. Můžeme být spolu šťastní, má lásko, jak jsme si to kdysi plánovali.“

Zmocnil se jí vztek a zloba.

„Dovolte, pane, abych vám řekla,“ procedila skrz zuby, „že představa, že mě zničí St. Merryn je mnohem více vzrušující, než představa, že bych se stala vaší milenkou.“

„Jste příliš rozrušená,“ uklidňoval ji. „Rozumím vám a vím, že toho na vás bylo v poslední době moc. Příliš mnoho stresu rozladilo vaši nervovou soustavu. Ale pokud o mém návrhu popřemýšlíte, zjistíte, že vám nabízím to nejlepší řešení, které vás ušetří obrovského ponížení ze strany St. Merryna.“

„Nechte mě prosím vás jít, Jeremy.“

„Jenom se vás snažím chránit, má drahá.“

Obdarovala ho pohrdavým úsměvem. „Být pod vaší ochranou je to poslední, po čem toužím, pane.“

„Dáváte přednost povrchnímu vztahu se St. Merrynem jenom proto, že je bohatší než já? K čemu vám budou jeho peníze, až ho přestanete bavit a odhodí vás? Už nikdy se nebudete moci ukázat ve společnosti a vaše budoucnost bude katastrofická.“

„Vždyť vy nemáte ani tušení o mých plánech do budoucna.“

„Elenoro, musíte mě vyslechnout až do konce. Teprve pak možná pochopíte, v jak strašlivé situaci jste se ocitla. Než jsem přišel sem, staval jsem se v jednom klubu. Na vlastní oči jsem viděl zápisy v sázkové knize. Dnes večer mladý Geddings vsadil dva tisíce liber na to, že se vás St. Merryn zbaví, jakmile skončí sezona. Přitom jeho sázka byla jenom jednou z mnoha a některé vsazené částky byly mnohem vyšší.“

„Nikdy mě nepřestane udivovat, jak je možné, že se tolik vzdělaných džentlmenů chová jako naprostí hlupáci.“

„Všichni sází na to, že vaše zasnoubení je podvod. Jediné, co se v jejich sázkách liší, je přesné datum, kdy St. Merryn zruší zasnoubení a většina džentlmenů tipuje konec sezony. Ovšem někteří z nich věří tomu, že mu budete zahřívát postel i přes léto, protože mu to tak zatím vyhovuje.“

Arthur mě nechá jít, jakmile celá záležitost skončí, pomyslela si smutně. Rozčilovalo ji, když věděla, že džentlmeni, kteří vsázejí na její budoucnost si přijdou na pěkné peníze. Připadalo jí to nespravedlivé.

Vtom jí hlavou prolétla ohromující myšlenka silou větší než úder blesku.

Vím přesně, jak tahle záležitost skončí.

Náhle viděla svoji vlastní, osamělou budoucnost mnohem jasněji než kdokoli z těch džentlmenů v klubu. Jakmile Arthur dopadne vraha, domluví si přesné datum jejího odchodu z domácnosti.

Byla to velmi depresivní myšlenka, ale nemohla ignorovat finanční stránku. Byla jedinou osobou, samozřejmě kromě Arthura, která mohla vsadit s naprostou jistotou.

Jenomže to nebude tak jednoduché, připomněla si. Poklepávala si složeným vějířem o dlaň a přemýšlela, jak to provede. Vždyť žádná dáma nemůže vejít do pánského klubu a požádat o zapsání sázky. K tomu potřebovala pomoc džentlmena, kterému mohla důvěřovat natolik, aby ho požádala o zapsání sázky jeho jménem.

„Elenoro?“ Jeremy s ní lehce zatřásl. „Slyšela jste mě? Kde je vaše hrdost? Nemůžete přece dovolit, aby se k vám St. Merryn choval takhle ohavně.“

Vzchop se, nařídila si Elenora. Jsi tady proto, abys co nejlépe hrála svoji roli.

„Nemluvte nesmysly, Jeremy.“ Zvedla bradu. „Nevěřím tomu, že by byl St. Merryn tak necitelný a odvrhl mě. Proč si všichni myslí, že je něčeho takového schopen?“

Vskutku výstižná otázka, pomyslela si. Co vlastně dnes večer vedlo k náhlému vzestupu sázek?

„Prý si vás najal v agentuře,“ vyhrkl ze sebe Jeremy.

„Ach, proboha, Jeremy. Ten nesmysl o tom, že si mě vybral v agentuře, byl od začátku vtípem a všichni to moc dobře ví. Copak vy nemáte smysl pro humor?“ zahlaholila vesele.

Jeremy přimhouřil oči. „Až do dnešního večera jsem stejně jako ostatní věřil, že ta St. Merrynova historka byla vskutku míněna jako žert. Ale teď se všude povídá, že je to pravda a že si vás najal v agentuře, která obstarává placené společnosti,“ pravil vážným tónem.

„Proč by to proboha dělal? Se svým bohatstvím a titulem by si mohl vybrat snoubenku mezi mladými dámami,“ opáčila.

„Vy to nechápete? Zašel do té agentury, aby si vybral chudou placenou společnici právě proto, že nemá v úmyslu se oženit. Chce si jenom užívat s milenkou, kterou si drží pod vlastní střechou, a představovat ji ve společnosti jako svoji snoubenku. Je to jenom další z jeho nechvalně proslulých triků. Vždyť určitě víte, že ten muž je známý svými velmi chytrými plány.“

„Dobrá, jestli je tomu opravdu tak, tak tohle je jistě jeden z jeho nejgeniálnějších plánů,“ prohodila klidně, „protože jsem zcela přesvědčená, že se hodlá se mnou oženit.“ Ještě by neškodilo dodat, že věří tomu, že St. Merrynovy úmysly jsou upřímné a poctivé, napadlo ji. Možná by se tím zvýšily sázky.

„Má nejdražší, nemusíte přede mnou nic předstírat.“ Jeremy ji naléhavěji stiskl ruku. „Vím všechno včetně toho, že vás St. Merryn našel v agentuře. Nesnažte se to popřít.“

„To je naprostý nesmysl.“

„V agentuře Goodhew a Willis, abych byl přesný,“ dodal.

Proboha. On dokonce zná i jméno agentury. To bylo poprvé, kdy si dal někdo do spojitosti ten žert s agenturou Goodhew a Willis.

Těžce polkla a ze všech sil se ovládala, aby Jeremy nepoznal, jak s ní jeho zjištění otřásl. Teď z něho musí nenápadně dostat, kde se dozvěděl jméno agentury.

„Netuším, o čem hovoříte, Jeremy.“ Udržet hlas nad věcí a vyrovnaný si vyžádalo hodně úsilí, ale dařilo se jí to. „Kde jsi slyšel to podivné jméno?“

„Ach, jste tak naivní, má drahá. Vidím, že skutečně věříte tomu, že se s vámi St. Merryn ožení.“ Znovu ji pevněji stiskl paži. „Povězte mi, co vám slíbil? Jaké lži vám napovídal?“

„St. Merryn není jako vy, Jeremy. Je ke mně poctivý a upřímný.“

Jeremyho prsty se staly svěrákem na její paži. „Naznačujete snad, že s jeho plánem souhlasíte? Nemůžu uvěřit tomu, že byste klesla do takových hlubin nemravnosti. Co se to stalo s mojí sladkou, nevinnou Elenorou?“

„Sladká, nevinná Elenora se už brzo stane mojí manželkou.“ Ze stínu živého plotu vystoupil Arthur. „A jestli od ní ihned neodtáhnete ruku, ztratím tu špetku trpělivosti, kterou pro vás ještě mám, Clyde.“

„St. Merryne,“ zvolal leknutím Jeremy a okamžitě uvolnil sevření Elenořiny paže. Ostražitě ustupoval dozadu, jakmile se Arthur postavil vedle Elenory. „Jak se vůbec opovažujete, pane?“

„Jak se vůbec opovažuji požádat slečnu Lodgeovou o ruku?“ Arthur vzal Elenoru za paži. „Pravděpodobně proto, že to považuji za rozumnou věc. A vám do toho nic není.“

Jeremy s sebou trhl, ale stál na místě. „Nestydíte se, pane?“

„Ta slova zní opravdu směšně od muže, který se zbavil Elenory, aby se mohl oženit s jinou ženou.“

„Takhle to nebylo,“ protestoval Jeremy.

„Vlastně,“ ozvala se Elenora, „takhle přesně se to stalo.“

„Má drahá, špatně jste si to vysvětlila.“

„O tom pochybuji.“

„Na rozdíl od St. Merryna jsem po vás nechtěl, abyste se vydávala za moji snoubenku.“ Jeremy upřel pohled na Arthura. „Jak ospravedlníte, že jste se opovážil takhle zneužít slečnu Lodgeovou, pane?“

„Clyde,“ pravil Arthur nebezpečně měkkým hlasem, „radím vám, abyste raději s tím provokováním přestal.“

Vyburcovaná jeho tónem, Elenora si hbitě stoupla mezi oba muže. „Arthure, přestaňte s tím. Dnes večer nás čeká důležitější záležitost, kterou musíme vyřídit.“

Mrkl na ni. „Opravdu? Právě teď začínala být tahle situace zajímavá.“

„Jeremy ví o agentuře Goodhew a Willis,“ řekla důrazně.

Cítila, jak ji jeho ruka pevně stiskla stejnou paži, která se právě osvobodila od Jeremyho sevření. Zítra tam budu mít určitě modřiny, napadlo ji.

Arthur vrhl tázavý pohled na Jeremyho. „Skutečně?“

„Je všeobecně známo, že jste si Elenoru najal v té agentuře,“ vychrlikl ze sebe Jeremy.

„Je pravda, že jsem kdysi z legrace prohodil, že slibuji, že si vyberu budoucí manželku v agentuře, která obstarává placené společnosti,“ souhlasil Arthur. „Ale žádnou agenturu jsem nejmenoval. Kde jste tohle jméno slyšel?“

„Pane, nevidím žádný důvod, proč bych vám měl vysvětlovat -“

Vtom zmlkl, když Arthur bez varování pustil Elenoru, prudce ho popadl za drahý plášť a tvrdě ho přitlačil na zadní část mramorového sochy boha.

„Kdo vám řekl jméno té agentury, Clyde?“

Jeremy zalpal po dechu a zuřivě protestoval. „Pusťte mě, pane.“

„Mám sto chutí vyzvat vás na souboj za to, že bezohledně šíříte zlomyslné drby o mé snoubence. Však jsem vám to už jednou slíbil.“

Měsíční světlo dopadalo na Jeremyho tvář plnou zděšení. „Blufujete, pane. Celý svět ví o tom, že jste se neobtěžoval vyzvat na souboj muže, který tenkrát utekl s vaší pravou snoubenkou. A stěží byste riskoval váš krk v souboji kvůli ženě, kterou jenom zneužíváte.“

„Clyde, vy a celý svět ví jenom málo o mě a o tom, čeho bych byl schopen. Hned mi povězte, kde jste slyšel o agentuře Goodhew a Willis, nebo budete do hodiny vyzván k souboji.“

Jeremy se vzdal. „Dobře,“ řekl a snažil se získat jakousi důstojnost. „Přepokládám, že není důvod, proč bych vám neměl říct, kde jsem se doslechl o vašich pravých záměrech se slečnou Lodgeovou.“

„Tak kde to sakra bylo?“

„V Zeleném Lyonu.“

Elenora sraštila čelo. „Co je to za podnik?“

„Je to hráčské doupě v St. Jamesu,“ upřesnil Arthur, aniž by spustil pohled z Jeremyho. „Pročpak jste tam šel, Clyde? Patří

Zelený Lyon k vašim oblíbeným místům, která pravidelně navštěvujete?“

„Neurážíte mě laskavě.“ Jeremy se napřímil v ramenech. „Včera večer jsem se nudil, tak jsem tam z rozmaru zašel, protože mi kdysi někdo řekl, že tam bývá celkem dobrá zábava.“

„Náhodou jste tam šel včera večer a náhodou jste tam potkal někoho, kdo vám jen tak z ničeho nic pověděl o agentuře Goodhew a Willis? Pochybují o tom, že to bylo právě takhle. Zkuste to znova.“

„Je to sakra pravda. Nudil jsem se a na ulici jsem potkal muže, který mi navrhl, že zajdeme do Zeleného Lyonu. Šli jsme tam společně a asi tak hodinu jsme hráli karty. A během toho večera se mezi řečí kromě jiného zmínil o té agentuře.“

„Ten muž je váš přítel?“ chtěl vědět Arthur.

„Ne, jenom známý. Nikdy předtím jsem ho neviděl.“

„Kde jste ho potkal?“

Jeremy rychle mrkl na Elenoru a potom odvrátil pohled. „Před jedním podnikem na Orchid Street,“ zamumlal.

„Orchid Street.“ Arthurova ústa rozvlnil jízlivý úsměv. „Ano, přesně tam se nachází veřejný dům, který vede stará bordelmamá, která si říká paní Flowersová.“

Elenora se zatvářila opovržlivě. „Vy navštěvujete veřejné domy, Jeremy? Ví o tom vaše žena?“

„Na Orchid Street mě zavedla jistá obchodní záležitost,“ zamumlal Jeremy. „Ani nevím, že tam nějaký bordel je.“

„To mě nezajímá,“ prohodil Arthur. „Raději mi povězte něco o tom muži, se kterým jste se včera večer seznámil a který vám navrhl, abyste navštívili Zelený Lyon.“

Jeremy napůl pokrčil rameny, protože ho Arthur stále pevně držel za plášť. „Moc toho o něm nevím. Představil se mi jako Stone nebo Stoner nebo tak nějak. V Zeleném Lyonu se choval jako doma, asi tam často chodí.“

„Jak vypadal?“ otázala se Elenora.

„Proč na tom k čertu záleží?“ vyštěkl Jeremy.

Ale vzápětí ho Arthur přitlačil na sochu. „Odpovězte na její otázku, Clyde.“

„Zatraceně, nevzpomínám si na podrobnosti jeho vzhledu. Když jsem ho potkal, měl jsem už v sobě několik lahví vína.“

„Byl jste opilý?“ žasla nad jeho slovy Elenora. Když byla s Jeremym zasnoubená, napil se jen příležitostně a s mírou. „Nemůže

být nic horšího než manžel alkoholik. Vaše ubohá žena má můj nejhlubší soucit.“

„Mám zatraceně dobrý důvod, proč se občas opiji. Chci zapomenout na své problémy,“ rozkřikl se Jeremy. „O mém manželství se zrovna nedá říct, že by to byl romantický vztah plný lásky. Je to peklo. Než jsme se vzali, můj tchán naznačoval, že po svatbě vyplatí mé manželce tučné věno, ale pak vzal svůj slib zpět. Navíc kontroluje naše finance a já skáču, jak on píská. Ocitl jsem se v pasti.“

„Vaše manželské problémy nás nezajímají,“ řekl Arthur. „Popište nám toho muže, kterého jste potkal na Orchid Street.“

Jeremy se ušklíbl. „Byl přibližně stejně vysoký jako já. Měl hnědé vlasy.“ Poškrábal se na čele. „Alespoň myslím, že byly hnědé.“

„Byl silný?“ vyzvídá Arthur. „Hubený?“

„Silný ne.“ Jeremy zaváhal. „Zdál se být v dobré kondici.“

„Byly jeho rysy nějakým způsobem neobvyklé?“ zeptala se Elenora. „Hyzdily jeho tvář třeba jizvy?“

Jeremy se zamračil. „Myslím si, že ne. Pokud jde o jeho vzhled, dá se o něm říct, že je to typ muže, který ženy přitahuje.“

„Jak byl oblečen?“

„Draze,“ odvětil Jeremy bez váhání. „Když jsem se ho zeptal, v jakém módním salonu si nechává šít, prohodil cosi vtipného a změnil téma.“

„Dokázal byste popsat jeho ruce?“ vyzvídala Elenora.

„Jeho ruce?“ Jeremy na ni zíral, jako kdyby mu zadala extrémně složitý matematický příklad. „Nevšiml jsem si na nich ničeho zvláštního.“

„Takhle nám nepomůžete,“ zabrblal Arthur a pustil Jeremyho. „Pokud si vzpomenete na cokoliv jiného, určitě mi dejte okamžitě vědět.“

Jeremy si upravil plášť a kravatu. „Proč bych se tím měl sakra obtěžovat?“

Arthur vykouzil ve tváři ledově chladný úsměv. „Protože máme důvod se domnívat, že váš nový známý v posledních týdnech zabil nejméně tři muže.“

Jeremy vydal klokotavý zvuk, ale žádná slova z něho nevyšla.

Za jiných okolností by mi ta situace přišla k smíchu, napadlo Elenoru.

Ale neměla příležitost vychutnat si šokovaný výraz Jeremyho tváře, protože ji už Arthur vláčel za sebou směrem tanečnímu sálu.

„Co jste k čertu dělala venku s Clydem?“ zavrčel.

„Vyšla jsem ven, protože se mi zdálo, že jsem zahlédla našeho vraha.“

„Zatraceně. Ukázal se tady?“ Arthur se náhle zastavil a Elenora zakopla o jeho botu. Kdyby ji nezachytil, upadla by na zem. „Jste si tím jistá?“

„Zdálo se mi, že je to on, ale nejsem si stoprocentně jistá.“ Zaváhala, než pokračovala. „Dotkl se mých zad těsně pod šíjí. Přisahal bych, že ten dotek byl úmyslný. Když jsem ucítila jeho prsty, zamrazilo mě do morku kosti.“

„Ten bastard.“ Arthur si ji přitáhl a majetnický ji objal paží.

Je tak příjemné být přitisknutá na jeho hrud', pomyslela si Elenora.

„Přiznávám, že to mohla být také jenom moje představivost,“ zamumlala do jeho pláště. „Bůh ví, že v poslední době žiji v neustálém napětí. Ale měli bychom se zaměřit na fakta, která jsme se dozvěděli od Jeremyho.“

„Ano.“

Váhavě zvedla hlavu. „Existuje velmi málo lidí, kromě vás a mě, kteří znají agenturu Goodhew a Willis. A z těch několika lidí je Ibbitts jediným člověkem, který by ochotně tu informaci sdělil komukoliv jinému.“

„A muž, kterému o agentuře pověděl, ho pravděpodobně zavraždil, jakmile zjistil, co potřeboval.“ Arthur povolil své sevření a zrychlil krok. „Pojďte. Musíme si pospíšet.“

„Kam jdeme?“

„Vy pojedete domů a já se na chvíli zastavím v Zeleném Lyonu. Clyde tvrdil, že se tam jeho nový známý choval jako doma. Třeba budu mít štěstí a bude tam i dnes večer.“

„Půjdu tam s vámi,“ oznámila Elenora tónem nepřipouštějícím žádné námitky.

„Elenoro, nemám čas se o tom s vámi dohadovat.“

„Souhlasím. Ale přemýšlejte logicky, pane. Musím tam jít s vámi, protože jsem jediná osoba, která by mohla vraha poznat.“

O hodinu později si Elenora přitáhla pléd těsněji kolem ramen a upravila si deku, která jí zakrývala kolena. Noc nebyla příliš chladná, ale protože seděla v neosvětleném kočáře už delší dobu, začínala jí být zima.

„Sledování podezřelého mi nepřípadá tak vzrušující, jak jsem čekala,“ řekla.

Arthur sedící v tmavém stínu v rohu kočáru nespouštěl zrak z vchodových dveří do Zeleného Lyonu. „Nezapomeňte, že jsem vás předem varoval.“

Rozhodla se jeho poznámku ignorovat. Dnes v noci Arthur nebyl v dobré náladě. Ani se mu nemůžu divit, pomyslela si.

Seděli ve starším fiakru, který na jeho příkaz najal Jenks. Elenora jeho důvody chápala. Jeho luxusní kočár by po pár hodinách parkování na ulici před Zeleným Lyonem určitě vzbuzoval nežádoucí pozornost. A v takhle pozdní hodinu sehnal Jenks jenom tenhle starý fiakr.

Jakmile se rozjeli směrem k Zelenému Lyonu, bylo Elenoře jasné, proč si nikdo jiný tenhle fiakr nevybral. Během jízdy se kočár kýval ze strany na stranu a kola příšerně vrzala. Navíc, ačkoliv se sedadla na první pohled zdála čistá, se ukázalo, že pachy nashromážděné za ty roky, se usadily v polštářích sedaček.

Elenora nepatrně povzdechla a konečně si přiznala, že očekávala, že čas, který stráví společně s Arthurem v potemnělém, důvěrném prostředí kabiny fiakru bude příjemný. Představovala si, jak si spolu povídají a pozorují džentlmeny vcházející a vycházející z klubu.

Ale sotva zaparkovali v dlouhé řadě kočárů stojících v ulici před klubem, Arthur se ponořil do hlubokého mlčení. Veškerá jeho pozornost byla soustředěna na vchod do Zeleného Lyonu.

Zamyšleně hleděla na vchod do klubu a přemýšlela, proč právě do tohoto místa proudil neustálý dav. Ten podnik nemá jistě dobré jméno, napadlo ji. Lucerna nad vchodem vrhala slabé světlo do tváří přicházejících a odcházejících mužů.

Muži, kteří vystupovali z kočárů zastavujících před schodištěm byli většinou opilí. Hrubě a hlasitě se chechtali a určitě si mezi sebou

vyprávěli oplzlé historky. Někteří z nich měli ve tváři horečnatý výraz nedočkavosti a očekávání.

Na rozdíl od mužů, kteří právě přijeli, měla většina z těch, kteří podnik opouštěli ve tváři naprosto odlišný výraz. S výjimkou jednoho nebo dvou mužů, jejichž obličej zářil štěstím, ostatní muži kráčeli dolů ze schodů s výrazem vzteku, hlubokého zachmuření nebo sklíčenosti. Někteří vypadali, jako kdyby jim byla právě doručena zpráva o úmrtí v rodině. Elenora věděla, že šlo o muže, kteří v hazardu prohráli dům nebo dědictví. Napadlo ji, zdali si některý z nich přiloží ke spánku pistoli, až se vrátí za svítání domů.

Při té představě se otřásla.

Arthur pohlédl jejím směrem. „Je vám zima?“

„Ne, není. Co podniknete, pokud se dnes v noci ten muž tady neukáže?“ chtěla vědět.

„Zkusíme to znovu zítra večer.“ Arthur si natáhl paži o opěradlo. „Pokud se ke mně mezitím nedonesou další nové informace, tahle stopa je zatím nejvýznamnější, kterou máme k dispozici.“

„Napadlo mě, že nemohla být náhoda, že vrah prozradil informaci o mém spojení s agenturou Goodhew a Willis právě Jeremymu,“ konstatovala.

„Máte pravdu. Určitě si záměrně naplánoval, že to sdělí právě Clydeovi a něco za tím bude.“

„Co myslíte, že tím sleduje?“

„To ještě nevím. Pamatujte na to, že žije v domnění, že nemáme žádné stopy, podle kterých bychom ho poznali. A je si jistý, že mu nehrozí odhalení totožnosti.“

Elenora si znovu přitáhla konce plédu k sobě. „Doufám, že ho z této dálky poznám.“

Arthur mlčel.

„Arthure?“ přerušila Elenora po chvíli tíživé ticho.

„Ano?“

„Ráda bych se vás na něco zeptala.“

„Ptejte se,“ vyzval ji, aniž by pohlédl jejím směrem.

„Jak jste věděl o veřejném domě, když se Jeremy zmínil o Orchard Street?“

Na zlomek okamžiku nedal najevo, zdali její otázku slyšel, a posléze i v té tmě poznala, že se pousmál.

„Podobné podniky si dělají jméno samy,“ vysvětloval. „Muži si o nich rádi povídají, Elenoro.“

„To mě ani v nejmenším nepřekvapuje.“

Mrkl na ni a tváří mu přelétl pobavený úsměv. „To, co chcete skutečně vědět je, jestli jsem se službami veřejného domu dobře obeznámený, když jsem měl příležitost ho navštívit.“

Zvedla pyšně bradu a pohledem stále ulpívala na vchodových dveřích podniku. „Tahle součást vašeho osobního života mě vůbec nezajímá, pane,“ opáčila.

„Ale ovšemže vás zajímá. Moje odpověď je ne.“

„Hmm.“ Krátce pocítila záchvěv radosti, ale vzápětí jí znovu přišla na mysl otázka týkající se jeho soukromého života, která ji obtěžovala od začátku tohoto dobrodružství. „Takže jste tedy služeb takové instituce nevyužil,“ dodala.

„V tuto chvíli se v mém životě nevyskytuje žádná jiná žena, Elenoro,“ řekl tiše. „Vlastně už delší dobu se v něm žádná neobjevila. Tohle chcete vědět?“

„Nic mi do toho není,“ špitla.

„Ach, ale je, má drahá,“ namítl. „Vždyť máme mezi sebou důvěrný vztah a máte právo vědět, jestli jsem zamilovaný do jiné ženy.“ Odmlčel se. „Stejně tak já bych čekal, že se od vás dozvím, jestli máte romantický vztah s jiným mužem.“

„Víte lépe než kdokoliv jiný, že v mém životě není jiný muž,“ hlesla.

„Očekávám, že tomu tak bude po celou dobu naší spolupráce,“ poznamenal stroze.

Odkašlala si. „Takovou loajalitu očekávám i z vaší strany.“

„Máte ji mít,“ ujistil ji.

Obrátil pozornost zpět ke klubu a zanechal ji v jejím osamění, aby mohla v klidu rozebírat směsici uspokojení a melancholické touhy, která jí vřela hluboko v nitru. Budu ho mít pro sebe po celou tu dobu, kdy nás bude spojoval tato podivná záležitost, pomyslela si. Ale to uvědomění jí jenom připomnělo, jak bolestivé bude jejich následné loučení.

Usilovně se snažila nasměrovat své myšlenky na velkolepé plány do budoucnosti, nicméně stále obtížněji si dokázala představit svůj život bez Arthura.

Proboha, vždyť jsem se do něho zamilovala, blesklo jí hlavou.

To náhlé zjištění ji naplnilo čirou euforií, která se následně změnila v hrůzu a paniku. Jak proboha mohla dopustit, aby se to stalo?

„K čertu.“ Arthur se narovnal a sklonil hlavu těsně k okénku kočáru. „Co má tohle znamenat?“

Jeho naléhavý tón ji vyrušil z jejích zasmušilých myšlenek. Poposedla si.

„Co se děje?“ zeptala se.

Arthur zavrtěl hlavou a pohled stále upíral ke schodišti před klubem. „Zatraceně. Podívejte se ke vchodu. Mohl by ten muž, který právě vychází ze dveří být tím, se kterým jste tančila tu noc, kdy byl zavražděn Ibbitts? A tím, který se vás dnes večer dotknul?“

Upřela pohled ke dveřím a spatřila hezkého mladého muže, kterému mohlo být tak kolem dvaceti, jak vychází ze Zeleného Lyonu. Ve světle petrolejové lampy měly jeho vlasy světle hnědý odstín. Byl štíhlý a jeho krok byl lehký.

Tep se jí zrychlil a v ústech ji vyschlo. Dívala se na vraha? Byl to muž, který se jí dnes večer tak intimně dotknul a také tenkrát tu noc, kdy byl zavražděn Ibbitts? Byla od něho příliš daleko, aby si tím byla úplně jistá.

„Výška by odpovídala,“ řekla váhavě. „A vypadá to, že má i dlouhé prsty, ale nedokážu rozeznat obrysy prstenu na jeho ruce.“ Pevně sevřela ruce v pěst. „Arthure, je mi to líto, ale z téhle dálky si nejsem jistá. Musím se k němu dostat blíž.“

„Zatím nenastoupil do žádného z kočárů,“ poznamenal Arthur.

Sledovala muže jak rozsvítil malou svítilnu, kterou měl s sebou a kráčel dál tmavou ulicí. Byl sám.

„Zůstaňte tady v kočáře. Jenks vás ohlídá.“ Arthur otevřel dveře a seskočil na chodník. „Budu toho muže sledovat.“

Nervózně se naklonila dopředu. „Ne, nemůžete ho sledovat sám. Je to velmi nebezpečné. Arthure, prosím. Tohle je možná přesně to, co si ten zabiják přeje, abyste udělal.“

„Chci zjistit, kam jde. Samozřejmě že ho budu sledovat z bezpečné vzdálenosti, aby mě nezahlédl.“

„Arthure -“

„Strašně by mě zajímalo, jakou záležitost se ten muž chystá vyřizovat právě tady, v sousedství Zeleného Lyonu.“

„Nelíbí se mi to, pane. Prosím, vezměte si s sebou alespoň Jenkse.“

Arthur obrátil hlavu ke stále se zmenšující tečce světla svítilny, kterou ten muž nesl v ruce. „Už takhle bude obtížné ho sledovat, aniž

by si mě všiml. Určitě by jeho pozornosti neuniklo, kdyby ho sledovali dva muži.“

Chystal se zavřít dveře.

„Počkejte ještě. Vy jste toho muže poznal, že?“ zašeptala.

„Ano. Jmenuje se Roland Burnley. Je to muž, který utekl s Julianou.“

Arthur přibouchl dveře dříve, než se Elenora vzpamatovala z toho překvapení.

Arthur zrychlil krok, aby měl stále v dohledu světlo Rolandovy svítilny, zatímco se za jeho zády ztrácelo slabé osvětlení kočárů a lucerny nad vchodem do Zeleného Lyonu. Zároveň si neustále připomínal, že musí došlapovat na špičky, aby podpatky bot neklapaly na kamenném chodníku.

Na rozdíl od něho kráčel Roland rázným svižným krokem, krokem muže, který jde za svým cílem.

Úzkou klikatou ulici lemovaly po obou stranách malé obchůdky, které byly na noc zamčené a pečlivě zabedněné. Okna bytů nad obchody byla tmavá. Ve dne nebyla tato čtvrť vyloženě nebezpečná, ale vydat se tam v tuto noční hodinu bylo bláznovství.

Co sem Rolanda táhlo?

O pár minut později Roland zastavil přede dveřmi jednoho ze setmělých domů. Arthur se schoval nedaleko ve stínu dveří jiného domu a sledoval, jak Roland vstoupil do malé haly. Světlo svítilny zablikalo a posléze úplně zmizelo, když se za mladým mužem zavřely dveře.

První myšlenka, která Arthura napadla, byla, že šel Roland navštívit nějakou ženu. Na takové situaci by nebylo nic neobvyklého. Bylo běžné, že si džentlmeni, dokonce i ti čerstvě ženatí, vydržovali milenkou. Jenomže taková záležitost nebyla nejlevnější a finanční situace mladého Burnleye prý byla zoufalá.

Arthur zaklonil hlavu a pozoroval okna v poschodí nad dveřmi, kterými Roland vešel do domu. Nespatřil tam ani záblesk světla, takže Roland šel nejspíše do zadní části domu.

Když tady budu jen tak nečinně postávat, nic nezjistím, došel Arthur k jasnému závěru. Rozsvítil malou svítilnu, a když ztlumil světlo, vykročil ze svého úkrytu ve stínu. Přeběhl přes ulici a zastavil se u dveří domu, ve kterém Roland zmizel. Vzal za kliku.

K jeho překvapení nebyly dveře zamčené.

Zvedl ruku, ve které držel svítilnu a slabé světlo odhalilo dřevěné schodiště vedoucí do prvního poschodí. Arthur vyndal z kapsy plášť pistoli.

Tiše a obezřetně stoupal do schodů, připraven na nečekané stíny, které ho mohly kdykoliv překvapit. Ale v potemnělém domě se nic ani nepohnulo.

Když vyšel nahoru, ocitl se v neosvětlené chodbě, ze které vedly dveře do dvou pokojů. Pod dveřmi bližšího pokoje se linul tenký proužek žlutého světla.

Ruka, ve které držel svítilnu mu poklesla, takže světlo dopadalo na podlahu a on zůstával skryt ve stínu. Nebudu ze sebe dělat snadný cíl, pomyslel si.

Když došel ke dveřím, opatrně vzal za kliku a lehkým stisknutím zjistil, že nejsou zamčené. Ať už byl tady Roland kvůli čemukoliv, zdálo se, že si nepřipouštěl obavy, že by ho někdo mohl sledovat a překvapit ho s pistolí v ruce. To by nasvědčovalo tomu, že nemá v úmyslu zůstat v domě příliš dlouho a chce zase co nejrychleji odsud odejít, aniž by se zdržoval hledáním klíče a zamykáním dveří.

Arthur přiložil ucho na dveře a chvíli naslouchal. Ale z pokoje se neozývaly žádné hlasy. Slyšel jenom kroky jediné osoby, Rolanda.

Když kroky ustaly, zaslechl otevírání zásuvky, kterou vzápětí Roland zase zavřel. Posléze se ozvalo pronikavé zaskřípání. Že by zrezivělé panty skříně?

Když se vzápětí pokojem rozlehl táhlý skřípavý zvuk, využil té příležitosti k otevření dveří a ocitl se v malém pokoji vybaveném jenom postelí, velkou skříní a starým kovovým stojanem s umývadlem. Roland klečel na dřevěné podlaze a cosi hledal pod postelí.

„Dobrý večer, Burnley.“

„Cože?“ Roland sebou škubl a rychle vstal. Nevěřicně na něho zíral. „St. Merryne! Takže je to pravda.“ V jeho očích se objevila muka, ale vzápětí z nich sršely blesky. „Přeci se vám ji podařilo vlákat do své postele. Vy bastarde.“

Vystartoval proti Arthurovi nabitý vztekem a zuřivostí, s rukama nataženými dopředu. Buď si Roland nevšiml pistole, nebo byl příliš rozrušen, že mu to bylo jedno.

Arthur pohotově vycouval ze dveří do chodby. Ustoupil stranou a vysunul před sebe levou nohu. Roland se hnal vpřed takovou rychlostí, že nestihl včas zastavit.

Zakopl o Arthurovu botu a dlouze vrávoral ve snaze udržet rovnováhu. Sice neupadl na podlahu, ale tělem narazil na zeď na protější straně chodby.

Celý otřesený se narovnal. „K čertu s vámi, St. Merryne.“

„Navrhují, abychom si spolu promluvili jako rozumní džentlmeni, a ne jako horké hlavy,“ řekl Arthur tiše.

„Kde se ve vás bere ta drzost nazývat se džentlmenem, pane, po tom, co jste spáchal ty hříšné věci?“ vykřikl Roland.

Arthurova ruka, ve které svíral pistoli sklouzla dolů. V tu chvíli si Roland poprvé všiml jeho zbraně a zamračeně ji sledoval.

„Nemám tušení, o čem hovoříte. Můžete mi laskavě vysvětlit, co tak hříšného jsem provedl?“ zeptal se Arthur.

„Nezapírejte, St. Merryne. Víte to sám moc dobře. Je to odporné.“

„Vyprávějte mi o tom.“

„Přinutil jste moji drahou Julianu, aby se vám odevzdala výměnou za váš slib, že splatíte mé dluhy. Nesnažte se mi tvrdit, že je to lež.“

Arthur přiložil hlaveň pistole na Rolandův bok a posunoval ho zpět do pokoje. Ještě jednou se ohlédl přes rameno k tmavému schodišti. „Jděte dovnitř. Nechci pokračovat v našem rozhovoru tady na chodbě.“

„Chcete mě zabít? Je to snad poslední krok ve vašem plánu pomsty?“

„Ne, nezabiji vás. Jděte dovnitř. Hned.“

Roland vrhl vyděšený pohled na zbraň. Váhavě se odlepil od zdi a vešel do pokoje.

„Nikdy jste Julianu nemiloval, St. Merryne, přiznejte to. Ale chtěl jste ji, že? Zuřil jste, když se mnou utekla, a tak jste vymyslel chladnokrevnou pomstu. Vyčkával jste, až nastane ten správný čas. Jakmile jste se dozvěděl, že je moje finanční situace kritická, poslal jste Julianě vzkaz, že uhradíte mé dluhy za podmínky, že se vám odevzdá.“

„Kdo vám proboha vyprávěl tuhle nesmyslnou historku?“

„Přítel.“

„Určitě víte, co se říká: S takovými přáteli nepotřebujete žádného nepřítele,“ poznamenal Arthur a schoval pistoli do kapsy. Rozhlédl se po místnosti. „Předpokládám, že jste sem dnes večer přišel, protože jste se domníval, že mě tady přistihnete s Julianou v posteli?“

Roland s sebou trhl. „Když jsem hrál karty, dostal jsem vzkaz, ve kterém stálo, že mám hned přijít na tuto adresu a že tam najdu důkaz vašeho zločinu.“

„Kdo vám ten vzkaz doručil?“ chtěl vědět Arthur.

„Nějaký kluk z ulice ho předal vrátnému v klubu.“

„Vskutku velmi zajímavé.“ Arthur přešel ke skříni a prohlížel si prázdný vnitřek. „A našel jste důkaz, že jsem vydíráním přinutil vaši manželku, aby se se mnou vyspala?“

„Ještě jsem nestihl prohledat celý pokoj,“ namítl ostrým tónem Roland a ruce se mu sevřely v pěst. „Ale protože jste se tady objevil, mohl bych z toho usuzovat, že tenhle pokoj znáte.“

„Právě jsem došel ke stejnému závěru ohledně vaší osoby,“ konstatoval Arthur.

Odvrátil se od skříně a přešel ke stojanu s umývadlem. Otevíral a zavíral zásuvky jednu po druhé.

„Co to provádíte?“ vyzvídal Roland.

„Hledám to, co bylo určeno vám a co jste měl objevit v této místnosti.“ Když vytáhl poslední zásuvku, uviděl černý sametový sáček stažený koženou šňůrkou. Nitrem se mu rozlilo mrazivé porozumění. „Takže jsem to já, kdo měl tady dnes v noci něco najít.“

Arthur rozvázal šňůrku a do dlaně vysypal obsah sáčku. Ležely tam dva předměty zabalené v kousku látky.

Položil je na stojan s umývadlem a rozbalil je.

S Rolandem hleděli na dvě polakované tabatěrky, které byly ozdobeny miniaturní dřevořezbou zobrazující alchymistu při jeho práci. Víčko každé z nich bylo osazené velkým broušeným červeným kamenem.

Roland se zatvářil nechápavě. „Tabatěrky? Co ty tady dělají?“

Arthur sledoval světlo svítilny tančící na lesklých krabičkách, které držel v rukou. „Dnes večer nám kdosi nabídl zahrát si role hlupáků a my jsme je málem dokonale zvládli.“

„O čem to proboha hovoříte?“

Arthur vložil tabatěrky zpět do sametového sáčku. „Kdosi mě dnes večer záměrně nasměroval k tomu, abych vás zabil, Burnley. Nebo alespoň chtěl, abyste mě obvinil z pokusu o vraždu.“

Kočár se rozjel, ještě než Arthur za sebou zavřel dveře. Elenora statečně krotila svoji netrpělivost, dokud oba muži neseseděli na sedačce naproti ní. Snažila se alespoň něco vyčíst z jejich tváří částečně schovaných ve stínu.

„Co se děje?“ zeptala se a snažila se ignorovat úzkost, která se jí rozproudila žilami.

„Dovolte, abych vám představil Rolanda Burnleye.“ Arthur zatáhl závěsy na oknech. „Burnley, seznamte se s mojí snoubenkou, slečnou Elenorou Lodgeovou.“

Roland, který se neklidně vrtěl v rohu, po něm vrhl nejistý pohled a potom se podíval na Elenoru. Jeho pohled byl směsicí nesouhlasu a zvědavosti.

Roland určitě zaslechl fámy, které o mně kolují v klubech, pomyslela si. Zřejmě přemýšlel, zda byl právě představen vážené dámě, nebo kurtizáně.

Mile se na něho usmála a natáhla k němu ruku s chladným očekáváním. „Je mi potěšením se s vámi setkat, pane.“

Roland po krátkém zaváhání zvolil zdvořilý způsob chování.

„Těší mě, slečno Lodgeová.“ Sklonil hlavu nad její rukou, kterou sevřel ve své.

Téměř okamžitě její ruku pustil, ale Elenora stihla ohodnotit sílu stisku a podívala se na Arthura.

„To není ten muž, kterého hledáte, pane,“ řekla tiše.

„Došel jsem ke stejnému závěru,“ informoval ji Arthur, lehce jí hodil černý sametový sáček do klína a rozsvítil jednu z lamp. „Ale zdá se, že si někdo přál, abych si myslel pravý opak. Podívejte se, co je v tom sáčku.“

Na omak poznala tvar předmětů. „Vy jste snad našel ty tabatěrky?“

„Ano.“

„Probaha.“ Rychle rozvázala šňůrku a vyndala obě krabičky zabalené v látce. Rozbalila první a obracela ji v ruce pod světlem lampy, které osvětlovalo dekoraci a rozjasňovalo velký červený kamen vsazený do víčka. „Co to asi znamená?“

„Uplynulých pár minut kladu tu stejnou otázku St. Merrynovi,“ zabrblal Roland. „Ale doposud na ni nereagoval.“

„Je to poměrně složitý příběh, pane,“ ujistila ho Elenora. „Teď, když jste v bezpečí, vám St. Merryn jistě vysvětlí, o co jde.“

Arthur si odkašlal a natáhl si před sebe jednu nohu. „Ve stručnosti jde o to, že hledám muže, který zavraždil mého prastrýce a nejméně dva další muže.“

Roland vyvalil oči. „Cože?“

„Stopy mě měly znást a přivést na myšlenku, že vrahem je někdo z pravidelných návštěvníků Zeleného Lyonu. Takže jsme dnes večer se slečnou Lodgeovou tajně z kočáru pozorovali vchod do klubu.“

Dokážete si představit mé zděšení, když jsem vás zahlédl vycházet a potom kráčet dál tmavou ulicí.“

„Už jsem vám řekl, že jsem měl důvod domnívat se, že -“ Vtom se Roland uprostřed věty zarazil a mrkl na Elenoru. Tvář mu zbrunátněla.

„Kdosi mu nakukal, že ho jeho žena se mnou podvádí, a když půjde na jistou adresu, najde tam důkaz,“ vysvětlil Arthur Elenoře.

„Takový nesmysl,“ opáčila šokovaná Elenora.

Arthur pokrčil rameny.

Elenora upřela pohled k Rolandovi. „Dovolte, pane, abych vám řekla, že St. Merryn je džentlmen, kterému není cizí smysl pro čest a mravní poctivost. Kdybyste ho jenom trochu znal, věděl byste, že by se neopovážil svést vaši manželku.“

Roland střelil po Arthurovi divokým pohledem. „Tím si nejsem tak jistý.“

V Arthurových očích se zablýskly jiskřičky pobavení, ale mlčel.

„Na rozdíl od vás já si tím jistá jsem, pane,“ prohlásila Elenora. „A jestli budete i nadále věřit takovému nesmyslu, jste hlupák. Navíc vám musím říct, že se hrozně mýlíte, pokud svoji ženu podezíráte z nevěry.“

„Nic o téhle záležitosti nevíte,“ zamumlal Roland a začínal vypadat uštvane.

„V tomhle se také mýlíte,“ namítla Elenora. „Měla jsem tu čest seznámit se s paní Burnleyovou. Je zřejmé, že vás oddaně miluje a nikdy by vám neublížila.“

Nejistota a zmatení napnulo rysy Rolandovy tváře. „Vy jste se setkala s Julianou? Tomu nerozumím. Kde jste se viděly?“

„O to teď nejde. Chci vám říct, že věřím v hloubku jejích citů vůči vám. A dokonce ještě větší víru mám v St. Merrynovu poctivost.“

Arthur naklonil hlavu. „Je jasné, že ten neznámý muž zařídil, abych se tady dnes večer s Burnleyem sešel. Předpokládal, že ho budu sledovat a pak ho překvapím v tom pokoji s tabatěrkami v ruce a usoudím, že právě on je vrahem, kterého pronásleduji. Nepochybně měl v úmyslu svést mě touto událostí ze stopy.“

„Vskutku,“ přitakala Elenora. „Ať to je kdokoliv, očividně je mu známo, že váš vztah s panem Burnleyem není zrovna přátelský. A předpokládal, že každý z vás má o tom druhém to nejhorší mínění.“

„Hmm,“ zamumlal Roland.

Arthur si ztěžka povzdychl.

Elenora podpořila oba muže povzbuzujícím úsměvem. „Ale to vás špatně odhadl, že? Zřejmě vás posuzoval podle toho, jak on sám by v takové situaci reagoval.“

„Hmm.“ Arthura ten rozhovor evidentně nudil.

Roland zavrčel a zaujatě si prohlížel špičky svých vysokých bot.

Elenora nespouštěla pohled z obou mužů a začaly ji svrbět dlaně. V tu chvíli pochopila, že to, k čemu mezi Arthurem a Rolandem před chvílí došlo, bylo velmi důvěrné.

„Takže tohle bychom měli vyřešeno,“ zahlaholila vesele s odhodláním rozptýlit ponurou náladu, která tam zavládla. „Pokud vás to nebude obtěžovat, rádi bychom vám ještě položili několik otázek, pane Burnley.“

„Jaké otázky?“ vyhrkl ostražitě.

Arthur si prohlížel Rolanda zkoumavým pohledem. „Začněme tím, že nám povíte všechno, na co si vzpomínáte, o muži, který vám navrhl, abyste dnes večer zašel na tu adresu.“

Roland si zkřížil paže na hrudi. „Moc toho není. Seznámil jsem se s ním teprve před několika dny, když jsem hrál karty. Hned tu první noc jsem ho připravil o několik set liber, ale bohužel následující noci jsem celou částku a mnohem víc prohrál.“

„Byl to ten muž, který vám navrhl, abyste navštívil Zelený Lyon?“ zeptala se Elenora.

Koutky Rolandových úst se napnuly. „Ano.“

„Jak se jmenoval?“ naléhala na něho.

„Stone.“

„Popište ho,“ vyzval ho Arthur.

„Byl vysoký přibližně jako já, štíhlý. Měl modré oči a středně hnědé vlasy,“ řekl Roland a ruce mu sklouzly do klína.

„Na kolik byste tipoval jeho věk?“ zeptala se Elenora.

„Mohl být v mém věku. Asi proto jsme si celkem rozuměli. A také se mi zdálo, že měl pochopení pro moji obtížnou finanční situaci.“

Elenora pevně sevřela sametový sáček v dlani. „Řekl vám něco o sobě?“

„Velmi málo.“ Roland se odmlčel, jako kdyby se snažil dát dohromady vzpomínky. „Většinou jsme hovořili o mých současných finančních problémech, které způsobil -“ Náhle se odmlčel a vrhl po Arthurovi pohled plný zášti.

„Dodal vám odvahu, abyste na mě svedl vinu za vaše problémy?“ zeptal se suše Arthur.

Roland sklopil hlavu a upřel zrak na své boty.

Elenora pokývla hlavou. „Neznepokojujte se, pane Burnley. Vaše finanční problémy se v dohledné době vyřeší. St. Merryn zamýšlí, že vám nabídne spoluúčast v jednom ze svých příštích investičních záměrů.“

Roland s sebou trhl. „Co to má znamenat? O čem to hovoříte?“

Arthur se na Elenoru netrpělivě podíval, ale ta předstírala, že si jeho pohledu nevšimla.

„O vaší finanční situaci si můžete se St. Merrynem promluvit později, pane Burnley. Teď se zase vrátíme k muži, který vás dovedl k hazardním hrám v Zeleném Lyonu. Pokuste se prosím rozpomenout na cokoli neobvyklého nebo zajímavého, co vám o sobě pověděl.“

Na Rolandovi bylo vidět, že by se raději bavil o St. Merrynově novém investičním záměru, ale přizpůsobil se Elenoře.

„Opravdu mě nic jiného nenapadá,“ řekl. „Vypili jsme pár lahví klaretu a hráli karty.“ Zmlkl. „Vlastně by tady něco bylo. Z jeho slov jsem získal dojem, že ho velmi zajímá přírodní filozofie a věda.“

Elenora zalapala po dechu.

„Co přesně o tom povídal?“ zeptal se Arthur.

„Už si přesně nevzpomínám,“ zamračil se Roland. „Když jsem jednou prohrál hodně peněz, Stone koupil láhev klaretu, aby mě utěšil. Popíjeli jsme a hovořili o všem možném. A právě tehdy se mě zeptal, jestli tuším, že před několika lety ztratila Anglie svého druhého Newtona dříve, než ten muž mohl světu představit svoji genialitu.“

Elenoře vyschlo v ústech a její pohled se setkal s Arthurovým.

„To mi připomnělo, že jsme zapomněli lady Wilmingtonové položit ještě jednu otázku,“ poznamenala. „I když je nepravděpodobné, že by nám pověděla pravdu.“

„Nejsem si vůbec jistá, zdali je to rozumné rozhodnutí, pane.“ Elenora si upravila pléd a zvedla zrak k temným oknům městského domu. „Jsou dvě hodiny ráno. Možná bychom měli jet domů a předtím, než se sem vrátíme, celou situaci pečlivě zvážit.“

„Nehodlám ztrácet zbytečně čas a čekat až do časných ranních hodin, abych si promluvil s lady Wilmingtonovou,“ namítl Arthur.

Potřetí zvedl těžké mosazné klepadlo a vzápětí ho pustil. Elenora sebou trhla, když hlasité bouchnutí přerušilo noční ticho.

Krátce předtím vysadili Rolanda u jeho klubu a nařídili mu, aby o událostech dnešního večera mlčel. Potom Arthur kočímu řekl, aby je zavezl rovnou k domu lady Wilmingtonové.

Vtom se v hale ozvaly kroky a o pár vteřin později se pootevřely dveře. Úzkou mezerou na ně zírala ospalá služka zahalená v tenkém županu. V jedné ruce držela svíčku.

„Co se děje? Určitě jste si spletl adresu, pane.“

„Jsem na správné adrese.“ Arthur se vtlačil do dveří. „Okamžitě mi zavolejte lady Wilmingtonovou. Běžte za ní a povězte jí, že jde o naléhavou záležitost. Je to otázka života a smrti.“

„Života a smrti?“ vyjekla žena a s hrůzou v tváři ustoupila stranou.

Elenora využila jejího rozrušení a proklouzla za Arthurem. Pousmála se.

„Oznamte prosím lady Wilmingtonové, že je tady St. Merryn se svojí snoubenkou,“ řekla pevně. „Věřím, že nás přijme.“

„Ano, madam.“ Zdálo se, že jasné pokyny služku uklidnily. Zapálila další svíčku na stolku v hale a spěchala nahoru po schodech.

O chvílku později už sbíhala dolů.

„Lady Wilmingtonová vám vzkazuje, že za vámi přijde do pracovny.“

„Přesto si myslím, že jsme měli celou situaci pečlivě zvážit předtím, než jsme se sem vydali,“ poznamenala Elenora.

Seděla napjatě v elegantním křesle ve vkusně zařízené pracovně. Zapálenou svíčku postavila služka na překrásný psací stůl vykládaný mozaikou, který stál u okna.

„Ta poznámka o druhém Newtonovi určitě nebyla náhodná. Víte to stejně dobře jako já.“ Arthur se procházel po malé místnosti s rukama sepnutýma za zády. „Lady Wilmingtonová je klíčem k té hádance. Cítím to v kostech,“ dodal.

S jeho závěrem naprosto souhlasila, jenom ji znepokojovalo, jakým způsobem má v úmyslu celou věc sdělit lady Wilmingtonové. V této citlivé záležitosti by se mělo postupovat co nejopatrněji.

„Dnes večer jsem vzpomínala na naši první návštěvu v tomto domě,“ řekla. „Vybavila jsem si, jak se pokaždé, když hovořila o Treyfordovi, dotýkala zlatého medailónku, a napadlo mě, že možná byli milenci, možná se narodilo dítě -“

„Ale syn to nebyl.“ Arthur zavrtěl hlavou. „Dnes večer jsem si tuhle možnost ověřil a zjistil jsem, že jediným dědicem lady Wilmingtonové je seriózní a respektovaný džentlmen, který se podobá jejímu zemřelému manželovi nejen vzhledem, ale také svými intelektuálními zájmy. Věnuje se svým nemovitostem a o vědu se nikdy nezajímal.“

„St. Merryne.“ Od dveří se ozval monotónní hlas lady Wilmingtonové podbarvený rezignací. „Slečno Lodgeová. Obávala jsem se, že nakonec zjistíte pravdu.“

Arthur se zastavil a pohlédl ke dveřím. „Dobry večer, madam. Vidím, že jste uhodla, proč jsme vás navštívili v tak pozdní noční hodinu.“

„Ano,“ přitakala lady Wilmingtonová a vstoupila do pracovny.

Dnes večer vypadá mnohem starší, pomyslela si Elenora. Šedivé vlasy byly skryté pod bílým čepcem a z vyčerpaného výrazu v její tváři a tmavých kruhů pod očima se dalo poznat, že toho v posledních dnech moc nenaspala. Na rukou neměla prsteny a na uších se netřpytily perly.

Nicméně Elenore neuniklo, že zlatý medailónek byl na svém místě.

Lady Wilmingtonová se posadila na židli, kterou jí nabídl Arthur. „Přišli jste sem, abyste se mě zeptali na mého vnuka, že?“

„Ano, ovšemže,“ řekl soustředěně.

„Váš vnuk je Treyfordův vnuk, že?“ zeptala se Elenora jemně.

„Ano.“ Lady Wilmingtonová upřela pohled na plamen hořící svíčky. „Treyford a já jsme se vášnivě milovali. Ale já jsem byla vdaná a měla jsem dvě děti. Když jsem zjistila, že čekám dítě svého

milence, předstírala jsem, že je otcem Wilmington, a nikdo se nikdy nedozvěděl pravdu.“

„Věděl Treyford, že jste porodila jeho dítě?“ chtěl vědět Arthur.

„Ano a měl velkou radost. Často hovořil o tom, že se jako přítel naší rodiny postará o její vzdělání, a přál si, aby se vzdělávala v přírodní filozofii a matematice.“

„Ale krátce nato byl Treyford zabit při té explozi ve své laboratoři,“ konstatoval Arthur.

„Když se mi donesla zpráva o jeho smrti, myslela jsem, že mi pukne srdce.“ Konečky prstů se dotkla medailónku. „Útěchou mi byla myšlenka, že mám jeho dítě. Přísahala jsem, že splním Treyfordovo přání a nechám Helen vystudovat přírodní filozofii a matematiku. Přestože byla Helen velmi inteligentní, neprojevila o tyto obory žádný zájem. Přitahovala ji hudba. Nejenom že brilantně hrála, ale také komponovala. Věděla jsem, že by byl Treyford nesmírně zklamaný.“

„Nicméně když se vaše dcera provdala, porodila syna, který zdědil Treyfordovu genialitu a inteligenci a jeho nezměrné nadšení pro vědu.“ Arthur uchopil oběma rukama opěradlo židle a významným pohledem si změřil lady Wilmingtonovou. „Mám pravdu, že?“

Lady Wilmingtonová si pohrávala s medailónkem. „Parker vypadá přesně jako vypadal Treyford v tomto věku. Ta podoba je neuvěřitelná. Když moje dcera a její manžel před několika lety zemřeli, přísahala jsem, že vychovám svého vnuka tak, jak by si to býval přál Treyford.“

„Prozradila jste mu pravdu o totožnosti jeho dědečka, že?“ řekla tiše Elenora.

„Ano. Když byl dost starý na to, aby to pochopil, pověděla jsem mu o Treyfordovi. Zasloužil si dozvědět se, že mu v žilách koluje krev opravdového génia.“

„Také jste mu řekla, že je přímým potomkem muže, který se mohl stát druhým Newtonem,“ poznamenal Arthur. „A Parker se rozhodl naplnit odkaz svého dědečka.“

„Studoval všechny předměty, které kdysi tak fascinovaly Treyforda,“ zašeptala lady Wilmingtonová.

Elenora se na ni podívala. „Včetně alchymie?“

„Ano.“ Lady Wilmingtonová pokrčila rameny. „Musíte mi věřit, že jsem se snažila svést Parkera z té temné cesty. Ale v době jeho

dospívání se ukázalo, že po Treyfordovi nezdědil pouze jeho intelektuální zájmy.“

„Co tím míníte?“ otázala se Elenora.

„Parkerův temperament se postupně stával nepředvídatelným. Z neznámých příčin se rozveselil a posléze bez jakéhokoliv varování se jeho nálada zhoršila tak, až jsem se obávala, aby se nepokusil sáhnout si na život. Připadalo mi, že jenom studium alchymie ho dokázalo zbavit oné depresivní nálady, a před dvěma roky odjel do Itálie, aby pokračoval ve svém pátrání.“

„Kdy se vrátil?“ zajímalo Arthura.

„Před několika měsíci.“ Lady Wilmingtonová si bolestně povzddechla. „Byla jsem tak šťastná, že se vrátil, ale brzo po jeho návratu jsem si uvědomila, že jeho pobyt v Itálii jenom zintenzívnil jeho posedlost alchymii. Naléhal, abych mu ukázala Treyfordův deník a zápisky, které jsem kdysi uschovala do kufru.“

„Dala jste mu je?“ otázala se Elenora.

„Doufala jsem, že mu poslouží k jeho spokojenosti, ale obávám se, že to celou situaci ještě zhoršilo. Věděla jsem, že se pustil do realizace jakéhosi tajného projektu, ale nevěděla jsem přesně, o co šlo.“

„Co jste očekávala?“ zeptal se Arthur chladně, „že snad objeví kámen mudrců? Nebo přeměnění olovo ve zlato?“

„Nezesměšňujte mě prosím, pane. Ale nebudu vám lhát. Parker je tak pohlcen svými okultními výzkumy, že věří tomu, že jsou takové věci proveditelné,“ vypravila ze sebe těžce lady Wilmingtonová a zachvěl se jí spodní ret.

„Kdy jste si poprvé uvědomila, že je odhodlán sestrojít Jupiterův blesk, jehož návod na sestavení je popsán v Knize kamenů?“ zeptal se Arthur.

Lady Wilmingtonová k němu smutně a rezignovaně vzhledla. „Teprve až tehdy, kdy jste mě přišel poprvé navštívit a zmínil jste se o tom, že byli Glentworth a váš prastrýc zavražděni a jejich tabatěrky ukradeny. Tehdy jsem si dala dohromady všechny souvislosti.“

„A také jste si uvědomila, že se stal vrahem,“ dodal Arthur.

Lady Wilmingtonová sklonila hlavu a zlatý medailónek zmizel v její dlani. Mlčela.

„Kde je teď Parker?“ chtěl vědět Arthur.

„S mým vnukem si nemusíte dělat starosti, pane. Postarala jsem se o to,“ promluvila tichým, napjatým tónem, jako kdyby jí úzkost sevřela hrdlo.

Arthurova čelist se napnula. „Jistě chápete, že ho musíme zastavit, madam.“

„Ano. Právě to jsem udělala.“

„Promiňte?“

„K dalším vraždám už nedojde.“ Ruce jí sklouzly z medailónku. „Máte mé slovo, pane. Parker se nachází na místě, kde nemůže nikomu, včetně sebe, ublížit.“

Elenora vyhledala její tvář. „Co jste s ním provedla, madam?“

„Můj vnuk je šílený.“ V očích lady Wilmingtonové se zaleskly slzy. „Nemůžu déle předstírat, že si toho nejsem vědoma. Ale pochopte prosím, že bych nesnesla pomýšlení, že leží v Bedlamu spoután řetězy.“

Elenora se zachvěla. „Žádný z nás by samozřejmě nepřál takový osud svému milovanému příbuznému. Ale -“

„Jak jste mě onehdy navštívili, okamžitě po vašem odchodu jsem poslala pro rodinného lékaře, kterému naprosto důvěřuji. Zařídil, aby Parkera přijali do jedné soukromé psychiatrické léčebny na venkově.“

„Nechala jste ho poslat do psychiatrické léčebny?“ opakoval ostře Arthur.

„Ano. Včera odpoledne Dr. Mitchell a dva zřízcenci přijeli do Parkerova bytu. Zrovna se oblékal a chystal se jít do svého klubu, ale podařilo se jim ho přemoci.“

Arthur se zamračil. „Jak si tím můžete být tak jistá?“

„Doprovázela jsem je a byla jsem svědkem toho, jak mu nasadili svěrací kazajku. Když ho cpali do nákladního vozu, prosil mě, ať mu pomůžu. Ale umlčeli ho a převázali mu ústa kouskem hadru. Od chvíle, co odjeli, jsem celé hodiny plakala.“

„Ach bože,“ zašeptala Elenora.

Lady Wilmingtonová nepřítomně zírala na hořící svíčku. „Ujišťuji vás, že dnešní noc je nejhorší v mém životě. Dokonce horší než den, kdy jsem se dozvěděla o Treyfordově smrti.“

Elenora cítila, jak ji v očích pálí slzy. Rychle vstala a přešla k židli, na které seděla lady Wilmingtonová. Klekla si před ni a svými dlaněmi zakryla její ruce spočívající na klíně.

„Je mi tak líto, že jste musela prožít takovou tragédii,“ utěšovala ji.

Zdalo se, že její přítomnost lady Wilmingtonová nevnímá, a pohled stále upírala na svíčku.

„Pokud vás to nebude obtěžovat, ještě bych si rád objasnil jednu věc, madam,“ promluvil Arthur tlumeným hlasem. „Jestliže byl Parker odpoledne odvezen do soukromé psychiatrické léčebny, kdo se potom postaral o to, aby Roland Burnley dostal vzkaz, že má navštívit dům na jisté adrese nedaleko Zeleného Lyonu? A počítal s tím, že ho budu sledovat a najdu tam ztracené tabatěrky?“

Lady Wilmingtonová si utrápeně povzdechla. „Pokud jde o sestavování plánů, Parker je puntičkář. I v tom se podobá Treyfordovi. Takže plán týkající se vás a Burnleye dal dohromady ještě předtím, než ho odvezli. Je mi to líto, ale nic jsem netušila. Kdybych věděla, co Parker chystá, varovala bych vás, pane. Hlavně že už nebyl nikdo další zavražděn.“

„Hmm, to je pravda,“ zamumlal Arthur, krátce sevřel ruku v pěst a vzápětí ji uvolnil. „Ačkoliv když jsem večer překvapil Burnleye a našel tabatěrky, situace byla poněkud vypjatá,“ dodal jako by pro sebe.

Lady Wilmingtonová si kapesníčkem osušila slzy. „Je mi to opravdu líto, pane. Ale nevím, co jiného na to říct,“ špitla.

„Když mluvíme o tabatéřkách,“ pokračoval Arthur, „stále mi nedochází, proč Parker chtěl, abych je našel. Tvrdíte, že se snažil sestrojít Jupiterův blesk. Pokud je to pravda, potřeboval k tomu červené kameny. Proč tedy dopustil, aby se dva z těch kamenů dostaly do mých rukou?“

Elenora si stoupla. „Asi bychom si měli tabatěrky důkladně prohlédnout. Napadá mě jediný důvod, proč si Parker přál, abyste je objevil.“

Arthur ihned pochopil význam jejich slov a vyndal jednu tabatěrku ze sametového sáčku. Potom rozsvítil petrolejku na psacím stole.

Elenora pozorovala, jak naklonil víčko krabičky ke světlu petrolejky a zamyšleně ho studoval.

„Ano, samozřejmě. Mělo mě to hned napadnout,“ prohodil a narovnal se.

„Co jste zjistil?“ zeptala se lady Wilmingtonová.

„Hned ráno odnesu tabatěrky ke klenotníkovi, aby potvrdil moji domněnku,“ řekl Arthur. „Nicméně už teď můžu prohlásit, že tento červený kámen není nic jiného než jen obyčejné barevné sklíčko, které bylo vybroušeno tak, aby napodobilo původní kámen.“

„Nyní to všechno dává smysl,“ řekla Elenora. „Parker odstranil všechny tři červené kameny a nahradil je skleněným replikami. Kam asi schoval právě kameny?“

Lady Wilmingtonová udiveně zavrtěla hlavou. „Předpokládám, že je možné, že je měl u sebe, když ho odvezli. Ale třeba je schoval u sebe v bytě.“

„Pokud byste byla tak laskavá a řekla mi adresu jeho bytu, zítra bych tam zašel a pokoje prohledal,“ navrhl Arthur.

Lady Wilmingtonová na něho upřela pohled plný zoufalství, až se z toho Elenoře sevřelo srdce.

„Dám vám rovnou od Parkerova bytu klíče,“ pravila lady Wilmingtonová. „Jenom doufám, že mi odpustíte, že jsem k vám nebyla upřímná hned od začátku.“

„Plně chápeme vaše pocity, madam,“ pravila Elenora a pohladila ženu po chvějících se rukou. „Je vaším vnukem a je vším, co vám zbylo po vaší ztracené lásce.“

O pár minut později, když Arthur nastoupil do kočáru, neposadil se jako obvykle naproti Elenoře, ale pohodlně se usadil vedle ní. S hlubokým povzdechem si natáhl nohy před sebe a nechtěně se dotkl jejího stehna.

Dnes v noci na mě působí jeho těsná fyzická blízkost spíše uklidňujícím dojmem než stimulujícím, uvědomila si. Ten pocit byl příjemný a věděla, že jí bude v budoucnosti chybět.

„To, že si připravil svůj plán včera, nebo dokonce předevčírem, by dávalo smysl,“ uvažoval Arthur nahlas. „Zneužil Jeremyho Clydea, který nevědomě hrál svoji roli a nahodil návnadu, na kterou jsem se chytil a vydal se do Zeleného Lyonu. Parker určitě poslal pár kluků z ulice, aby mě sledovali, a jakmile si všimli, že sedím v zaparkovaném pronajatém fiakru, okamžitě doručili Rolandovi ten vzkaz.“

„Doufal, že tím od sebe odpoutá vaši pozornost a vy si budete myslet, že jste dopadl vraha.“

„Ano,“ přitakal Arthur.

„Předpokládal, že s radostí uvěříte tomu, že vrahem je právě Burnley. Muž, který uprchnul s vaší snoubenkou.“ Ironicky se usmála. „Ale jak by skutečný vrah mohl vědět, že nejste proti Rolandovi zaujatý a že jste právě vy sám jejich útěk zorganizoval?“

„Tohle byl jeho jediný mylný odhad.“

„Ano. A musím se vám k něčemu přiznat. Zřejmě zapracovala moje přehnaná představivost, když jsem si myslela, že sluha, který se mě v tanečním sále dotkl, byl vrah.“ Při té vzpomínce se otřásla. „Musím se přiznat, že jsem velmi ráda, že jsem se ve svém odhadu zmýlila.“

„Já také,“ zašeptal, propletl své prsty s jejími a sevřel ruku v majetnickém, ale zároveň ochranném gestu. „Představa, že se vás znova dotkl mě -“

„Věřím, že se lady Wilmingtonová rozhodla správně,“ prohodila rychle v naději, že odvede jeho myšlenky k jinému tématu. „Parker je šílenec, takže zbývaly jenom dvě možnosti, buď psychiatrická léčebna nebo šibenice.“

„Souhlasím.“

„Takže vaše obchodní záležitost je skončena,“ řekla jemně. „Svoji povinnost jste splnil a vaše mysl může v klidu odpočívat.“

Arthur na její slova nereagoval. Ale po chvíli vzal znovu její ruku do své a pevně ji sevřel ve své dlani.

Po zbytek cesty k domu na Rain Street jenom v tichosti seděli a drželi se za ruku.

Hodiny na stole vedle postele ukazovaly čtvrt na čtyři. Arthur stál u okna. Sice se už svlékl, ale ještě si nešel lehnout. Necítil se ospalý a spánek nepotřeboval.

Potřeboval Elenoru.

Dům byl ponořen do hlubokého ticha. Služebnictvo už dávno spalo a Bennett nejspíše přivede Margaret domů až za svítání jako minule.

Přemýšlel, jestli Elenoře právě teď připadá spánek také tak nepolapitelný.

Vyhlédl z okna do tmavé zahrady a v mysli si představoval Elenoru zachumlanou v peřinách v posteli. Posléze si rázně připomněl, že džentlmen nesmí zaklepat na dveře ložnice dámy, dokud k tomu není vyzván.

Když před pár minutami popřál Elenoře dobrou noc, žádné pozvání nepronesla. Vlastně mu ještě nařídila, aby šel okamžitě spát.

Upřeně hleděl do temnoty. Bylo by nezodpovědné jít do jejího pokoje. Sice jim ta epizodka v knihovně prošla bez následků, ale neměl žádné právo přivést ji znovu do podobné, potencionálně zahanbující situace.

Příliš by riskoval. Margaret a Bennett by se náhodou mohli vrátit domů dříve a Margaret by se náhodou mohla ocitnout v cizí ložnici. Nebo by někdo ze služebnictva mohl zaslechnout praskání podlahy a v obavě, zdali se do domu nevloupal zloděj, by šel zkontrolovat, co se děje.

Nicméně hluboko v nitru věděl, že to není nebezpečí, že by byl odhalen, co ho drželo v jeho pokoji. Děsil se možnosti, že to jediné, co od něho Elenora chtěla, byla jenom krátkodobá vášeň. Děsila ho představa, že by ho odmítla.

Přemýšlel o jejích snech o finanční a osobní nezávislosti. Na zlomek okamžiku si představil, jak příjemné by bylo zbavit se veškeré své zodpovědnosti vůči rodině Lancasterových a utéct s Elenorou.

A žít s ní svobodný život kdesi daleko, daleko z dosahu příbuzných a všech zaměstnanců, kteří na něm byli závislí.

Ale ta představa se rychle vypařila. Má závazky a povinnosti, které musí dodržet.

Utáhl si šerpu černého hedvábného županu a odvrátil se od okna. Zvedl ze stolu svícen, přešel ke dveřím, otevřel je a vyšel na chodbu.

Chvilí jen tiše stál a naslouchal. Neslyšel zvuk kočáru rachotícího po ulici, ani žádný hluk z přízemí.

Vy Kročil do chodby a zastavil se před Elenorinou ložnicí. Dole pode dveřmi se nelinul tenký proužek světla. Asi už spí.

Ale co když jenom ve tmě ležela v posteli a byla ještě vzhůru? Mohl bych zkusit lehce zaklepat na dveře. Kdyby spala, tiché zaklepání by ji jistě neprobudilo, usoudil.

Zaklepal, ale ne tak tiše, jak původně zamýšlel.

Nejprve se z pokoje neozýval žádný zvuk, ale vzápětí zaslechl zavržení postele následované tlumenými kroky.

Dveře se otevřely. Elenora vyhlédla ven a spočinula na něm očima, které v záři plamene svíčky vypadaly jako bezedné. Tmavé vlasy měla sepnuté sponkami pod krajkovým čepcem. Měla na sobě jednoduchý župan s květinovým vzorem.

„Stalo se něco?“ zašeptala.

„Pozvěte mě dál.“

Vyklenula obočí. „Proč bych měla?“

„Protože džentlmen nemůže vstoupit do ložnice dámy bez pozvání,“ vysvětlil tiše.

„Ach tak.“

Zadržel dech v obavách, jak zareaguje.

Ústa jí rozvlnil smyslný úsměv. Ustoupila stranou a dveře nechala otevřené. „Prosím, pojd'te dál.“

Žilami mu prostupovala touha tak silná, až dostal strach, že pohltní veškeré další pocity. Byl velmi vzrušený a zoufale po ní toužil.

S vypětím všech sil potlačil nutkání popadnout ji do náruče a odnést rovnou do postele. Místo toho mlčky vstoupil do pokoje a postavil svícen na stůl.

Tiše za ním zavřela dveře a otočila se k němu.

„Arthure, já -“

„Psst. Bude lepší, když nás nikdo neuslyší.“

Objal ji a políbil dříve, než stačila pronést další slovo.

Pevně ho objala pažemi a ucítil, jak se její nehty zabořily do jeho zad přes tenké hedvábní jeho županu. Její ústa se pootevřela a zvala ho dál.

Budu se ovládat, přísahal si. Tentokrát se jí bude věnovat s takovou něžností, že na něho nikdy nezapomene.

Dlaněmi jí sjížděl dolů po zádech a vychutnával si její ladné křivky. Když se jeho ruce zastavily na jejích bocích, zasténala. Jemně hnětl její pevný zadeček a přitiskl si ji na své mužství, které se probouzelo. Cítil žár prostupující slabinami.

Jemné linie obličeje jí zasypával polibky, a když ústy sklouzl k jejímu krku, slyšel zběsilý tlukot srdce.

Potom jí rozvázal pásek u županu, a odhalil tak obyčejnou bílou noční košili ozdobenou u krku krajkou a olemovanou modrou stužkou. Fascinovaně hleděl na napjaté hroty jejích ňader a vrcholky bradavek tyčících se proti tenké látce.

Líbal ji na krku, a když mezi zuby jemně stiskl ušní lalůček, uslyšel ji sténat rozkoší. Její odezva mu rozproudila krev v žilách.

Postupně odstranil sponky, kterými měla připevněný čepce ve vlasech, a její hebké vlasy se mu rozprostřely po ruku.

Vtom mu rukou vklouzla pod župan a položila dlaň na jeho nahou hrud'. Horkost vyzařující z jejích prstů byla tak intenzivní, že polkl zasténání žádostivé potřeby.

Pohlédl dolů do její tváře a v mihotavém světle svíčky viděl její výraz plný smyslné vášně.

Když pootevřela rty, rychle je zakryl rukou. V očích se jí zablesklo pochopení a velmi jemně, velmi váhavě ho kousla do dlaně.

Napůl omámený vědomím toho, co ještě přijde, ji vzal do náruče a odnesl do postele.

Položil ji do peřin a rychle si stáhl župan a odhodil pantofle. Byl úplně nahý a náhle si uvědomil, že je to vlastně poprvé, co ho Elenora vidí nahého.

Upřel na ni svůj pohled a přemítal, zdali jí bude pohled na jeho nahé, vzrušené tělo příjemný, nebo ji naopak zneklidní.

Ale jakmile v jejích očích zasvítily jiskřičky fascinace, pousmál se. Nečekaně k němu natáhla ruku a svými prsty obemkla vzepjatý důkaz jeho rozbouřených citů. Cítil, jak v něm stoupá pocit naprosté blaženosti.

Pomalu, záměrně klesl na postel. Několik minut si vychutnával její intimní laskání, ale pak to déle nevydržel a popadl její ruce do svých. Kdybych ji teď nezastavil, pomyslel si, stěží bych dokončil to, co mám v úmyslu.

Opatrně ji položil na záda. Byla celá rozpálená vzrušením. Sklonil se nad ní a dlaní pomalu přejížděl po nahém stehnu. Zachytil spodní okraj její noční košile a plynulým pohybem ruky ho vytahoval nahoru.

Nepřestal, dokud neměl před očima tmavý trojúhelník ukrývající její ženství. Její tělo bylo bez varování vystaveno jeho žádostivému pohledu. Když ji něžně políbil na koleno, letmo mu přejela prsty přes šiji. Vzápětí jí rozevřel uvolněná stehna a špičkou jazyka se dotkl vnitřní části jednoho z nich. Ucítil, jak mu prsty zabořila do vlasů.

„Arthure?“ zašeptala.

Natáhl ruku a zakryl jí dlaní ústa, aby jí připomněl, že by neměli mluvit nahlas.

Pak se vrátil zpět ke svému úkolu.

Začal ji líbat na vnitřní straně stehen a opatrně mířil do vyšších sfér. Elenora byla omámena neuvěřitelně silnými pocity vzrušení a zároveň napjatá očekáváním. Dvěma prsty pronikl do štěrbin, vyhledal nejcitlivější místo a prsty si s ním zkušeně pohrával.

Elenora okamžitě ztuhla, jako kdyby nevěděla, jak má reagovat. Ale její tělo to vědělo přesně. Během krátké chvíle byla tak vlhká, že se jeho ruce ve světle svíčky leskly.

Dech se jí zrychlil a vyklenula boky proti němu. Když do ní jedním prstem pronikl, zalapala po dechu.

Sklonil hlavu, políbil ji na venušin pahorek a současně dalším prstem do ní vklouzl a jemně ji dráždil.

„Arthure,“ zašeptala. Náhle se jí nedostávalo dechu a snažila se posadit. „Co to děláte?“

Rukou ji opatrně, ale pevně položil na postel.

Nejdříve si myslel, že bude jeho jemnému nátlaku odolávat, ale se zasténáním si zase lehla a odměňovala jeho laskání tichými vzdechy a steny.

„Ach, můj, ach, můj, áááách, můj bože.“

Její hlasité sténání ho pobavilo, ale zároveň trochu znepokojilo. Nemohl teď přestat. Byla příliš blízko a byl odhodlán svůj úmysl dokončit.

Vycítil její blížící se vyvrcholení dříve než ona.

Tlak jeho prstů zesílil a Elenoru ohromil příval rozkoše, který se do ní vlil jako vlnobití.

Boky se jí začaly chvět při stupňujících se vlnách rozkoše, které jí probíhaly celým tělem, a zatnula nehty do jeho těla.

Je naprosto ztracena, pomyslel si. Vůbec nevnímala, co se kolem ní děje.

Vtom ale zaslechl nezaměnitelný zvuk otevírajících se dveří v přední hale a tiché hlasy.

Margaret a Bennett se vrátili domů.

Zvedl rychle hlavu a uviděl její pootevřené rty. Oči měla pevně sevřené.

Protože hrozilo, že se pokojem ozve její výkřik vyvrcholení, vzal její hlavu do rukou a přitiskl svá ústa na její, aby pohltit ten výkřik ohromujícího potěšení.

Z její krásné tváře vyčetl pocit uspokojení a současně pocítil nával mužské pýchy. Vydržel by se na ni dívat celou noc.

O pár vteřin později znovu její rty osvobodil a položil přes ně ukazováček. Ústa jí přitiskl na ucho. Vzhlédl k němu s omámeným, nechápavým pohledem v očích.

„Margaret a Bennett jsou tady,“ zašeptal.

Ozvalo se zabouchnutí dveří a krátce nato se začal ozývat klapot Margaretiných bot na dřevěném schodišti.

Arthur se ani nepohnul. Pod jeho tělem v tichosti ležela Elenora. Oba dva pozorně naslouchali.

Margaretiny kroky se rozléhaly chodbou, jak se blížila ke své ložnici. Arthurovy oči se setkaly s Elenořinými a oba dva současně sklouzli pohledem na hořící svíčku na stole.

Elenora věděla, že jim hlavou bleskla stejná myšlenka. Všimne si Margaret tenkého proužku světla pod dveřmi?

Margaret se zastavila před svojí ložnicí, ale vzápětí pokračovala dál chodbou.

Chystá se zaklepat na dveře a očekává, že Elenora otevře, pomyslel si Arthur. Nezbývalo mu, než jenom doufat, že Elenoru napadne vhodná výmluva, proč nemůže pozvat Margaret dál na kus řeči.

Vnímál Elenořiny dlaně opřené o jeho hrud', jak ho prudce tlačily nahoru. Poslušně se odsunul a stoupl si vedle postele.

Vtom se ozvalo nevyhnutelné zaklepání.

„Elenoro? Všimla jsem si, že ještě svítíte. Mám pro vás tu nejúčasnější zprávu. Bennett mě požádal o ruku,“ vyhrkla šťastně Margaret.

„Malý moment, Margaret, jenom si obléknu župan,“ křikla Elenora a vyskočila z postele. „To je báječné. Mám z toho ohromnou radost.“

Zatímco pokračovala v rozhovoru s Margaret hlasitým nadšeným tónem, otevřela skříň, odsunula šaty a sukně stranou a gesty Arthurovi divoce naznačovala, aby se tam ukryl.

Zasténal. Ale Elenora měla pravdu, byla to jediná vhodná skrýš v pokoji.

Sebral z podlahy župan a pantofle, a jakmile váhavě vstoupil do úkrytu ve skříni, Elenora za ním pohotově zavřela dveře. Obklopoval ho jemný mušelín, voňavé hedvábí a úplná tma.

Zaslechl, jak se otevřely dveře.

„Vaše zpráva je důvod k malé oslavě, nemyslíte?“ uvítala Elenora Margaret. „Navrhuji, abychom zašly do knihovny a ochutnaly Arthurovu vynikající brandy. A přitom mi budete podrobně vyprávět o tom, jak vás Bennett požádal o ruku. Mimochodem, mám pro vás také jednu ohromnou novinu.“

Margaret se spojeně usmívala a rozplývala se štěstím.

„Myslíte, že nebude vadit, když si samy nabídneme trochu brandy?“ otázala se trochu znepokojeně Margaret. „Vždyť víte, jak to Arthur nemá rád a neustále vyhrožuje služebnictvu, jako kdyby jeho brandy byla jakýmsi vzácným božským elixírem.“

„Věřte mi,“ uklidňovala ji Elenora, „že v tomto případě by Arthur nevznesl sebemenší námitku, kdyby zjistil, že jsme se napily jeho vzácné brandy bez jeho vědomí.“

Náhle se dveře za oběma ženami zavřely.

Arthur ještě chvíli dumal mezi ženskými šaty a sukněmi nad tím, co se to děje s jeho pečlivě naplánovaným a spořádaným životem. Jak se jen proboha mohl ocitnout ve skříni v ložnici dámy?

Předtím, než potkal Elenoru, se mu nic takového nikdy nepříhodilo.

Následující den byla středa a služebnictvo mělo každou středu odpoledne volno. Elenora zůstala v domě se Sally, která ale po obědě rychle zmizela do svého pokoje, aby si mohla číst nový román od Margaret Malloryové.

Před půl hodinou odešla Margaret ven na schůzku s Bennettem. Krátce nato ji následoval Arthur, který se s ní rozloučil se slovy, že odchází prohledat Parkerův byt. Když ji Arthur informoval o svém plánu, jenom nepřítomně přikývla hlavou a popřála mu hodně štěstí při hledání tří červených kamenů. Nicméně věděla, že Arthur očekával, že mu nabídne svůj doprovod. Ale tentokrát měla jiné plány.

O půl třetí si nasadila čepec a natáhla rukavičky a vyšla na ulici.

Byl teplý, slunečný den. Když dorazila na místo schůzky, Lucinda Colyerová a Charlotte Atwaterová už na ni netrpělivě čekaly ve smutečně vyzdobeném salonu v domě paní Blancheflowerové.

„Konečně jsi tady, Elenoro.“ Lucinda se natáhla pro čajovou konvici, aby nalila čaj do šálků. „Nemůžeme se dočkat, až uslyšíme tvé novinky.“

„Vsadím se, že vám budou připadat velmi zajímavé.“ Elenora se posadila na pohovku a střídavě hleděla na své přítelkyně. „Ještě se chci omluvit za krátký vzkaz, který jsem vám poslala, aniž bych v něm naznačila, o jakou záležitost jde.“

„S tím si nelam hlavu,“ řekla Charlotte.

„Proboha, ono se to opravdu stalo, že?“ zvolala Lucinda a oči se jí rozzářily vyčerpáním očekáváním. „Přesně jak jsem předvíдалa. Tvůj nový zaměstnavatel tě zneužil. Ach, má ubohá, ubohá Elenoro. Vzpomeň si, že jsem tě varovala.“

„Uklidni se, Lucindo,“ prohodila Elenora a lokla si čaje. „Ujišťuji vás, že si St. Merryn za celou tu dobu ke mně nic nedovolil.“

„Ach.“ Po Lucindině tváři se mihl stín zklamání, přesto se jí podařilo vykouzlit pousmání. „To ráda slyším.“

Elenora odložila šálek na stůl. „Obávám se, že vás neobšťastním vzrušujícími historkami ze zhýralého života mého současného

zaměstnavatele. Ale věřím, že to, co se vám chystám povědět, vám bude připadat dokonce mnohem vzrušující.“

Arthur postával uprostřed malé místnosti, kterou Parker používal jako přijímací salon. Na celém tomto místě bylo cosi podivného.

Když si před hodinou vyzvedl u lady Wilmingtonové klíč od bytu, ujistila ho, že najde Parkerův byt ve stejném stavu, jako byl včera, když ho odváželi do léčebny. Jako by tím naznačovala, že ještě neměla čas odvézt žádné z věcí nebo nábytek svého vnuka.

Arthur důkladně prozkoumal každý pokoj. Sice nenašel červené kameny, ale to ho znepokojovalo nejméně. Nemohl se zbavit pocitu, že je na těch místnostech cosi zvláštního.

Na první pohled se zdálo vše v naprostém pořádku. Nábytek v ložnici, obývacím pokoji a kuchyni přesně vystihoval vkus mladého džentlmena. V knihovně byly vyrovnány svazky nejpobulárnějších básníků a výběr klasiků. Oblečení ve skříních odpovídalo poslední módě.

Arthur tam neobjevil nic neobvyklého. A právě to mu připadalo zvláštní z toho důvodu, že Parker byl velmi neobvyklý a mimořádný zločinec.

Elenoru pobavila reakce jejích přítelkyň na to, co jim právě pověděla. Kochala se pohledem na jejich vyjevené tváře.

„Takže ve stručnosti řečeno,“ dodala, „všichni džentlmeni v klubech došli k závěru, že si z nich St. Merryn dělал legraci. Věří tomu, že si mě najal jenom proto, abych mu posloužila jako vhodná milenka.“

„A usoudili, že jsi jeho milenka, která se ale vydává za jeho snoubenku. A nastěhoval si tě do domu, aby tě měl po ruce. Bože, to zní naprosto neuvěřitelně,“ zahlaholila Lucinda.

Charlotte se na ni zamračila. „Nezapomínej ale na to, že Elenora není St. Merrynovou milenkou, Lucindo. Je to jenom drb, který džentlmeni šíří po klubech.“

„Ano, samozřejmě,“ vyhrkla ze sebe Lucinda. Omluvně se na Elenoru ušklíbla. „Tak pokračuj.“

„Jak jsem se už zmínila,“ promluvila Elenora. „veškeré sázky se týkaly data, kdy St. Merryn ukončí tuhle svoji hru a vyhodí mě z domu.“ Odmlčela se, aby se ujistila, že věnují jejím slovům plnou pozornost. „Nevidím důvod, proč nevyužít této situace a nevsadit si.“

V očích jejích přítelkyň se nejprve blýskly jiskřičky pochopení, vzápětí následované prvními záblesky údivu a naděje.

„Měli bychom stoprocentní jistotu,“ zašeptala Charlotte, ohromena tou možností. „Kdyby Elenora nenápadně přesvědčila St. Merryna, aby ukončil jejich pracovní vztah v určitý den –“

„V tom nevidím žádný problém,“ přerušila ji Elenora. „Věřím, že St. Merryn bude v této záležitosti ochotně spolupracovat.“

„A my jediné budeme znát přesné datum,“ vydechla Lucinda. „Mohly bychom vyhrát jmění.“

„Ta představa svádí ke vsazení alespoň několika tisíc liber,“ pokračovala Elenora, „ale to nepovažuji za rozumné, protože tak vysoká částka by mohla vzbudit u lidí podezření. A nepřejeme si, aby se nás někdo začal vyptávat na naše sázky.“

„Kolik liber bychom tedy vsadily?“ chtěla vědět Lucinda.

Elenora chvíli váhala a přemýšlela. „Předpokládám, že bychom mohly bezpečně vsadit sedm set nebo osm set liber. Myslím si, že jakákoliv částka menší než tisíc liber, by měla projít bez povšimnutí. A výhru si rozdělíme.“

„Bude to spousta peněz,“ konstatovala Lucinda. Přemýšlivě vzhledla ke stropu. „Určitě to bude víc, než mi odkáže ve své poslední vůli paní Blancheflowerová, a existuje větší šance, že ty peníze někdy uvidím. Začínám si totiž myslet, že mě moje zaměstnavatelka možná přežije,“ dodala.

„Ale jak tu sázku provedeme?“ zeptala se Charlotte. „Vždyť žádné dámě není vstup do klubů v St. Jamesu povolen, natož aby si vsadila.“

„Důkladně jsem to promyslela,“ pravila Elenora, „a pevně doufám, že můj plán bude fungovat.“

„Ach, je to tak vzrušující,“ špitla Charlotte.

„Měly bychom naši sázku zapít něčím lahodnějším, než je šálek čaje,“ navrhla s úsměvem Lucinda.

Vstala z pohovky, otevřela kredenc a vyndala karafu se sherry.

„Ale co se stane, když nedej bože prohrájeme?“ ozvala se Charlotte a nadšení z jejího hlasu jako by se vytrácelo.

„Proboha, Charlotte, používej taky někdy hlavu.“ Lucinda vyndala skleněnou zátku z karafy. „Naši výhru by mohla ohrozit jediná možnost a to ta, že by se St. Merryn oženil s Elenorou. A jaká je pravděpodobnost, že se vezmou?“

Charlottina tvář se rozjasnila. „Je naprosto nemyslitelné, aby si džentlmen jeho bohatství a postavení oženil s placenou společnicí. Jak mě jen mohla napadnout taková hloupost?“

„Přesně tak,“ hlesla Elenora a potlačovala slzy, které ji tlačily v očích. Oslnivě se usmála a zvedla sklenku s sherry. „Na naši sázku, dámy.“

O půl hodiny později se vydala k domu na Rain Street s pocitem, že kráčí ke své vlastní záhubě. Bylo příjemné připít si na růžovou budoucnost bez finančních starostí, pomyslela si sklesle. A nepochybně jednou, až jí oschnou slzy, si dokáže naplno užívat života, který si pro sebe naplánovala. Ale nejdříve se bude muset vyrovnat s bolestí, kterou jí způsobí odloučení od Arthura.

Vyšla z parku a pomalu kráčela po ulici, která vedla k jejímu domovu. Ne, ne k domovu. Tahle ulice vede do domu, kde přechodně pracuješ. Nemáš domov. Ale jednou ho mít budeš, protože si ho sama vybuduješ.

U vchodových dveří si vzpomněla, že služebnictvo není doma. Vydala klíč a odemkla dveře.

V hale si odložila plášť, rukavice a čepec.

Potřebuji šálek dobrého čaje, usoudila. Šla chodbou, která vedla do zadní části domu, a sešla po kamenných schodech do suterénu, kde se nacházely kuchyně a pokoje služebnictva. Letmo mrkla ke dveřím pokoje, ve kterém tenkrát Ibbitts vydíral Sally. A o dva dny později byl majordom zavražděn.

Při té vzpomínce se zachvěla a kráčela dál chodbou. Dveře do Sallyiny ložnice byly pootevřené. Nakoukla dovnitř a překvapilo ji, že je pokoj prázdný.

Sally se asi nakonec rozhodla, že se půjde projít.

Ve velké kuchyni si uvařila čaj a konvici a šálek si na tácu odnesla nahoru do knihovny. Tam si nalila čaj do šálku a stoupla si k oknu.

Dům se v posledních dnech hodně měnil. Už to bylo jiné místo, než když sem poprvé přijela. I přes smutnou náladu pocítila uspokojení.

Dřevěné podlahy byly naleštěné, až se blýskaly. V pokojích, které se dlouho nepoužívaly, se pořádně uklidilo. Z nábytku byly odstraněny nánosy prachu. Okna a tmavá zrcadla zářila čistotou a přitahovala sluneční paprsky do míst, která byla dlouhé roky

naplněna temnotou. Dle jejího příkazu se na všech oknech v domě stáhly těžké závěsy. Stěží by teď někde našla smítko prachu.

Zahrady také vypadaly mnohem přívětivěji, pomyslela si. Byla potěšena pokrokem, ke kterému za poměrně krátkou dobu došlo. Zarostlé cestičky prokoukly, jakmile zahradníci vytrhali přerostlý plevel. Květinové záhony byly pečlivě upraveny a v těchto dnech se opravovala fontána.

Představovala si, jak krásný bude výhled z knihovny do zahrady za pár měsíců. Záhony budou zářit jasnými barvami a stříkající voda ve fontáně se bude třpytit ve slunečním svitu.

Když dopila čaj a už se chystala otočit, všimla si muže v pracovním oděvu a kožené zástěře, klečícího vedle květinového záhonu. Napadlo ji, že by se ho mohla zeptat, jestli se už někdo postaral o výměnu kachliček ve fontáně, jak nedávno nařídila.

Spěchala z knihovny a rozběhla se na zahradu.

„Ráda bych si s vámi promluvila,“ křikla už z dálky na muže.

Zahradník cosi nesrozumitelného zabrblal a pokračoval v pletí, aniž by se podíval jejím směrem.

„Nevíte náhodou, zdali už byly objednány nové kachličky, které mají nahradit ty původní v kašně?“ zeptala se, když se vedle něho zastavila.

Zahradník opět zabrblal.

Sklonila se k němu dolů a sledovala, jak vytrhává plevel. „Slyšel jste mne?“

Vtom se jí leknutím málem zastavilo srdce. Jeho ruce. Zahradník neměl rukavice. Hleděla na jeho dlouhé prsty a na zlatý pečtní prsten, který zdobil jeho levý prostředník. Vzpomněla si, jak tenkrát v noci, když tančila s vrahem, cítila tlak toho prstenu přes tenkou rukavici na svých prstech.

Jakmile ji do nosu udeřil nepříjemný zápach jeho těla, rychle se narovnala. Srdce jí poplašeně tlouklo. Ustoupila o krok dozadu a sevřela ruce, které se jí chvěly, v pěst. Nenápadně vrhla postranní pohled ke dveřím v zadní části domu. Měla pocit, že jsou od ní vzdálené tisíce mil.

Zahradník náhle vstal a obrátil se k ní tváří.

První šílená myšlenka, která jí bleskla v tu chvíli hlavou byla, že tak hezký muž snad nemůže být bezcitným vrahem. Ale když spatřila jeho oči, okamžitě přestala mít pochybnosti o jeho totožnosti.

„Vybrala jsem kachličky, které mají být vyměněny za ty staré,“ řekla ostře, ustoupila a vykouzčila oslňující úsměv. „Nepřejeme si, aby došlo k nějakému nedorozumění, že?“

Vtom muž vytáhl z kapsy u kožené zástěry pistoli a zamířil na levou část její hrudi.

„Ne, slečno Lodgeová,“ řekl. „Ovšemže nechceme žádné nedorozumění. Už takhle jste mi způsobila dost potíží.“

Náhle si vzpomněla, že Sally nebyla ve svém pokoji. Ohromil ji nápor strachu a vzteku.

„Kde je Sally?“ vykřikla ostře.

„Je v bezpečí.“ Pistolí ukázal směrem ke kůlně. „Už brzo se o tom sama přesvědčíte.“

Když došli ke kůlně a Elenora otevřela dveře, uviděla Sally, jak sedí na podlaze.

Byla spoutaná a v ústech měla roubík. Oči měla rozšířené bezmocností a panikou. Na polici vedle ní ležel zapečetěný dopis.

„Vaše služebná zůstane naživu, pokud se mnou budete spolupracovat, slečno Lodgeová,“ vysvětloval Parker. „V okamžiku, kdy svým chováním způsobíte jakékoliv komplikace, podříznu jí krk přímo před vašima očima.“

„Zešílel jste, pane?“ vyjekla Elenora, aniž by svá slova zvážila.

Zdálo se, že ho její otázka pobavila. „Přesně tohle si o mně myslí moje babička a včera mě nechala odvézt do soukromé psychiatrické léčebny. A to jsem si myslel, že mě má ráda. Je smutné, když se člověk nemůže spolehnout dokonce ani na své nejbližší, že?“

„Snažila se vás zachránit,“ namítla Elenora.

Pokrčil rameny. „Ať už byly její úmysly jakékoliv, podařilo se mi krátce po příjezdu do léčebny uprchnout. Včera večer jsem se vrátil do Londýna včas, abych mohl pokračovat v realizaci svých plánů.“

„Takže jste to byl vy, koho jsem zahlédla na plese.“

Posměšně se uklonil. „Vskutku ano. Jen tak mimochodem, váš krček je velmi svůdný, slečno Lodgeová.“

Přece se nenechám jeho drzími řečmi znervóznit, řekla si. „Proč jste chtěl, aby St. Merryn uvěřil tomu, že vrahem je Roland Burnley?“

„Ovšemže proto, abych oslabil jeho ostražitost, což by mi usnadnilo nejprve lapit vás a později i St. Merryna, pokud by se i nadále choval neopatrně.“ Zachechtal se. „Kromě toho také rád hraji

s jeho lordstvem hry. St. Merryn se sice pyšní svojí logikou, ale síla jeho rozumu se nedá srovnat s mojí.“

„O co tady vlastně jde?“ otázala se Elenora autoritativním tónem. Jestliže se jí podaří získat nějaký čas, třeba se mezitím někdo vrátí domů, zahlédne ji z okna a půjde se podívat, co se na zahradě děje.

„Vaše otázky vám zodpovím později, slečno Lodgeová. Ale nejdříve dovolte, abych se představil.“ Parker sklonil šarmantně hlavu. „Máte velkou čest seznámit se s druhým anglickým Newtonem.“

Arthur se zapřel jednou nohou o schod a loktem se opřel o stehno. „Proč vám připadal džentlmen z bytu číslo pět podivný?“

„Víte, on neměl sluhu ani pokojskou. Nezaměstnával nikoho, kdo by se staral o jeho oblečení nebo mu vařil. Žil úplně sám. Neznám žádného mladého muže, který by se staral o svoji domácnost sám,“ vysvětlovala starší hospodyně.

Arthur upřel pohled na dveře bytu číslo pět. „Byla jste tady, když ho odváželi?“

„Ano.“ Žena sklouzla pohledem ke dveřím a zavrtěla hlavou. „Bylo to příšerné. Vynesli ho z bytu svázaného ve svěrací kazajce. Ta křehká dáma, která seděla v kočáře zaparkovaném před domem, si mohla vyplakat oči. Prý ho odvezli do soukromé psychiatrické léčebny někde na venkově.“

„Míval ten džentlmen hodně návštěv?“

„Žádnou, kterou bych viděla,“ řekla hospodyně. „Většinou se v bytě zdržoval jenom pár hodin odpoledne a časně zvečera.“

Arthur se narovnal a stáhl nohu ze schodu. „On tady nikdy nespál?“

„Nevracel se domů dříve než v poledne. Asi trávil noci ve svém klubu.“

Arthur si prohlížel dveře bytu. „Nebo někde jinde,“ zamumlal tiše.

Podle vlhka a plesnivého zápachu poznala Elenora, že jsou kdesi v podzemí, dříve, než jí Parker sundal z očí pruh látky. Když otevřela oči, zjistila, že se nachází v kamenné místnosti bez oken osvětlené lucernami připevněnými na zdi.

Do místnosti sjeli v jakési kovové kleci. Přestože měla zavázané oči, cítila pohyb a slyšela rachot těžkého řetězu, pomocí kterého Parker klec spouštěl dolů. S hrdostí v hlase jí řekl, že jedině on ví, jak výtah obsluhovat.

„Speciální zámek zajišťuje výtah jak nahore, tak dole,“ pravil. „Aby člověk mohl zámek odemknout, musí znát číselný kód.“

Podle nízkého sklepení s klenbami Elenora odhadovala, že je ta místnost velmi stará. Gotický návrh byl původní, usoudila.

Z dálky k ní doléhal zvuk kapající vody.

Po obvodu místnosti bylo rozmístěno několik pracovních stolů, na kterých ležely nejrůznější pracovní nástroje jako například váhy, mikroskop a lupy. Ostatní nástroje a zařízení ani neznala.

„Vítejte v laboratoři mého dědečka, slečno Lodgeová.“ Parker široce rozmáchl ruce. „Původní vybavení laboratoře bylo jedinečné, ale bohužel zastaralé. Některé přístroje se dají stále používat, ale převážnou část jsem nahradil modernějšími a pokročilejšími typy.“

Elenora měla ruce stále spoutané před sebou, ale Parker naštěstí povolil provaz, kterými svázal její kotníky během jízdy kočárem.

Během té hrůzostrašné jízdy doufala, že se jí podaří vyskočit z kočáru, ale dveře byly zamčené. Když dával Parker pokyny dvěma hrubiánům, kteří kočár řídili, došlo jí, že je zbytečné hledat u nich pomoc. Očividně byli Parkerovými zaměstnanci.

„Cesta netrvala dlouho,“ prohodila a úmyslně ignorovala jeho slova, když ji prováděl po laboratoři. „Musíme být ještě v Londýně, že? Kde to vlastně jsme?“

Zachovávala klid a snažila se, aby z jejího tónu bylo poznat, že má situaci pod kontrolou. Ať se stane cokoliv, nedovolí mu, aby vycítil strach, který jí svíral útroby. Neposkytne tomu šílenci žádné uspokojení.

„Velmi vychytralé, slečno Lodgeová. Ano, skutečně jsme Londýn neopustili. Laborať se nachází pod ruinami starobylého opatství, v jehož blízkosti žije velmi málo lidí, a ti považují tohle místo za strašidelné.“

„Aha.“ Rozhlédla se kolem a prohlížela si zastíněné kouty místnosti.

Parker odložil pistoli na pracovní stůl a sundal si plášť. Pod elegantně střiženým pláštěm měl sněhově bílou lněnou košili doplněnou modrobílou vestou.

„Můj dědeček podporoval místní pověsti o tajemném opatství a já v té tradici pokračuji,“ vysvětloval. „Je to velmi užitečné, protože si lidé netroufnou k opatství přiblížit.“

„Proč jste mě sem dovezl?“

„Je to trochu komplikovaná historka, slečno Lodgeová.“ Mrkl na hodinky. „Ale už je na čase, abych vám ji pověděl.“ Přešel k jinému pracovnímu stolu, na kterém stál hrozivě vypadající stroj, a pohládl ho tak něžným způsobem, jakým by muž mohl hladit svoji milenkou. Oči mu potemněly vážností. „Jedná se o naplnění osudu.“

„Nemluvte nesmysly. Student, který bere studium vědy s naprostou vážností, nikdy nevypustí slovo osud z úst.“

„Ale já jsem víc než obyčejný student vědy, má drahá. Narodil jsem se, abych se stal jejím mistrem.“

„Vaše babička se nemýlila, když tvrdila, že jste šílený,“ prohodila Elenora.

Výsměšně se zachechtal. „Ovšemže tomu věří.“

„Vždyť jste vraždil.“

„To byl pouhý začátek, slečno Lodgeová.“ Rukou pomalu přejížděl po části stroje, která se podobala dlouhé hlavní děla. „Jenom začátek. Ještě mě čeká spousta práce,“ dodal.

Způsob, kterým laskal Jupiterův blesk, ji rozčiloval a raději odvrátila pohled od jeho dlouhých štíhlých prstů. „Vyprávějte mi o tom vašem tak zvaném osudu.“

„Nepochybujte o něm ani na okamžik.“ Vypadal, jako by ho kontakt s tím strojem uvedl do transu. „Se St. Merrynem mě spojuje zvláštní pouto. Žádný z nás se nemůže vyhnout svému osudu.“

„Co tím míníte?“

Parker vyndal z kapsy malý červený sametový sáček a rozvázal šňůrku. „Bylo nám odkázáno dědictví vraždy a přerušeného osudu. Ale tentokrát věci dopadnou jinak než tenkrát.“

Opatrně vytáhl ze sáčku velký červený kámen a vložil ho do kulatého otvoru na straně toho divného zařízení.

„O čem to k čertu hovoříte?“ vyhrkla Elenora.

„Můj dědeček a St. Merrynův prastrýc byli přáteli, ale nakonec se z nich stali krutí soupeři. George Lancaster se nedokázal smířit se skutečností, že se můj dědeček svojí genialitou vyrovnal Newtonovi. Říkal o něm, že je šílenec, a vysmíval se mu,“ promluvil Parker.

„Takže jste se mu pomstil, že? Zavraždil jste Arthurova prastrýce.“

„Lancasterova smrt byla nehoda, víte. Neměl jsem v úmyslu ho zabít, alespoň ne do chvíle, kdy by stal svědkem úspěchu mého projektu. Chtěl jsem, aby viděl, jak hrozně se zmýlil, když na mého dědečka křičel, že je bláznivým alchymistou. Ten starý muž měl smůlu, že mě tu osudnou noc překvapil ve své laboratoři, když jsem ji zrovna prohledával.“

„Hledal jste ty tabatěrky,“ poznamenala tiše Elenora.

„Přesně tak. K tomu, aby Jupiterův blesk fungoval, jsou zapotřebí všechny tři kameny, víte,“ pokračoval a zasunul druhý kámen do

otvoru. „Po smrti George Lancastera jsem si pomyslel, že jsem asi špatně pochopil svůj osud, ale jakmile jsem zjistil, že jde po mě St. Merryn, všechno mi bylo jasné. Došlo mi, že ne ten starý muž, ale sám St. Merryn se má stát svědkem mého velkého úspěchu. Je to logické.“

„Přiznám se, že vašim slovům nerozumím,“ řekla Elenora.

„George Lancaster a můj dědeček žili v dřívější době. Patřili k jiné generaci, do minulosti. Ale St. Merryn a já jsme muži moderní doby. Proto je očividné, že se hrabě má stát svědkem mého úspěchu, a ne jeho předek.“ Parker znovu pohládl kapotu stroje. „A stejně tak na mě bylo, abych rozluštil poslední rébus spojený s konstrukcí tohoto stroje.“

„Jak jste na tohle všechno přišel?“

„Vyčetl jsem to z deníků mého dědečka.“ Parker vložil poslední kámen do otvoru, zavřel malá dvířka a obrátil se k ní. „Ale podobně jako ostatní vynikající alchymisté i Treyford často psal své poznámky šiframi, které není snadné rozluštit, takže jsem se také dopustil několika chyb.“

„Nemyslíte si, že jste udělal obrovskou chybu tím, že jste mě sem odvezl?“ přerušila ho Elenora.

„Přiznávám, že některé části deníků mého dědečka vyzněly zmateně, ale vyjasnily se, když se St. Merryn postaral o to, aby se naše cesty zkřížily.“

„Míníte tím snad jeho rozhodnutí vypátrat vraha svého prastrýce?“

„Ano. Když jsem se dozvěděl, že vyšetřuje vraždu svého prastrýce, konečně jsem pochopil, že je nám skutečně souzeno stát se soupeři, stejně jako byli George Lancaster a můj dědeček před mnoha lety.“

„Odvezl jste mě na toto místo, protože víte, že je to nejjednodušší způsob, jak sem dostat St. Merryna,“ konstatovala Elenora bez jakýchkoliv emocí.

„Jste velmi chytrá žena, slečno Lodgeová. St. Merryn udělal dobře, když zašel do agentury Goodhew a Willis. Ale je smůla, že vás do této naší soukromé války zatáhl. Takový už osud někdy bývá.“

Arthur vyskočil z kočáru dříve než kočí zastavil před domem na Rain Street a rozběhl po schodech k hlavním dveřím.

„Zůstaňte tady,“ křikl přes rameno na Jenkse. „Dnes odpoledne nás čeká ještě jedna návštěva.“

„Ano, pane,“ přitakal Jenks.

Když Arthur došlápl na poslední schod, dveře se otevřely a stál v nich Ned s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Dostal jste můj vzkaz, pane, že?“ vyhrkl ze sebe.

„Ano.“ Arthur netrpělivě vešel ho haly. „Ještě jsem se zdržoval v Parkerově bytě, když se tam objevil ten chlapec a řekl mi, že jde o naléhavou záležitost. Co se děje? Potřebuji ještě někoho navštívit a nechci zbytečně plýtvat časem.“

Zahlédl Sally, která stála v povzdálí. Při pohledu na její sklíčenou tvář se mu sevřel žaludek.

„Kde je slečna Lodgeová?“ otázal se chraptivým hlasem.

Sally mu podala zapečetěný dopis a rozbřečela se.

„Vyhrožoval, že mi podřízne krk, když se slečna Lodgeová pokusí utéct nebo křičet o pomoc,“ vzlykala Sally. „A býval by to udělal. Viděla jsem to v těch jeho nelidských očích, pane.“

„Mému dědečkovi se sice Jupiterův blesk nepodařilo sestrojit.“ Parker se opřel zády o pracovní stůl a paže si zkřížil na hrudi. „Ale důvodem bylo, že neměl vhodné pracovní pomůcky. Chyba nebyla v návodu toho starého alchymisty.“

„Co tím míníte?“ zeptala se Elenora a snažila se, aby její tón vyzněl upřímně zvědavě. Pomalu se sunula k pracovnímu stolu, jako kdyby v ní ten podivný stroj vzbuzoval zvědavost. Parker hořel nadšením, že může hovořit o stroji a své genialitě.

„V návodu stálo, že se energie ukrytá v srdci těch tří kamenů probudí pomocí chladného ohně,“ vysvětloval Parker. „Právě tohle bylo největší překážkou. Můj dědeček ve svém deníku psal, že kameny zahříval nejrozumnějšími způsoby, ale nepodařilo se mu tu energii probudit. Vlastně ani přesně nevěděl, co znamená chladný

oheň. Když byl zabit při té explozi ve své laboratoři, právě prováděl výzkum týkající se získání mocného zdroje horka.“

Elenora se zastavila na druhé straně stolu a předstírala, že si prohlíží zařízení. „Vám se podařilo najít odpověď?“

„Ano.“ Parkerova tvář se rozzářila. „Když jsem nedávno znovu pročetl dědečkovy deníky a převedl jsem si pokyny z té staré knihy do světla moderní doby, napadlo mě, co by mohlo posloužit k zavedení chladného ohně do kamenů.“

„A co je to?“ chtěl vědět Elenora.

Parker znovu přejel rukou po horní části zařízení. „Samozřejmě že elektrický stroj.“

Arthur ignoroval rozrušeného majordoma, který se jeho příchod marně pokoušel předem ohlásit, a vřítel se do studovny.

„Parker unesl Elenoru,“ oznámil stroze.

„Ne.“ Lady Wilmingtonová rychle vstala ze židle za psacím stolem. „Ne, to není možné.“

„Utekl ze soukromé psychiatrické léčebny, do které jste ho nechala odvézt.“

„Proboha.“ Lady Wilmingtonová klesla zpět na židli, očividně tou zprávou otřesena. „Nedali mi vědět, že utekl. Přísahám.“

„Věřím vám. Nepochybně vás úmyslně neinformovali, protože doufají, že Parkera najdou dříve, než se o jeho útěku dozvíte. Vždyť patříte k jejich zámožné klientele a vlastníci léčebny si jistě nepřejí, abyste pro Parkera našla jiný ústav.“

„Ach, to je katastrofa,“ zasténala lady Wilmingtonová.

Arthur přešel k psacímu stolu stojícím na opačné straně místnosti.

„Dostal jsem od Parkera vzkaz, že se mám dnes o půlnoci dostavit sám na jistou adresu v severní části Londýna. Tam na mě budou čekat dva muži, kteří mě odvezou na jakési tajné místo. Dále jenom předpokládám, že mě nejdříve pevně spoutají, převáží oči páskou a odzbrojí a pak se teprve setkám s vaším vnukem. Za takových podmínek ovšem nedokážu Elenore pomoci.“

„Je mi to tak líto. Tak strašně líto.“ Lady Wilmingtonová si utrápeně povzddechla. „Nechtěla jsem, aby se tahle záležitost vymknula kontrole. Doufala jsem, že dělám jen to, co je nejlepší pro všechny.“

Arthur se naklonil dopředu a opřel se dlaněmi o luxusní pracovní stůl. „Kde se nachází Parkerova laboratoř?“

Jeho otázka viditelně lady Wilmingtonovou zmátla. „Promiňte?“

„Dnes jsem pečlivě prohledal jeho byt. Veškerý nábytek a knihy nejsou nic jiného než obyčejné kulisy, které slouží svému účelu, a to přesně napodobit byt mladého džentlmena.“

„Co tím míníte?“

„Ve svém mládí jsem často pobýval v domě svého prastrýce,“ řekl Arthur. „Takže přesně vím, jak je zařízen dům muže, který je celým svým životem oddán vědě. V Parkerově bytě jsem žádné důkazy neobjevil.“

„Opravdu nechápu, co máte na mysli,“ hlesla lady Wilmingtonová.

„V jeho bytě by měla být zařízená laboratoř s nejrůznějšími přístroji, skleněnými zkumavkami, mikroskopy a podobně. Knihovna by měla být zaplněná knihami o matematice a optice, a ne sbírkami básní. Nenašel jsem tam ani Treyfordovy deníky.“

„Ano, samozřejmě, aha. Včera jsem byla příliš rozrušená, abych na podobné věci jenom pomyslela.“

„Parker je sice šílený, ale je posedlý představou, že se mu podaří sestrojít Jupiterův blesk. Kdesi v Londýně musí mít tajnou laboratoř a určitě je to místo, kde se cítí bezpečně. Místo, kde může celou noc pracovat, aniž by na sebe přitahoval nežádoucí pozornost. A právě tam by nejspíše odvezl Elenoru.“

„Je to Treyfordova stará laboratoř,“ zašeptala lady Wilmingtonová a svrátila čelo. „Parker se o její existenci nepochybně dozvěděl z jeho deníků. Představa, že bude provádět svůj výzkum v laboratoři, kde kdysi jeho dědeček prováděl své experimenty, ho jistě fascinovala.“

„Co o tom místě víte?“

„Treyford si tu laboratoř zařídil poté, co se rozešel s vaším prastrýcem a Glentworthem. Oni o tom místě nevěděli a pravděpodobně by jim to bylo jedno, kdyby se to dozvěděli. Ale Treyford mě tam často brával,“ přiznala se lady Wilmingtonová nostalgicky. „Měl potřebu podělit se o výsledky svých výzkumů s někým, kdo by ocenil jeho genialitu, protože v té době se už s Lancasterem ani Glentworthem nestýkal.“

„Tak vás vzal do své laboratoře, abyste se stala svědkem výsledků jeho pokusů?“

„Ano. Laboratoř byla naším tajemstvím. Bylo to jediné místo, kde jsme mohli být spolu o samotě, aniž bychom měli strach, že nás někdo odhalí.“

Menší ze dvou mužů čekajících v uličce jako první zpozoroval mihotavé světlo svítilny přibližující se jejich směrem.

„Vidíš, nakonec přišel, přesně, jak tvrdil pan Stone.“ Muž se odtáhl od zdi a zvedl ruku, ve které držel pistoli. „Napadlo by tě, že bude riskovat krk kvůli ženský?“

Vtom se na kraji uličky objevila postava v klobouku a plášti, jejíž siluetu osvětlovalo žluté světlo svítilny.

„Je to hlupák,“ prohodil druhý muž a ruka s nožem se mu zvedla. Druhou rukou sebral ze země dlouhé lano, kterým sváže jejich oběť. „Ale to je jeho problém, ne náš. Jediné, o co se musíme postarat, je zavést ho do starého opatství a zavřít ho do té kovové klece, jak nám nařídil pan Stone.“

Opatrně se vydali ke své oběti, ale muž v klobouku a plášti se nehýbal. Pouze tiše stál a vyčkával.

„Zůstaňte tam, kde jste, vaše lordstvo,“ křikl menší muž a držel pistoli tak, aby ji jejich oběť zřetelně viděla. „Nehýbejte se. Můj společník si zahraje na vašeho komorníka a zkontroluje, jestli jste vhodně oblečen na návštěvu pana Stonea.“

Muž v klobouku mlčel.

„Nemáte náladu na povídání, co?“ Druhý muž s lanem v ruce postoupil o krok vpřed. „Nechtěl bych teď být ve vaší kůži. Pan Stone je podivný patron.“

„Ale pokud jde o finanční odměnu, je dost štědrý, takže si raději jeho zvláštních způsobů nevšímáme,“ prohodil druhý muž. „Tak teď si dejte ruce za záda, aby vás můj společník mohl spoutat. Nemůžeme se zdržovat. Nemáme na to celou noc, víte.“

„Ne,“ ozval se Jenks a sundal si klobouk. „Nemáme na to celou noc.“

Ned s Hitchinsem náhle vystoupili ze stínu vchodových dveří domu přímo za zády těch dvou mužů.

Při zvuku kroků se muži začali otáčet, ale to už Ned a Hitchins stáli za nimi. Hlavně svých pistolí vrazili do jejich zad.

„Odhodte zbraně, nebo neručím za vaše životy,“ vyzval je Hitchins.

Muži ztuhli a vzápětí se ozval zvuk pistole a nože, které dopadly na kamennou dlažbu.

„Počkejte. Jeden džentlmen si nás najal, abychom k němu dovedli jeho lordstvo,“ vysvětloval jeden z mužů. „Tvrdil, že je všechno

předem domluveno a že jeho lordstvo s plánem souhlasilo. Nejedná se o žádný zločin.“

„To je věc názoru,“ poznamenal Hitchens.

Vyšší muž neklidně přimhouřil oči. „Vy jste St. Merryn?“

„Ne. St. Merryn se rozhodl vydat na schůzku s vaším zaměstnavatelem jinou cestou.“

Parker vytáhl z kapsy zlaté hodinky, aby znovu zkontroloval čas. „Už zbývá jenom půlhodina a díky mým zaměstnancům bude St. Merryn sedět pečlivě spoutaný v železné kleci v kapli, která se nachází nad laboratoří.“

„Vaši zaměstnanci ví o této místnosti?“ zeptala se udiveně Elenora.

„Za koho mě máte?“ Opovržlivě se na ni podíval. „Myslíte si, že bych riskoval a svěřil dvěma darebákům takové velké tajemství? Nařídil jsem jim, aby St. Merryna spoutali, dovezli ho sem a zamkli ho do klece v zadní části kaple a potom odjeli. Kromě mě nikdo o tomto místě neví.“

„Já teď o něm vím,“ zdůraznila.

Pobaveně sklonil hlavu. „Vlastně musím své tvrzení poopravit.“ Vzhlédl nahoru k vyklenutému stropu. „A krátce poté, co klec projede tajnými sklápěcími dveřmi v podlaže kaple, St. Merryn už o něm bude také vědět. Doufám, že si oba dva budete vážit té pocty, kterou jsem vám tímto udělil.“

„Pocty poznat tajnou laboratoř druhého Newtona?“ řekla kousavě Elenora.

„Vaše slova vyzněla pohrdavě, slečno Lodgeová. Opravdu jste mě ranila.“ Zachechtal se, natáhl ruku a pevně sevřel kliku v zadní části stroje. „Ale váš opovržlivý tón se změní, jakmile uvidíte, co tenhle stroj dokáže.“

Velmi rychle začal točit klikou.

Elenora nervózně sledovala jeho počínání. „Co to děláte?“

„Otáčením kliky vytvářím obrovskou zásobu elektřiny. Až se jí shromáždí potřebné množství, použiji ji k aktivaci stroje.“

S narůstajícím strachem si prohlížela zařízení, ale zároveň mu věnovala důkladnou pozornost. „Na jakém principu ten stroj pracuje?“

„Jakmile se stroj nabije dostatkem elektřiny, uvolním ji stisknutím tlačítka v horní části.“ Ukazovákem zamířil na tlačítko. „Tím stejným tlačítkem se stroj také vypíná. Ve chvíli, kdy se elektrické jiskry dostanou do styku se třemi kameny umístěnými v malé vnitřní

komoře, probudí to v nich skrytou energii, přesně jak předvídal starý alchymista. Současně se tím vytvoří velmi tenký paprsek karmínové barvy. Těsně předtím, než mě babička nechala odvézt do léčebny, jsem to jednou vyzkoušel a fungovalo to perfektně.“

„K čemu se dá takový paprsek využít?“

„Je to ta nejúžasnější věc na světě, slečno Lodgeová,“ zvýšil hlas Parker. „Zničí cokoli, co se objeví v jeho dráze.“

Nečekala by, že ji ještě něco dokáže vyděsit víc, ale když viděla, jak se v hloubi Parkerových očí zlověstně zablýsklo, mrázivý pocit svírající její žaludek zintenzívněl.

Bylo jí jasné, že Parker zamýšlí použít tu zbraň proti ní a Arthurovi.

Arthur předpokládal, že nejhorší součástí jeho cesty bude tma, ale nakonec to byl silný zápach, který vystupoval z uzavřeného říčního koryta. Zápach byl tak nesnesitelný, až se mu zvedal žaludek, a tak si kolem úst a nosu zavázal nákrčník.

Alespoň že nemusím jít pěšky podél úzkých břehů, na kterých se hemžila hejna krys, pomyslel si Arthur a ponořil dlouhou tyč do hlubokých vod ztracené řeky. Malou loďku s nízkým dnem a bidlo našel v tajném doku za starým skladištěm.

„Treyford měl několik loděk a bidel jak u tajného vchodu do laboratoře, tak tady u skladiště,“ vysvětlovala mu lady Wilmingtonová, když ho vedla dolů do tmavého suterénu opuštěné budovy a ukázala mu tajné podzemní molo. „Řekl mi, že takhle může vstoupit nebo odejít z laboratoře buď přes opatství nebo z tohoto místa podle momentální nálady. A navíc mu to poskytovalo bezpečné únikové cesty v případě, že by v laboratoři došlo k nějaké nehodě. Vše nasvědčuje tomu, že se Parker řídil jeho příkladem.“ Kalná řeka plynula pomalu, takže šlo snadno loďku navigovat dlouhou tyčí. Svítlna, kterou umístil na přední část plavidla, vrhala matné světlo na okolní bizarní scénu.

Během plavby se musel několikrát pohotově sklonit, aby se hlavou neudeřil o starobylé kamenné lávky pro pěší.

Kromě nízkých lávek tam hrozilo i jiné nebezpečí. V některých úsecích padaly do vody kusy kamenů a starobylých trámů. Některé se tyčily nad řekou jako zapomenuté památníky mrtvé civilizace, zatímco jiné se skrývaly pod vodní hladinou a jejich existenci si uvědomil, když do nich loďka lehce narazila.

Pozorně si prohlížel každý spadlý kámen a studoval klasické sochy a podivné mramorové reliéfy, které měl, jak mu poradila lady Wilmingtonová, používat jako orientační body.

„Přežily mnoho století, a když jsem je naposledy viděla, všechny tam byly,“ řekla. „Jsem si jistá, že od té doby nezmizely.“

Parker opět mrkl na své zlaté hodinky a tvářil se spokojeně. „Je půl jedné, a to znamená, že by měl být St. Merryn zamčený v kleci a moji zaměstnanci by měli být pryč.“

Elenora zaklonila hlavu a dívala se na strop. „Nezaslechla jsem žádný hluk přicházející se shora.“

„Kamenná podlaha je velmi silná, takže jí žádný hluk nepronikne. To je výhoda, protože tady můžu provádět experimenty, které doprovází nadměrný hluk a světlo a nikdo, dokonce i kdyby stál přímo nad laboratoří, by neměl ani ponětí, co se tady dole děje.“

„Jak si můžete být tak jistý, že vaši muži nepočkají, aby se podívali, co se tady děje?“ zeptala se.

„Toho se nebojím. Stejně jako všichni lidé z okolí mají ze starého opatství hrůzu. Ale i kdyby je přece jenom jejich zvědavost přemohla, stejně by nic neviděli, protože klec zmizí v kamenné zdi za oltářem. Jakmile se tajná stěna zavře, nelze ji otevřít, takže by neviděli, jak klec klesá do laboratoře.“

Přistoupil k velkému železnému kolu, které trčelo z kamenné zdi a otočil jím.

Část stropu se odsunula stranou a odhalila tmavou šachtu.

Vzápětí se šachtou rozlehlo zapraskání a rachocení těžkého řetězu. Elenora okamžitě poznala ten zvuk. Slyšela ho, když ji Parker vzal do laboratoře.

Srdce se jí rozbušilo. Jediná možnost, kdy by mohla popadnout železnou tyč ležící na pracovním stole se jí naskytne ve chvíli, kdy bude Parker u klece, aby z ní vysvobodil Arthura.

Rachot řetězu sílil a za pár vteřin zahlédla Elenora spodní rám železné klece, která klesala ze stínu klenby.

Následně mezi mřížemi vykoukly bezvadně naleštěné boty, které upoutaly Parkerův pohled.

„Vítejte v laboratoři druhého anglického Newtona, St. Merryne,“ řekl, aniž by zvedl zrak od vysokých bot. Jeho slova byla naplněna triumfálním vzrušením.

Elenora využila příležitosti a nenápadně se posunula k pracovnímu stolu. Spoutanýma rukama se jí podařilo zvednout těžkou železnou tyč. Je to první a poslední šance, pomyslela si.

„Elenoro, na zem.“ Arthurův důrazný příkaz se rozlehl laboratoří.

Bezděčně uposlechla a lehla si na podlahu, aniž by pustila tyč, kterou svírala v ruce.

„St. Merryne.“ Parker odvrátil pohled od prázdných vysokých bot a zvedl pistoli.

„Ne,“ vykřikla zděšená Elenora.

Vtom laboratoří zaduněla dvojitá exploze a ve vzduchu se vznášel štiplavý zápach střelného prachu.

Všimla si, že muži stále stáli na svých místech.

Obě zbraně teď byly nepoužitelné, dokud znovu nenaplní zásobníky náboji, ale Arthur rychle vyndal druhou pistoli z kapsy. Svižným krokem kráčet k Elenoře a upíral pohled na Parkera.

„Elenoro,“ promluvil chraptivým hlasem. „Jste v pořádku?“

„Ano. A vy?“

„Ano, nic se mi nestalo,“ ujistil ji a pistolí stále mířil na Parkera.

„Bastarde,“ vyštěkl Parker hlasem zabarveným vztekem a postupoval k pracovnímu stolu.

„Má ještě jednu pistoli,“ zvolala Elenora. „Leží na stole za jeho zády.“

„Vidím ji.“ Arthur udělal dva kroky dopředu a popadl zbraň.

„Hlupáku.“ Parker na něho zíral z protější strany pracovního stolu.

„Nevíte, s kým máte tu čest.“

Bez jakéhokoliv varování se prudce vrhl ke stroji a oběma rukama otočil knoflíkem na vrchní části.

Arthur výhružně zvedl pistoli. „Nehýbejte se.“

„Buďte opatrný,“ řekla Elenora. „Tvrdí, že ten stroj funguje.“

„O tom pochybuji. Nicméně -“ Arthur mávl rukou, ve které svíral pistoli. „Jděte od toho zařízení, Parkere.“

„Příliš pozdě, St. Merryne.“ Parkerův šílený smích se odrážel od kamenných stěn. „Příliš pozdě. Teď se dozvíte pravdu o mé genialitě.“

Ve stroji podivně zapraskalo a Elenora si všimla zajiskření ve vzduchu v těsné blízkosti stroje.

Z dlouhé hlavně vystřelil tenký paprsek rubínově červeného ohně a Parker pomalu nasměroval ústí hlavně na Arthura.

Jakmile Arthur padl na podlahu, místo, kde před vteřinou stál prořízl paprsek červeného světla. Narazil na kamennou zeď a divoce syčel a jiskřil.

Arthur zvedl zbraň a vystřelil, ale protože neměl čas přesně zamířit, náboj se zavrtal do pracovního stolu.

Parker mezitím stácel ústí hlavně směrem dolů k Arthurovi a vzápětí si ten ďábelský paprsek prořezával cestu směrem ke své potencionální oběti, spalujíc vše, co mu stálo v cestě.

Elenora se snažila po špičkách přemístit za Parkera. Hlavně ho nesmím vyplašit dříve, než se dostanu tak blízko, abych ho úderem zasáhla, opakovala si v duchu.

„Opravdu jste si myslel, že byste mě mohl porazit?“ křičel Parker na Arthura.

Neustále natácel hlavní stroje ve směru Arthurova kutálejícího se těla. Jenomže stroj byl těžký a manipulace s ním byla pomalá, takže Parker musel vyvinout obrovskou sílu, aby stihl neustále sledovat svůj cíl.

Už jenom pár stop, řekla si Elenora a pevně sevřela železnou tyč.

„Jste šílenec, ne génius,“ křičel Arthur. „Stejně jako váš dědeček.“

„S vaším posledním vydechnutím poznáte moji genialitu, St. Merryne,“ prohlásil rozružený Parker.

Elenora udělala poslední krok, oběma rukama zvedla tyč a mířila na Parkerovu hlavu. Ale ten v poslední chvíli vycítil její blízkost.

Právě když vši silou vedla potencionálně smrtelný úder, Parker pohotově uskočil stranou a železná tyč dopadla na pracovní stůl s takovým odrazem, až jí vypadla z ruky.

Elenora sice svůj cíl minula, ale Parkerovi, vyrušenému ze svého soustředění, sklouzly ruce ze stroje. Vztekle odstrčil Elenoru stranou.

Když dopadla na tvrdé kameny, zavřely se jí pronikavou bolestí oči.

Ale chvatné kroky ji přinutily zvednout víčka. Viděla, jak se Arthur vrhl na Parkera.

Oba muži spadli na zem a zuřivě se prali, zatímco z dlouhé hlavně stroje neustále vystřeloval smrtelný paprsek.

Muži se rvali s brutálností, která Elenoru šokovala.

Parkerovi se nečekaně podařilo vyklouznout z Arthurova sevření. Vyskočil na nohy, popadl železnou tyč, kterou se ho Elenora pokusila udeřit, a rozmáchl se nad Arthurovu hlavu.

Elenora vyděšeně vyjekla.

Arthur se na poslední chvíli odvalil stranou a tyč jenom těsně minula jeho hlavu. Vzápětí natáhl ruku, chytil Parkera za kotník a prudce trhl.

Parker divoce vykřikl a snažil se zoufale vytáhnout nohu ze sevření. I přesto dokázal zvednout znovu tyč a chystal se znovu udeřit.

Arthur stále ležel na podlaze, a když pustil Parkerův kotník, Parker ztratil rovnováhu a ve snaze znovu ji získat natáhl před sebe ruku a uskočil dozadu.

„Ne,“ vykřikla Elenora.

Ale bylo příliš pozdě. S hrůzou v očích sledovala, jak se Parker ve své zoufalé snaze udržet se na nohou ocitl přímo v dráze smrtelného paprsku světla.

Když mu paprsek pronikl hrudí, laboratoři se rozezněl srdcervoucí výkřik.

Parker se zhroutil na podlahu a spalující paprsek se řítit dál až narazil do kamenné zdi.

Elenora se od té děsivé scény odvrátila a žaludek měla jako na vodě.

„Elenoro.“ Arthur už stál na nohou a rozběhl se k ní. „Nejste zraněná?“

„Ne.“ Měla pocit, jako by jí něco překáželo v krku. „Je -? Musí být.“ Neodvážila se ohlédnout zpátky.

Arthur prošel kolem ní, obezřetně se vyhnul ďábelskému paprsku a poklekl vedle Parkerova těla. Krátce nato zase vstal.

„Ano,“ pravil. „Je mrtvý. A my teď musíme přijít na to, jak se ten stroj vypíná.“

„Myslím, že tím knoflíkem nahoře.“

Vtom se Elenora zarazila, když se ozvalo podivné hřmění. Nejprve ji napadlo, že se dala do pohybu železná klec, ale pak si s hrůzou uvědomila, že hluk vychází ze stroje.

„Vypadá to, že se v tom stroji něco porouchalo,“ uvažoval nahlas Arthur.

„Otočte tím knoflíkem.“

Když Arthur doběhl k Jupiterově blesku a dotkl se knoflíku, okamžitě odtáhl prsty.

„Zatraceně. Je to horké jako žhavé uhlí.“

Hřmění se postupně měnilo v hukot a červený paprsek neustále vycházející ze stroje začal slábnout a chvějivě pulsoval.

„Raději odsud utečeme.“

„Ale klec použít nemůžeme,“ vyhrkla. „Parker mi řekl, že k uvedení do provozu je třeba znát tajný kód.“

„Žádná klec, ale ztracená řeka,“ zamumlal.

Došel k ní, popadl ji za rameno a tlačil ji směrem k hrobce v zadní části laboratoře.

Neměla ponětí, co má na mysli, ale nevyptávala se, protože ten pekelný stroj byl rozpálený do běla a zvláštní klepot zase nabíral na síle.

Člověk nemusí být génius, aby poznal, že ta věc každou chvílí exploduje, pomyslela si.

Když vběhli do hrobky, udeřil ji do nosu zatuchlý zápach. Arthur rozsvítil svítilnu a rychle nastoupili do loďky s nízkým dnem.

„Ted' chápu, proč jste přišel sám,“ řekla a balancovala uprostřed loďky.

„Tohle plavidlo uveze dva lidi,“ ujistil ji Arthur, popadl bidlo a odstrčil loďku od kamenného mola. „Tušil jsem, že ji možná budu potřebovat.“

„Vždyť tady je řeka,“ zašeptala udiveně, „která protéká přímo pod městem.“

„Skloněte hlavu,“ upozornil ji Arthur. „V několika místech překlenují řeku nízké kamenné lávky.“

O pár minut později k nim dolehl vzdálený hluk výbuchu odrážející se od starobylých stěn tunelu. Elenora cítila, jak se loďka nepatrně zachvěla, ale stále se držela ve směru plavby.

Vzápětí následoval hrozivý tříštivý zvuk padajících kamenů, který jako by trval celou věčnost.

Rozhostilo se tíživé ticho.

„Proboha,“ hlesla Elenora. „Zdá se, že výbuch zničil celou laboratoř.“

„Ano,“ přitakal Arthur.

Ohlédl se přes rameno do neproniknutelné tmy. „Myslíte si, že by se Parker mohl stát druhým Newtonem?“

„Můj prastrýc rád říkával, že žil jenom jeden Newton.“

O dva dny později se Elenora sešla s Margaret a Bennettem v knihovně. Cítím se už mnohem lépe, pomyslela si. Šok z nedávno prožitých událostí ustupoval. Díky své dobré fyzické kondici se rychle zotavovala.

Byl nejvyšší čas vrhnout se do nového života.

Od chvíle, kdy ji Arthur zachránil, ho vídala velmi zřídka. Včerejší den strávil v podzemí a zjišťoval následky té obrovské exploze. Opuštěné opatství překvapivě vypadalo stejně jako dřív, nebylo tam ani stopy po katastrofě, ke které došlo.

Mužům, kteří pracovali pod Arthurovým vedením, se sice podařilo lokalizovat vchod do tajné komory, ve které byla umístěna železná klec, ale šachta byla zasypaná drtí a kamením.

Arthur a Bennett se jeli podívat, zdali je vchod k hrobce průchodný. Místo vchodu tam našli vysokou neproniknutelnou zeď z úlomků kamene. Tajná laboratoř byla naprosto zničená.

S Arthurem společně navštívila lady Wilmingtonovou, kterou Arthur co nejšetrněji obeznámil se stavem laboratoře a také jí sdělil, že by bylo finančně velmi náročné hledat Parkerovo tělo. A možná by byla jejich snaha marná.

„Ať tedy zůstane laboratoř jeho hrobem,“ prohlásila se slzami v očích lady Wilmingtonová.

Dnes Arthur odešel z domu opět časně ráno a rozloučil se se slovy, že hodlá navštívit pár lidí, kterým dlužil vysvětlení nedávných událostí, včetně paní Glentworthové a Rolanda Burnleye.

Jakmile se za ním zavřely dveře, Elenora poslala vzkaz Bennettovi a žádala ho, aby se za ní co nejdříve zastavil. Bennett přijel během hodiny, ale laskavostí, o kterou ho požádala, nebyl zrovna nadšen.

„Jste si opravdu jistá, že chcete, abych to udělal, slečno Lodgeová?“ otázal se Bennett chraptivým hlasem.

„Ano,“ odvětila Elenora. Musím do toho jít. Nemůžu se vzdát. „Mé přítelkyně a já vám budeme nesmírně vděčné, pokud za nás vsadíte.“

Margaretino obočí se lehce nesouhlasně vyklenulo. „Váš plán se mi příliš nezamlouvá, Elenoro. Opravdu bych považovala za rozumné nejprve si o tom popovídat s Arthurem.“

„Přesně to ale nemůžu udělat. Zním Arthura natolik dobře, že vím, že by se začal znepokojovat o moji pověst. Pokud by se o mém plánu dozvěděl, pravděpodobně by bouchnul pěstí do stolu a zakázal by mi ho realizovat.“

„Ale Arthur potom možná bude vinit Bennetta z toho, že se nechal přemluvit a vsadil za vás a vaše přítelkyně.“

Elenora sraštila čelo. Tahle možnost jí vůbec nepřišla na mysl. „Nerada bych způsobila jakoukoliv rozepři mezi vámi a St. Merrynem, pane, protože se již v brzké době přiznám do rodiny.“

„S tím si hlavu nelamte, slečno Lodgeová,“ namítl galantně Bennett. „Ze St. Merrynovy reakce strach nemám. Jde o to, že jste špatně odhadla jeho pocity vůči vám.“

„Bennett má pravdu,“ dodala rychle Margaret. „Arthur vás má velmi rád, Elenoro. Tím jsem si jistá. Víím, že vám asi nedává své pocity najevo, ale je to jenom proto, že nemá ve zvyku své emoce odhalovat.“

„Nepochybuji o tom, že ke mně chová jistou náklonnost,“ pravila Elenora a pečlivě zvažovala svá slova. „Ale náš vztah je skutečně pracovní. Nemá nic společného se vztahem zasnoubeného páru.“

„Váš vztah byl zpočátku pracovní, ale cítím, že se během těch několika týdnů změnil,“ trvala na svém Margaret.

Jistěže se změnil, pomyslela si Elenora, nicméně nezamýšlela prozradit všechny podrobnosti Margaret ani nikomu jinému.

„Můj osobní vztah s Arthurem se žádným významným způsobem nezměnil,“ konstatovala opatrně.

„Tím si nejsem tak jistá.“ Margaret zvedla tvrdohlavě bradu. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby už Arthur zvažoval, že vás požádá o ruku.“

Ta slova vehnala Elenore slzy do očí. Naštěstí se ovládala natolik, že se nerozplakala a promluvila vyrovnaným hlasem: „Nechci, aby se Arthur cítil zavázaný požádat mě o ruku jenom kvůli nedávným událostem. Je to jasné?“

Margaret a Bennett si vyměnili tázavý pohled.

„Rozumím,“ řekla Margaret, „ale -“

„Nebylo by spravedlivé, kdyby se cítil zavázán povinností nabídnout mi sňatek,“ pravila Elenora klidným tónem. „Vždyť znáte jeho smysl pro zodpovědnost.“

Margaret sklouzla pohledem k Bennettovi, který se ušklíbl.

„Je známo, že Arthur někdy přehání, co se týče jeho smyslu pro zodpovědnost,“ poznamenala Margaret.

„Přesně tak,“ přitakala Elenora.

„Možná se nemýlíte ve svém odhadu, pokud jde o St. Merrynův přístup k zodpovědnosti, slečno Lodgeová,“ řekl Bennett. „Ale v tomto případě se obávám, že má dobrý důvod k tomu, aby považoval nabídku ke sňatku za jedinou úctyhodnou věc, kterou může udělat.“

„Nepřijmu ji,“ opáčila hrdě Elenora.

Bennett si povzdychl. „Neurazte se, slečno Lodgeová, ale poté, co jste se vydávala za St. Merrynovu snoubenku a společenská smetánka váš vztah vnímala spíše jako milostný, se už nikdy nebudete moci ukázat ve společnosti, pokud se za St. Merryna neprovdáte.“

„Bennett má pravdu,“ ujistila ji Margaret.

„Pokud jde o moji budoucnost mezi společenskou smetánkou, tak v tom nevidím žádný problém,“ namítl Elenora. „Od začátku bylo jasné, že mě tam žádná budoucnost nečeká. S Arthurem jsme si všechno vyjasnili ještě předtím, než jsem přijala jím nabízené místo,“ dodala.

„Ale vždyť jste málem kvůli tomuto zaměstnání přišla o život,“ opáčila Margaret. „Arthur by vás nikdy úmyslně nevystavil takovému nebezpečí.“

„Ovšemže ne.“ Elenora napřímila ramena. „A právě proto, že jsem byla vystavena nebezpečí, se obávám, že možná cítí povinnost porušit původní podmínky naší dohody a nabídnout mi sňatek.“

„Chápu váš názor, slečno Lodgeová,“ pravil Bennett jemně. „Nechtěla byste si s ním i přesto nejprve o svém rozhodnutí promluvit?“

„Ne,“ řekla rázně Elenora. „Mohu se, pane, spolehnout, že mi pomůžete celou tu věc zařídit?“

Z Bennettových úst vyšlo zasténání. „Vynasnažím se, slečno Lodgeová.“

Ten den odpoledne ve čtyři hodiny vyšel Arthur ze svého klubu, seběhl po schodech, prošel kolem dlouhé řady čekajících kočárů a zastavil se u krásného hnědého fiakru.

„Dostal jsem váš vzkaz, Flemingu,“ promluvil a sklonil hlavu k otevřenému okénku. „Co se k čertu zase děje?“ Vtom si všiml Margaret, které seděla po boku Bennetta. „Jedete do parku?“

„Ne,“ řekla Margaret s odhodlaným výrazem ve tváři. „Přijeli jsme sem, abychom si s vámi promluvili o jisté, velmi závažné záležitosti.“

Bennett otevřel dveře. „Posadíte se k nám, pane?“

Něco se stalo, přemítal rezignovaně Arthur. Na odpoledne měl naplánovanou akci, která zahrnovala Elenoru. Ale Bennett a Margaret vypadali zneklidněni. Nejlepší bude okamžitě zjistit, co se děje, protože podle vlastních zkušeností věděl, že se problémy snadněji zvládnou v ranném stádiu.

Smířen se s zpožděním, které nečekaná schůzka způsobí, vyskočil odevzdaně do fiakru a posadil se. „Takže o co jde?“

„O Elenoru,“ odvětila zamračená Margaret. „Balí si své věci a obávám se, že až se dnes odpoledne vrátíte domů, bude pryč.“

Arthurovými útrobami se valila ledová vlna. Elenora se chystá k odjezdu? Zděšeně si představil, jak jeho dům po jejím odjezdu osíří a bude postrádat její vitální přítomnost. Ve chvíli, kdy vyjde ze dveří, se všechny ponuré stíny, které kouzelně zmizely v posledních několika dnech zase vrátí.

„Elenora a já jsme uzavřeli obchodní dohodu,“ pronesl Arthur hlasem, který se snažil držet pod kontrolou. „Nemůže odjet, dokud se ještě nevyřeší určité záležitosti.“

„Elenora se zmínila, že doplatek mzdy a odměny vyřídí váš tajemník,“ řekla Margaret.

Zatraceně, pomyslel si. Elenora od něho utíkala.

Elenora uložila poslední šaty a papuče do kufru a pomalu zavřela víko. Měla pocit, jako kdyby zavírala víko rakve.

Musí se odsud dostat dříve, než jí z očí vyhrkne proud slz, které už měla na krajíčku.

Vtom k ní dolehl rachot kol kočáru zastavujícího před domem. Pověřila Neda, aby jí sehnal kočár. Zaslechla, jak se otevřely vchodové dveře a vzápětí se s bouchnutím zavřeli. To byl určitě Ned. Vyběhl ven, aby kočímu řekl, že hned přijde.

Váhavě se otočila, aby se naposledy rozhlédla po své ložnici. Nerada by tady zapomněla nějakou svoji věc. Upřela pohled k vzorně ustlané posteli.

Jediné, na co teď dokázala myslet, byla poslední noc vášně v Arthurově objetí. Věděla, že si vzpomínky na jejich milování ponese ve svém srdci po zbytek svého života.

Mlhavě vnímala mužské kroky, které se zastavily před dveřmi do její ložnice. Ned přišel, aby mi odnesl kufr dolů ke kočáru, blesklo jí hlavou.

V očích ji nesnesitelně tlačily slzy. Popadla kapesník. Ještě se nesmí rozplakat. Kdyby ji služebnictvo vidělo, jak odchází se slzami v očích, určitě by se vyděsilo.

Její myšlenky přerušilo rázné zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ zvolala a kapesníčkem rychle setřela první slzy.

Když se dveře otevřely, obrátila se k nim tváří.

„Kampak se chystáte odjet?“ zeptal se Arthur tiše.

Při pohledu na jeho vysokou postavu tyčící se ve dveřích, tvrdou tvář a pronikavý pohled v očích měla najednou sucho v ústech. Stála bez hnutí na místě.

„Co tady děláte?“ zašeptala.

„Bydlím tady, pokud si ještě vzpomínáte.“

Do tváří se jí vehnala červeň. „Dnes jste se vrátil domů brzo.“

„Jakmile se mi donesla zpráva, že máte v úmyslu utéct, zrušil jsem zbývající dnešní schůzky.“

Povzdechla si. „Margaret a Bennett vám o tom pověděli, že?“

„Informovali mě, že si balíte věci a hodláte odjet, aniž byste mi o tom předem pověděla.“ Překřížil si ruce na hrudi. „Napadlo mě, že si před vaším odjezdem musíme ještě o některých záležitostech promluvit.“

„Myslím si, že by bylo rozumnější, kdyby veškeré náležitosti spojené s ukončením mého zaměstnání vyřídil váš tajemník,“ řekla jemně.

„Můj tajemník je sice ve všech ohledech velmi kompetentní, ale pochybuji, že má dost zkušeností, pokud jde o požádání o ruku.“

Ústa se jí v úžasu otevřela a jen s velkou dávkou úsilí se jí podařilo zase je zavřít. „Ach, bože,“ špitla a po tvářích jí stékaly slzy. Divoce si otřela oči. „Ach, bože. Přesně toho jsem se bála.“

„Vím, že pokud jde o můj soukromý život, dělám něco špatně,“ prohodil Arthur unaveně. „Zdá se, že všechny mé snoubenky ode mne utíkají.“

„Promiňte?“ Ruka s kapesníčkem jí poklesla a vrhla na něho tázavý pohled. „Jak se vůbec opovažujete předpokládat, že od vás utíkám? Nejsem vystrašený králíček jako Juliana, a vy to moc dobře víte.“

„Jsem si moc dobře vědom toho, že nejste jako Juliana.“ Vstoupil do pokoje a zavřel za sebou dveře. Pohledem sklouzl na zavřený kufr. „Ale všechno nasvědčuje tomu, že hodláte ode mne utéct.“

Elenora popotáhla nosem, sevřela kapesníček v dlani a zkříženými pažemi se objala. „Vždyť víte, že se jedná o naprosto odlišnou situaci.“

„Asi to vyzní zvláště, ale z mého pohledu se nezdá být až tak odlišná.“

„Ach, proboha, to je směšné tvrzení.“

„Opravdu?“ Zastavil se dva kroky od ní. „Kdysi jste mi řekla, že si myslíte, že bych byl dobrým manželem. Mínila jste to vážně?“

„Ovšemže ano. Ale jiné ženě, ženě, kterou byste upřímně miloval,“ vypravila ze sebe těžce.

„Vy jste žena, kterou miluji. Provdáte se za mne, slečno Lodgeová?“

Její plíce zoufale volaly po vzduchu. Měla pocit, jako by se všechen kyslík náhle z pokoje vytratil. Jako by se svět a čas zastavil.

„Milujete mě?“ špitla. „Myslíte svoji nabídku naprosto vážně, Arthure?“

„Řekl jsem snad někdy něco, co bych nemyslel vážně?“

„Ne, jenom -“ Oči se jí zúžily do tenkých šterbinek. „Arthure, jste si jistý, že mi nenabízíte sňatek jenom proto, že to považujete za svou povinnost?“

„Jenom si, má drahá, vzpomeňte, jak jsem se naposledy, když jsem se ocitl v pasti zasnoubení, projevil jako muž, který je schopný celkem snadno uniknout nesnázím.“

„Ach, ano. Vskutku.“ Tvář jí zvažněla. „Ale naše situace není stejná. Nechci, abyste se cítil provinile a měl pocit, že se se mnou musíte oženit jenom kvůli tomu, k čemu mezi námi tady došlo.“ Odmlčela se. „A také v knihovně,“ dodala šeptem.

„Svěřím vám své malé tajemství.“ Přistoupil k ní blíž. „Miloval jsem se s vámi, protože už tenkrát jsem věděl, že se chci s vámi oženit.“

Jeho přiznání ji tak ohromilo, že se nezmohla na souvislou duchaplnou reakci.

Těžce polkla. „Opravdu?“

„Chtěl jsem vás už od chvíle, kdy jste vtrhla do kanceláře agentury Goodhew a Willis. Ihned jsem ve vás poznal ženu, na kterou jsem čekal celý svůj život.“

„Skutečně?“

„Má drahá, dovolte, abych vám připomněl, že jsem proslulý svojí intuicí pokud jde o investování. Takže mi stačil jediný pohled na vás, abych věděl, že budete nejlepší investicí, pro jakou jsem se kdy rozhodl.“

Ústa jí roztála v rozechvělém úsměvu. „Ach, Arthure, to je to nejromantičtější vyznání, jaké jsem kdy slyšela.“

„Děkuji. Mimochodem, procvičoval jsem si ho v kočáře cestou sem.“

„Niméně jste si ale vědom toho, že od džentlmena vašeho postavení a bohatství se očekává, že se ožení s mladou dámou, která právě ukončila školní docházku, s dámou, která se může pochlubit společenskými konexemi a pozoruhodným dědictvím.“

„Rád bych vám připomněl, že jsem pokládán za poněkud výstředního muže. A určitě bych zklamal společenskou smetánku, pokud bych se neoženil se stejně nápadnou dámou.“

„Opravdu nevím, co na to říct.“

Jemně jí konečky prstů zvedl bradu. „Třeba byste mi mohla říct, zdali je možné, abyste mě milovala natolik, že byste se za mne provdala.“

Zaplavila ji nesmírná radost a rukama ho objala kolem krku. „Jsem do vás tak zoufale zamilovaná, až jsem se bála, že mi dnes, když jsem si balila své věci, pukne samou bolestí srdce.“

„Míníte to vážně?“

„Naprosto.“ Položila mu dlaň na tvář.

Arthur se usmál a vzal ji do náruče.

Když zamířil k posteli, zvolala tlumeným hlasem: „Proboha, pane, to ne. Ned se tady objeví každou chvíli, aby vyzvedl můj kufr, protože před domem už čeká kočár.“

„Nikdo nás nevyruší,“ ujistil ji, když ji opatrně položil na postel a odhodil svůj plášť. „Když jsem se před pár minutami vrátil domů, poslal jsem kočího a služebnictvo pryč. Nařídil jsem jim, aby se nevraceli domů dříve jak za dvě hodiny.“

Rty jí rozvlnil úsměv. „Vskutku, pane? Byl jste si sám sebou tak jistý, že jste ani nezvážil možnost, že vás odmítnu?“

„Ne, byl jsem tak zoufalý.“ Posadil se na kraj postele a stáhl si vysoké boty. „Bylo mi jasné, že pokud se mi nepodaří logicky vás přesvědčit, abyste se stala mojí ženou, zbývá mi jediná naděje a to ta, že se s vámi budu milovat tak dlouho, až se vám zamlží myšlení.“

„Velmi chytré. Přesně tohle je jedna z věcí, kvůli které vás tolik miluji, Arthure. Doposud jsem nepotkala muže, který by tak brilantně dokázal zkombinovat logické uvažování a vášně.“

Pobaveně se zasmál a jeho tichý, chraptivý smích byl naplněn štěstím.

Když se svlékl, otevřela mu svoji náruč. Rychle z ní stáhl oblečení a odhodil je na hromadu kupící se vedle postele.

Přetočil se na záda a přitáhl si ji na hrud'. Vzala do dlaní jeho tvář a políbila ho se smyslnou naléhavostí, až zasténal. Cítila, jak se tiskne k jejím stehnům, vzrušený spalující touhou.

Rukou sklouzl k pasu a bokům a prsty se zabořil do překrvených, vlhkých záhybů jejího žensství.

Zasypávala polibky jeho krk, hrud' a postupovala stále níž. Když jazykem obkroužila jeho tvrdé kopí, aby mu poskytla stejnou rozkoš, jako jí kdysi poskytl on, zadržel dech a prsty druhé ruky vklouzl do jejích vlasů.

„Dost,“ zasténal chraplavým hlasem.

Uchopil ji za ramena, narovnal a obkročmo si ji posadil na stehna. Chvilí ji hladil po celém těle a nespouštěl oči, naplněné nenasytnou touhou, z její tváře.

Když začínala mít pocit, že už déle nevydrží snášet jeho žhavé dotyky, popadl ji za boky, nadzvedl a jediným pohybem do ní hluboko pronikl.

Zalapala po dechu a následně, když se jí tělem rozlévaly vlny rozkoše, vyšel z jejích úst potlačovaný výkřik.

Posléze se společně s Arthurem ocitli uprostřed jiskřícího víru.

Mnohem později zaskočila realita Elenoru takovou silou, že se na posteli prudce posadila.

Ach, ta sázka, pomyslela si s narůstající panikou.

„Promiňte, musím už vstát. Teď hned.“ Snažila se vymanit z Arthurova objetí. „Pusťte mě prosím, musím se obléct.“

„Nač ten spěch?“ podívil se Arthur a přitáhl si ji k sobě těsněji. „Služebnictvo se vrátí až za hodinu.“

„Nemohu se za vás provdat, dokud nenajdu pana Fleminga a Je to příliš komplikované a nemám čas na vysvětlování.“

„Nevěřím, že byste dokázala být tak krutá a odvrhnout mě teď, když jste se mnou opět zhřešila.“

„Špatně si to vysvětlujete, Arthure. Ta nejstrašnější věc se teprve stane. Požádala jsem totiž Fleminga, aby svým jménem nechal zapsat sázku za mě a mé přítelkyně.“

„Ano,“ přitakal a vrhl na ni přísný pohled. „Slyšel jsem o vašem bláznivém plánu. Víte moc dobře, co si o podobných hloupostech myslím. Připomeňte mi někdy, abych si s vámi důkladně promluvil o riziku hazardních her.“

„Vy jste se o té sázce dozvěděl?“ hlesla.

„Ovšemže. A nedokázete si představit, jak mě šokovalo, když jsem zjistil, že jsem se hodlal oženit s hazardní hráčkou.“

Ignorovala jeho slova. „Jistě tedy chápete, že musím panu Flemingovi včas zabránit, aby vsadil.“

„Uklidněte se, má drahá.“ Přitáhl si ji na hrud' a pobaveně se zasmál. „Už je na to příliš pozdě.“

„Ach, ne,“ zasténala a položila si hlavu na jeho hrud'. „Jak jenom pokryjeme ztrátu z této sázky?“

„Jestliže to bude nezbytné, můžete si půjčit peníze ode mne. A tu půjčku berte jako svatební dar.“

„Protože nemám na výběr, využiji vaší štědrosti.“ Povzdechla si. „Je to moje chyba. Přesvědčila jsem své přítelkyně, aby také vsadily, protože výsledek bude zaručen. Ach, je to tak ponižující. Omlouvám se, že jsem vás tím uvedla do rozpaků, Arthure.“

„Hmm. Takže, jak jsem se už zmínil, Bennett vsadil přesně podle vašich pokynů. Ale předem jsem mu poradil, aby upravit přesné datum.“

Obezřetně pozvedla hlavu. „Co tím míníte?“

„Také souhlasil s mým návrhem pozvat do vašeho malého konsorcia hazardních hráčů několik dalších lidí.“

„Proboha,“ zvolala Elenora.

„Takže teď se věci mají tak,“ vysvětloval Arthur, „že vy a vaše přítelkyně, společně s Rolandem Burnleyem, Margaret a Bennettem máte velkou naději vyhrát pěkné jmění, pokud přijmete moji žádost o ruku a provdáte se za mne do týdne.“

„Tak na tohle dnes pan Fleming vsadil?“ zasmála se ohromeně.

„Ano.“ Vjel jí rukama do vlasů. „Jaký výsledek očekáváte?“

V tom okamžiku ucítla, jak jí horoucí láska naplnila každíčký kousek jejího těla. „Řekla bych, že je to jistota.“

„To rád slyším,“ pravil a obdaroval ji u něho tak vzácným smyslným úsměvem. „Přiznám se, že jsem se také stal členem vašeho konsorcia,“ dodal.

„Vy jste se také podílel na mé sázce?“ vyhrkla a rty jí rozvlnil radostný úsměv. „Nemohu tomu uvěřit. Byl jste si sám sebou tak jistý, pane?“

„Ne.“ Oči mu potemněly a zvážněly. „Ale usoudil jsem, že kdybych tuhle sázku prohrál, nic jiného by mi tolik nevadilo. A nejméně ze všeho ztráta peněz.“

„Ach, Arthure, tolik vás miluji.“

Svým dlouhým, hlubokým polibkem zpečetil příslib jejich celoživotní vroucí lásky.

EPILOG

O rok později

„Takže si zapamatujte, že v případě, že uvažujete o finanční investici, je důležité důkladně se podívat pod povrch.“ Arthur se opřel o opěradlo židle u psacího stolu a upřeně hleděl na své malé obecenstvo. „Hlavně se pejte na to, na co ostatní zapomněli. Pište si podrobné poznámky a pečlivě zvažujte, co všechno by se mohlo zvrtnout stejně jako to, co by mohlo dopadnout dobře. Je vám to jasné?“

Dvojčata si spokojeně broukala ve svých kolébkách. Malý David z něho nespouštěl oči, jako kdyby byl jeho přednáškou fascinován. Jeho sestřička Agatha se sice více zajímala o své chrastítko, ale Arthur věděl, že vstřebává každičkou podrobnost. Stejně jako jejich matka zvládala dvě činnosti najednou.

Spokojeně se usmál. Byl pyšným otcem bezpochyby nejinteligentnějších a nejkrásnějších dětí na celém světě.

Venku za okny panovalo jaro. Hřejivé sluneční paprsky pronikaly do pokoje. Příroda se zelenala a rozkvetlé zahrady zářily jasnými barvami.

Do svého venkovského sídla přivezl Elenoru krátce po jejich svatbě. Londýn je vhodným místem pro příležitostné návštěvy, pomyslel si, ale ani jeden z nich netoužil prožít ve městě několik měsíců během společenské sezony. Navíc byl čistý venkovský vzduch mnohem zdravější pro děti.

„Peníze nejsou nejdůležitější věcí na světě,“ pokračoval Arthur, „ale jsou velmi užitečnou komoditou.“

Vtom se otevřely dveře knihovny a Elenora v růžových šatech vplula do místnosti. V ruce držela povědomý deník.

„Obzvláště v této domácnosti,“ dodal Arthur suše. „Protože se mi zdá, že vaše matka dokáže utratit hromadu peněz za svoji dobročinnost.“

Elenora povytáhla obočí a rázně kráčela k psacímu stolu. „Jaké nesmysly zase dětem povídáš?“

„Jenom jim dávám solidní rady ohledně financí.“ Jakmile se u něho zastavila, povstal a políbil ji na tvář. Potom sklouzl pohledem na její deník. „Nic neříkej, nech mě hádat. Požaduješ více peněz pro svůj nový sirotčinec, že?“

Věnovala mu oslnivý úsměv, který ho hluboko v nitru příjemně zahřál a sklonila se nad kolébky.

„Hrubá stavba je skoro hotová,“ informovala ho. „Potřebovala bych jenom pár liber navíc, kterými bych pokryla náklady na změny v návrhu zahrad.“

„Pokud mě paměť neklame, zahrady byly zahrnuty v původním rozpočtu,“ namítl Arthur.

„Ano, ale chtěla bych je rozšířit. Děti budou potřebovat větší prostor na hraní. Je důležité, aby měly hodně čerstvého vzduchu a pohybu.“

Oženil jsem se s dámou mnoha talentů, přemítal. Pod jejím dohledem všechno, včetně domácnosti, dětí a jeho samotného stejně jako její nově založené charity vzkvétalo.

„Máš pravdu, má drahá,“ řekl. „Děti v sirotčinci si zaslouží nádherné zahrady.“

„Věděla jsem, že to pochopíš.“ Narovнала se, otevřela deník a cosi si rychle poznamenala. „Dnes odpoledne pošlu vzkaz zahradnímu architektovi, aby pokračoval v novém návrhu.“

Usmál se, jemně vzal deník z jejích prstů a položil ho na stůl.

„Kdysi ses mě ptala, co dělám pro to, abych se cítil šťastný,“ řekl. „Tenkrát v parku jsem na tvoji otázku neodpověděl, protože jsem odpověď neznal.“

Elenořina tvář se rozzářila jako ranní slunce. „A jaká je odpověď, pane?“

Sevřel ji v náruči. „Horoucí láska k tobě ze mne dělá nejšťastnějšího muže na světě.“

„Ach, můj drahý Arthure,“ zašeptala a nesmírná radost jí naplnila srdce. Rukama ho objala kolem krku. „Kdysi jsem ti řekla, že budeš dobrým manželem, že? A ve svém odhadu jsem se nemýlila.“

Chtěl se zasmát, ale mnohem raději ji místo toho něžně políbil.